

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN ARRANGED
MARRIAGE ROMANCE

CONTRACTUALLY *Yours*

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NADIA LEE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sözleşmeyle Size Ait

Nadia Lee

İçindekiler

İthaf

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30	30
Bölüm 31	31
Bölüm 32	32
Bölüm 33	33
Bölüm 34	34
Bölüm 35	35
Bölüm 36	36
Bölüm 37	37
Bölüm 38	38
Bölüm 39	39
Bölüm 40	40
Bölüm 41	41
Bölüm 42	42
Bölüm 43	43
Bölüm 44	44
Bölüm 45	45
Bölüm 46	46
Bölüm 47	
Nadia Lee'nin Diğer	
Kitapları Nadia Lee	
Hakkında Telif Hakkı	

Anneme. Bana nasıl güçlü bir kadın olunacağını öğrettiğin
için teşekkür ederim.

Bölüm 1

Lucienne

"Il est né le divin enfant" şarkısını dinlerken kimse cinayet işlemiş gibi hissetmemeli. Özellikle de Paris'in ortasında beş yatak odalı zengin bir süitte neşeyle dans eden turuncu alevlerle dolu bir şöminenin üzerindeki televizyondan geliyorsa.

Ve yine de...

"Ne düşünüyorsun?"

Üvey kız kardeşim Vonnie'nin boynundaki akoya inci dizisine bakıyorum. Göğsümde hapsedilmiş bir şahin gibi öfke çarpıyor. İncilerin parlaklığı inanılmaz ve boyutları da her biri sekiz milimetre olacak kadar iyi.

Bunlar benim incilerim, annemin geçen hafta bana verdikleri. Bale resitalimi kaçırdığı için üzgündü çünkü Vonnie parmağını kesti -muhtemelen bilerek- ve babam Annemin yaralanmayla başa çıkmasına yardım etmesi için evde kalması konusunda ısrar etti. Ve tabii ki annem babama asla hayır diyemez.

"En azından Matthias'ı gönderdim," dedi incileri bana verirken. Sanki uşağı göndermek her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi.

Matthias hayatını annem adına yaşıyor gibi görünüyor. Resitalin benimle ilgili kısmını özenle filme aldı ve bana kırmızı karanfil buketi. Annem Fındıkkıran'daki Şeker Eriği Perisi'min muhteşem olduğunu söyledi. Kuğu Gölü'nde dans etti.

Vonnie'ye "Onu geri ver," dedim. "O kolye benim." "Yani?"

Bu kadar açgözlü bir sürtük olma, Lucienne. Değil mi? Babam sana paylaşmanı mı söyledi?" Vonnie dudak büker, kara gözleri kıskançlık ve yetkiyle parlıyor, sonra kardeşine dokunuyor

İkiz Karl'ın ensesi kahverengi, tüylü saçlarla kaplıdır.

Telefonundan başını kaldırmıyor. "Vonnie'nin dediği gibi."

Bana kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor. Karl arkadaşlarıyla mesajlaşmak gibi yapacak daha iyi işleri olduğunu düşünse bile her zaman Vonnie'nin tarafında olur. Ne zaman annemle babam Vonnie'yle neden kavga ettiğimizi sorsa, Karl hep şöyle der Beni kötü adam olarak gösterecek bir şey. Yalanları saçma ve aptalca olsa bile, onları satın alıyorlar.

Ve bu Vonnie'yi cesaretlendirdi.

Benim hiçbir şeyime göz dikmez. Elinden gelse kıyafetlerimi çalacak. Ama sadece on dört yaşında olmama rağmen, şimdiden ondan daha uzunum. Benim hiçbir şeyim ona uymaz.

"Sizin olmayan bir şeyi almanız hırsızlıktır. İzin istiyorum," diye belirttim. Bana ait olan şeyler için Vonnie ve Karl'la kavga etmekten bıktım. Karl mücevherlerimi çalmasa da cüzdanımdan dört yüz dolar aldı. Bu konuyu babama açtığımda bana kötü adammışım gibi baktı.

"O kadar da çok para değil," dedi iç çekerek ve kaşlarını çatarak, tam bir onaylamama ve hayal kırıklığı içinde. Kendi ailemde kendimi yabancı gibi hissetmeme neden oluyordu. "Neden bu kadar yaygara kopardığını anlamıyorum."

Vonnie'nin küçümsemesi daha da çirkinleşiyor ve üstünlük taslıyor. "Bu hırsızlık değil! Babam iyi olduğunu söyledi!"

"Onu bana veren babam değil! Annem verdi!" Ben de karşılık verdim. "Geri ver onu!"

"Orospu." Vonnie incileri ağzına götürüp yalıyor ve tükürüğüyle kapladığından emin oluyor.

"Ew, bu iğrenç!"

"Onları geri istediğini söyledin ama yalayamayacağımı söylemedin!"

Yeter artık! Üst kata, yatak odalarının olduğu yere doğru yürüyorum. Annemle babamın odasının çift kapısı hafif aralıktı ve açmak için ellerimi kaldırdım. Fakat

İçeriden gelen sesler beni durdurdu. Biri babama ait, ama diğeri annemin değil. Gwen'in.

O kaltağın ana yatak odasında ne işi var?

Babamın sekreteri dünyadaki en kötü insan türüdür. Görünüşe göre görevleri arasında onunla soyunmak da var. Çok iğrenç. Onları üç yıl önce yakaladım. En üzücü şey de kimsenin bana inanmamasıydı. Annem rüyaları gerçekte karıştırmamamı ve kabuslarım hakkında gerçekmiş gibi konuşmamamı, çünkü insanlara zarar verebileceğimi söyledi. Uydurmadığım hiç aklına gelmemiş gibiydi. ya da on bir yaşında biri olarak, babam ve Gwen'in yatakta çırılçıplak yuvarlandıkları iğrenç rüyalar görmek için çok küçük olduğumu.

"Neden Lucienne'e paylaşmayı öğretmek istiyorsun?" diye sorar Gwen. "Karl ve Vonnie'ye istediklerini al ve bu işi bitir. Fakir değilsiniz ya."

"Bu çocukların kavgasıyla ilgili değil. Olivia öldükten sonra ne olacağı ile ilgili. Wilhelm, Karl ya da Vonnie'yi kendisinden biri olarak görmüyor," diyor babam sanki dünyadaki en adaletsiz şeymiş gibi.

Ama büyükbabam neden yapsın ki? Karl ve Vonnie babamın önceki evliliğinden.

"Lucienne doğduğunda," diyor babam, "yaşlı adam Herkese onun varisi olduğunu göstermek için onu resmen bir Peery yaptı, ama Karl ya da Vonnie'yi değil. O adamın gözünde Peery Diamonds servetine sadece bir Peery layıktır." Babamın sesi kızgınlıkla kaynıyor. "Bu da demek oluyor ki Olivia ortalıkta yoksa parayı Lucienne aracılığıyla bulmam gerekecek. Eğer ona daha nazik olmayı öğretemezsem, nasıl para koparabilirim ki?"

"Ama Nesovia yasaları senin tarafında. Sen onun babasisin."

"Evet ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Dudağımı ısııyorum, konuşmayı pek takip etmiyorum. Peery Diamonds Nesovia'da kurulmuş, o kadarını biliyorum ama

Orada hiç fazla zaman geçirmediim. Annemin SoCal'daki tatillerinden birinde Los Angeles'ta doğdum ve çoğunlukla orada büyüdüm.

"Ama hiç doğmamış olsaydı her şey daha iyi olurdu. O zaman Wilhelm'in parasını Karl ve Vonnie'den başka bırakacak kimsesi olmazdı."

Şok ve acının birleşimi içimde yankılanırken kararsız bir adım geri çekiliyorum. Babamın Karl ve Vonnie'yi daha çok sevdiğini hep biliyordum. O her zaman Daha hoşgörölü. Benim çok inatçı ve zehirli olduğumu söyledi. Çok uzun, çok vahşi, çok... her şey. Sadece çok fazla.

Ama hiç doğmamış olmamı dilediğini öğrenmek? Sanki onun çocuğu bile değilmışim gibi.

"Yeterince duydun mu?" Vonnie'nin kulağıma fısıldadığı ses, zafer çığlıkları atan bir karga sesi de olabilirdi.

Başımı yavaşça çevirip ona baktım. Beni yukarı kadar takip ettiğini fark etmemiştim. Koyu renk gözleri neşeyle parlıyor. Çikolata rengi uzun saçlarını savurarak bana gülümsüyor.

"Kimse seni burada istemiyor Lucienne," diyor Vonnie. "Sence neden Olivia bile bugünlerde seninle uğraşmak istemiyor?"

İğneyi eve batırdım. Annemin uğraşmadığı tek şey resital değildi. Babamın, Karl'ın ya da Vonnie'nin ona ihtiyacı olduğu için bir dizi hayal kırıklığı yaşadım. Annem onun çocuğu olduğumu ve benim de ona ihtiyacım olduğunu umursamıyor.

"Sen olmasan her şey çok daha iyi olurdu." Vonnie sırtıyor ve parmağını hâlâ boynunda asılı duran inci kolyede gezdiriyor.

Kendimi ona doğru fırlatıp yüzünü parçalamak istiyorum. Ama bunu yaparsam suçlanacağımı ve cezalandırılacağımı tecrübelerimden biliyorum. Annemi çağırmanın da bir anlamı yok. O güvenebileceğim biri değil.

Ama bu pisliklerle de odada kalamam. Hışım la kapıyı arkamdan çarparak çıkıyorum. Annem beni duyarsa, dışarı çıkmaz. Muhtemelen daha önemli işleri vardır. yapmak için. Mesela... Bilmiyorum. Kelimenin tam anlamıyla

dünyadaki her şey.

Asansörle lobiye iniyorum. Kimse beni durdurmuyor - sanki burada istenmediğim için dışarı çıkmam gerektiğini biliyorlar.

Ayaklarım Paris'in kış sokaklarını tokatlarken gözlerim yaşıyor ama onları kırıştırıyorum. Rüzgâr soğuk parmaklarını kazağımın içine sokuyor ve tüylerimi diken diken ederek tenimde gezdiriyor. Kar sessizce yağıyor, sesi boğuyor Şehrin sesleri. Her yerde ışıklar, Noel şenliklerinde kristal pulları kırmızı ve yeşile çeviriyor. Bir yerlerde bir grup çocuk ilahiler söylüyor.

Bu çocukların hepsi bir yere ait. Hepsi aranıyor. Bir yerde.

Ben uymuyorum. Farkına varmak paslı bir çivi gibi içime işledi. Annem beni doğurdu çünkü büyükbabam bunu istiyordu. Peery Diamonds'ı bırakabileceği bir varise ihtiyacı vardı çünkü annemin büyük bir şirketi yönetmek için fazla uçarı ve zayıf iradeli olduğunu düşünüyordu. Kız olduğum için hayal kırıklığına uğramış, bana her baktığında bunu bakışlarında görebiliyorum çünkü kızlar yumuşak, duygusal ve aile mirasını, çok önemli şirketi devralmaya uygun değiller. Babam ve diğer çocukları -kendi çocukları gibi davrandıkları- bana sadece tahammül ediyorlar.

Bianca'nın burada olmasını isterdim ama Noel'i Amerika'da ailesiyle geçiriyor. En iyi arkadaşımın ailesi benimkinin aksine onu çok seviyor. Ona sarılıyorlar, hayatının detaylarını soruyorlar ve kıtlıktan çıkmış gibi onu besliyorlar.

Yer değiştirmek için her şeyi yapardım, ama... Kendimi sallıyorum Zihinsel olarak. En iyi arkadaşımın benim yaşadıklarımı yaşaması zalimce ve olağandışı bir ceza olurdu.

Omuzlarım dik, sokaklarda amaçsızca yürüyorum. Keşke otelden ayrılmadan önce bir palto alsaydım, ama şimdi bir palto almak için geri dönmektense köprüden atlamayı tercih ederim.

Beni umursayan biri var mı? Bu gece donarak ölürsem... umursayan olur mu?

Annemin yüzünün şok ve üzüntüyle parçalandığını hayal ediyorum, ama sonra bu imgeden kurtuluyorum. Bu

anlamsız, hüsnükuruntu

Benim açımdan düşünmek. Her zamanki gibi dikkati dağılacak.

Çünkü Karl ya da Vonnie'nin ona ihtiyacı var. Sadece mirasçı olduğu için ona iyi davranmalarını umursamıyor. Arkasından ona enayi dediklerini duysa bile belli etmez.

Zaman geçiyor. Artık yüzümü hissedemediğimde duruyorum. Etrafıma bakıyorum. Sokak lambaları yıldız patlamaları gibi bulanıklaşıyor ve nefesim havada beyazlaşıyor.

Yanımda bir adam Fransızca bir şeyler söylüyor ama dönüp bakmıyorum bile. Muhtemelen bu güzel şehirde onu seven biriyle birlikte. Bahse girerim hoş bir karşılaşması vardır.

gidebileceği bir ev. Ona tapan bir aile.

Tamam, artık kendime acımak yok. Eğer insanlar aklımı okuyabilseydi, bana hak sahibi ve şımarık derlerdi. Sahip olduklarım için minnettar olmalıyım - Peery Diamonds'ın zenginliği, temsil ettiği şey. Çoğu insanın sahip olmayı hayal bile edemeyeceği güzel, pahalı şeylere sahibim.

Omzuma hafifçe dokundu. "Est-ce que tu vas bien?"

Arkamı döndüğümde uzun boylu, siyah saçlı bir adamın arkamda durduğunu görüyorum. Muhteşem biri; parlak gözlerinin üzerinde hafif çekik kara kaşları, düz bir burnu ve romantik bir Fransız şiiri okuyormuş gibi görünen şaşırtıcı derecede dolgun bir ağzı var. Belki de bir modeldir diye düşünüyorum, varlığına ve siyah kaşmir paltosuna bakarak. Kesinlikle gitmesi gereken bir yer, onu bekleyen insanlar var.

Birden kendimi pejmürde ve küçük hissettim. Ve onun acımasını ya da sempatisini istemiyorum. Başka hiçbir şeyim olmadığı için kalan azıcık gururuma tutunmak istiyorum.

"Fransızca bilmiyorum," diye yalan söylüyorum. Bunu en düşmanca, beni rahat bırak tonumda söylemeye çalışıyorum ama titrememi ya da dişlerimin gıcırdamasını gizleyemiyorum.

ağzımı açtım. Çenemi sıkıp kapattım.

"Amerikalı mısınız?" diyor mükemmel bir İngilizceyle, sesi bana karameli anımsatan alçak bir bariton.

"Evet. Ne olmuş yani?"

"Ailen nerede?" Etrafına bakınıyor.

Ailemi düşünmek istemiyorum. Bir başka rüzgâr daha içimi kesiyor. Kontrol edilemeyen titremeler vücudumu sarıyor.

"Donuyorsun." Paltosunu silkiyor ve omuzlarıma sarıyor. Kaşmirin sıcaklığı ılık bir banyo gibi, vücudum çözülmeye başladıkça sistemime küçük şoklar gönderiyor. Giysi boynumdan ayak bileklerime kadar beni koruyacak kadar uzun ve kış rüzgârının beni ne kadar sert bir şekilde tırmaladığını fark ediyorum. "Paltona ihtiyacım yok." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, ne kadar şımarıkça konuştuğumu fark edip irkiliyorum.

"Dişlerin aynı fikirde değil." Dudaklarının bir köşesi hafifçe kıvrılıyor.

Tamam, dişlerimin gıcırdadığını duydu. Muhtemelen ceketini silkmem gerekiyor ama omuzlarım hareket etmeyi reddediyor. Benim

Tüm vücudum onun sıcaklığının ve yumuşak, temiz sabun ve çam kokusunun tadını çıkarıyor. "Üşümüyor musun?"

Geniş omuzlarını silkiyor. Üzerinde muhtemelen yünden yapılmış koyu renk bir kazak ve pantolon var. Rüzgâr saçlarını karıştırıyor ve parmaklarını saçlarında gezdirerek kolayca yerine koyuyor.

Eğer normal bir çocuk olsaydım, minnettarlık duygusuyla dolup taşabilirdim. Ama insanlar bana asla sırf bu yüzden iyi davranmıyor.

Belki de işe ihtiyacı olan bir modeldir. Ya da belki bana yardım ettiği için ailemden para bekliyordur. O ilk olmazdı.

"Kim olduğumu biliyor musun?" Sertçe soruyorum. Eğlenmiş görünüyor.

"Hayır. Tanımalı mıyım?"

"O zaman bana neden bu kadar iyi davranıyorsun?" "Çünkü belli ki üşüyorsun."

"Yani paltonu bırakıp üşümeye mi karar verdin?"

"Yeterince ısındım." Çekici bir şekilde gülümsüyor.

Beni daha iyi hissettirmiyor. Bana sadece babamın annemi ne kadar kolay etkilediğini, onu kendinden geçirdiğini ve ona "prensime" dediğini hatırlatıyor.

Çok iğrenç.

Bu yabancıya iyi davrandığı için kızmak yanlış, ama

kalbimde biriken acı

çenesini kapatmıyor. "Bu seni aptal yapar, çekici değil," diye tükürdüm, kavga çıkmasını bekleyerek.

Gülüyor. "Peki. Sanırım aptal olacağım o zaman."

Birden tüm kızgınlığım ve öfkem uçup gitti, yerini utanca bıraktı. Ben sadece şirretlik yapıyorum. tatlıdan başka bir şey değil. "Özür dilerim," dedim. "İyi bir gün geçirmiyorum ama sana karşı kaba olmamalıyım."

"Özrün kabul edildi," diyor hafifçe. "Yani... Kayıp mı oldun? Aileni bulmak için yardıma falan mı ihtiyacın var?"

Beni aileme geri götürmek istiyor. sorumlu bir yetişkin. Ama geri dönmek istemiyorum. Şu anda değil. Belki de hiç. "Sadece yürüyüşe çıktım."

"Yürüyüş, ha?" Şüpheli bir kaş havaya kalkar.

Elbette kimse karda hafif bir tişört, kot pantolon ve spor ayakkabıdan başka bir şey giymeden yürüyüşe çıkmaz. Ama açıklamayacağım.

Kar yağışı altında öylece dururken bir duraklama oldu. Sonunda, "Tamam, peki... Yürüyüşünü bitirdin mi?" dedi.

"Aslında sadece içecek sıcak bir şeyler istiyorum." İşte bu Geri dönecek bir yerim olmadığını kabul etmekten daha iyi. Ya da en azından beni kabul edecek bir yer.

"Tamam."

Paltosunu alıp yoluna devam etmesini bekliyorum ama elini sırtıma koyuyor ve bir beyefendi gibi bana caddede eşlik ediyor. Parlak ışıklı bir otele yaklaştırmaya başladığımızda yavaşlıyorum.

"Um..." Birden onu takip etmekten emin olamadığımı söyledim. Aklımdan her türlü korkunç suç manşeti geçiyor.

"Ne?" Yumuşakça gülüyor. "İsteddiğini söylemiştin içecek sıcak bir şeyler. Otelde bir şeyler vardır. Lobide bir bar ve kafe var."

Tabii ki otelin birinci katındaki devasa pencerelerden içeride içkilerini sallayıp gülen insanlar görünüyor. Soğukta bile yanaklarım utançtan ısınmaya başlıyor.

İçeri giriyoruz ve beni lobinin sakın bir köşesinde, gürültülü kalabalıktan uzak bir kabine götürüyor. Üniformalı bir memurla Fransızca konuşuyor ve bana dönüyor. "Biraz sıcak çikolata getirecekler. Sorun olmaz, değil mi?"

"Evet."

Sıcak çikolata, bir bardak kehribar rengi sıvıyla birlikte hemen gelir. Garson kız Bay Coat'a flörtöz bir gülümseme, ama onun gülümsemesi sadece kibar görünüyor. Etrafındaki her şeyle ve herkesle gerçekten rahat görünüyor.

Daha parlak ışıkta, gözlerinin altın ve yeşilin garip bir karışımı olduğunu görebiliyorum. Onunla ilgili bir şey bana başarılı bir avdan sonra tatmin olmuş bir aslanı hatırlatıyor. Bir keresinde bir doğa programında görmüştüm. Hiçbir karşılık beklemeden nazik davranması çok garip. İnsanlar bana hep iyi davranır çünkü bunun onlara bir şey kazandıracağını düşünürler. Büyükbabam cömert bir adam olabilir ve söz konusu kendi eti ve kanı olduğunda gerçekten cömerttir.

Ama belki de bu adam bana gerçekten sırf bu yüzden iyi davranıyordur. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Çikolatadan küçük bir yudum alıyorum. Dışarıdaki soğuktan sonra dumanı tüten, acı tatlı tadı harika ve sıcaklık içime sızarken ürperiyorum. "Yaşlı bir adam için oldukça hoşsun."

Neredeyse içkisi boğazına kaçacaktı. "Yirmi üç yaşındayım." "Dediğim gibi."

"Öyle mi? Kaç yaşındasın?"

"On dört."

Sırıttıyor. "Sadece bir çocuk."

Sadece bir çocuk olmadığımı söylemek için ağzımı açıyorum ama... öyleyim. "Evet. Aptal bir çocuk."

Sempati ses tonunu yumuşatıyor. "Bana aptal gibi görünmüyorsun."

Öyle olsaydın ceketimi giymezdin. Ya da sana bir içki ısmarlamamı istemezdin."

Beni neşelendirme çabasına biraz güldüm. "Akıllı olsaydım, orada olmazdım. Eğer akıllı olsaydım..."

İnsanlar beni daha ciddiye alabilir. Sevebilirler

-Beni daha çok önemseyin."

Kaşlarını çatıyor. "Erkek arkadaşından falan mı ayrıldın?"

Belki de sesi yumuşak ve yargısız olduğu için kalbimdeki baraj çatlıyor. Ya da belki

Çünkü birbirimizi tanımıyoruz ve anonimlik içimi dökmeme izin veriyor. "Babam beni sadece para için önemsiyor ve büyükbabam erkek olmadığım için hayal kırıklığına uğradı."

"Peki ya annen?"

"Annem benden başka herkesle ve her şeyle çok meşgul."

"Ah. Yani üzüldün ve kaçtın."

"Evet." Şimdi her şey hakkında aptal gibi hissediyorum.

"Belki bensiz daha mutlu olurlar."

"İstedğin bu mu?" "Ne demek istiyorsun?"

"Onlar mutlu olsun diye her şeyden kaçmak mı istiyorsun?"

Her şeyden kaçmak... Göz kırıyorum. Bu da ne demek oluyor? "Her şey", beni ilk sıraya koyacak kadar sevmeyen ama beni önemsiyor gibi görünen tek ebeveyn olan annemi, mirasımı ve Peery Diamonds servetinin tek varisi olarak konumumu içeriyor...

Babam, Karl ve Vonnie ortadan kaybolursam buna bayılırlar. Salyaları akmaya başlar, geride bıraktığım her şeyi paylaşmanın yollarını düşünürlerdi.

İğrenç bir şey. Bana ait bir şeyi almalarına izin vermektense her şeyi ateşe vermeyi tercih ederim. Buna değmezler.

Adam der ki, "Kaşlarını çatıyorsun. Sanırım cevabın bu."

"Evet. Ama sadece beni kullanmak ve incitmek istiyorlar." Dumanı tüten çikolataya bakıyorum. "Onlar sadece benim para."

"Kalmak ve senin olan için savaşmak için daha fazla sebep. Eğer gidersen, teslim olursun. Bunun yerine, teraziyi eşitleyin."

"Nasıl?"

"Sizden en çok istedikleri şeyi ellerinden alın. Paranızı istediklerini söylediniz, bu yüzden asla paranızı alamadıklarından emin olun.

Penny. Gençsiniz, bu yüzden denediğinizde sizi geri püskürteceklerdir. Ama ne pahasına olursa olsun ya da ne kadar uzun sürerse sürsün, kazanana kadar savaşmaya devam edin. Onlara bir santim bile vermeyin."

Ona uzun uzun bakıyorum, sadece bir şeyler mi söylüyor diye merak ediyorum. "Yapacağın şey bu mu? Yani, gerçekten?"

Öne doğru eğilir, bir casus gibi etrafına bakar. "Bir sır öğrenmek ister misin? Şu anda yapıyorum."

"Yok artık! Biri parayı mı istiyor?" Fakir falan görünmüyordu ve tasarımcı kıyafetleri giymişti ama...

Gülüyor. "Benim durumum biraz daha karmaşık."

"Kazanıyor musun?"

"Oraya geliyorum." Gülümsüyor. "Ama sonunda ben kazanacağım."

Gözleri güvenle parlıyor. Peki neden Kendine güveni var mı? Yakışıklı, zeki ve varlıklı görünüyor.

Bu arada, kendi annemi bile inandıramıyorum.

"Bu senin için harika," diyorum. "Ama dediğin gibi, benim durumumda değilsin."

"Kendini bu kadar küçümseme. Bak, eğer senin olan şey için savaşacak kadar kendine saygı duymazsan, herkes seni ezip geçer. Kendini ilk kez ortaya koymak en zordur. Ama giderek kolaylaşır."

Sıcak çikolatamı bitirirken bunu düşünüyorum. Belki de o kadar mücadele etmedim. Öfkeyle kaynıyor olsam da itiraf etmeliyim ki hâlâ uyum sağlama kaygım var. Annemin bana beni seviyormuş gibi bakmasını.

Başka bir şey söylemiyor. Onun yerine içkisini yudumluyor. Bitirdiğimde ayağa kalkıyorum. "Sıcak çikolata için teşekkürler. Sanırım geri dönmem gerek." Paltomu silkmeye başlıyorum ama elini omzuma koyuyor.

"Sende kalsın. Senin evine kadar yürüyeyim."

"Oraya nasıl gidileceğini biliyorum. Dışarı da buz gibi. Üşütmeni falan istemem."

Başını sallıyor ve yanından geçen üniformalı bir kapıcıya eliyle işaret ediyor. Ona bir araba getirmesini söyler. "Otel seni eve bırakacak. Senin gibi bir çocuğun gece Paris'te dolaşmasına izin veremem, özellikle de dilini bile konuşamıyorken."

Fransızcam hakkında yalan söylediğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum. "Belki sen de evine bir araba almalısın," diyorum.

"Aslında buraya bir arkadaşımı görmeye geldim, o yüzden..." "Oh."

Kapıcı arabanın hazır olduğunu söyleyerek geri dönüyor. Adama elimi uzatarak "Teşekkür ederim," diyorum.

Elini sallıyor, avucu benimkine karşı şok edici derecede sıcak, sonra kaşlarını çatıyor. "Elin buz gibi."

"Sıcak bir duştan sonra ısınır. Her neyse, ben arabayı alarak..." Paltoyu geri vermek için tekrar deniyorum ama beni başından savıyor.

"Hâlâ üşüyorsun. Buna benden daha çok ihtiyacın var." "Ama-"

Asansör bankosuna doğru yürümeye başladı bile.

Kapıcı boğazını temizliyor. "Mademoiselle?"

İç çekiyorum, sonra beni arabaya götürmesine izin veriyorum. Şoföre nereye gideceğimi söylüyorum ve o da çamurlu yolda ustalıkla ilerliyor. I

Kendime paltoyu geri göndermem gerektiğini söylüyorum ama sonra adamın adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Başımı sallıyorum. Kendimi tanıtmadığıma da inanamıyorum. Muhtemelen benim tam bir velet olduğumu düşünüyor. Ugh.

Artık geri dönmek için çok geç çünkü ne diyeceğimi bile bilemiyorum. Şoföre lobide bana el sallayan adamı görüp görmediğini soruyorum ama hayır.

Çok geçmeden annemin yolculuk için seçtiği otelin önüne geldim. İçeri girdim. Personel beni durdurmuyor, sanki burada olmaya hakkı olan bir misafir olduğumu biliyorlar.

Asansörle en üst kata, süitimizin olduğu yere çıkıyorum.
Paltomu bir zırh gibi sıkıca sarıyorum ve çenemi

ben odaya girerken yüksek.

"Bu da ne demek oluyor? Bir çocuğa bile mi bakamıyorsun?" oturma odasından büyükbabamın öfkeli sesi geliyor. Oh, doğru ya... Bugün Paris'te Noel için bize katılacak. "Ve siz çocuklar! Öylece çıkıp gitmesine izin mi verdiniz?"

"Bilmiyorduk. Arkamızdan iş çevirdi," diyor Vonnie.

İçeri giriyorum, kalın halı adımlarımı boğuyor. Babam, Karl ve Vonnie bir tarafta, annem ve büyükbabam diğer tarafta duruyorlar. Annem büyükbabamın yanında destek olmak için değil, babama çok fazla bağırmasın diye onu sakinleştirmek için duruyor.

Babamın yüzünde benim iyiliğim için en ufak bir endişe belirtisi bile yok. Endişelendiği tek şey büyükbabamın üzgün olması. Babam ailedeki parayı annemin değil, büyükbabamın kontrol ettiğini biliyor.

Sonra babam beni fark etti. "Lucie! Nerelerdeydin? Herkesi çok endişelendirdin!" dedi ve hemen Lucienne'i suçlama moduna geçti. Büyükbabamın bana diğerlerine bağıracağı gibi bağırmayacağını biliyor çünkü ben en küçüğüm ve yasal olarak bir Peery'yim.

Beni yaratmak için sperm bağışlayan adama bakıyorum. Kendini korumak için beni kullanmaktan çekinmiyor. Neden onun babam olduğunu düşündüğümü bilmiyorum.

"Bu kadar endişeli olduğunu bilmiyordum Roderick."

Şok içinde irkiliyor, zeytin rengi teni biraz soluyor. Ona ilk kez ilk ismiyle hitap ediyorum.

Neredeyse gülecektim. Neden bu kadar şaşkın davrandığını anlamıyorum. Sonsuza kadar üzerimde tepinemeyeceğini bilmeliydi. Büyükbabama dönüyorum. "Özür dilerim ama Vonnie incilerimi aldıktan sonra biraz stres atmak için uzun bir yürüyüşe ihtiyacım vardı. ve onları geri vermeyi reddetti," diyorum sakince, mızımız ya da yalvarır gibi olmamaya çalışarak. Büyükbabam ikisinden de eşit derecede nefret eder.

Kalın platin kaşlarının altındaki serin mavi gözleri sonra Vonnie'ye döner.

Gözyaşları anında yanaklarından aşağı dökülür. "Özür dilerim büyükbaba. Lucienne'in bu kadar üzüleceğini tahmin etmemiştim. Sadece çok güzel göründükleri için denemek istemişim."

"Eşyalarım dokunmamamı söylemişim," diyorum ona, büyükbabam cevap vermeden önce zoraki bir nezaketle.

"Bana inci istediğini de söylemeliydin, Vonnie. Sana biraz alırdım." Annem yaklaşıp elini Vonnie'nin siyah saçlarında gezdirerek odadaki gerginliği azaltmaya çalışıyor.

Ama bu girişim benim için mi yoksa herkes için mi?

Yavaşça etrafıma bakıyorum. Annem teslim olmamı ve barış getirmemi istiyor. Roderick itaatkâr küçük bir kız olmamı ve bana ait olanı onunla ve diğer çocuklarıyla "paylaşmamı" istiyor. Karl bana bok gibi davranan fırsatçı bir pislik çünkü üvey kardeşim olmanın ona getirdiklerinin tadını çıkarıyor. Vonnie benim olan her şeyi istiyor.

Sizden en çok istedikleri şeyi ellerinden alın. Bayım. Cashmere Coat'un sesi kafamın içinde çınlıyor.

"Onları geri ver," diyorum Vonnie'ye, avucumu açarak.

Dudakları titriyor. Tanrım, onun tiyatrosundan bıktım. Zavallı, zavallı Vonnie. Küçük üvey kardeşi tarafından çok eziyet gördü.

Büyükbaba izliyor, ifadesi okunamıyor. Annem ellerini ovuşturuyor, soluk mavi bakışlarında endişe titreşiyor. Roderick geride duruyor, muhtemelen bundan sonra nasıl davranması gerektiğine karar vermeye çalışarak sahneyi gözlemliyor ve Karl bana bir sürtükmüşüm gibi bakıyor.

"Eee?" Vonnie hareket etmeyince soruyorum.

Bakışları etrafı tarıyor. Kimse onu savunmaya gelmeyince, gönülsüzce tokayı açıyor ve kolyeyi bana uzatıyor.

Sonunda anladım, dilini her tarafa sürmediği kısmı.

Eğer Bay Coat'un tavsiyesine uymak istiyorsam, bir müttefike ihtiyacım var. Bakışlarımı büyükbabama kaydırıyorum, onun granit İskandinav özelliklerini inceliyorum - platin saçları, kutup mavisi gözleri ve sert ağzı. Ne

benim yerimde olsaydı ne yapardı?

Peery Diamonds için uygun olmadığımı düşünüyor çünkü ben bir kızım-çok zayıf ve çok yumuşak. Ve haklı da olabilir. Eğer

Biri ona bulaşsa, o asla benim yaptığım gibi çekip gitmezdi. Bay Coat'ın bana, benim olanı korumak istiyorsam kalıp savaşımam gerektiğini söylemesinin bir nedeni var - benim olan için savaşacak kadar kendime saygı duymalıyım.

Vonnie bana kazık attı ve ben de büyükbabama yumuşak bir kız olmadığımı göstermeliyim. Beni gerçek varisi, Peery servetini bırakabileceği biri olarak görmesini istiyorsam, hayır. Bir erkeğin yapacağı gibi davranmalıyım - söz konusu eşya o kadar da duygusal olmasa bile, birinin onun olan bir şeye dokunmasına öfkelenen bir erkek gibi.

İnci dizisini şöminenin alevlerine atıyorum.

Annemin nefesi kesilir. Vonnie, "Bu da ne?" diye bağırırken, Roderick ve Karl büyükbabaya bakar ve katılmadan önce odadaki en güçlü adamın patlamasını beklerler havai fişekler.

"Bunlar güzel incilerdi," diyor büyükbabam, sesi sert.

"Biliyorum," diyorum, ona bakarken bakışlarımı sabit tutuyorum. "Ama kolyeye virüs bulaşmış olabilir. Biri hayvan gibi her tarafını yaladığına göre." Gözlerim kızaran Vonnie'ye kayıyor. "Onun iğrençleştirdiği bir şeyi neden saklayayım ki?"

"Almasına izin verebilirdin," diyor büyükbaba, ses tonu hâlâ aynı, ama gözleri onaylar gibi parlıyor.

"Bunu almasını istemiyorum. Bana saygısızlık ettikten sonra olmaz. O kadar çok istiyorsa, sadece sorabilirdi güzelce."

"Lucienne." Annemin sızlanması utanç doluydu.

Roderick tsks. "Kız kardeşin bir süreliğine giymek isterse önemli değil. Sana paylaşmayı öğretmek için çok uğraşıyoruz."

Ona küçümseme dolu bir bakış fırlatıyorum. Ondan ne kadar nefret ettiğimi saklamak imkânsız.

"Neden paylaşsın ki?" Büyükbaba söylüyor. Odada ani bir sessizlik oluyor. "Ne-ne?"

Roderick kekeliyor.

"Lucienne istemiyorsa neden bir şey paylaşmak zorunda olsun ki?" Büyükbaba dikkatini bana çeviriyor. "Gidip ısınabilirsin," diyor, sanki üzerimde bir erkek paltosu olduğunu fark etmemiş gibi.

Başımı sallayıp odama giriyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Kalbim çarpmaya başlıyor, az önce içinde yer aldığım sahneye gecikmiş bir tepki. Ciğerlerimdeki hava titreyerek dışarı çıkıyor. Bay Coat'un cesaretlendirmesi olmasaydı, az önce yaptığım şey için özür dileyecektim. Herkesi rahatsız etmek. O zaman Karl ve Vonnie'nin her türlü sinsî aşağılamalarına katlanır, öfke ve kızgınlık asit gibi birikirken bile iyiymişim gibi davranırdım.

Öfkelenmek çok iyi geldi! Ve Vonnie'ye benden aldığı hiçbir şeyin rahatlamış bir minnettarlıkla geri kabul edeceğim kadar değerli olmadığını göstermek. Ayrıca inciler annem için ne kadar az önemli olduğumu hatırlatıyordu. Böyle bir hediye ihtiyacım yok.

Bay Coat haklıydı. Eğer kendime saygı duymazsam, elimde hiçbir şey kalmayacak.

Yatağa doğru yürüyorum, bacaklarım hâlâ biraz titriyor. Paltomu silkip ona sarılıyorum ve burnumu yumuşak kumaşa gömüyorum, Baharatlı, odunsu kokuyu içime çekiyorum. Tutuşumu sıkılaştırırken, Bir şey kırışıyor. İç cebime uzanıp sarı bir kâğıt çıkarıyorum. Sonunda bir isim yazan bir kredi kartı slipi: Sebastian Lasker.

Demek bu o. Biraz gülümsedim, sonra telefonumu şarjdan çıkardım ve onu aradım.

Google bana onun Peery Diamonds'ın rakibi Sebastian Jewelry'nin mirasçısı olduğunu söylediğinde gülümsemem azalıyor. Ve arama motoru bana onun kısa elbiseli başka kadınlarla fotoğraflarını gösterdiğinde, soğuk ve yumrulu bir şey yerleşiyor

kalbimde. Ki bu aptalca. O benim erkek arkadaşım falan değil.

Telefonu yastığın üzerine atıyorum ve paltoma tekrar sarılıyorum.

Kimin umurunda? O kadınların hiçbirisi onun paltosunu alamadı, diye düşünüyorum, parmaklarımı yumuşak kumaşa batırarak.

Bölüm 2

Lucienne

-on bir yıl sonra

Hırsızlık başlı başına yeterince korkunç bir şey. Ama kendi aileniz tarafından? Bu, halka açık bir kırbaçlamayla birlikte gelmeli.

Limuzinim Barselona sokaklarında ağır ağır ilerlerken, sosyal medya akışında beliren videoya ters ters bakıyorum. Karl'ın standart penis gülümsemesini gösteriyor. Arka planda bir kumarhanede olduğu ve yüksek bahisli bir hayat yaşadığı görülüyor.

Roderick'e olan fiziksel benzerliği gençken çok belirgin değildi, ama şimdi bir kopyası gibi görünüyor. Kahverengi saçları, hafif dar yüzü için biraz fazla büyük olan Roma burnu. Çenesi biraz dar ve çenesi biraz daha geri çekilse zayıf olduğu düşünülebilir. Ama diğer vasatın altındaki özelliklerini telafi eden rahatsız edici derecede mükemmel bir çift geniş kahverengi gözü var. Annem bana sık sık Roderick'in gözlerine baktığında ona aşık olduğunu söylerdi, sanki bu yılların ihmalini mazur gösterebilirmiş gibi.

Karl'ın ne kadar korkunç bir insan olduğunu yansıtan boncuk gibi, kan çanağı gözleri olmasını isterdim.

"Harika bir poker oyununun -o oyunu kazanmanın- anahtarı çelik gibi bir kalbe ve hiçbir şeye ihanet etmeyen bir yüze sahip olmaktır." Göz kırıyor.

Evet, tabii. Hayatını kurtarmak için blöf yapamaz. Daha iyi yalan söyleyen iki yaşında çocuklar gördüm. Ayrıca, kumarhaneler onun birkaç viskiden sonra vahşileştiğini ve ne yapacağını bilemediğini biliyorlar, bu yüzden içeri adımını atar atmaz onu alkole boğuyorlar.

Ağır bir şekilde kaybeder, ancak var olmayan şansını zorlamaya devam eder çünkü büyük galibiyetin hemen köşede onu beklediğine inanır.

Karl parmaklarının arasında bir puro ile elini sallıyor ve kumar stratejileri hakkında konuşuyor. Bu bir Cohiba Behike? Gözlerimi kısarak ekrana baktım. Evet, öyle.

Fury bana saldırıyor. Kendi parasıyla yüzlerce dolarlık puro almasına imkân yok. Küçük bir pazarlama yöneticisi olarak yeterince kazanmıyor.

İşe yarar bir şeyler yapmasını isteyen büyükbabası ona Peery Diamonds'da bir iş verdi. Karl merdiveni tırmanmayı başardı, ancak eminim ki kayırmacılığın parlak değerlendirmeleri ve terfileriyle çok ilgisi vardı.

Ne olursa olsun, elinden geleni yaptı çünkü Büyükbaba'ya yağ çekebileceğini ve Peery servetinden pay alabileceğini düşündü. Büyükbabası yıllık maaşını iki yüz bin dolarla sınırladığında bile öfkelenmemiş gibi davrandı, ancak bana sorarsanız bu iki yüz bin çok yüksek. Büyükbabası bir yıl önce vefat ettiğinden beri Karl işe gelmeyi bıraktı. Karl'ın Vasiyette hiçbir şey yok ve çalışmak zorunda olduğu için ne hissettiğini saklamayı bıraktı.

Keşke onu kovabilseydim ama CEO olmama rağmen henüz Peery Diamonds'ta tam nüfuzumu kullanamıyorum. Ben

"hala çok genç" ve "bekar" olmanın yanı sıra kadın.

O iğrenç Gwen haklıydı. Nesovia kanunları her açıdan Roderick'in yanında. Otuz yaşına gelene ya da evlenene kadar Peery Diamonds'ı serbestçe işletmeme ya da annemin Jet Ski'sinin kontrolünü kaybettiğinde bana bıraktığı vakıf fonunu özgürce kullanmama izin verilmiyor.

Şu anda Roderick benim vekilim olarak hareket ediyor, ki bu gülünç çünkü o Judas kadar güvenilir. Roderick her hissedarlar toplantısında benim vekilim olarak oy kullanıyor ve benimle uğraşmak ve şirket içindeki müttefiklerini ödüllendirmek için her şeyi yapıyor. Hatta kendini

Peery Diamonds'da bir "danışman". Mücevher işi hakkında hiçbir şey bilmediği için ne konuda "danışmanlık" yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ayrıca, kendi kendini yönlendiren cömertliği sınır tanımıyor ve benim paramı harcayarak bundan faydalanıyor.

Kendisine ve ikizlerine cömertçe.

O buna "paylaşmak" diyor. Ben buna "hırsızlık" diyorum. Nesovia yasaları onun haklı olduğunu söylüyor çünkü penisi var ve benim biyolojik babam.

Lanet Roderick. Ve en önemlisi, Nesovia'ya lanet olsun.

Roman Wellendorff, Maliye Bakan Yardımcısı
Nesovia, Barselona'da. Onunla buluşmam gerekiyordu ama son anda iptal etti, bu yüzden elimde hiçbir şey olmadan otelime geri dönüyorum. Ama muhtemelen tatsız bir etkileşim olacağı için benimle yüzleşmek istemedi. Ülkenin arkaik yasaları ve gelenekleri hakkında ne hissettiğimi hiçbir zaman saklamadım. Hatta bu konuda bir şeyler yapmalarını sağlamak için Amerika Birleşik Devletleri'nde sakladığım özel fondan partisine yüklü miktarda bağışta bulundum.

Ama şu ana kadar bir şey yok. Yasayı yürürlükten kaldırmaya yönelik son önlem

Miras hukuku başarısız oldu. Tekrar ediyorum. Ezici çoğunluk karşı oy kullandı. Bu adamlar süslü takım elbiselerinin ve daha havalı arabalarının ortaçağdan kalma, aydınlanmamış Neandertallerden başka bir şey olmadıkları gerçeğini gizleyebileceğini düşünüyorlar.

Wellendorff bana sesli mesaj bırakma cüretini gösterdi, Bana o küçümseyici, babacan sesiyle, "En iyisi bu. Senin iyiliğin için, gerçekten. Kadınlar korunmalı ve bakılmalıdır."

Tabii ki. Şu anda kendimi çooooo korunmuş ve kollanmış hissediyorum, amına koyayım.

Hak etmedikleri lüks bir hayat süren sözde ailemin sinir bozucu görüntüsünden kurtulmaya çalışarak nefes veriyorum. Sakinleşmeli ve karşı önlemlerime odaklanmalıyım.

Babam ve Wellendorff gibi erkekler kadınların çaresiz, uysal küçük yaratıklar olduğunu düşünüyor. Onlara ne kadar yanıldıklarını göstereceğim.

Çünkü ne babamın ne de Nesovia yasalarının etkileyebileceği bir adamla hızlı ve etkili bir şekilde nişanlanıp evlenmek üzereyim. Bu iş bittikten sonra şirketin merkezini Amerika Birleşik Devletleri'ne taşıyacak ve yönetim kuruluna görevime devam etmeye layık olduğumu kanıtlayacağım.

Yeni bir pazarda başarılı bir ortak girişim başlatarak CEO.

Telefonum çalıyor ve beni düşüncelere dalmaktan kurtarıyor.

-Preston: Sorun değil, sanırım. Ama elmaslar penis gibidir. Diğer her şey eşittir, büyük olan daha iyidir.

Bugünkü fotoğraf çekimimiz için seçtiğim nişan yüzüğünün resmine verdiği yanıt bu mu? Konu elmaslar ya da penisler olduğunda "diğer her şey" asla eşit değildir. Biliyorum.

Çünkü ben Peery Diamonds'ın varisiyim ve bir kadınıam.

-Preston: Bundan daha iyisini yapabiliriz.

Taşın son derece koyu mavi, prenses kesim, on nokta iki karatlık bir güzellik olduğunu görmedi mi? Bir telefon ekranında bile, taşın muhteşem platin kordona oranına bakarak bunu anlayabilmeliydi.

yuvarlak kesimli elmaslarla süslenmiştir. Bu doygunluk seviyesinde ve bu boyutta çok fazla doğal mavi elmas yok. En üst düzey pırlantalarımızı incelemek zorunda kaldım. bir envanter bulamadan envanterden çıktım.

-Preston: Bana bırak. Bende bir şey var.

-Peki.

Bana bir resim göndermesini bekliyorum ama göndermiyor.

Her neyse. Zihinsel olarak huysuzluğumu üzerimden atıyorum. Yüzük tartışmaya değmez. Comtois ailesinin bir üyesi olduğunu düşünürsek - Sebastian Kuyumculuk hanedanının bir parçası -

uygun bir yüzük seçecek kadar zevkli olduğunu varsayalım. Belli ki nişanlısının elinde muazzam bir taş olmasını istiyor, çeyrek milyon doların üzerinde olduğu tahmin edilen on nokta iki karatlık mavi elmastan daha fazlasını.

Muazzam bir şey.

Bu sadece bir evlilik değil, bir iş anlaşması. Her detayın maksimum tanıtım ve ses getirip getirmeyeceğine göre değerlendirilmesi gerekiyor. Preston ve ben evlendikten sonra, şirketlerimiz Kore'de Sebastian Peery işbirliğini başlatacak ve düğünler için takı satacak.

romantik günler. Koreliler düğünleri için mücevherlere inanılmaz miktarda para harcıyor ve bu, peşinden gidilmesi gereken kârlı bir pazar olacak.

Buna ek olarak, sonunda çok istediğim bir şeye de kavuşacağım: kendi kaderimi çizebilme yeteneği. Her ne kadar

Otuz yaşıma kadar kendi paramı ya da şirketimi kontrol edemem ama bir boşluk var. Eğer evlenirsem, ikisinin de kontrolü kocama geçer. Ve eğer dizginleri bana bırakmaya karar verirse, voilà! Yetki bende.

Benimle Comtoise'lar arasındaki sözleşmede bu konuda özel bir madde var. Düğün biter bitmez

Preston, avukatlarımın hazırladığı ve bana mal varlığım üzerinde tam yetki veren yasal belgeyi imzalayacak.

Sırf bu yüzden Preston'ın sevdiği bir şeyi parmağıma takma ihtiyacını karşılayabilirim.

Otele dönüş trafiği sıkışık. Artık asistanım da olan en iyi arkadaşım Bianca'nın o gün için gönderdiği detayları kontrol ediyorum.

Fotoğrafçılar rezervasyon yaptırdı ve hazır. Çiçekçiler hazır.

Saç ve makyaj ekibi kontrol edildi.

Preston ve benim tek yapmamız gereken mutlu gülümsemelerle dolu romantik bir nişan rolünü oynamak... İki ay öncesine kadar birbirimizle hiç konuşmadığımızı ortaya çıkardı.

Ama o benim ilk koca seçimim değildi. Sebastian Lasker'ı istemiştim.

Muhtemelen nazik davrandığı genci hatırlamıyordur ama ben onu ve kariyerini takip ettim. Oldukça başarılı ve takdire değer bir adam oldu. Sebastian Jewelry'yi sadece büyüklük olarak değil, kârlılık olarak da büyüttü. Öncülük ettiği zekice pazarlama kampanyaları onu dünyanın en iyi lüks markalarından biri haline getirdi. Ve birçok güzel kadınla toplum içinde görünmesine rağmen, hakkında hiçbir zaman bir skandal fısıltısı duyulmadı. Ya çok dikkatli ya da halkla ilişkiler ekibi harika bir iş çıkarmış.

Sebastian'ın fotoğraflarına gizli bir aşk yaşayan liseli bir kız gibi iç geçirdim, ama bunu yapacak cesaretim yoktu. Comtois ailesine yaklaşıp Sebastian'ı kocam olarak isteyene kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyordum.

Coco Comtois reddetti. Görünüşe göre, bu şekilde harcanmak için fazla "özel".

Aile reisinin demek istediği, benim gibi, adında milyarlarca skandal olan bir kız için fazla iyi olduğu. Onun bakış açısına göre, ben onun değerli incisini almaya çalışan bir domuzum. Değerlendirmesi acıtıyor ama ona geçmişimi açıklamayacağım. Başkalarının anlamasını sağlamaya çalışmak bana hiçbir zaman iyi gelmedi.

Ayrıca, Sebastian'ın bana öğrettiği dersi unutmadım. Beni asla yanlış yönlendirmede. Ve Preston yapmam gereken şey için yeterince iyi.

Neredeyse bir saat sonra, muhteşem bir şekilde döşenmiş bir koridordayım, kendim ve Preston için ayırttığım çatı katı süitine doğru ilerliyorum. Telefonumun ekranını Koridorun sonundaki kapıdaki güvenlik panelini kontrol ediyorum. Işık yeşile dönüyor ve kapıyı açıp içeri giriyorum, kalın halı ince topuklu ayakkabılarımı boğuyor.

Oturma odası, beyaz binalar, dar sokaklar ve bulutsuz cerulean gökyüzünden oluşan muhteşem bir İspanyol manzarasına açılıyor.

Süitte fildişi Steinway baby grand ve dört adet taze krem ve pembe gül vazosu bulunmaktadır. Fotoğraf çekimi

gün batımında, ışığın en iyi olduğu zamanda gerçekleşecek. Çiçekçiler daha sonra daha da fazla çiçek gönderecekler ve makyaj ve saç görevlileri de gelecekler.

Masanın üzerindeki gümüş tepside bir buz kovası terliyor ama Dom'un tıpası çoktan açılmış. Daha önce kullanıldığı belli olan bir flüt ve yanında temiz bir flüt daha duruyor.

Küçük, teslimiyetçi bir iç çektim. Preston hazzı ertelemesiyle tanınmaz. Şampanyayı görünce muhtemelen kendini kontrol edemedi.

Nerede o? Oturma odasının etrafına bakıyorum. Tamamen dolu bir bar. Jet-lag olmuş gibi hissedip kestirmeye mi karar verdi? Yoksa jakuziden mi yararlanıyor?

Sonra bir şey duydum. Bir inleme. Daha düşük perdeli olsaydı, ersatz nişanlımın mastürbasyon yaptığını düşünebilirdim, ama sesi çok ince. Bilmediğim bir hormonal bozukluğu yoksa, hiçbir koşulda sesi böyle çıkmamalı.

Bir süredir biriken hayal kırıklığı gözbebeklerime ulaşıyor. Ani bir öfkeyle havayı içime çekmeye çalışıyorum.

Preston'la bu evlilikten beklentilerimizi konuştuğumuzda, ona biraz sadakat ve sağduyudan memnun olacağımı söyledim, o da kabul etti. Yeni evli bir çift olarak fotoğraf çekirmeden birkaç saat önce bir kadını becermek Rezervasyon yaptırdığım ve parasını ödediğim süitte nişanlı çift sadık ve sağduyulu olmaktan başka bir şey yapmıyor.

Vazolardan birini kapıp kafasında kırma arzusu neredeyse baskın geliyor ama durup elimi alınma götürüyorum. Bunu öylece iptal edemem. Hedefe odaklan. Özgür olmak, kendim olmak. Avukatlarım Peery Diamonds'ı Nesovia'dan Amerika'ya başarılı bir şekilde ihraç ettikten sonra Preston'la başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerekecek.

Ama bu berbat durumda sıkışıp kaldığım gerçeği boğazımdan aşağıya zorla çimento dökülmesi gibi. İçimdeki öfkeyi umutsuzca görmezden gelerek yatak odasına doğru ilerliyorum ve çift kapıyı çarparak açıyorum. Gözlerimi

Preston'ın göremediğim bir kadının üstünde olduğu dev bir yatak. Kığı havada duruyor.

"Ne oluyor lan?" diye bağılıyor boynunu bükerek. "Kim-" Gözlerimiz buluştu. Tüm renk yüzünü terk ediyor. Adem'in Elma sallanıyor; ağzı açılıyor ve o şekilde kalıyor, bu da onu özellikle aptal bir tavuğa benzetiyor.

Taşaklarını kesersem düğüne devam edebilir miyiz? Kapalı mı? Onlara ihtiyacımız olacak gibi değil. Benim kesinlikle olmayacak. Onun pis, patavatsız, aldatan penisi bana yaklaşamaz.

"Oh, kahretsin," diye fısıldıyor.

"Sorun ne bebeğim? Sadece gitmelerini söyle," diyor altındaki kadın sinir bozucu, genizden gelen bir sesle.

Kanım kükrüyor. Umarım bu düşündüğüm kişi değildir. Kadın bana bakmak için kayıyor. Ve tam olarak düşündüğüm kişi, Vonnie.

"Oh, sadece sen varsın," diyor.

Buraya bir vazo getirmeliydim. Kafa.

"Neden bu kadar kızgın davranıyorsun? Zaten ben daha çok onun tipiyim," diye ekliyor.

Aynı babadan olmamıza rağmen birbirimize hiç benzemiyoruz. Annesine çekmiş; koyu renk gözleri, siyah saçları ve içindeki koruyuculuğu ortaya çıkaran minyon bir yapısı var.

Erkekler. Karl'ın aksine, burnu doğru orantılıdır ve yüz hatları incelikle oyulmuştur.

Bana platin sarısı saçlar ve soluk mavi gözler veren büyükbabama çekmişim, bazı dedikodu sitelerinin "sert ve duygusuz" ve genellikle "korkutucu" ve "otoriter" olarak anılan uzun, heykelsi bir çerçeve.

"Kız kardeşimi mi beceriyorsun?" Damarlarımda öfke şimşekleri çakarken Preston'a soruyorum.

"Açıklayabilirim!" Elini uzatır. Vonnie'ye bakma zahmetine girmiyor.

Ama yapıyorum ve kan basıncımı üç katına çıkaran başka bir şey fark ediyorum. "Bunlar benim ayakkabılarım mı?"

Vonnie doğrulup meydan okurcasına saçlarını omzunun üzerinden atarak, "Onları giymiş değilsin ki," diyor. Çıplaklığını gizleme zahmetine girmiyor.

"Bunlar Milano'dan aldığım yepyeni Guccis'ler!" Aslında geçen hafta, bugünkü fotoğraf çekimi için. Ne kadar aptalmışım. Zamanımın ve enerjimin çoğunu boşa harcadığımın farkına varmak öfkemi yeniliyor.

"Yani?"

"Ayaklarını kesmeden önce çıkar şunları!"

"Aman Tanrım, nişanlını becerirken giydiğim ayakkabıları mı giyeceksin?" Vonnie, bana fırlatmaya cesaret edemediği için topuklu ayakkabıyı yanımdaki yere fırlatıyor. Beni çok fazla kışkırtmak istemiyor. Yanmış incileri asla unutmadı -ve daha önce yaptığım bazı şeyleri de o zamandan beri.

"Hayır, üzerlerine asit dökerken onların senin yüzün olduğunu hayal edeceğim." Bir yastık kaptım, kılıfından çıkardım ve ayakkabıları içine soktum. Sonra doğrulup endişeli Preston'a bakıyorum, ona hak ettiği dil darbesini indirmeye hazırım.

"Bunu senin için yapıyordum," diyor hemen.

"Ne? Hangi çılgın evrende bunlar benim için?"

Kollarını yalvarırcasına uzatıyor. "Bu fotoğraf çekimi için bir kostümlü provaydı. Bu konuda gerilmeye başlamıştım, biliyorsun, çünkü herkese birbirimize ne kadar aşık olduğumuzu göstermemiz gerekiyor, bu yüzden Vonnie'den bana yardım etmesini istedim."

"Neye yardım edeyim?" "Bilirsin işte. Pratik yapmana."

Aman Tanrım. Korku, öfkeme karışmaya başladı. Bir aptalla nişanlıyım. Aslında ona aptal demek dünyadaki tüm aptallara hakarettir. Sadece bunun için ayrılmış başka bir terim olmalı, bu...

Vonnie sırtıyor ve sol elini kaldırıyor. Yüzük parmağında pembe, on beş karatlık, kalp şeklinde bir elmas göz kırptırıyor.

İğrenç canavarlığa bakıyorum. Benim mavi elmasım yerine bunu mu seçti? Neyim ben? Bes mi? Pembeden

nefret ediyorum ve

Kalplerden nefret ederim. Preston tercihlerimi kontrol etme zahmetine girseydi, bunu bilirdi.

"Ve o yüzüğü parmağına taktığında penisin vajinasına mı girdi?" Aklıma yastık kılıfının içindeki Gucci'lerin iyi bir silah olabileceği geliyor. Bu şartlar altında onu kanlı bir şekilde dövmek İspanya'da suç sayılır mı?

"Biraz kaydım," diyor Preston.

Onlar Latin. Anlayacaklardır.

"Sen onu benden almadan önce benimle yatıyordu!" Vonnie ateşe benzin atarak bağılıyor. "Onu ilk ben yakaladım!"

"Vonnice!" diye tıslıyor.

"O zaman neden benim nişanlım olmayı kabul etti?" Sesimi renklendiren tiksintiyi gizleme zahmetine girmeden söylüyorum.

Sadece ters ters bakıyor. Tipik. Söyleyecek bir şeyi olmadığında hep böyle yapar. Sonra sırtıyor. "Belki de para için nişanlın olmayı kabul etti. Ama onun istediği benim."

Aşağılanma yüzümü yakıyor. Erkekler genelde Vonnie'yi bana tercih ediyor. Ona daha nazik ve tatlı diyorlar. Ben çekilmez bir kaltağım çünkü sözde ailem de dahil olmak üzere hiç kimsenin saçmalıklarına tahammül edemem. Büyükbabam öldüğünden beri daha da kötüleşti çünkü ona hiçbir şey bırakmadı. Bir gün Yıllar boyunca yaptığı tüm yalakalıklar için bir şeyler alabilecekti.

"Bilmeni isterim ki, evlenmek istediğim kişi sensin Lucienne," diyor Preston çabucak.

"Siktir git. Kovuldun!" Yürümeye başladım. Yeterince gördüm ve beynim nükleer zehirli atıkla doluymuş gibi hissediyorum. Beni isimsiz bir fahişeye aldatmış olsaydı, bunu görmezden gelebilirdim - çünkü şu anda o kadar çaresizim - ama Vonnie?

Hayır. Yapamam. Yeni bir koca bulmam gerekecek.

"Bekle, ne? Bunu yapamazsın! Ben senin nişanlınım!" Beni takip etmek için zıplarken yatak gıcırıyor.

"Uh-huh. Peki az önce üvey kız kardeşimin vajinasına penisini sokan kimdi?" Kapıya doğru yürümeye devam ediyorum.

"Lucienne, lütfen. Sadece iki kez itebildim. Boşalamadım bile!" Sanki tanık olmam gereken şey bu mazeretmiş gibi. "Param ne olacak? Çalışmam gereken şirket almak mı?"

"Bunu büyükannen ve büyükbabanla konuş."

"Bekle!" Elini bileğime doladı. "Ama Yüzük! Gerçekten çok güzel. Parmağına takmak istemez misin? Bu Kocaman! On beş nokta bir karat!"

Tamam, çok aptalca ve körce. Zevk sahibi hiç kimse o yüzüğün güzel olduğunu ya da elimi süslemeyi hak ettiğini düşünmezdi. "Ne demiştin, Preston?" Ona en şekerli sesimi veriyorum. "Penisler elmas gibidir." Bakışlarım aşağıya kayıyor, sonra tekrar yüzüne dönüyor ve gülümsüyorum. "Daha büyüklerini gördüm ve daha iyi."

Yüzü donuk kırmızıya döner.

Sahte gülümsemeyi bırakıp, tutuşunu kırıyorum ve dışarı çıkmaya başlıyorum.

"Seni kaltak! Seninle kim evlenecek?"

"Oh, birini bulurum." Geri dönmüyorum ve kapı arkamdan kapanıyor.

Bölüm 3

Sebastian

Sebastian Jewelry'nin tüm çalışanları Los Angeles'taki merkezimizde bulunan dev oditoryumda toplanmış durumda. McLean, Virginia'daki HQ1'de bulunanlar ise telekonferans yapıyor.

Şirketin her hedefi tutturmakla kalmayıp aştığını duyurmaktan daha heyecan verici bir şey olamaz. Her departman beklentilerin üzerinde performans göstermiştir.

Her slaytta ve başarılarımızın duyurulmasında halkımız alkışlıyor ve ısıklık yapıyor. Ben de alkışlıyorum. Sebastian Kuyumculuk her zaman mükemmel bir itibara sahip, finansalları sağlam, harika bir şirket olmuştur. Ancak ben devralana kadar şu anda olduğu gibi bir isim haline gelmemiştir. Şirketin geliri dört katına çıktı ve marjlar her zamankinden daha yüksek. Yurtdışına da açıldık, ancak özellikle Asya'da ulaşmamız gereken daha çok pazar var. Orası henüz tam olarak çözemediğimiz bir yer.

Her seferinde bir adım. Yeni bir pazara girmek için stratejiler düşünmenin zamanı değil. Şu anda kazandıklarımızı kutluyoruz. Sebastian Jewelry'de başardıklarımızdan gurur duyuyorum, özellikle de Preston'ın son hatasından sonra. Herkesin bunu telafi etmek için fazladan çalışması gerekti ama başardık.

Aynen öyle.

"Şunu söylemeye gerek yok ki, şirket Bütün bunları başardık"-Arkamdaki son slaytı işaret ediyorum - "Siz olmadan. Bu nedenle herkes için özel bonuslar açıklıyoruz."

Tezahürat ve alkışlar daha da yükseliyor. Çalışanların mutluluğuna gülümsüyorum. İnsanları bir iş için ödüllendirmeye inanırım.

iyi işti. Ve bunu kesinlikle hak ediyorlar.

Kapıcılar bile alkışlıyor, çünkü ikramiye onlara da gidecek. Sebastian Kuyumculuk'taki herkes pastadan bir dilim alacak.

Kürsüden iniyorum ve insanlar HR'nin hazırladığı atıştırmalıkları almak için dağılmaya başlıyor. Telefonum çaldı.

-Büyükbaba: Mükemmel bir iş.

Sunumu izlemiş olmalı. Büyükanne ve annem de izlerdi, eğer anne-kızın yıllık Avrupa seyahati olmasaydı. Yanılmıyorsam, bugün Paris'te olmalılar.

Şehri düşünmek bana on bir yıl önce tanıştığım kızı hatırlatıyor. Çoğu insan pek bir etki bırakmaz ama o bırakmıştı. Kaybolmuş ve yalnız görünüyordu. Ve söylediklerine -ve söylemediklerine- dayanarak durumunu bir araya getirebiliyordum. Yaşam tercihlerini onaylatmak için çocuklardan faydalanan yetişkinlerden nefret ediyorum. Kendi babam bunu yaptı ve bir dereceye kadar annem de aynı şekilde. Ama o kızın aksine, benim kardeşlerim var.

Yine de içinde bir ateş vardı, çok zayıf olmasına rağmen sönmeye hazırdı. Umarım ölmesine izin vermemiştir. İçinde bulunduğu durumla ilgili gerçekten bir şeyler yapmak istemediği sürece tavsiyelerim ve teşviklerim yeterli olmayacaktı. Ve ben de kendi tavsiyelerime uydum, sanki aynı hedefe doğru çalışan bir ekipmişiz gibi - sanki bu onun içindeki ateşi yakmaya devam edecekmiş gibi. Elbette gerçekçi değil ama bazen en mantıksız şeyler beni motive eder.

Christoph acele ediyor. Kalabalığın içinde onun alev alev yanan kızıl saçlarını fark etmemek zor, özellikle de altı-iki yaşlarındayken. O başladı
İki yıl önce üniversiteden mezun olduktan sonra asistanım olarak çalışmaya başladı. Geniş kahverengi gözleri onu biraz şaşkın bir çocuk gibi gösterse de, hızlı ve ofis politikalarından anlıyor. Bunun da ötesinde, getirdiği tüm dedikoduları takdir ediyorum.

Ben. Bazı yöneticiler çalışan dedikodusunun aptalca olduğuna inanır. Ben öyle düşünmüyorum. Dedikodu, çalışanlarımın kafasında ne olduğu hakkında çok şey ortaya çıkarır.

Christoph'un üzerinde düzgün bir gömlek, ceket ve koyu renk pantolon var.

Benim giyim tarzımı taklit etmeye çalışıyor ama bu onun bütçesini aşıyor. Paris'ten ısmarlama üç parçalı bir takım elbise giyiyorum, Sebastian Jewelry kol düğmelerim ve kravat iğnem var. Bileğimde yeni açtığımız lüks saat bölümümüzden bir saat var.

Piyasanın tepkisi mükemmel oldu.

"Neden gidip bir şeyler almıyorsun?" Çenemi yemek masasına doğru eğerek söylüyorum. Christoph çok zayıf ve her zaman aç.

"Geleceğim ama sonra. Annen burada."

"Öyle mi?" Neden? Onun ve büyükannemin son derece eğitilmiş ve deneyimli asistanlarının üstesinden gelemeyeceği acil bir durum olmadığı sürece yolculuğu kısa kesmesi için hiçbir neden yok - ve bu kadar korkunç olabilecek bir şey düşünmüyorum. Para ve etki neredeyse her şeyi tamir edebilir.

Büyükannem hasta mı?

Telefonumu kontrol ediyorum ama bununla ilgili bir mesaj yok.

Ayrıca, eğer hasta olsaydı, annem beni burada ziyaret etmek yerine hastaneye gitmemi isterdi.

Christoph'a detayları sormaya zahmet etmiyorum. Eğer Annemin asistanlarının halledemeyeceği kadar karmaşık bir şey olsa benimkine söylemezlerdi.

"Bir sonraki toplantınızı erteledim, yani yaklaşık bir saatiniz var.

Büyük resepsiyon odasında."

"Teşekkürler." Bu tür hızlı hareketler onu işe alma nedenim.

Bakışları finanstan Penny'ye doğru kayıyor. Tatlı masasının etrafında durmuş, karar veremiyormuş gibi masadakilere bakıyordu. Yüz ifadesinden karar vermesine yardımcı olmak istediği anlaşılıyor. Ya da daha iyisi, kendisi

onun tatlısı olur.

Tepkisi karşısında gülümsememi gizliyorum. Kurnaz olduğunu sanıyor ama onun için deli oluyor. "Git biraz ara ver Christoph. Sana ihtiyacım olursa mesaj atarım."

"Tamam, teşekkürler." Gülümsüyor, sonra ona doğru ilerliyor.

Büyük resepsiyon odası en iyi konferans salonlarımızdan biridir. Şehre bakıyor - tüm binalar, arabalar ve enerji, duman çok kötü olmadığında arka planda San Gabriel dağları ile birlikte - ama manzara tek cazibe değil.

Fildişi deri koltuklar, ısıtılı kristal desenli gümüş hayvan figürleri. Camdan bir sehpa ve zarif Dairesel şekillerde çağdaş avizeler. En değerli mücevherlerimizden bazılarının bulunduğu cam kutular. Havada, tereyağlı zenginlik ve tiksindirici olmadan ayrıcalık gibi kokan imza kokumuzdan bir esinti var. Şirketi devraldığım da bu kokuyu sipariş ettim ve şimdi her Sebastian Jewelry mekanı lüks gibi kokuyor.

Bu oda sıkıcı iş konuları hakkında toplantılar yapmak için değil, insanları Sebastian Jewelry'de ağırlamak ve onlara kendilerini özel hissettirmek içindir. Burayı iş ortaklarımız ve son derece önemli müşterilerimiz için ayırıyoruz.

Odaya giriyorum ve kimsenin bizi duymaması için kapıyı sıkıca kapatıyorum. Annem bir koltukta oturuyor, koltuğun arkasına alıştırılmış bir rahatlıkla yaslanıyor. Dirseklerini kolçaklara dayamış ve koltuğa hiç dokunmamış. önünde dumanı tüten yasemin çayı.

Annem büyükannemin karbon kopyasıdır - aynı ela gözler, açık kahverengi saçlar ve düz patrisyen burun. Ancak pastel tonları tercih eden büyükannemin aksine, annem daha cesur bir ifade vermeyi tercih ediyor. Ve bugün de farklı değil. Üzerinde daha önce hiç görmediğim kırmızı bir elbise var ve her zamanki gibi çok şık.

Bacak bacak üstüne atmış, soldan sağa. Ayaklarında ince ve yüksek topuklu altın stiletto'lar var ve sol ayağı sabit bir şekilde sallanıyor.

Sıradan bir gözlemciye göre, sakın, dünyayı umursamayan biri gibi görünüyor. Ama ben onu çok iyi tanıyorum. Annem kendi başına üstesinden gelemeyeceği bir sorunla karşılaştığında hep bu şekilde oturur.

Kahretsin.

Ama kendini göstermeseydi bile, önceki belediye binasındaki tüm coşku kaybolacak ve Soğuk bir dehşetten başka bir şey yok. Annemin boğazında üç sıra pırlantadan yapılmış uzun bir kolye parıldıyor, beni doğurduktan sonra büyükannemden aldığı yadigâr bir parça. Bana kim ve ne olduğumu hatırlatmak istediğinde hep bunu takar - Sebastian Lasker, Sebastian Kuyumculuk'un saygıdeğer oğlu ve veliahtı. Ve genellikle üvey kardeşim Preston'ın yaptığı bir pisliği düzeltmemi istediğinde bana bunu hatırlatır.

Şimdi ne halt etti?

Bana kızgın olduğunu hiç gizlemedi. üçüncü hatasından sonra onu şirketten atıyor. Beceriksiz kışını maaş bordrosunda tutmanın büyük bir kayırmacılıktan başka bir şey olmayacağını kabul edemiyor. O benim onu kıskanan açgözlü bir pislik olduğunu söyledi. Gülünç, çünkü bu kadar düşük seviyedeki birini kıskanmak imkansız. Şirketi ya da serveti alamayacağı için kızgın. ona bağlı. Sebastian Jewelry'den aldığı para olmadan, gerçek bir iş bulmak zorunda kalabilir. Korkunç!

Büyükannem ve annemin seyahatlerini yarıda kesmeleri için muazzam bir rezalet yaratmış olmalı. Eee. O ne yaptı? Yoksa onların bununla bir ilgisi var mıydı? Ve ne amaçla? Kabul etmek istemeseler de onun beceriksiz olduğunu biliyorlar.

Annemin karşısındaki koltuğa oturuyorum ve kendime sakın bir maske takıyorum. "Neler oluyor?" Sesim o kadar kararlı ki, aslında söylemek istediğimin "Preston'ı öldüreceğim" olduğunu asla anlayamayacak.

"Oh, hiçbir şey. Fransa sıkıcı olmaya başladı." Gülümsüyor. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Anne," diyorum hafifçe. "Yakında bir toplantım var."

"Pekâlâ." Biraz oflayıp pufluyor. "Küçük bir şey oldu olay." Gözleri bana doğru kayıyor, sonra hızla önündeki çaya kayıyor.

"Tam olarak ne kadar küçük?"

Cevap yok.

Kendimi olabildiğince hareketsiz olmaya zorluyorum, böylece ihanet etmiyorum.

sabırsızlık ve sıkıntı sinirlerimi tırmalarken, kendime "Anneme bağırmam" diyorum. Anneme bağırmam. Anneme bağırmıyorum.

Dudaklarını kısa bir süreliğine içeri çeker ve bacak bacak üstüne atar.

İç çekmemeye çalışıyorum.

"Eee?" "Sevgilim, seni sevdiğimi biliyorsun-" "Anne."

İdam mangasıyla yüzleşmek üzere olan bir kadın gibi görünüyor. "Lucienne Peery ile evlenmen gerekecek."

"Ne?" Bana ulusal televizyonda üç bacaklı bir domuzla zina yapmam gerektiğini söyleseydi daha fazla şaşıramaz ya da öfkelenemezdim.

Lucienne Peery, babam Ted Lasker'in kadın versiyonu, görünüşe göre taklit etmek istemediği bir skandal duymamış. Aradaki tek fark.

Kuyumcu bir ailesi var ve o bir film yapımcısı. Ayrıca genç ve yedi farklı eşten yedi çocuk yapma şansı olmadı. Ama ona biraz zaman verin.

Onun kahramanlıkları efsanedir. Erkekler. Uyuşturucu. Partiler. Sosyal dedikoduları takip etmem ama ben bile onun sayısız uygunsuzluğunu duydum. Hala onun nasıl yaptığı bazı şeylerden dolayı tutuklanmaktan kurtulmayı başardı. Öte yandan, Peery Diamonds servetinin varisi olan zengin bir kadın.

profesyonel ve yasal yardım. Gerçek şüphesiz dedikodulardan çok daha kötüdür.

Belli belirsiz bir hayal kırıklığı. Yedi yıl önce annesinin cenazesinde tanıştığımızda iyi bir kıza benziyordu.

"O kadar da kötü değil. O çok güzel bir genç kadın. Onu son gördüğün zamankinden daha güzel," diye ekliyor annem.

"Güzellik tanrıçası da olsa yine de hayır derdim."

"Zorluk çıkarma, tatlım. Gerçekten yapmak zorunda değilsin hiçbir şey. Sadece onunla evlenmek yeterli olacaktır."
"Oh. Şey. Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Çok sevdiğim kadına baktım. Bunca yıldır, annemin bazı arkadaşlarım gibi deli olmadığı gerçeğinden dolayı sessizce rahatlamıştım.
Ama şimdi görüyorum ki elimde çılgın bir altın madalya var. "Şu anda biriyle görüşüyorum."

"O model mi?"
Küçümseyici ses tonu kontrolümü gevşetiyor. Buraya habersiz gelip, evlenmemi talep edemez.
sonra da hayır dediğim için mantıksızmışım gibi davran!
"Adı Gabriella Ricci. Evet, o bir model. Ve çok hoş bir kadın."
Annem şüpheli görünüyor. "Evlenme teklif edecek kadar güzel mi?"

Lanet olsun. Beni çok iyi tanıyor. Gabriella iyi biri, ama evlilikten hoşlanmıyor. Tamam, bu konuyu açmak istemezdim ama başka seçeneğim yoktu. "Büyükannem torun sahibi olmamı istiyor ve Lucienne Peery gibi bir kadından çocuk sahibi olamam." İşte. Annem büyükannemi kızdırmaktan nefret eder.

"Oh, tatlım." Ses tonu, "Benden nefret etme, ben sadece bir elçiyim." diyor. "Büyükannen bunu kabul etti. Aslında ailedeki herkes kabul etti."

Ne oluyor lan? "Ben hariç herkesi kastediyorsun."
"Ayrıca, sözleşmeye bağlı olarak Lucienne ile bebekler yaratın, yine de her ihtimale karşı bunu kontrol etmeli ve emin olmalısınız."

"Sözleşme gereği-?" Anneme bağdırmamak için elimden geleni yapıyorum. "Arkamdan ne yaptın anne?"

Biraz yüzünü buruşturdu. Ona sadece gerçekten kızdığım da böyle sesleniyorum. "Sebastian Jewelry'e yardım edecek." "Bana güvenmiyor musun tatlım?" der gibi gülümsüyor.

Saçmalık. Öyle olsaydı, boğazında o kolyeyle burada olmazdı. "O zaman bana her şeyi anlatmakta bir sakınca görmezsin."

Bir süre kendini toparladıktan sonra, "Bu sadece küçük bir sözleşme," dedi. "Seni asla yasal korumasız bırakmayacağımızı biliyorsun."

"Evlilik sözleşmesi mi?" Arkamdan böyle bir şey imzalayıp benim de buna uymamı bekleyemezler. Sikerler. Bütün bu lanet karmaşayı dava edeceğim. Kimse beni bir şeyler yapmam için köşeye sıkıştırılmaz.

Sebastian'la hiçbir ilgisi olmayan kendi lanet paramı, fonlarımı biriktirmemin bir nedeni var.

Mücevher ya da babam.

"Aptal bir evlilik sözleşmesinden çok daha sağlam," diyor annem gülerek. "Jeremiah Huxley bu işi kendisi halletti ve onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

Tabii ki tanıyorum. Jeremiah, kardeşim Huxley'in annesi. Huxley & Webber'in kıdemli ortağıdır ve konu müvekkillerini korumaya geldiğinde tam bir sosyopattır. Hem lisans hem de doktora eğitimini Harvard'da tamamlamış ve hukuk çevrelerinde "H-bombası" olarak biliniyor. "O bizim avukatımız mıydı?"

"Şey, hayır, ama..."

Tanrı beni ailemden korusun. "O zaman sıçtık."

"Hayır! Avukatlarımıza inceledik tabii ki. Lucienne, Sebastian Jewelry'de sahip olduğu hisselerin yüzde onunu iki yıllık bir süre zarfında kocasına devredecek ve bu süre yemin töreninin hemen ardından başlayacak.

Bu, şirket üzerindeki kontrolümüzü daha da pekiştirecek ki bunu her zaman istediğimizi biliyorsunuz."

Çenemdeki kaslar gerildi. Kimse bana sormadı. kendimi onun sahip olduğunun yüzde onuna satmak istedim. Yüzde on önemli bir şey ama Lucienne Peery gibi birine bağlanmaya değmez. Eğer bu kadar önemliyse. muhtemelen hisseleri kendi paramla satın alabilirdim.

"Ayrıca kocasına oyların yüzde beşini veriyor. Peery Diamonds'daki hisseler, ki bunu ailece çok isteriz."

Kimse de bana bunu sevip sevmeyeceğimi sorma zahmetine girmedim.

"Ayrıca kocası da Peery Diamonds'ın yönetim kurulunda bir koltuk sahibi olacak." Annem gülümsüyor. cömert övgüler bekliyor. Ama neden Lucienne'in şirketinin yönetim kurulunda yer almak istediğimi düşünüyor ki? Ben Zaten Sebastian Kuyumculuk'u yönetmekle meşgulüm ve Peery Diamonds umurumda değil.

Annemin gülümsemesi, söylediği hiçbir şeyden hoşlanmadığımı fark edince kayboluyor. Ses tonu umutsuzlaşıyor, sözleri daha aceleci oluyor. "İşin en iyi tarafı, biz ve Peery Diamonds Kore'de oldukça kârlı bir girişim başlatacağız ve o da Bize yüzde elli beş hisse verirken, Peery Diamonds da geri kalanını alacak. Asya'daki ayak izimizi genişletmeye çalıştığınızı biliyorum."

Ona en soğuk sesimle "Anne, CEO benim, sen değilsin ve senin, büyükannenin ya da başka birinin işime karışıp arkamdan sözleşme imzalamasına ihtiyacım yok," diyorum. Daha önce hiç Daha önce de ona karşı bu tonu kullandım ve irkildi. "Ama fazladan sermaye sağlamak zorunda değiliz. Yüzde beş hisse!"

"Çünkü paramızın üstüne beni kocası olarak istiyor." Lucienne beni rahat bırakırsa bu lanet girişimin tüm kârı onda kalabilir.

"Bu kadar kişisel algılama, tatlım." Annem öne doğru eğildi. Daha yakın otursaydı elimi okşardı. "Seni gerçekten istemedi."

İçimdeki gerginlik biraz azalıyor. "Peki o zaman. Neden öyle söylemedin? Ona Preston'ı ver."

"Evet, o konuda..." Dudağını ısırtıyor. "Denedik."

"Ve onu geri mi çevirdi?" Preston'dan daha iyisini yapabileceğini düşünmesi ne kadar saçma. Ha! Skandallarla dolu kıcıyla evlenmeyi kabul eden birine minnettar olmalı! "Boş ver. Onun için doğru kişi olduğuna onu ikna edeceğim."

İş aile şirketini yönetmeye gelince beş para etmez, o yüzden en azından bunu yapabilir. Peery Diamonds yönetim kurulunda oturması umurumda değil. Bu Lucienne'in şirketi,

benim değil, ve onun yaratacağı sorunlarla o ilgilenebilir. Hatta ona girişimin kârını yarı yarıya paylaşabileceğimizi bile söyleyeceğim. Bu Preston'ın cazibesini arttıracaktır.

"Bu zor olurdu. Ayarlamalarla ilgili bir pürüz çıktı."

"Bir hıçkırık."

Annem küçük bir iç çeker. "Nişanlanacakları gün onu başka bir kadınla yakaladı."

"Tamam, zamanlama kötüydü. Ama başka biriyle seks Kadın mı? Bu aslında nispeten uysalca." Yapabileceği hiçbir şey onun skandallarından daha kötü olamazdı.

"Diğer kadın onun üvey kız kardeşiydi. Vonnie."

Cinayet Preston için çok iyi. Taşaklarını koparıp boğazına tıkacağım, sonra da onu öldüreceğim. "Tamam, her şeyi berbat etti. Ama bu onun eski nişanlısıyla evlenmem gerektiği anlamına gelmiyor. Onu tanımıyorum bile!"

"Oh, sorun değil. Preston da yedi ya da sekiz hafta önce bu işi yapmayı kabul ettiğinde onu tanımıyordu."

Eğer ona karşı bir şey hissetmiyorsa.

anlaşmadan bir şey. Uygun bir ödül olmadan aile için bir tane alamayacak kadar bencil. Ve onunla ne gibi yan anlaşmalar yaptıklarını bilmek istiyorum. "Neden bunu yapmayı kabul etti?" Ve neden aletini pantolonunun içinde tutamadı ki bu saçma iş anlaşmasını düzeltmek zorunda kalmayayım?

ailem arkamdan anlaştı mı?

Annem dudaklarını birbirine bastırdı, sonra nihayet çay ve yudumlar. Yüzünü buruşturdu. Ilık çayı sevmez ve şimdiye kadar ılık olmuştur. İşaret parmağı bardağın kenarına vuruyor. Sol ayağı tedirgin bir ritimle sallanıyor.

Benim de kızgınlığım ve endişem artıyor.

"Sebastian Jewelry ile evlenmek için Lucienne." Çok hızlı konuşuyor, sanki bu söylediklerinin önemini kaçırmama neden olacakmış gibi.

"Ne? Kim demiş?"

"Şey... hepimiz, aşağı yukarı. Fedakârlığı için tanınması gerektiğini düşündük."

"Kurban mı? Bu nasıl bir fedakarlık?" Sebastian Jewelry için her şeyimi ortaya koymadım, sadece kendi lanet ailem ve o entrikacı mirasçı sürtük tarafından elimden alınsın diye! "Hayatta isteyebileceği en iyi şey olan şeker bir anneye sahip oluyordu, çünkü başka bir şey için çok beceriksiz ve tembel! Sebastian Jewelry'i iflas ettirmesinin bir yıl bile sürmeyeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun!"

"Tabii ki! Bu yüzden Sebastian Kuyumculuk'un sahibi olacaktı ama işletmeyecekti," diye açıklıyor annem yatıştırıcı bir şekilde.

Ne oluyor lan? "O zaman kimin yönetmesi gerekiyordu?"
"Sen."

"Ben mi?" diye bağıyorum. Annemle konuştuğumu umursamayacak kadar kızgınım.

"Evet, öyle. Herkes sizin şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi CEO olduğunuzu biliyor."

"Preston için köpek gibi çalışmamı mı istiyorsun? Birincisi, o salağın egosu bunu kaldıramaz. İkincisi, ben de kaldıramam çünkü yaptığım her şeyi sorgulayacağını ve sırf kendini üstün hissetmek için beni mikro yönetime tabi tutmaya çalışacağını biliyorum."

Annem yatıştırıcı bir el kaldırır. "O kadar da kötü değil, tatlım. Ve gerçekten, hiçbir şeyi yok. Kardeşlerinle birlikte yaptığınız yatırımlar sayesinde zaten zenginsiniz."

"Çünkü ben onun gibi aptal değilim! Ona aptal olduğunu söyledim.

benimle biraz para yatırmak istedi ama 'daha iyi fırsatları' olduğunu söyleyerek beni geri çevirdi. Ve her biri para kaybetti - bu arada, bu hiç de sürpriz değildi!"

"Sakin ol, tatlım. Bu kadar üzülmezdin. Sebastian Jewelry'i Lasker kardeşlerinden birine verdi." Ses tonu Preston'a haksızlık ettiğimi söylüyor.

"Çünkü onlar moron değil! Şirketi Preston yerine onların almasını tercih ederdim. Şirketi mahvetmezler ya da bunu egolarının üzerine koyacakları bir kiraz olarak görmezler."

"Onlar Comtoise'ların bir parçası değiller." Ofluyor.

"Böylesi daha adil oldu."

"Kim için daha adil?" Zaten yüksek olan sesimi yükseltmemek için gösterdiğim çaba boğazımı acıtıyor. "Bana kesinlikle adil görünmüyor!"

"Onu hiçbir şeysiz görmek çok üzücü olur," diye yalvarıyor annem, ses tonu bunun mümkün olan en kötü sonuç olacağını söylüyor. "Biz sadece onun yoksul kalmasını istemiyoruz. Ve sen çok yeteneklisin, Sebastian. Şirket olmadan da iyi olursun, ama Sebastian Jewelry'yi ne kadar sevdiğini biliyoruz, bu yüzden onu senden tamamen almak istemedik."

O kadar kızgıyım ki konuşamıyorum. Annem bunun para ya da ego ile ilgili olmadığını anlamayı reddediyor. Bu mirasla ilgili, şirketin temsil ettiği şeyle.

Preston'a benim bakış açımdan bakamayacak kadar düşkün. Görünüşe göre, pisliğini temizlemek zorunda kalmadığınız sürece sevimli biri, bu yüzden onun cazibesini asla anlayamam. Ailede en sevilen kişi de ben değilim, çünkü her zaman zor kararları ben vermek zorunda kaldım. Sebastian Jewelry büyüklüğünde bir şirketi yönetmek bunu gerektirir.

Ailemin benim ve Preston hakkındaki değerlendirmesi önyargılı.

Ancak, bunu elimden bir şey gelmeyen bir şey olarak kabul ettim. Lucienne Peery ile yaptıkları anlaşma Öte yandan... Bu lanet olası bir ihanet, kendi kanımdan ve canımdan yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir şey.

Bir yanımda "Siktir et" deyip çekip gitmek istiyor. Annem haklı. Zaten on ömür boyu harcayabileceğimden daha fazla param var.

Ama Sebastian Jewelry benim bebeğim. Benim bebeğim. Annemin Preston hakkındaki düşüncelerini göz önünde bulundurursak, Lucienne Peery ile evlenmeyi reddedersem, aile Lucienne ile bağlantısı olsun ya da olmasın şirketi ona verecektir. Tüm bu sözleşme olayı bir bahane. Aksi takdirde, aile bana şimdiye kadar her şeyi anlatırdı.

Sebastian Jewelry bir boşlukta değil, bir büyük bir ekonomik ve sosyal ekosistem. CEO'su olarak benim pozisyonum

statüyle ilgili değil. Şirketin başarılı olmasını sağlamak bana gurur ve başarı hissi veriyor. Bu Hissettiğim sorumluluk ailemle sınırlı değil, tedarikçilerimize, çalışanlarımıza ve onların ailelerine kadar uzanıyor.

Preston bunu asla anlamayacak. Egosu okşandığı sürece insanlarımıza ne olduğu umurunda değil.

Ailemi ikiyüzlülükleri için cezalandırmanın bir yolunu bulmam gerekecek.

"Eğer bunu yapmazsanız, başka ne yapabileceğimizi bilmiyoruz. Eğer sözleşmeyi yerine getiremezsek, Sebastian Jewelry'deki hisselerin yüzde otuzunu ona vermek zorundayız," diye ekliyor annem kısık bir sesle. "Tek yapman gereken sineye çekip onunla evlenmek, böylece şirket senin olacak. Büyükannen ve büyükbabanın koyduğu şart bu."

Lanet sehpayı ters çevirmek istiyorum. O yüzde otuz, ailenin şirketin kontrolünü lanet rakibimize kaptıracağı anlamına geliyor. Lanet Preston. Kahrolası arkadan bıçaklayan aile. Lanet Lucienne Peery.

"Gitmen gerek anne," diyorum, nefes alışım öfkemi gizleyemeyecek kadar düzensiz olsa da.

"Tatlım-" Elini uzatıyor.

Sarsılıyorum. "Şimdi. Lütfen. Şu anda sana bakamam."

Bu saçma sözleşmeyi iptal etmenin bir yolunu bulmalıyım. Biriyle evlenmeye zorlanırsam lanetleneneğim, hele Lucienne Peery ile.

Bölüm 4

Sebastian

Aradan iki hafta geçti ve Lucienne Peery sözleşmeli kölelik anlaşmasını görüşmek için benimle temasa geçmeye çalışmadı. Parmaklarımı ofisimdeki masaya vuruyor, işin iç yüzünü anlamaya çalışıyorum. Acaba avukatımızın ona, bu sözleşmenin

bir koca yerine hisseleri almak mı?

Ancak, sözleşmenin bir kopyasını alma şansım oldu. ve okudum. Sonunda işe aldığım avukatım da bana anlaşmanın kısa bir özetini gönderdi.

Evlendikten sonra, Lucienne Peery'nin kocası Sebastian Jewelry hisselerinin yüzde onunu ondan alacak, artı Peery Diamonds'ın yönetim kurulunda bir koltuğa ek olarak Peery Diamonds'ın yüzde beş oy hakkı. Bu, kocanın Nesovia'da Lucienne'in hukuk ekibi tarafından hazırlanan ve Lucienne'e mali durumu üzerinde tam kontrol sağlayan yasal belgeyi imzalamasına bağlıdır. Ek A'ya bakınız.

Sergiyi zaten okudum. Saçmalığın da ötesinde. Sanki onun parasını istiyor ya da önemsiyorum.

Koca, beş yıllık evlilikten sonra boşanma davası açabilir. Lucienne onu istediği zaman boşayabilir.

Tamamen adaletsiz, ama ailemin aptal avukatı bunu hiç sorgulamadı. Ve bunu geri almak için çok geç.

Evlendikten sonra mal varlıkları birbirine karışmayacaktır. Evlilik sonrası edinilen tüm mal varlıkları boşanma üzerine yarı yarıya paylaşılacaktır. Çocuk varsa ortak velayet.

Bu uğursuz karışıma bir çocuk sokmamın imkanı yok.

Comtoise'lar anlaşmayı ihlal ederlerse, Sebastian Jewelry'nin oy hakkına sahip hisselerinin yüzde otuzunu Lucienne Peery. Lucienne Peery anlaşmayı ihlal ederse, Peery Diamonds'ın oy hakkına sahip hisselerinin yüzde otuzunu Comtoise'lara devredecek.

Ailem ne içiyordu? Ve neden avukatları onları durdurmadı?

Kore'deki Sebastian Peery işbirliği, Sebastian ile Peery arasında yarı yarıya paylaşılan bir sermaye yatırımı gerektirmektedir. Kuyumculuk ve Peery Diamonds, ancak kâr Sebastian Kuyumculuk lehine yarı yarıya paylaşılıyor. Lucienne Peery buna öncülük edecek.

Ailenin Preston'ı işbirliğinin başına getirmemesi bu anlaşmada yaptıkları tek mantıklı şey. Bu işbirliği anlaşmasını daha yakından incelemek için aklıma bir not alıyorum. Lucienne hakkında bildiklerime göre, sağa sola toplar atıyor olacak.

ve pisliği temizlemek zorunda kalacağım.
Kardeşlerimden başka mesajlar da geliyor.

-Huxley: Neden Highsmith, Dickson ve Ortakları'ndan John Highsmith'i denemiyorsunuz? O iyidir.

-Ben: Zaten yaptım.

-Emmett: Ken Hayashi'ye ne dersin? Barron ve Justin Sterling için çalışıyor ve biliyorsun onlar aptalları işe almazlar.

-Onu da denedim. Sebastian Kuyumculuk'un yüzde otuzunu teslim etmeden bu sözleşmeden kurtulmanın bir yolu yok.

Mesajı kardeşlerime gönderirken acı içindeyim. Ben Birbiri ardına yüksek fiyatlı avukatlara danıştım. Ve bunun için gösterecek hiçbir şeyim yok.

-Huxley: Özür dilerim.

Annesi bu anlaşmada Lucienne'i temsil ettiği için kendini kötü hissediyor, bu da boşlukların olmamasını açıklıyor. Ama annesinin içinde bu kadar iyi olması onun suçu değil. Bu iğrenç anlaşmayı en başta kabul eden ailemin suçu.

-Hisseleri teslim edecek misin?

-Griffin: Sebastian Mücevher'e ya da ondan gelecek paraya ihtiyacın yok. Siktir et onları.

-Ailenin sana kazık attığına hâlâ inanamıyorum. Aile sadakatine ne oldu? Onlar için yaptıklarından sonra bunu kesinlikle hak ediyorsun.

-Grant: Bu bir suç olmalı. Onlara seni böyle sikip atamayacaklarını ve bundan kurtulamayacaklarını göstermelisin.

Kardeşlerim de bu duruma en az benim kadar fkeliler. Biz sadece birbirimize sahibiz ve her zaman arkamızı kollarız. Birimize yapılan saldırı hepimize yapılmış sayılır.

Ted Lasker'in yedi oğlu olarak çocukluğumuzla başa çıkabilmemizin ve hayatta kalabilmemizin tek yolu buydu. O asla çocuk ya da aile istemedi. Vazektomisi yüzünden sıkışıp kalmıştı.

başarısız oldu ve bu gerçeği keşfetmeden önce yedi kadını hamile bırakmayı başardı. Birbirimizden dört ay sonra doğduk ve bizi hiç umursamadığı için annelerimizin isimlerini verdi ve yürüyecek yaşa geldiğimizde bizi Avrupa'daki yatılı okullara gönderdi.

Aslında adımları annem Marie Comtois'dan aldığımı bile iddia edemem. Babam bana aile şirketimizin adını vermiş. Muhtemelen tapudan önce annemin adını bile almamıştır. Ugh. Bunu düşünmeyi bırakmalıyım. Aksi takdirde ofisime kusacağım ve babam boktan bir insan olduğu için kapıcılarımız acı çekmek zorunda kalmamalı. Bugünlerde babamın bizden istediği tek şey onu iyi göstermemiz. İlgilenmememiz kafasını karıştırıyor. Onun dünyasında, herkes kendi istediğini ister.

-Ben: Ben de kızgıyım ama Lucienne'e şirket üzerinde bu kadar kontrol vermeyeceğim. Bu çok çirkin. Peery bizim rakibimiz.

Bildiğim kadarıyla, aileme şunlarla yaklaştı
Görünüşte gerçek olamayacak kadar iyi şartlarla, sadece hisseleri almak amacıyla. Sonuçta, özel birini bile istemedi. Preston'ı almayı kabul etmek çıtayı düşürmektir ve bu ailemin ortak alarımını sert bir şekilde çalıştırmalıydı.

-Hangi salak ailenizin sözleşmesini inceledi? Böylece onları kullanmaktan kaçınabilirim.

-Ben: İsteseydim bile kullanamayacaktınız çünkü çoktan şikayette bulundum. O orospu çocuğunu barodan attıracağım!

-Grant: İyi plan. Yardım edebilirsem haberim olsun.

Grant çok hevesli. Hayattaki mottosu "Kimse beni kazıklayamaz ve bu yanına kâr kalmaz." Karısı Aspen'i neredeyse kaybediyordu.

Ama yine de kurala uymuş. Görünüşe göre, tek istisna o.

Dürüst olmak gerekirse, çoğumuz kontrol manyağı sayılırız. Ve biraz kinciden de fazlasıyız. Kendi paramıza ve başarımıza sahip olmak için çok çalıştık, böylece kimse hayatımızı yönetemez. Ted'in babamız olması bize bir numara yaptı. Bazı annelerimizin de Ted'le kıyaslanamayacak kadar bencil olması yardımcı olmuyor.

-Teşekkürler, yapacağım.

Annem gittikten sonra Lucienne Peery'nin kim olduğunu daha iyi anlayabilmek için onu araştırdım. Geçmişine "renkli" demek Leonardo da Vinci'ye "iyi bir ressam" demek gibi bir şey. Skandal Olimpiyatları'nda babamı yeniyor. İnternette bulduğum grenli bir videoya göre birkaç yıl önce bir köpeği bile tekmelemiş. Ne tür bir kalpsiz psikopat bunu yapar? Babam bile böyle bir şey yapmadı, gerçi yapsa da beni şaşırtmazdı.

Lucienne hakkında ortaya çıkardığım saçmalıklar yüzünden suratımın asık olduğunu fark ettiğinde Noah dedikodulardan bahsetti.

Siteler asla tam gerçeği söylemez. Jestini takdir ettim ama tabii ki zaten biliyordum. Babamın skandalları her zaman rapor edilenden çok daha kötüdür. Lucienne muhtemelen yavru kedileri de tekmeliyordur.

-Noah: Sence sadece bir kadın istemesi mümkün mü? Kocasının bebek sahibi olmasını mı? Biyolojik saati mi işliyor? Çünkü eğer durum buysa, biraz sperm bağışlayıp bu işi bitirebilirsin.

-Hayır. Sözleşmede çocuklarla ilgili neredeyse hiçbir şey yok, sadece evliliğin beş yıl sonra yürümemesi durumunda malların paylaşımı ile ilgili ayrıntılar var.

-Huxley: Neden beş?

-Ben: Bilmiyorum ama en azından o kadar uzun süre evli kalmamızı istiyor. Tabii erken bitirmek istemiyorsa.

-Bir sebepten dolayı beş yıl boyunca bir aile görüntüsü istemiş olabilir.

-Griffin: "Bir sebepten dolayı" diye bir şey yok. Muhtemelen babamın torun istemesiyle aynı sebepten bir kocası olsun istiyordur.

-Huxley: Josh Singer'dan daha fazla övünebilsin diye mi?

-Aptal olmayın.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Babamın saçma sapan rekabeti yıllardır devam ediyor, ancak bunun farkında olan tek kişi o ve asistanı Joey.

Lucienne'in de benzer bir şey istiyor olması muhtemeldir; çünkü aralarında sadece kendisinin bildiği bir rekabet vardır. Ama neden Sebastian Jewelry'den biriyle evlenmek istesin ki?

Servet mi? Neden bir yemek biletiyle evlenmekten mutluluk duyacak yakışıklı bir adam olmasın? O sadece 25 yaşında. Kendi yaşına yakın birini istemez mi? Hobileri arasında kulüplere gitmek ve kokain çekmek olan birini? Ben otuz dört yıllık bir eski bir CEO. Bugünlerde yaptığım tek heyecan verici şey tenis oynamak, çünkü polo maçları çok uzun sürüyor. Ve muhtemelen raket tutmayı bile bilmiyordur.

Ailemi hisselerden mahrum bırakmak gibi haince bir niyeti olmadığını varsayarsak, geçici bir heves uğruna bana acı çektiriyor.

Lanet olsun ona.

Bu yüzden ondan nefret ediyorum. Onu cezalandırmak istiyorum. Kimse beni köşeye sıkıştırılmaz, ruhsuz bir kukla gibi kontrol etmeye çalışamaz ve bundan paçayı kurtaramaz.

Onun için gerçekten neyin önemli olduğunu bulacağım ve Sebastian Jewelry'ye zarar vermeyecek bir şekilde ondan koparacağım. Teraziyi eşitlemenin tek yolu bu.

Ama nasıl karşılık vereceğimi düşünecek zamanım yok. Telefonum çalışıyor, bana bir toplantım olduğunu hatırlatıyor.

Comtoises.

Bu hoş olmayacak. Ama gerekli.

Ne de olsa ben adil bir adamım. Acı çeken tek kişi
Lucienne olmayacak.

Christoph'un sesi dahili telefondan geliyor. "Ailen burada.
Onları Topaz Odası'na yerleştirdim."

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Annen gerçekten çay istiyordu ama..." diye tereddütle
ekliyor.

"Ve...?"

"Ona çıktığımızı söyledim." Bana emrettiğın gibi. Sessiz
eklemeyi duyabiliyorum. Alçak sesle boğazını temizlemesi,
yalandan duyduğı rahatsızlığı ele veriyor.

"Güzel." Annem bunun dostça bir konferans olmadığını
bilmeli.

Ceketimi giyip ofisimden çıkıyorum, elimde avukatımın
hazırladığı belgelerle dolu bir akordeon dosya var.

Topaz Odası en temel konferans odalarımızdan biridir.
Şehir manzarası var ama başka bir şey yok. Uzun bir meşe
masa ve siyah suni deri döşemeli yedi yönetici sandalyesi.

Preston'ı burada kovdum.

İçecek yok. Hoşnutsuzluk ve gerginlik, çok sıkı çekilmiş
keman telleri gibi havada geriliyor.

Masanın bir tarafında büyükannem ve büyükbabam
oturuyor.

Büyükannenin üzerinde minyon bedenini mükemmel
bir şekilde saran bir tulum var. Kumaşı saten gibi ve
tam olarak

Sebastian Jewelry'nin logosundaki pastel mavinin tonu. Eğer
bunun beni yumuşatacağını ve "görevlerimi" metanetle kabul
etmemi sağlayacağını düşünüyorsa, yanılıyor.

Kendine pek güvenmiyor olmalı. Her ne kadar
Sakin bir şekilde gülümsüyor, ağzının bir köşesi diğerinden
daha yukarıda, bu da rahatsız olduğunun bir işareti.
Parmağında olağanüstü parlaklıkta on beş milimetrelik bir
Güney Denizi incisi parlıyor, otuzuncu yıldönümlerinde
büyükbabasından bir hediye.

Elini tutuyor, başparmağını taşın üzerinde gezdiriyor. Bunun ona daha bağlı hissetmesine yardımcı olduğunu söylüyor ama aslında destekleyici bir jest çünkü onun mutsuz olduğunu anlayabiliyor. Gümüş rengi saçları geriye doğru taranmış, yüksek alnını ortaya çıkarıyor. Koyu kahverengi gözlerinde açık bir samimiyetten başka bir şey yok.

Ama aldanmamam gerektiğini biliyorum. O ailedeki en iyi poker oyuncularından biri.

Karşı tarafta annem ve kocası Travis oturuyor. Parlak kırmızı bir takım elbise ve "Kimse benimle uğraşamaz" diyen dumanlı göz makyajıyla geçen seferkinden daha şık. Boğazında yine aynı pırlantalar var ve bileğinde de babamın bir hevesle istediği için ona verdiği uyumlu bir bilezik var. Umarım bu benim de aynısını yapmam ve ona her istediğini vermem gerektiğine dair bir ipucu değildir, çünkü babam ve ben zıt kutuplarız. O skandallardan ve iğrenç olmaktan hoşlanır. Ben hayatımı düzenli ve sakın seviyorum.

Muhtemelen annem, bir şeyler yapması gerektiği yanılgısı içindedir. geçen seferkinden daha güçlü bir şekilde üzerime geliyor çünkü ona tuhaf teklifine bir cevap vermedim. Preston'ın aletini ait olduğu yerde tutma sanatındaki talihsiz başarısızlığının sorumluluğunu üstlenmekle ilgilenmediğimi asla anlamayacak.

Travis tipik siyah saçlı, siyah gözlü, annemin çok sevdiği kare çeneli güzel bir çocuk. Şimdi düşünüyorum da, biraz babama benziyor. Ama babamın aksine Travis sessiz ve mütevazı. Ya da en azından öyle bir izlenim vermeye çalışıyor. Ama biriyle evlenemezsin ve onu elinde tutamazsın.

Annem gibi uysal ve çekingen biri. Kolunda birkaç sinsi hareket var.

"Sıcak çay yoksa, en azından biraz buzlu su alabilir miyiz?" Annem dedi ki. "Yardımcınız sormadan gitti. Bu çok kaba. Sana daha iyi öğrettiğimizi sanıyordum."

Büyükannemle büyükbabam ve Travis başlarını salladılar. Kötü bir çocuk oldun, Sebastian.

"Su da yok anne," diyorum masanın başındaki koltuğa otururken.

Belirsizlik çenesini gevşetiyor. Tedirginlik yerleşiyor Aile. Sabrım tükenmedikçe ona "Anne" demediğimi biliyorlar ve muhtemelen araya giren iki hafta toleransımı yenilemişti.

"Dinlenme odasında içecek bir şey olmadığına inanmakta güçlük çekiyorum," diyor Büyükanne yumuşak bir sesle.

"Düşmanlarıma içecek ikram etmem," diye karşılık veriyorum. Travis gerginliği kırmak için yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Hadi ama. Biz senin düşmanın sayılmayız."

Gözlerim ona kayıyor. Orada her ne görüyorsa anında susuyor.

"Bu düzensiz bir durum. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa McLean'e gelmeliydik," diye tekrar deniyor annem, Virginia'da Potomac'a bakan aile malikânesine atıfta bulunarak. "Buraya gelmek hepimiz için çok zahmetli."

"Ve bu kavgayı sizin bölgenizde mi yapalım?" Dedim.

"Hiç sanmıyorum."

"Sebastian, sana ne oldu böyle? Biz senin düşmanlar." Büyükbaba bu sözlerle sıcak ve uzlaştırmacı bir anlam yüklüyor.

"Gerçekten mi? Peki size kabus gibi bir kadınla evlenmek ya da hakkınız olanı kaybetmek arasında bir seçim sunan birine ne diyorsunuz?"

Gülümsemesi bir anlığına dondu. Büyüklerimin yanında genellikle ihtiyatlı davrandığım için bu kadar açık sözlü olmamı beklemiyordu. Ama yüzündeki iyi mizah aynı anda geri döndü.

hızlı bir şekilde çözüldü. "Buna ailenin iyiliği için fedakârlık yapmak deniyor."

Diğer üçü kukla gibi başını sallıyor.

"Anlıyorum. O zaman sizden kurbanı paylaşmanızı rica etmeme aldırmazsınız," diyorum.

Annem göz kırıyor. "Ne demek istiyorsun? Hepimiz Lucienne'le evlenemeyiz."

Dosyadan birkaç kopya çıkarıp etrafa dağıtıyorum. Ailem itaatkâr bir şekilde birer tane alıyor. "Bu bir sözleşme. Okuyun ve imzalayın."

Bakmaya başlarlar. İlk tepki veren annem olur ama hızlı bir okuyucudur. "Bu çok saçma!"

Büyükbaba başını kaldırır. "Bu bir şaka mı?" Açık samimiyet artık yok.

Şikâyetleri, öfkeli bir çocuğun fırlattığı çakıl taşlarına benziyor. "Bunda bu kadar adaletsiz olan ne? Evlenmek istemediğim bir kadına bağlanıyorum. En azından bunu yapabilirsin."

"Ama vakıf fonlarımızın tam kontrolünü sana vermek?" Annem tizleşti. "Ve senin iznin olmadan vakıflarımızı istediğimiz kişiye bile bırakamayacak mıyız?"

"Doğru. Sevmediğim birine para miras bırakmanı istemem. Örneğin Preston'a." Artık kendi vakıf fonu yok. Üçüncü kez arkasını toplamak zorunda kaldığımda annemin almayı kabul etmek zorunda kaldığı bir şeydi.

"Yani tüm paramızı kendine saklayabilir misin?" Travis afallamış görünüyor. Beni hiç eşitlik modunda görmemişti.

Gülüyorum. "O küçük parayı neden isteyeyim ki?"

"O zaman bunu neden yapıyorsun?" Büyükannenin sesi kalp krizi geçirecekmiş gibi geliyor.

"Senin için önemli olan şeyin, yani paranın kontrolünü elinden alıyorum." Ailem paranın onlar için ne kadar önemli olduğunu asla göstermez, ama ona bayılırlar. Lüks seyahatler. Lüks seyahatler.

her hevesini tatmin ediyor. Muhteşem kıyafetler, mücevherler, evler ve arabalar.

Paralarını ellerinden almayacağıma güvenemeyecek kadar korkuyorlar.

Büyükbaba, "Bunu imzalamıyoruz," diye açıkladı.

"Peki o zaman." Omuz silkiyorum. "Lucienne Peery ile evlenmeyeceğim." "Ama aile, Lucienne Peery'nin

hisselerinin yüzde otuzunu

Şirket!" Annem feryat ediyor.

"Biliyorum." Durumu ona açıklamak için nefesimi tüketmek zorunda kalmayacağım için mutlu bir şekilde gülümsüyorum. "Kendinizi oldukça güzel bir şekilde köşeye sıkıştırdınız."

"Sebastian!" Annem annelik otoritesini göstermeye çalışarak şöyle diyor.

Omuz silkiyorum. "Sözleşmeyi arkamdan imzalamamalıydın."

"Ama bu senin yararına! Sebastian Jewelry'i alıyorsun!" diyor.

"Zaten almalıydım ve alırdım da. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Benim olmasaydı asla çalıştırmazdım." Her birine sert bir bakış fırlattım. "Burada açık olalım. Şirketin parasına ihtiyacım yok. Şirketi yönetiyorum çünkü ama her zaman zamanımı dolduracak birkaç yeni hobi bulabilirim." Yarı blöf.

Büyükanne büyükbabanın bileğini tutuyor, eli gerginlikle titriyor. Söylenmemiş kelimeler boğazında düğümleniyor. Şikâyet etmek, hatta yalvarmak istiyor. Büyükannem ve büyükbabam paralarının kontrolünü bana bıraktıkları için itiraz edemeyecek kadar gururlular - ama ben kararlılığımı sürdürdükçe onlar da yavaş yavaş ölüyorlar.

"Ama yoksul olacağız!" Travis sonunda dedi ki.

Vay, vay, vay. Yürü be Travis. Az önce ailemden bir sürü Brownie puanı kazandı. "Bu kadar melodramatik olma. Tek istediğim sigorta için soruyorum."

"Ne için?" Büyükbaba şaşkındır.

"Ne için? Ciddi misin sen? Bana bir daha ihanet etmeyeceğinizden emin olmak için."

Toplantı odasının kapısı çalınıyor ve beklediğim kişi içeri giriyor. Ucuz bir takım elbise giymiş, güneşten ağarmış saçları olan bronzlaşmış bir adam. Kaliforniyalı genç bir sörfçü orta yaşlı bir sörfçüye dönüşmeye zorlanırsa ofis çalışanı olsaydı, işte böyle görünürdü.

"İşte buradasın. Tam zamanında." Ona gülümseyerek içeri girmesini işaret ediyorum, sonra da Travis'in yanındaki boş koltuğa yönlendiriyorum.

"Bu kim?" Annem soruyor.

"Bir noter. Avukatım bunun için bir tane olması gerektiğini söyledi."

Büyükanne, "Avukatlarımızın bunu gözden geçirmesi gerekiyor," diyor. "Çekinmeyin ama tek kelimesini bile değiştirmeyeceğim. Bu bir al-ver-ya da bırak anlaşması."

Annem güzelce dudaklarını yapıştırdığı ağzını açıyor. "Ama-"

"Hiçbir boşluk bulamayacaksın, anne. John Highsmith bunu kendisi hazırladı."

Üzerlerine bir şok çöker. John Highsmith, Jeremiah Huxley kadar ölümcül ve acımasız bir yasal köpekbalığı. Ailemin tepkisini görmek, onun hizmetleri için ödediğim her kuruşa değdi.

İlk pes eden annem oldu. Bir kalem alır ve imzalar. "İşte oldu. Şimdi mutlu musun?"

"Sana mutlu görünüyor muyum?" Artık saklayamadığım bir alaycılıkla cevap veriyorum.

"Sebastian, bu çok... yakışksız." Büyükanne yalvarırcasına elini uzatır.

"Görünmek için yapmıyorum." Onunla uzun süreli bir göz teması kuruyorum. Sonra anneme geçiyorum. "Bunu tatmin olmak için yapıyorum." Sonra Travis'e. "Hepiniz imzalamalısınız, yoksa anlaşma iptal olur." Büyükbaba. "Seçim sizin."

Bölüm 5

Sebastian

Ailemin bu kadar çabuk dağılması neredeyse komik.

Ama katladılar ve şimdi mali durumlarını ben kontrol ediyorum. Yanlış bir adım atarlarsa, onları keserim. Beni bir tablo ya da başka bir şey gibi "satabileceklerini" düşünmeleri için onlara karşı çok yumuşak davrandım.

Ofisime dönerken, imzalı ve noter onaylı belgeleri Christoph'a teslim ediyorum. "Bunları John Highsmith'e gönder."

Başını sallar ve not alır.

Ofise döndüğümde omuzlarımı silktim. Lucienne Peery ile evlenip herkesin mali işlerini üstlenmek zorunda kalmamayı tercih ederdim. Ama hepimiz sevmediğimiz şeyleri yapmak zorundayız. En azından Preston'ın yüzüne bakmak zorunda kalmadım. Onun adına sevindim, çünkü kendimi tutamazdım. En azından bir tekmeyi hak ediyor.

Bekle bir dakika.

Görmekten nefret ettiğim insanlardan bahsetmişken, telefonumu çıkardım ve mesajlaşmaya başladım.

-Ben: Evleniyorum. Düğüne katılmak ister misin?

Uzun süre beklememe gerek yok.

-Baba: Bu bir şaka mı?

Kısa bir kahkaha attım. Babam okumuyor ya da cevap vermiyor.

Metinler. Bu asistanının işi, Joey the Toady. Ve Joey

temkinli. Onunla taşak geçtiğimi düşünüyor ve babamla başını belaya sokmak istemiyor.

Bu şaşırtıcı değil. Erkek kardeşlerimden üçü evli ve babam üç düğünü de basmak için elinden geleni yaptı. Elbette başarısız oldu, son seferinde Grant'in havai fişeklerle saldırdığı bir helikopterle kaçmak zorunda kaldı, çünkü kardeşlerim

romantik ve ağırbaşlı törenler istediler. Sen

Babamı bir işe bulaştırırsanız, her şey onunla ilgili olur.

Büyük Ted Lasker, Hollywood efsanesi, gişe rekorları kıran filmlerin yapımcısı, Tanrı'nın dünyaya armağanı, uzun ve hikayeli kariyerinde hiç fiyaskoya imza atmamış bir adam.

Kaç ünlünün yıldızlığını ona borçlu olduğunu kimse bilmiyor ve sayısız özentili aktör ve model ona yaltaklanıyor, onları yıldız yapması için dua ediyor. Artık gökkuşağı sıçtığına ve eau de toilette işediğine gerçekten inanıyor.

Tam da bu saçma düğünde istediğim türden bir konuk.

-Hayır. %100 yasal.

-Nişanlandığını bilmiyordum. Joey ikna

olmak mı istiyor?

-Öyleyim. Gelmek istiyor musun, istemiyor musun?

-Baba: Tabii ki! Ne zaman ve nerede?

-Sana haber veririm.

-Baba: Nakit mi yoksa hediye mi istiyorsun?

-Varlığın yeterince mevcut olacak.

Benim için.

Umarım babam en iyi performansını sergiler ve utanç verici anlara imza atma konusunda yeni bir rekor kırar.

Grant'in karısı Aspen'le ilk tanıştığında, ona kendi seçtiği oyuncularla bol seks sahneli bir filmde rol vereceğini söylemişti. Babamın Lucienne ile kendini aşacağına güveniyorum.

Bunu yaptıktan sonra dizüstü bilgisayarımda yeni pazarlama planını açtım ve vites değiştirdim. Belgeyi aşağı kaydırıp hızlıca okuyorum. Buraya kadar her şey çok iyi.

Pazarlama bölümünden Otto'nun günün ilerleyen saatlerinde ele alması için belge içerisinde kısa bir yorum yapıyorum.

Masamdaki dahili telefon bip sesi çıkarıyor.

"Sebastian, nişanlın geldi." Christoph'un sesi her zamankinden daha az kesindir.

"Benim neyim?"

"Nişanlısı...?" Hafif bir duraklama, ardından rahatsız edici bir boğaz temizleme. "Lucienne Peery."

Sanırım sonunda kokain mağarasından çıkmaya tenezzül etti. "Yakında bir toplantım yok mu?" Evet de, Christoph!

"Bir sonrakine yarım saat var."

İçimi çekiyorum. Bazen fazla dürüst oluyor. "Ona meşgul olduğumu ve beni görmek için randevu alması gerektiğini söyle."

"Yani gelecek Salı? Saat 11'de boşsun."

"Hayır. Salı günü boş değilim. Çarşamba, Perşembe, Cuma, Cumartesi ya da Pazar da boş değilim. Ya da Pazartesi. Aslına bakarsanız, asla ama asla özgür olmayacağım. Onun için değil."

"Seni duyabiliyorum," diye hafifçe eğlenen bir kadın sesi geliyor, yıllanmış viski kadar yumuşak. Ve yıllanmış viski gibi göğsümde bir sıcaklık yaratıyor. "Seni hoparlöre verdi."

Sıcaklık sadece göğüs kafesimin altında zonklayan öfke. Sesinin hayal ettiğim gibi tiz ve hırıltılı olmaması iki kat can sıkıcı. Sesi şehvetli, hafifçe Dumanlı, soğukkanlı bir güvenle kenarlı. Bu yüzden ondan nefret ediyorum, tıpkı fark ettiğim için kendime kızdığım gibi.

"Kaybedecek bir saatim yok," diyorum açıkça. "Yarım saatten fazla sürmez."

"Tamam." Saatimi kontrol ediyorum. Tek bir saniye bile fazla alamayacak.

Ofisin kapısına bakıyorum ve huysuz, şımarık bir kadın-çocuğun içeri dalmasını bekliyorum. Umarım soyunup bana saldırmaya kalkmaz. Kendine bir torun edinmek için,

Babam birkaç ay önce evime bir fahişe gönderdi. Biraz travmatik bir deneyimdi.

Kapı açılır. Christoph uysalca kolu tutuyor ve Lucienne başı dik bir şekilde içeri giriyor.

Annesinin cenazesinde olduğundan bile daha uzun görünüyor, düzgün bacakları kilometrelerce uzuyor. Bu kadar uzun boylu kadınların çoğu utanır ve kendilerini daha küçük göstermek için düz ayakkabı giyer ya da biraz eğilir. Lucienne öyle değil. Ayaklarında şık deniz mavisi topuklu ayakkabılar, omurgası dik, omuzları dik. Çenesinde sadece kontrolün kendisinde olmadığını, aynı zamanda zafer kazanacağını da bildiğini gösteren inatçı bir duruş var. Savaşın önceki bir Valkyrie gibi.

Arzu beni çekiştiriyor ve kanım ısınmaya başlıyor. Onunla ilgili herhangi bir şeyi seksi bulduğum gerçeği beni çileden çıkarıyor ama kendime yalan söylemeyi reddediyorum çünkü bu kötü kararlara giden en kesin yol. Onunla bir hata yapmayı göze alamam. Havva'yı elmadan bir ısırık alması için kandıran engerek yılanından daha sinsi.

Altın sarısı saçlarından iki ton daha koyu kirpiklerinin çevrelediği buz mavisi gözleri beni incelerken temkinli. Demek öyle. Tamamen bencil bir narsist değil; belli ki beni içine soktuğu durumdan hoşnut olmadığını anlayabiliyor. Ona olan saygım artıyor ama çok fazla değil. Hala ona kızgın olduğum çok şey var.

Kör bir aptal olmaması onu kurtarmaya yetmeyecektir.

Altın rengi omzu açık elbise dizlerinin bir santim üstüne kadar uzanıyor. Ne kadar muhafazakar. Göğüslerini ve kığını zar zor örten bir "elbise" ile gelebileceğini düşünmüştüm. Kıyafet çirkin olmasa da, pürüzsüz, kremsi tenini ve avuçlarıma sığacak kadar büyük olan dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyor. Omurgam biraz diken diken oluyor ama kendimi savaşçı yüzümü korumaya zorluyorum. Ofisimde üstünlüğü ele geçiremeyecek.

Oturmayı teklif etmediğimde "Oturabilir miyim?" diye soruyor.

"Bir davet beklediğini fark etmemiştim. Ne istersen yaparsın sanıyordum Valkyrie, sonuçları ne olursa olsun."

"Bana Luce diyebilirsin," diyor, alaycılığını fark etmemiş gibi. "Bu kulağa Lucienne'den daha samimi geliyor."

Masamın karşısındaki koltuğa oturuyor ve bacak bacak üstüne atıyor umursamazca. Eteği yukarı kalkıyor ve daha fazla kalça ortaya çıkıyor. Fazla bir şey göstermiyor ama bir şekilde erotik hissettiriyor.

Ne oluyor lan? Neyim var benim böyle? Bundan çok daha fazla ten gördüm ve etkilenmedim. "Not edildi. Valkyrie."

Yumuşak bir iç çekiş. "Neye üzülüyorsun?"

"Neye üzülmemeyim ki?"

Lucienne bir kaşını kaldırır. "Annenin seninle konuştuğunu ve durumu anladığını sanıyordum." Nasıl olur da her şeyi benim açımdan göremezsin? Söylenmemiş, azarlayıcı soruyu duyabiliyorum.

Muhteşem. Gerçekten de babamın kadın versiyonu. "Yanlış düşünmüşsün."

Başka bir iç çekişle usulca nefes veriyor. "Sadece ailenizden alabileceğim bir güvenceye ihtiyacım var."

"Ne için güvence?"

"Arkadan bıçaklanmayacağımı."

"Arkadan bıçaklandım," diye tekrarlıyorum.

onu ve ailemin Comtois tarafındaki herkesi boğmayı hayal ediyordum. "Ne garip bir kelime seçimi tam da bu deneyimi bana zorla yaşatmışken, senden geliyor."

Gözlerinden şaşkınlık akıyor. "Sana bu evlilikten ne kazanacağını söylemediler mi?"

"Birkaç berbat hisse ve yönetim kurulunda bir koltuk mu? Ha!" "Ve Sebastian Jewelry de."

Öfke pençesini içime saplıyor. Sebastian Kuyumculuk'un sahibi ile asla pazarlık yapmaya çalışmamalıydı. Yıllar boyunca besleyip büyüttüğüm bir şirket. Eğer bunu sadece bir gelir kaynağı ya da eğlence olarak görseydim

çekip gitti. Ama o benim bebeğim, ne kadar ailemin önünde umursamıyormuşum gibi davrandım. "Sebastian Jewelry'i almak için sana hiç ihtiyacım olmadı, Valkyrie." Yumuşak ses tonumun altında kanımı çekecek kadar keskin bir kenar var. "Sen küçük planınla planlarımı bozdun." "Teklifin adil olduğunu düşünmüştüm."

"Neyin adil olduğuna ben karar veririm, ailem değil." Beni inceliyor, gözleri kapalı. Dolgun dudakları hiçbir şeyi ele vermeyen düz bir çizgi halinde. Hiç kıpırdamıyor. Büyükanne'nin bile onaylayacağı kadar mükemmel bir duruş sergiliyor.

Lucienne'in bu kadar sakin olması, onun soğukkanlılığını bozmak istememe neden oluyor. Hatta belki de ağlatmak. Hayatımı altüst edip sonra da ofisime gelip "Ben bir şey yapmadım." oyunu oynayamaz.

Arkadan bıçaklanmak istemediği için mi benimle evlenmek istiyor? İyi o zaman. Ona hayatının arkadan bıçaklanmasını yaşatacağım.

Düğün töreninden başlayarak. Onun gibi bir kız herkesin izleyeceği şatafatlı bir etkinlik istiyordur. Muhtemelen bunu bir sosyal medya sitesinde yayınlamak istiyordur, böylece herkes onu görebilsin - paha biçilmez bir gelinliğin içinde, değerli taşlarla kaplı parlayan bir gelin - ve kıskançlıktan yansın. Siktir et onu.

"Madem buradasınız, ben de kendimce birkaç şart öne süreceğim. Benim sağlayacağım bir şahit dışında konuk olmadan sivil bir tören yapacağız. Fotoğrafçı ya da çiçek olmayacak. Müzik yok."

Koşulları tükürdüğümde, bir şeylerin ters gittiğine dair işaretler arıyorum. yaklaşan öfke nöbeti. Ama hiçbir şey yok. Neredeyse rahatlamış görünüyor.

Ne oluyor be?

Kendimi zihinsel olarak sarsıyorum. Yanlış görmüş olmalıyım. Ya da numara yapmakta çok iyi iş çıkarıyor, lanet olsun ona.

"Ayrıca benim evime taşınmayacaksın. Ben sadece kimse evime gelmesin" diye ekliyorum.

Başını sallıyor. "Yaşadığınız yerle ilgili özel ve özel bir şey, değil mi?"

"Evet. Çok."

"Aylster Malikanesi'nde değil misiniz?" Ses tonu "Orası sadece bir otel, gerçek bir ev değil" diyor.

Nerede yaşadığımı biliyor olması da sinirimi daha da artırıyor. Aylster Residence, Aylster Hotel'in çatı katı birimlerinden oluşuyor. Burayı seviyorum çünkü kendi girişi var, tamamen mobilyalı ve otel oda temizliği sağlıyor.

Ayrıca oda servislerini de kullanabiliyorum.

Yirmi dört yedi, yemek yapmadığım için bu çok uygun.

"Öyleyim ve alanımı işgal etmeni istemiyorum. Zaten yeterince şey yaptın." Ona bakıyorum, sonra bakışlarımı ofiste gezdiriyorum.

Surat asmasını, şikâyet etmesini, mızızlanmasını - şartlarımdan memnun olmadığını gösterecek bir şey yapmasını- bekliyorum.

"O zaman benim evimde yaşayabiliriz. Yeterince büyük," diyor sakın bir şekilde, normal, akli başında bir yetişkin gibi.

Bu dış görünüşe güvenmiyorum. Azıcık bile. "Seks partisi pedlerini sevmem."

"Oh, son zamanlarda seks partisi yok. Bugünlerde burası sadece bir uyuşturucu yuvası." Küçük bir gülümsemeye omuz silkiyor.

"Sanki bu daha mı iyi?"

Gülüyor. "Şaka yapıyorum. Gevşe biraz."

O küçük cadı az önce bana "gevşe" mi dedi? "Ben gevşek. Mutluydum ve hayatımdan memnundum. Ta ki sen o saçma kontratınla ortaya çıkana kadar."

"Ben gerçekten-"

"Buna neden 'sözleşme' diyorlar biliyor musun? Çünkü sfinkterinize yaptırdığı şey bu. Kontrat."

"Bak, ihtiyacın olan tüm özel alanı sana bırakacağım, Kendi yatak odan da dahil. Ancak sözleşmeyi göz ardı edemem, bu yüzden anlaşmak zorundayız."

Anlaşmak zorundayız, kışımın kenarı. Bu saçmalıkla uğraşmak zorunda olan benim. "Düğün ya da yaşam düzenlemeleri hakkında söylediğim hiçbir şeye itirazın yok mu?"

"Eğer seni mutlu edecek şey sessiz bir sivil tören yapmaksa, bu konuda tartışmak istemiyorum. Ve bu

Rahat ve makul büyüklükte olduğu sürece nerede yaşadığımız benim için önemli."

Hah. İçimde isteksiz bir saygı dalgalanıyor. Bu kadın gerçekten istediği şeyi elde etmek için bazı küçük şeylerden vazgeçmeye razı. Bir sebepten dolayı gözünü bana dikmiş olması çok kötü. Eğer bu olmasaydı, zararsız tanıdıklar olabilirdik.

Ama arkamdan hayatımı mahvetmeye karar verdi, bu yüzden artık düşman olmaktan başka bir şey olamayacağız. Onu sırtından bıçaklamayacak bir koca olacağımı düşünebilir ama ben bunun peşini bırakmayacağım.

Bakalım basacak başka düğmeler var mı? "Seks ne olacak? Sözleşmeye ayrıntı koymadın." Ama Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oluyorum. Muhtemelen şimdiye kadar zevk için bir eşeği sikmiştir. Müstakbel kocasıyla seks hakkında konuşurken gözünü bile kırpmayacaktır.

Ağzı bir an için açıldı. Bakışlarını dudaklarıma indiriyor, sonra ne yaptığını yeni fark etmiş gibi aniden geri kaldırıyor.

Aha. Soğukkanlılığında ilk çatlak.

"Canımız isterse yaparız. İkimiz de yetişkiniz." Sesi aşırı şişirilmiş mermer gibi.

Ağzımın bir köşesi kalkıyor. "Bebekler mi?"

"Hayır."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim," diyorum, tepkisinin tadını çıkarıyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Telaşlandı mı? Çocuk sahibi olmak için çok genç olduğunu mu düşünüyor?

Yoksa hayatımla ilgili daha hain planları var ve çocuklar buna engel mi olacak? "Her zaman bir kızım olsun istemişimdir, ama bunun iyi bir sonuç olup olmadığını bilmiyorum."

Kısa bir süre kaşlarını çatıyor, sonra ifadesini düzeltiyor.

"Doğru."

Bir sonraki adım. "Ya zaten başka birine aşırısam?"

Daha önce soğukkanlılığını kesen küçük çatlak şimdi daha büyük ve daha belirgin. Sanki ondan kirli bir bomba yapmasını istemişim gibi bana bakıyor.

Sersemlemiş durumda ve anlam veremediğim başka bir şey daha var. Ama neden böyle davranıyor? O yapamaz Muhtemelen asla aşık olmayacağını düşünüyordu. Ya da... gerçekten ona aşık olacağıma inanıyor muydu? Yaptıklarından sonra?

Birçok insan beni ülkedeki en uygun bekarlardan biri olarak görüyor. Yeterince gencim ve Daha da önemlisi, zengin ve iyi bağlantıları olan. Bir sürü kadın

Bayan Sebastian Lasker olmak istedim ama hiçbiri işe yaramadı. Evlilik hayatım için planlarım var ya da vardı. Benimle aynı değerleri paylaşan, hoş, skandalsız bir kadınla tanışmak. Aptal, tembel ya da sıkıcı olamaz. Ve birlikte huzurlu ve onurlu bir hayatımız olacak.

Lucienne Peery buna uymuyor.

Birdenbire yumuşak bir kahkaha atıyor. "Aşk mı? Eminim böyle bir şeye inanmıyorsundur, Sebastian."

İsmim onun dilinden dökülürken sıcak bir şey beni aletimden yakalıyor ve vücudumun ona verdiği tepkiden nefret ediyorum. Tamam, güzel bir kız. Bu onu becermek istediğim anlamına gelmiyor.

Penisim aynı fikirde değil.

Tamam, onu becermek istiyorum ama bu bir şey ifade etmiyor. Tanrım, ben bir erkeğim. Tabii ki güzel bir kadını becermek istiyorum.

Hepsini değil. Shawnie'yi becermek istememiştin, beynim bana bunu hatırlatıyor.

Shawnie ve benim kimyamız uyuşmadı. İşte bu yüzden. Ve beni soğuk bırakan tüm genç ve güzel şeylerin isimlerini istemiyorum.

"Aşk gibi duygusal bir şey için fazla pratiksin," diye ekliyor Lucienne garip bir gülümsemeyle kendini küçümseyen. Sessiz, teslim olmuş yanıtı mantıklı gelmiyor ama içimdeki hafif huzursuzluğu görmezden geliyorum. "Bu arada, eğer seni daha iyi hissettirecekse, benim ilk tercihim sendin. Büyükannen ve büyükbaban yaşça daha yakın olduğumuz için Preston'ın daha iyi olabileceğini düşündüler."

Bu saçma bir yalan. Annem zaten onun ilk tercihi

olmadığımı söyledi ve Lucienne'in söyleyeceğı hiçbir şey

Sebastian Jewelry'i kaybetmeye bu kadar yaklaştığım için öfkeliydim. "Şu anda biriyle görüşüyorum, biliyorsun."

Yüzünde belirsizlik dalgalanıyor, ama gözlerini kırptığında belirsizlik kayboluyor. "Aşık olduğun kişi o mu?" diye soruyor usulca.

"Evet." Yalana karşı yalan.

Dudağını ısıyor, gözleri kısa bir süreliğine başka tarafa kayıyor. Daha iyi bilmesem, kendini suçlu hissettiğini, hatta incindiğini düşünürdüm. Ama yalanımdan neden etkilensin ki? O ve ben birbirimizi tanımıyoruz.

Birdenbire parlak bir gülümseme takınır. "Üzgünüm ama düzenlemeler konusunda yapabileceğim bir şey yok. Ancak, bunu telafi etmek için elimden geleni yapacağım."

"Telafi etmek için ne yapabileceğinizi bilmiyorum ama..." Nasıl oluyor da bu kız, bu kadar büyük bir hatayı telafi edebileceğini düşünüyor?

Bunun gibi bir şey mi?

"Her neyse, insanların evliliğimiz hakkında ne söyledikleri umurumda değil, ama insanların aramızda bir sorun olduğuna dair dedikodu yapmaları seni rahatsız eder mi?" Lucienne sorar.

Yumuşak maskesi yüzüne geri döndü ve onu görmek beni hem rahatlatıyor hem de sinirlendiriyor. Onu savunmasız görmek istemiyorum ama tepkilerini saklamasını da istemiyorum. Bu da nasıl hasar vereceğimi ölçmemi zorlaştırıyor.

"Dedikodu mu?" Bunu küçümseyerek söylüyorum, ancak fısıltıların gelmesini dört gözle beklemiyorum. Dedikodu konusu olmaktan nefret ediyorum.

Aptalca spekülasyonlar ve Lucienne beni sahnenin ortasına itiyor. "Çok ince bir noktaya değinmek istemem ama bizimle ilgili her şey yanlış."

"İyi o zaman. Neden birkaç 'randevu' yapmıyoruz?"

Ona alaycı bir gülümseme fırlatıyorum. "Yani herkes seni tanıyor

Üvey ağabeyimi kız kardeşinle yatakta yakaladığın anda harekete mi geçtin?"

"Üvey kız kardeşim," diyor. "Doğrusunu söylemek gerekirse, benimle akraba olmamasını dilediğim biri. Bunu

onayladığınızı sanmıyorum.
Preston?"

"Hayır."

"Şey. En azından ortak bir noktamız var." Bana biraz fazla çaba sarf eden bir gülümseme veriyor.

Kararsızlık ve sakinlik arasında gidip gelmesi sinirlerini ve endişesini ele veriyor. Benim açık düşmanlığıma rağmen ayakta durması takdire şayan. Çoğu erkek bunu yapamaz ve kadınlar genellikle gözyaşlarına boğulur.

"Her neyse, randevu hakkında-"

"Bu saçma maskaralıkla kaybedecek zamanım yok. Senin aksine, ben şirketimi gerçekten yönetiyorum."

Yumruk isabet etse de belli etmiyor. "Elbette yemek yemelisin."

"Masamda yiyorum," diyorum, bir pislik gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Bu da başka bir yalan. Mümkün olduğunca normal bir öğle yemeği molası vermeye çalışıyorum. Yaşamak için çalışıyorum, çalışmak için yaşamıyorum. Keyifli bir iyi yemek anlaşımanın bir parçası.

Söylediğim hiçbir şeyi duymamış gibi gülümsüyor.

"Rezervasyon yaptıracağım ve çiçek seçeceğim. Bilirsin, böylece düşünceli bir erkek arkadaş gibi görünebilirsin. Tek yapman gereken gelmek."

Bölüm 6

Sebastian

Lucienne "randevumuzu" ayarlayarak bana büyük bir iyilik yapıyormuş gibi davranıyor. Bu evliliğin devam edebilmesi için üzerimden atmam gereken çok şey olduğunun farkında değil ve "randevu" bu listede yer almıyor bile.

Dahili telefona bastım. "Christoph, bu akşam için Gabriella ve benim için uygun bir restoranda rezervasyon yaptır. Siyah inci bir kolye de seç. Akoya."

O kadar iyi bilmesine rağmen yorum yapmıyor. Sosyete dedikodularını takip eden herkes, dostane bir ayrılık istediğimde siyah akoya incileri verdiğimi bilir.

Saat tam yedi buçukta, Gabriella ile ilk randevumuzun olduğu Fransız bistrosundayım. Ajansına yakın ve en sevdiği yer.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ilk ben geldim. Gabriella ne olursa olsun hep beş dakika geç kalır. Christoph ona buluşmamız gerekenden beş dakika önce buluşacağımızı söylese bile, yine de beş dakika geç kalmayı başarıyor.

Bir bardak Sauvignon Blanc sipariş ediyorum ve Gabriella'nın girişini bekliyorum. Bizet'in "Habanera "sı restoranı dolduruyor, Anna Caterina Antonacci'nin sesi zahmetsizce yükseliyor. Yeterince hoş bir ara.

Tam beş dakika sonra, Gabriella gülümseyerek içeri girdi. Zeytin rengi teni parlıyor - muhtemelen yüzüne bir şeyler yapmıştır, çünkü hayatının yarısını bir kaplıcada ya da başka bir yerde geçiriyor

-Ve kara gözlerinde beklenti parıldıyor. Onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğundan emin değilim. Christoph bu yemeğin ne hakkında olduğunu kimseye, özellikle de ona söylememesi gerektiğini çok iyi biliyor.

Otururken yüksek at kuyruğunu savuruyor. Beyaz kolsuz gömleğinin V kısmı o kadar aşağıya iniyor ki sütyen giymediği belli oluyor. Eğildiğinde meme uçlarının dış hatlarını görebiliyorum.

Garip bir şekilde, bu görüntüden etkilenmedim. Onun yerine başka bir çift göğüs düşünüyorum. göğüs ucu hatlarını göstermeyen ama benim Kanım ısındı. Ne oluyor lan? Sinirlenerek Sauvignon Blanc'ımdan bir yudum aldım. Şarabın rengi bana Lucienne'in saçlarını hatırlatıyor.

Lanet olsun.

Gabriella aptal değil ve benim ilgisiz sinirliliğimi fark ediyor. "Sorun nedir?" Genelde sahte bir İtalyan aksanıyla konuşur, ama heyecanlandığında bu aksan kaybolur. Ve şu anda o aksan yok, Bronx kökenleri belli belirsiz ortaya çıkıyor.

"İşte." Masanın üzerine altın rengi ve pastel mavi bir mücevher kutusu koyuyorum.

Belirsiz bir gülümseme dolgun dudaklarını büküyor. "Peki. Olay nedir?" Kutuyu açıyor. Gözlerindeki ışık sönüyor. "Nedir bu?"

"Siyah inciler. Sebastian Jewelry'nin premium koleksiyonundan."

"Demek istediğim bu değil." Kapağı kapattı. "Çok iyi anlaştığımızı sanıyordum."

Öyleydik, ancak son zamanlarda işler biraz bayatlamaya başlamıştı. İkimiz de meşguldük ve ben huzursuz olmaya başlamıştım. Grant ya da Huxley ile tenis maçı yapmayı, bir kadınla yatakta yuvarlanmaktan daha çok istediğim bir ilişkinin zamanı çoktan geçmiş demektir. "Ben evleniyorum, Gabriella."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, daha önceki eğik vücut dili tamamen kaybolmuş. "Ne zamandan beri Nişanlı mısın?"

Talepkâr tonu sinirlerimi bozuyor. Ailemden ve arkadaşarımdan gördüğüm onca saçmalıktan sonra buna ihtiyacım yok.

Lucienne'in habersiz ziyareti. "Yirmi dört saatten beri önce." Tercih ettiğimden daha sert çıktı. "Ben bir dostane bir ayrılık. Profesyonel anlaşmamız göz önüne alındığında bunun daha iyi olduğunu kabul edeceğini düşündüm."

"Şu anki pazarlama kampanyanızın ana modeli olmamdan bahsediyorsun."

"Evet. Ve umarım devam edersiniz."

Boğazı sıkışıyor. Kızgın bir kırmızı tonu Tüm dünyada sayısız moda dergisini süsleyecek kadar güzel bir yüz. "Benim arkamda birini görüyorsun Geri mi?" Sesi titriyor.

"Hayır. Aynı anda birden fazla kadınla görüşmek babamın işi. Ben bunu yapmam."

"Sonra?"

"Karmaşık bir durum ama resmi olarak açıklanmadan önce benden öğrenmenizin daha iyi olacağını düşündüm."

"Ona aşık mısın?" Ses tonu yapamayacağını söylüyor ona sahip olabilecekken bir erkeğin başka bir kadına aşık olabileceğine inanıyor.

Dilimin ucunda hayır var ama yutuyorum. Ailemin bu evliliğin iyi görünmesinde çıkarı var. Gabriella bilmiyor.

Sanki yüzüne bir kase çorba fırlatmışım gibi ifadesi değişiyor. Sonunda birkaç kez göz kırptı ve başını salladı. "Peki. İyi o zaman. Sanırım arkadaş olabiliriz."

"Anladığınıza sevindim."

"Ama yine de bana çift olarak son bir akşam yemeği ısmarlayacak mısın?" diyor doğal olmayan parlak bir gülümsemeyle.

Gözlerinde keskin bir şey parlıyor ama analiz edemeyecek kadar yorgunum. Muhtemelen ilişkimizin aniden sona ermesinden dolayı üzgün ve şok olmuş durumda. "Tabii ki."

"Arkadaş olacak mıyız? Bu Sebastian Jewelry ile olan anlaşmamı etkilemeyecek mi?" diye soruyor, sanki kendini rahatlatması gerekiyormuş gibi.

"Birincisine evet, ikincisine hayır," diyorum, zira bu kadar ani davrandığım için kendimi birazcık da olsa suçlu hissediyorum.

Onu.

Gülümsemesi rahatlıyor. "Peki o zaman." Su bardağını kaldırıyor. "Evliliğinize."

Bölüm 7

Lucienne

Sebastian'la ofisinde buluştuktan iki gün sonra, şoförüm James beni öğle yemeği randevumuz için Gion Shiyaki'ye götürüyor. Bianca yanımda oturuyor ve tüm endişelerini dile getiriyor.

"İyi olacağına emin misin?" Koyu renk gözleri benimle ön cam arasında gidip geliyor. Kulaklarında son doğum gününde ona verdiğim elmaslar var.

Onu rahatlatmak için gülümsüyorum. "İyi olacağım."

Bir kaşını kaldırıyor ve belli belirsiz şüpheli bir ses çıkarıyor. Beni tanıyor, muhtemelen benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor. Biz bebekken babası annemin yanında şoför olarak çalışmaya başladığından beri birlikte büyüdük. Annemle birlikte üniversiteye kadar aynı okullarda okudum. Annem ve büyükbabam onun özel eğitim masraflarını karşıladılar çünkü güvenilebileceğim bir arkadaşım olsun istedim.

Bianca bu ve çok daha fazlasıydı. O olmasaydı Roderick ve Peery Diamonds ile olan biten her şeyi nasıl idare ederdim bilmiyorum. Lisedeyken erkek arkadaşımın yatmaya çalıştığı için Vonnie'yle gözlerini oyacağım kavgasına bile girmişti.

Bianca kusursuz manikürlü elini siyah saç buklesinin üzerinde gezdiriyor. Bir durumdan hoşnut olmadığında yaptığı bir şeydir bu. Barselona'daki süite girdiğimde keşfettiğim şeyi ona anlattığımda sinirden titriyordu. Eğer ona beni tutacak birine ihtiyacım olduğunu söylemeseydim.

Preston'ın evine gidip arabasıyla onu ezmiş olabilir.

Ki bu utanç verici olurdu. Hayalindeki arabayı daha yeni almıştı -güzel bir gümüş Mercedes coupe- ve arabanın her yerine kan bulaşması korkunç olurdu.

"Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor," diyor sonunda.
"Sebastian Lasker tam bir pislik."

"Benimle evlenmek istemiyor. Bu yüzden tavrı anlaşılabilir."

"Ama randevu talebimi bir haftadan uzun bir süre görmezden geldikten sonra asistanının önünde size bu şekilde davranması?"

"Hoparlrde olduğunu bilmiyordu. Eminim ki Bu konuda zgnm." Ama duygularımı umursamadığı çok açık. Benden ve bu anlaşmadan nefret ettiğini bundan daha açık ifade edemezdi.

"Ve sen onu görmeye gittikten hemen sonra kız arkadaşıyla görüldü! Bunu bilerek yaptığını biliyorsun!" Bianca öfkeleniyor, elleri kenetlenmiş.

"Biliyorum, biliyorum." Google Alert bana ikisinin fotoğraflarının linklerini gönderdi. Birlikte harika görünüyorlardı. Gabriella Ricci, Sebastian'ın kolunu süsleyecek kadar muhteşem bir kadın. Seksi bir gülümsemeyle göğüslerini onun koluna bastırdı ve başını eğip kulağına bir şeyler fısıldadı, sevgi dolu bir erkek arkadaşın resmi.

Sevdiği kadın o olmalı, benimle evlenmek için vazgeçmek zorunda olduğu kadın. Bu düşünce beni bir an için nefessiz bırakan ani bir güçle çarpıyor.

Bianca, "Ne kadar iğrenç ve kaba olduğuna bakılırsa, sizi ayağa kaldıracak ve küçük düşürmek için elinden geleni yapacaktır," diye ekliyor.

"Yapmayacak," diyorum ama o kadar da emin değilim. Ona ğle yemeği randevusunun detaylarını mesaj attım ama cevap vermedi. Mesajlarımın spam olduğunu düşünme ihtimaline karşı, ona ben olduğumu söyledim, ama hala bir şey yok. Onları okuduğunu biliyorum. Belki de onu ziyaret ettiğimde olduğu gibi zor ve aykırı olmak istiyordur.

Beni ekiyorsa ekiyordur, diyorum kendi kendime, bu ihtimal kalbimi dehşete düşürse bile. Gösterdiği sürece beni çok fazla rahatsız etmesine izin vermeyeceğim.

düğün için. Beni aşağılayan ilk kişi o olmayacak. Bir sürü insan yaptı ve ben

Daha iyi bir şey beklemiyordum, her ne kadar bir parçam onun bunu yaptığı düşüncesiyle ekstra hayal kırıklığına uğramış olsa da.

Paris'te bana çok iyi davrandı. Savaşmak için ne yapmam gerektiğini gösterdi.

Ve savaşacağım. Roderick'i aradan çıkardıktan sonra, tüm enerjimi Sebastian Peery işbirliğini başlatmak için harcayacağım. Bir sonraki hissedarlar toplantısında yönetim kuruluna gösterecek bir şeye ihtiyacım var.

CEO olarak pozisyonumu korumak için gerekenlere sahibim. Bazı yönetim kurulu üyeleri, özellikle de Nesovia'dakiler, Roderick'in artık beni "yönetmeyeceği" için gergin olacaklar. Hatta yerime başka birini getirmeye çalışabilirler - penisi olan birini tabii ki.

Bianca, "Gelse bile senin için hâlâ çok yaşlı," diye homurdanıyor.

"O sadece dokuz yaş büyük." "Dokuz yıl daha aşağılayıcı." "Sadece meşgul."

"O kadar meşgul ki sana kendi çiçeklerini mi aldırdı?" Kadın homurdanıyor. "Senin parandan beş yüz doları bir bukete harcadığıma inanamıyorum. Sadece onu iyi gösterecek bir buket. Çok sinir bozucu. Kendi halkla ilişkilerinin parasını ödemeli."

Elini okşadım. "Neyin tehlikede olduğunu biliyorsun."

Bianca

asabi olmasını ve Sebastian'a karşı aşırı düşmanca davranmasını istemiyorum, çünkü ikisi de hayatımda olacak.

"Seninle evlendiği için Sebastian Jewelry'i alıyor." Alt metinde açıkça sana minnettar olması gerektiği yazıyor.

"Ve hayatımı geri alıyorum." Gülümsüyorum ve elimi koluna koyuyorum. "Bak, ne yaptığımı biliyorum. Söz veriyorum."

"Eğer eminsen. Ama yemin ederim, senin için istediğim adam o değil. Preston istekli ve yetenekli olduğunda rahatlamıştım." Birden iç çekti. "Özür dilerim. O aldatan

pisliği kesinlikle savunmuyorum. Ben sadece berbat bir karakter yargıcıyım."

"Hey, ben de kandırıldım." Birkaç kez karşılaştığımızda çok kurnazdı. Gülümser ve çekiciydi.

"Umarım siki düşer."

Gülüyorum.

"Aslında ikisinin de siki." Sebastian yüzünden hâlâ öfkeli.

"Ve ben... ne ile sıkışıp kalacağım?" Hala gülüyorum.

"Sana ihtiyacın olan tüm oyuncakları alacağım. Silikon Rüya'nın yeni bir serisi var."

Bianca bana bulduğu havalı yetişkin oyuncaklarını anlatamadan Cullinan, Gion Shiyaki'nin önünde durdu. James kapıyı açıp elini uzatıyor. Tutuyorum ve dışarı çıkıyorum. Bianca'nın yapması gereken işler var, bu yüzden onu yakındaki bir mağazaya bırakıp geri dönecek.

Gion'un ön girişinden sonraki bekleme alanı muhteşem bir taş bahçedir. İnce bir su akıntısı bambu bir borunun içindeki bir deliğe dökülüyor ve bu boru dönerek altındaki ıslak siyah kayaya çarparak suyu bahçedeki havuza boşaltıyor. Birkaç yıl önce Kyoto'da bir tane görmüştüm.

Tur rehberi buna "souzu" diyor ve kayaya çarptığında çıkardığı sesin vahşi hayvanları korkutup kaçırdığını söylüyor.

Eteğinde renkli kelebekler olan fildişi kimono giymiş kıvrak yapılı Asyalı bir kadın gülümseyerek yanımıza geliyor. "Gion Shiyaki'ye hoş geldiniz. Rezervasyonunuz var mı?"

"Sebastian Lasker? İki kişilik parti

mi?" "Oh evet. O burada," diyor.

Bir nefes aldım ve biraz rahatladım.

"Bu taraftan." Sağımı işaret ediyor. Soluk mavi kimono giymiş başka bir kadın beni kirli beyaz duvarları, ahşap oymaları ve bölmeleri olan zarif bir ahşap koridora götürüyor. Birçoğu kalın Japon harfleriyle süslenmiş. Kaligrafi. Hoparlörlerden Asya yaylı çalgılarının dinlendirici sesleri geliyor.

Gion Shiyaki çok kısa bir süre önce açılan ve her zaman dolu olan bir Japon restoranıdır. Şehirde yemek yenebilecek en şık yerlerden biri olarak kabul ediliyor.

Gion'da okuyup sipariş verebileceğiniz bir menü yok. Sadece omakase vardır, bu da yemeği şefin takdirine bırakır. Şef, alerjilere ve gıda intoleranslarına göre ayarlama yaparak ilhamı neye götürürse onu servis ediyor. Fiyat konusunda endişeliyseniz veya yeni bir şey denemekten korkuyorsanız burada yemek yiyemezsiniz.

Sebastian'ı koyu lake ahşap bir masada otururken gördüğümde, elimi ev sahibesinin koluna koyuyorum. Meraklı gözlerle bana dönüyor ama başımı sallıyorum ve bir süre onu inceliyorum.

Nişanlım. Sıcak ve soğuk bir şey omurgam boyunca sızıyor, nefes almakta zorlanana kadar göğsümde toplanıyor.

Bu iki kelime hiç aklıma gelmemiştir.

Sebastian Lasker ile ilişkilendirmek. Onu önemsemediğim için değil, bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim için. Paris onu gördüğüm tek yer değildi. Yedi yıl önce annemin cenazesine gelmişti.

Gözyaşlarımı tutabiliyordum ama "Başınız sağ olsun" dediğinde sessizce ağlamaya başladım. Garip ya da sinirli davranmak yerine gözyaşlarımı sildi. Bana bakışından Paris'teki o geceyi hatırlamadığını anlayabiliyordum. Sadece annesini Jet Ski kazasında kaybetmiş genç bir kadına karşı nazik davranıyordu.

Roderick "uygunsuz" davranışım için ondan özür dilemeye çalıştığında, soğuk bir şekilde "Bir kızın annesinin yasını tutmasında yanlış bir şey yok" dedi.

Bu daha fazla gözyaşı dökülmesine neden oldu, çünkü annemin ölümüne üzülme normal görünüyordu - hiçbir zaman yanımda olmamış olsa da - çünkü beni önemsemediğini gösteren tek kişi oydu. Ama Roderick üzüntümü bir baş belası olarak görüyordu -her ne kadar bunu açıkça söylemese de- ve büyükbabam da aşırı duygusal olduğumu düşünüyordu.

"Kalbini koluna takamazsın Lucie,"
Büyükbaba kaşlarını çatarak şöyle dedi. "Eğer liderlik etmek istiyorsan değil
Peery Diamonds gibi bir şirket." Bugün bile, annemin cenazesindeki gözyaşlarımın onun nihai kararında etkili olup

olmadığını merak ediyorum

beni yönlendirecek bir adama ihtiyacım vardı. Nesovia ne kadar ortaçağ olsa da, kurallarını aşmanın yolları var, eğer istekliysen enerji ve kaynak harcamak.

Büyükbabamın ölümden dönüp vasiyetini değiştirmesinin bir yolu olmaması çok kötü. Onu gömdüğümüzde tek bir damla gözyaşı dökmedim.

Sebastian annemin cenazesinden bu yana epey değişmiş. Ismarlama takım elbisesinin altında kasları daha kalın. Ve hala benden daha uzun. aynı alanda, kendimi garip bir dev gibi hissetmiyorum. Kışılığının keskin tarafını gizleyen rahat bir sükûnetle dünyaya bakıyor. Ofisinde bu kadar kaba davrandığında canım yanmıştı. Tek yapabildiğim gülümsemek ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaktı.

bana dokunabilir. Onunla ilgili makaleler okudum ve hepsi de son derece yetenekli ve zeki olduğunu söylüyor. Bazı dedikodu yazıları moda anlayışını ve cömert doğasını övüyor.

Ama eminim ki hepsi bu kadar değil. Medya tamamen bir imaj geliştiriyor. Sadece dünyaya göstermeye karar verdiği kişiliği hakkında haber yapabilirler.

Sebastian'ın büyük eli telefonunu kucaklıyor ve çekik kaşlarının arasında küçük çizgiler bırakan bir kaş çatmayla ekranı inceliyor. Damat adayının mutlu bekleyişi yok. Sergilediği heyecana bakılırsa bir IRS denetçisiyle görüşüyor olabilir ki bu da hayal kırıklığı yaratıyor. Fakat Tabii ki depresyona girmemeliyim. O bunu hiç istemedi. Onun

ailesi onun için bunu istemedi. Onun benim gibiler için fazla iyi olduğunu söylediklerinde kendilerini açıkça ifade ettiler. İki gün önceki tavrı da onlarla aynı fikirde olduğunu kanıtladı.

Soğukkanlı bakışlarını kaldırıp bana baktığı zaman Zehirli elma, ona on bir yıl önce Paris'te çok nazik davrandığı kız olduğumu söylemeye cesaret edemedim. Ya da ona

Sadece aileme bedel ödetmek için birkaç yıl yardımını istedim. Belki de benim için çok şey ifade ederken, o

zamanlar olanların onun için bir şey ifade ettiğini
düşündüğüm için benimle alay edeceğinden korktum.

Daha iyi bir üne sahip olsaydım benden biraz hoşlanırmıydı? İnsanlar bana korkunç bir merakla bakıyor. Çünkü hepsi benim hakkımda bir şeyler duydu. Ama nasıl iyi bir kız olarak tanınacağımı bilmiyorum. Yaptığım her şey acımasızca yargılanıyor ve kendimi açıklamaktan vazgeçtim. Ne kadar denersem, o kadar kötü oluyor.

Önünde bir fincan yeşil çay ve Bianca'ya bu sabah sipariş ettiğim pembe-turuncu yıldız çiçeği buketini getirdi.

Rolümü oynama zamanı.

En kaygısız gülümsememi takınıyorum ve adımlarıma toplayabildiğim tüm heyecanı katıyorum.

"Sebastian!" Geniş bir gülümsemeyle söylüyorum.

Yukarı bakıyor. "Lucienne." Ayağa kalkıyor, sonra elini omzuma koyuyor. Onu öpüyorum ve o da bana buketi veriyor. "Senin için."

"Ne kadar güzel! Yıldızçiçeklerine bayılırım! Nereden biliyorsun?" Ağzımdan bal damlıyor. Yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "Küçük bir kuş söyledi."

Benim için bir sandalye çekti, çok istekliydi. Garsonumuz sıcak çay ve su getirdi. Ben limonata istedim, o da gitti.

Sebastian'ın yüzündeki az miktardaki sıcaklık kayboluyor. Muhtemelen sadece ikimiz varken çaba sarf etmek istemiyor. Ama en azından geçen seferki gibi açıkça düşmanca davranmıyor.

"Bir dahaki sefere aksesuarlarla ben ilgileneyim," diyor. "Sipariş ettiğin buket utanç vericiydi."

"Elbette." Muhteşem çiçeklere bakıyorum. "Ama çiçeklerin nesi vardı?"

"Çok perişan. Kimse böyle çiçek vermez, tabii aşağılayıcı olmaya çalışmıyorlarsa. Asistanıma başka bir buket aldırdım." Çene kasları esnedi.

Beş yüz dolarla bu kadar korkunç bir şey alamazsın. "Evliliğimiz hakkında aşağılayıcı ve zorlayıcı olmak istediğini sanıyordum." Durumu şakaya vurmak

en iyi yol gibi görünüyor. Birkaç yıldız çiçeği için onunla kavga etmek istemiyorum.

"Birlikteliğimizle ilgili kişisel duygularım kamu tüketimi için değil. Ayrıca, sana berbat çiçekler vermek beni bir pislik gibi gösterir ki ben öyle biri değilim. En azından toplum içinde medeni bir çifti oynayacağız. Sen paparazzilerin ve dedikodu paçavralarının ilgisinden hoşlanıyor olabilirsin ama ben hoşlanmıyorum."

Omuzlarımın etrafındaki sıkı kaslar, toplum içinde çaba göstereceği gerçeği karşısında gevşiyor. Benim hakkımda her türlü korkunç şeyi söylemeye yemin edebilirdi ve Herkes ona inanacaktı. Ne olursa olsun, ben kötü adamım. Biri olmadan hapşırıyorum bile.

Bunu kötü bir niyete bağlamak. "Teşekkür ederim."

Bana o kadar uzun süre bakıyor ki, ifadesi o kadar anlaşılabilir ki, dişlerimin arasına bir şey sıkışıp sıkışmadığını merak ediyorum. Gülümsemem duraksıyor ve kaşları geriliyor.

Sunucumuz ilk yemeğimiz olan sashimi ve bir çeşit açık kahverengi sosla pişirilmiş soğuk tofuyu narin beyaz ve mavi tabaklar. Parlak kırmızı maguro'dan bir ısırık alıyorum. "Günün nasıl geçti?" Sebastian aniden soruyor. "Üretken bir şey yaptın mı?" Ses tonundan cevabın hayır olmasını beklediği anlaşılıyor.

Kendimi biraz gülümsemeye bıraktım. "Hem de çok. Mali durumumuzu gözden geçirdim ve Peery Diamonds ile Hae Min Group arasındaki ortak girişim için dağıtım anlaşmasına son şeklini veriyordum. ve Sebastian Jewelry."

Gözleri hafifçe kısılır. "Peery Diamonds'ı gerçekten önemsiyorsun."

"Tabii ki." Başta kabul etmedim ama sonra bunun Roderick, Karl ve Vonnie'nin hiçbir şey almamasını sağlamak için bir araç olduğunu fark ettim. İş öğrendikçe ve şirkette çalıştıkça daha çok sevdim. "Bu benim mirasım. Bunun anlamı

benim için her şey." Roderick ve berbat çocuklarının bir parça almasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

"Biliyorsunuz, şirketlerin evlilik olmadan da ortak

girişimlerde bulunmaları mümkün. Sözleşmeler bağlayıcıdır
ve

Medeni durumumuz ne olursa olsun uygulanabilir," diyor bana kandırılmış bir çocukmuşum gibi. "Avukatın sana bu konuda bilgi vermeliydi."

"Jeremiah harika. Sorun o değil, Nesovia kanunları. Bilmiyorsan söyleyeyim, şirket orada kuruldu. Evlenmeden Peery Diamonds'ı tamamen kontrol edemem."

Başını öne eğiyor. "Tek varis sen olsan bile mi?" "Hayır. Roderick şirketi benim adıma kontrol ediyor. hisselerimi özel bir vakıfta oylamak." Yüzümü tamamen soğukkanlı tutamıyorum. Özellikle de kontrol ettiği tek şey şirket olmadığı için başımın tepesi öfkeden kasılıyor. Kendi vakıf fonumun nasıl kullanıldığını denetleyemiyorum çünkü henüz yetkili değilim.

Sebastian, "Eski günlerde reşit olmayan bir kraliçenin naibi gibi," diyor.

"Evet. Ve benim istediğim bu değil. Oy kullanacak, içki içecek ve evlenecek yaştayım. Roderick ya da başka biri olmadan Peery Diamonds'ı yönetecek kadar yaşlı sayılmalıyım. -gereksiz etki uygulamak."

Peery Diamonds'daki herhangi bir şeye dokunması kanımı kaynatıyor. O değersiz biri. Annemle sadece parası için evlendi ve ona umutsuzca hayalini kurduğu lüks yaşam tarzını verdiği için ona sadık kalmayı bile başaramadı. Bana omurgasız bir eş bulmaya çalışıyordu.

Kontrol edebileceği bir koca, böylece hayatının geri kalanında beni sömürebilecek. Darren'la ayrıldığımız için hâlâ kızgın çünkü Peery Diamonds'ın CFO'sunun son derece manipüle edilebilir olduğunu düşünüyor. Ama Darren da penisini kendine saklayamıyordu.

Gözlerimi biraz kısıyorum. Annem de ben de aldatan erkeklerle mi lanetlendik?

"Barbarca," diye mırıldanıyor Sebastian.

"Evet. Kesinlikle. Her neyse, göreve geldiğimde yapmak istediğim pek çok şey var. Beklemede olan çok sayıda proje var.

çünkü onlara düzgün bir şekilde öncülük edemiyorum." Eğildim.

Tüm olasılıklar üzerinde heyecan arttıkça ileriye doğru. "Çok daha fazla büyüyebileceğimizi biliyorum. Peery Diamonds bir mücevher şirketinden daha fazlası olabilir.

Çalışanlarımızın burada çalışmaktan gurur duymalarını istiyorum. İnsanlar adımızı duyduklarında, kendilerini ilham verici ve özel hissettirecek güzel şeyler düşünecekler."

Dinlerken bakışlarında hınç dolu bir saygı titreşiyor. "Tüm bunları yapmak ve parti yapmak için ne zaman vakit buluyorsun?"

"Ben parti yapmam. Dedikodu sitelerinin söylediği kadar da değil."

Homurdanıyor. "Olmamalı. Ya da belki vizyonunuz var ama bunun üzerinde çalışacak iradeniz yok."

Geri çekiliyorum. "Gerçekleştirmek için çalışmayacaksan bir vizyona sahip olmanın ne anlamı var?"

Omuz silkiyor. "Bazı insanlar sadece vizyon sahibi olmanın yeterli olduğunu düşünüyor."

"Bir 'fikir adamı' mı? Evet, ben onlardan biri değilim. Göreceksiniz."

"Dört gözle bekliyorum." Ağzının bir köşesi eğlenerek yukarı kıvrılıyor. Gözlerindeki parıltı kayboluyor ve bir anlık sıcaklık ortaya çıkıyor.

Kalbim çarpmaya başladı. Restoran serin olmasına rağmen yanaklarım ısınıyor.

"Bu arada, eğer sakıncası yoksa, nikâh törenimizi San Francisco'da yapmak istiyorum," diyorum.

Biraz şüpheli görünüyor. "Neden orası?"

"Çünkü annemle son anne-kız gezimizi orada yapmıştık. Duygusal bir şey." Ölmeden birkaç ay önce gitmiştik, sadece ikimiz. Bana karşı çok nazikti, sanki ihmalkârlığını telafi etmek ister gibiydi. Çok geç olmasına rağmen, bu jesti takdir ettim. Roderick, Karl ve Vonnie etrafta sorun yaratmadan iyi vakit geçirdik.

Yüz ifadesi yumuşar. "Sorun değil."

"Teşekkür ederim." Tanrı'ya şükür, karşı koymadan pes etti. "Ve kaçışımızdan sonra düğünümüzü kutlamak için bir parti verip insanları davet edebilir miyiz? Ve birkaç fotoğrafçı, da mı?"

Sempatinin yerini hızlı bir kızgınlık alıyor. "O da mı San Francisco'da olacak?" Muhtemelen benim sıkıcı bir sivil törenle ilgili fermanını atlatmak için. "Hayır, L.A. Evliliğimizi başlatmadan önce reklam için iyi olacak.

Kore işbirliği. Girişimle ilgili bir ön rapor almış olmalısınız."

"Ben yapmadım." Kaşlarını çatarak masaya vuruyor. "Açıkla bana."

Gerçekten anlamadı mı? Bianca bana gönderdiğini söyledi Sebastian'ın işbirliği için ihtiyaç duyduğu her şey. Ya da... bu, fikri beceriksizce sunup sunamayacağımı görmek için bir tür test olabilir. Bir yönetici olarak kapasitem hakkında şüpheleri olabilir. Sanırım onu rahatlatmam gerekecek, tıpkı yeteneklerimden şüphe eden herkesi.

Garsonumuz ikinci yemeğimiz olan balık ve sebze tempurasını servis etmeyi bitirir bitirmez başlıyorum.

"Sebastian Peery girişimi çiftleri hedefleyecek. Kore küçük ama kazançlı bir pazar. Morgan Stanley'e göre kişi başına lüks mal harcamaları üç yüz doların üzerinde, dünyadaki en yüksek harcama. Geçen yıl yüzde yirmi dört arttı, ve birçok uzman bu eğilimin devam etmesini bekliyor. Buna ek olarak, dünyanın takılarına diğer pek çok kişiden daha fazla harcama yapıyorlar. ülkeler."

"Sadece birkaç yüzük," diyor küçümseyerek.

Ya raporu gerçekten okumadı ya da zorluk çıkarıyor. Ben paramı ikincisine yatırıyorum. O çok iyi bir yönetici. "Aslında öyle değil. Gelin, her biri bir yüzükten oluşan bir elmas seti ve bir inci seti alır,

kolye ve küpelerin yanı sıra alyans ve bir saat. Damada da yüzük, saat, kravat iğnesi ve kol düğmeleri, muhtemelen bir bilezik verilir. Gelinin annesine inci bir set ya da kaliteli bir çanta hediye edilir. Damadın annesi de lüks bir çanta alır. Bu çantalar için özel kolyeler ve halkalar yaratabiliriz."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Çok araştırma yapmışsın."

"Tabii ki. Sebastian'a yaklaşmazdım. Sağlam piyasa verileri olmayan mücevherler. Bilin diye söylüyorum, tüm çiftler bu geleneği takip etmiyor, çünkü tören ve balayı için ödeme yapmanın yanı sıra tüm bunları satın almak pahalı. Ama birçoğu bunu yapıyor ve savurganlığı seviyorlar."

Gözleri hafifçe odaklanıyor. "Olasılıkları görebiliyorum."

"Ayrıca, Korelilerin 'çift yüzüğü' dedikleri şeyi de tekliflerimize ekleyebiliriz."

"'Çift yüzük' mü?"

"Yerel halk, yüzük olarak takmak için birbiriyle uyumlu yüzüklerden oluşan bir set satın alıyor."

Çiftler çıkarken. Onlara 'çift yüzüklerini' ve ardından düğün setlerini satarken yapabileceğimiz çifte kazığı hayal edin. Her neyse, piyasaya süreceğimiz ürünler bu tür ürünler olduğu için, uygun tanıtımın yapıldığından emin olmak istiyorum. Sen yakışıklı bir adamsın. İçinde harika görüneceksin. fotoğraflar."

Bir kaşını kaldırıyor. "Peki ya sen?"

Rahatsızlığımı gizlemeye çalışarak omuz silkiyorum. Özellikle güzel ya da kadınsı değilim. Çok uzunum ve çok soğuk bir görüntü veriyorum. Bazı insanlar düpedüz şirret göründüğümü bile söylüyor. Makyajın beni yumuşatabileceğinden şüpheliyim. "Prezentabl olmak için elimden geleni yapacağım."

Bana sanki katmanları soymaya çalışıyormuş gibi bakıyor. "Bu törenler ve partiler aslında gelinle ilgilidir. Parıldamalısınız."

Midemdeki rahatsız edici, kıpır kıpır hissi gizlemek için ona küçük bir gülümseme veriyorum. Samimi görünüyor ama etkinlik benimle ilgili olsa bile ben nadiren "parlarım". Nedeni ne olursa olsun, her zaman bir şeyler ters gider ve ben

Bir tartışmanın ya da skandalın ortasına itildim. Umarım Sebastian'ın yanımda olması şansımı değiştirir. O yanımdayken hiçbir şeyin ters gideceğini düşünemiyorum. Sebastian'ın

yaydığı güven, her şeyin onun istediğı şekilde gerçekleştiğini söylüyor.

"Her neyse," diyor Sebastian sonunda. "Partinizi verebiliriz."

"Teşekkür ederim. Size birkaç olası randevu göndereceğim."

"Törenimizden bir hafta kadar sonra iyi olur."

"Tamam." Zihnime not ediyorum. "Madem bu kadar anlayışlısın, benden bir iyilik istemene daha sonra izin vereceğim."

"Senden bir iyilik almak için kabul etmedim." Sesi hafifçe sinirlenmiş, hatta hakarete uğramış gibi geliyor.

"Biliyorum ama adil olmak istiyorum. Bunun bir dayatma olduğunu biliyorum."

Bir şey söylemek ister gibi ağzını açıyor, sonra elini umursamazca sallıyor. "Ben asla Bu yüzden beni bu şekilde yatıştırabileceğinizi düşünmeyin."

Teklif ettiğim şeyi olduğu gibi kabul edememesi biraz üzücü. Öte yandan, ne olduğu hakkında hiçbir şey aramızda olanlar normal. "Tamam, ama fikrini değiştirirsen..." Omuz silkiyorum. "Sadece sor."

Yemeğimizi bitiriyoruz. Sunucumuzun getirdiği deri dosyayı aldı.

"Al." Kredi kartımı ona doğru kaydardım. "Öğle yemeği için. Özellikle de gelmek istemediğin için bunu halletmem gerektiğini düşündüm."

"Saçmalama. Ben nişanlının Öğle yemeği." Kartımı geri itiyor ve onun yerine kendi kartını dosyaya yerleştiriyor.

Ellerimi, servis elemanının hesabımızla birlikte getirdiği sıcak yeşil çayın etrafında kıvrıp parmaklarımı ısıtıyorum. Karnım zil çalsa da bana "nişanlım" demesine bir anlam yüklememeye çalışıyorum. Bana nişanlım diyor olabilir ama tavırları bunu değiştirmek için her şeyi yapacağını söylüyor.

Yine de rolünü oynuyor, restorandan çıkarken bir centilmen gibi bana eşlik ediyor, eli sırtımın alt kısmında. Dokunuştan gelen sıcaklık sızıyor elbisemin ince ipeğinden. Omurgamda küçük elektrik çarpıntıları oluşuyor. Varlığı beni bir kalkan gibi sarıyor, tıpkı Paris'te paltosunun yaptığı gibi. Açıklanamaz bir nedenden ötürü kendimi sıcak ve korunmuş hissediyorum, her ne kadar gerçek olmasa da.

Çevresel görüşümde bizi takip eden kumlu bir kafa fark ediyorum. Bu, üniversiteden mezun olduğumdan beri peşimde olan bir paparazzi. Ona Sapık diyorum çünkü her yerde o var. Ve o ortaya çıktığında diğerleri de çıkıyor, tıpkı kan kokusu alan köpekbalıkları gibi.

"Üzgünüm ama paparazziler bir kaç fotoğraf çekmeye hazır.

fotoğraflar." Sebastian'a doğru eğildim ve izleyenlerin yararlanması için küçük bir gülümsemeyle fısıldadım.

Nefesinin altından küfrediyor ama sıkıntısını belli etmiyor. "Kaç tane?" diyor başını bana doğru eğerek.

"Kaçmak için çok fazla. Olur böyle şeyler."

"Oluyor mu? Onlara katlanıyor musun?" Sesinde onaylamama ve inanmama tınısı var.

"Ne yapabilirsin ki? Bugünlerde hepsinin süper güçlü lensleri var ve ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar çekim yapabiliyorlar. Ben ne zaman izlendiğimi bilmeyi tercih ederim." Kaç tanesinin fotoğraf çekmekle meşgul olduğunu bilmediğim için sıcak bir gülümseme yapıyorum.

"Neden? Onlara yayınlayacakları bir şey mi vermek istiyorsun?"

Gözleri kısıldı. "Belki de yapmalıyız."

Başımı yukarı eğiyorum. Bu hoş ve yeni bir şey. Çoğu erkeğe bakamayacak kadar uzunum. Preston bile boyumdan şikayetçiydi, sadece düz ayakkabı giymem gerektiğini söylüyordu. Görünüşe göre, bu Bir kadının bu kadar uzun olması "havalı". Muhtemelen topuklularla benden yarım santim daha kısa olduğu içindir.

Sebastian kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor ve nefes nefese kalmama neden oluyor. Dokunduğu yerde sırtım boyunca küçük havai fişekler patlıyor ve ağzı benimkinin üzerine eğiliyor.

Dili dudaklarımın arasına giriyor, benimkini okşuyor. Sanki hakkı varmış gibi beni yağmalıyor, sanki ben onun malıymışım gibi. I

sahipliğin bu kadar açık bir şekilde sergilenmesi karşısında alarma geçmeli, hatta gücenmeliydim ama öpücüğün verdiği sıcak heyecan bunu önemsiz kılıyor. Bedenimin her santimi güçlü bir heyecanla ısınıyor ve titriyor. Omzunu

kavıyorum, sanki yer kayıyormuş gibi hissediyorum.

Uzun parmaklarını yan tarafımda gezdiriyor, sanki bir öpücükten daha fazlasını istiyormuş gibi biraz kazıyor.

Evet, evet.

Yüksek sesli bir korna kafamı kaplayan şehvetli sisi delip geçiyor. Sert nefes alarak geri çekiliyorum. Dudaklarım zonkluyor ve onun ağzı kırmızı ve ıslak. Saçma bir şekilde onu tekrar öpmek istiyorum.

Kendime, aramıza biraz duygusal mesafe koymaya zorlayarak, "Kendine gel" diyorum.

Karanlık bakışlarında hayal kırıklığı ile açgözlülük arasında bir şeyin pırıltısı beliriyor, sonra kayboluyor.

Huzursuz edici ihtiyaç karnımın derinliklerine iniyor, ama onu silkeliyorum. Bu gerçek değil, kendime hatırlatıyorum. Ama bir gösteri gibi hissettirmiyor.

Bölüm 8

Lucienne

"Çok özür dilerim." Ertesi sabah Peery Diamonds'ın Kuzey Amerika'daki genel merkezinde asansörden indiğimde Bianca koşarak yanıma geliyor. "Bir insanı nasıl böyle çarpıtabildiklerini anlamıyorum. Sebastian'la öpüşmeniz ve onu Gabriella Ricci'den çalmanız arasındaki resim."

"Eğer yapmasalardı şok olurdu. Bu konuda yapılacak bir şey yok, o yüzden endişelenmeyin."

"Olayla ilgili resmi bir açıklama yapamayacak kadar 'kalbi kırık' olduğunu söylüyorlar. Sanki onu hastaneye falan yatırmışsınız gibi geliyor!"

"Pfft. Boş ver gitsin." Böyle şeyler olduğunda her zaman yaptığım gibi kayıtsız kalmaya çalışıyorum. Ne kadar acıdığını göstermekten iyidir.

Gün için kendimi desteklemek amacıyla en iyi kıyafetlerimden birini seçtim - beni asla dokunulmaz hissettirmeyen muhteşem deniz mavisi Versace takım elbise ve ayçiçeği sarısı uzun topuklu ayakkabılar. Boğazımda ve kulaklarımda elmaslar var- Çünkü bir kız kendini kötü hissettiğinde, hiçbir şey onu kusursuzca kesilmiş taşlar kadar neşelendiremez. "Bu benim ilk rodeom değil Bianca."

"Evet, ama o senin nişanlın. İnsanların senin hakkında söyledikleri hiç adil değil."

"Ne zamanın aksine?" "Kaltak" yabancıların internette bana savurduğu en nazik kelimelerden biri.

Bianca dudaklarını büzüyor. "Nişanınızı yakında ilan etmeliyiz."

"Neden Sebastian'ın adamlarıyla temasa geçip nasıl ilerlemek istediklerini öğrenmiyorsun?"

Birlikte ofisime doğru yürüyoruz. Koridorun diğer ucundan bize doğru yürüyen Roderick'i fark ettiğimde gözlerim kısılıyor.

Yıllar içinde pek değişmemiş; sadece şakaklarında biraz gümüş rengi, gözlerinin ve ağzının etrafında fazladan çizgiler var.

Bir pislik için, oldukça iyi yaşlanmış. O da içinde ne kadar kötü bir insan olduğunu yansıtacak yara izleri ya da başka bir şey.

Brioni gömleğini ve pantolonunu, bileğindeki A. Lange & Söhne marka saati ve parmağındaki kocaman sarı elması inceliyorum. Onun Yüzü ışıltılı. Muhtemelen son birkaç gün içinde yüz bakımı yaptırmış.

Tanıdık kızgınlık tekrar harekete geçiyor. Benim paramın ne kadarını kendisi için harcadı? O parayla başka ne yapıyor?

Arkamdan mı? Kendini abartılı şeylerle sınırlamıyor. alışveriş çılgınlıkları. Ayrıca fonlarımı bana karşı kullanıyor: beni eşleştirebileceği omurgasız bir koca aramak için insanları işe alıyor, kendi mali durumumu denetleme girişimlerimi engellemek için avukatlar tutuyor. Kadınların erkeklerle aynı mülkiyet haklarına sahip olmaması gerektiğini açıkça söyleyen Nesovian politikacılara bağlı yapmak.

Korkunç bir durum ama evlenene ve ne yaptığını görmek için her şeyi denetleyene kadar elim kolum bağlı. Nesovian yasaları, yakalanmadıkları sürece mütevellilere karşı hoşgörülüdür.

Politikacılar yasaları olduğu gibi tutacak kadar cinsiyetçi, ancak erkek mütevellilerin uygunsuzluklarından kaynaklanan skandalları istemeyecek kadar da imaj bilincine sahipler.

Roderick muhtemelen bana manipüle edebileceği bir koca bulmak için yeterli zamanı olduğunu düşünüyor. Yanıldığını anladığında yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum.

"Burada ne yapıyorsun Roderick?" Ofisime girdiğimde söyledim.

"Ne yapıyorum ben?" Kapıyı açık bırakarak beni takip etti.
"Burada olmaya hakkım var." Beni zorlamaya çalışmıyor.

Ona "Baba" ya da "Babacığım" diye hitap ediyorum çünkü sonunda benim asla öyle hitap etmeyeceğimi kabul etti.

Bianca geziniyor. Yanına koşarak gelen asistanı Julio da öyle. İlki endişeli, ikincisi ise yarı endişeli, yarı beklenti içinde. Roderick'le anlaşılamadığımız gerçeği bir sır değil.

Çantamı masanın üzerine koydum ve Roderick'e döndüm. Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek için neler vermezdim. "Peery Diamonds'ta herhangi bir pozisyonda değilsin."

"Elbette biliyorum. Ben bir danışmanım, unuttun mu?"

"Katkıda bulunacak yararlı hiçbir şeyi olmayan bir 'danışman'." "Ayrıca, ben senin baban ve vekilimim, yani burada söz hakkım var."

Bana üstün bir sırıtış fırlattı.

Pislik. Şirketi Amerika'da yeniden şirketleştirmek için sabırsızlanıyorum.

"Ve Darren ile bir randevum var," diye ekliyor. "Ne hakkında?" CFO'dan bahsedilince temkinli davranarak

"Ne hakkında?" diyorum.

eski nişanlım. Arkamdan ne planlıyorlar?

"Senin hakkında. Küçük bir patavatsızlığı daha ne kadar ona karşı kullanacaksın?"

"Ne küçük ne de 'patavatsızca' bir şeydi. Ofisinde asistanını beceriyordu. Bunu hatırlıyorsun, değil mi? O kadar da yaşlı değilsin."

"Yani? O modeli yaptın... Adı neydi?" Parmaklarını şıklattı. "Filip Novak?"

"Filip ve ben bir kez birlikte bir galaya gittik. O kadar." O da Darren'ı asistanıyla yakaladıktan sonraydı. Bu pek de aynı şey, ama bir şekilde "Lucienne'in nişanlısının arkasından bir mankeni becermek" skandalı. Ben Hayal kırıklığına uğramıştı ama boyun eğmişti çünkü böyle şeyler benim başıma hep gelirdi ve Bianca çok öfkeliydi. Darren tam bir pislik gibi görünmediği için rahatlayarak neredeyse sarktı. "Ama iyi yaşlı Roderick. Sen hiçbir zaman Gerçekle ilgilenmiyorsun, sadece işine geleni söylüyorsun."

"Ve sen utanç verici olmaktan başka bir şey yapmadın," diyor Roderick

bir hıçkırıkla. "Filip, ve şimdi de Sebastian Lasker? En azından

Filip kaçırlmadı. Başka kadınlardan da erkek çalmak zorunda mısın? Gabriella Ricci bunu hak etmiyor." Vay be. "Ne zamandan beri

Gabriella Ricci?" Tabii onu öyle ya da böyle bir şey hissedecek kadar iyi tanıdığını varsayarsak.

Hakkımda tek bir güzel söz söylemediği için hayal kırıklığına uğramamalıyım ama göğsümde sıkı bir düğüm var Her neyse. Tek tesellim yıllar geçtikçe küçülmüş olması.

"Nefesini benimle harcayacağına değerli Vonnie'nle 'başka kadınların erkeklerini çalmayacaksın' dersini ver."

Şaşkınlıkla göz kırpıyor. "Neden?"

"Onu kendisinden olmayan bir adamla yatakta buldum, küçük bir sürtük gibi." Sözlerime ona ve çocuklarına duyduğum tüm aşağılamayı katıyorum. Kontrolünü kaybedip bana vurmasını istiyorum, tam burada, iki tanığın önünde. Nesovia pek çok açıdan Karanlık Çağ'da kalmış olabilir ama Roderick bana vurursa, mali durumumu denetleme hakkı elinden alınmış olacak. Roderick'in Ülke fiziksel istismarı ciddiye alıyor - muhtemelen medeni olduğunu iddia edebilmek için. Duygusal ya da zihinsel istismarı umursamaması çok kötü.

Bunun da ötesinde, saldırı suçundan hapse atıldığını görmeyi çok isterim.

Roderick'in yüzü renklendi. Eğer bir kedi olsaydı, sırtındaki tüm tüyler öfkeden diken diken olurdu. Acaba benim adıma hiç üzüldü mü? Ya da bunu yapabilir mi?

Parmağıyla işaret ediyor. "Kız kardeşin hakkında böyle konuşamazsın!"

"O benim kız kardeşim değil, hiçbir şekilde değil." Bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin verdim. "Ancak o senin kızın. Darren ve onun 'küçük patavatsızlığına' gelince, bu anlaşmayı bozan bir şeydi. Büyükbabam bu konuda benim yanımda yer aldı çünkü senin aksine o temel insani değerleri önemsiyordu." Büyükbabamın insani değerlere verdiği önemden dolayı acı çekmemeye çalışıyorum.

nezaket Darren'ı kovmaya kadar uzanmadı.

Roderick'in alnındaki bir damar zonkluyor.

"Bir asistanı becermenin önemli bir şey olmadığını düşünen tek kişi sensin." İşaret parmağımla teatral bir şekilde çeneme dokunuyorum. "Ama o zaman bu anlaşılabilir bir şey. Sen de aynı şeyi yaptın. Annem hayattayken. O yüzden ahlak derslerini kendine sakla."

"Benimle böyle konuşamazsın! Ben senin babanım!"

"Beni sadece bir insan ATM'si olarak gören bir baba." Beni hiç sevmeyi ya da önemsemeyi. İşine geldiğinde kan bağımıza odaklanması trajik derecede komik. "Yani hayır, değilsin. Sperm bağışlamak bir erkeği baba yapmaz," diye alay ediyorum, sonunda onu çileden çıkarmak için dua ediyorum. "Ve sen de erkek bile sayılmazsın."

Kabaca nefes alıyor, bana bakarken gözleri kararıyor. Ellerini titreyen yumruklar halinde sıkıyor ama üzerime gelmiyor.

Ne hayal kırıklığı.

Telefonum çalıyor. Ekranı bakıyorum, yakın zamanda şiddete başvurmayacağı için Roderick'i görmezden geliyorum.

-Jason: Elbette, sizin için töreni yönetebilirim.

Biraz gülümsedim. Jason Choi San Francisco'da bir yargıç ve benim en yakın arkadaşlarımdan biri. Ona Bay Area'daki romantik kaçamağıma aracılık edip edemeyeceğini sordum. Jason henüz damadın kim olduğunu bilmiyor, ona bunun bir sürpriz olduğunu söyledim.

-Jason: Yarın saat 17:30 iyi mi? Yoksa çok mu erken? Bekleyemeyecekmişsin gibi konuştun. Ama programım oldukça esnek, yani sana kalmış.

Hmm. Ne kadar erken evleneceğime karar veremedim- Sebastian ve ben daha nişanlandığımızı bile ilan etmedik. Ama işleri aceleye getirmek harika bir fikir gibi görünüyor. Acele edip Vonnie'nin onun yatağına girmeye çalışmasına fırsat vermek istemiyorum. Sebastian sağduyulu bir adama benziyor, ama asla bilemezsin.

Bu nişanı bozacak hiçbir şeyi göze alamam.
Zaten çok şeye katlandım. Ayrıca, Roderick asla manipüle edemeyeceği bir adamla evlendiğimi öğrendiğinde çok tatmin edici olmayacak mı?

-Ben: Nişanlımla konuşup size geri döneceğim. Ve teşekkür ederim! Sana kesinlikle borçluyum. Daha sonra sözleşme imzalanmasına da tanıklık edebilir misin?

-Jason: Evlilik sözleşmesini törenden önce imzalaman gerekmiyor mu?

-Evlilik sözleşmesi değil. Ve sen töreni tamamlayana kadar imzalayamayız.

Sebastian'ın tüm kontrolü bana devretmesi için imzalaması gereken belge. Nesovia'daki hukuk ekibim bunu gerekli mercilere sunacak ve Peery Diamonds'ı taşımaya başlamak için Huxley & Webber ile birlikte çalışacak. Bunu düşünmek bile içimi bir özgürlük duygusuyla ürpertiyor.

"Beni görmezden mi geliyorsun?" Roderick'in sesi biraz sinirli geliyor.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun? Darren'la konuşman gerekmiyor mu?" Sonra şarkı söylemeye başladım, "Bir tüyün kuşları, birlikte sürü..."

Roderick daha da kızarır. Sonunda hışımla dışarı çıkar ve Bianca ile Julio masalarına geri döner.

Dikkatimi tekrar telefonuma veriyorum.

-Jason: Bu iyi olmalı.

-Harikasın. Seni seviyorum!

-Jason: LOL. Ben de seni seviyorum.

Dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve açtım. Kapıya üç kez vuruluyor. Başımı kaldırıyorum ve Bianca'yı görüyorum. Yanaklarındaki kırmızı, lekeli noktalar dışında yüzü bembeyaz. Kırmızı çerçeveli gözlerinden yaşlar süzülüyor.

Ne oluyor be? "Neyin var?" Bu şekilde parçalanmayacak kadar güçlü.

"O benim amcam."

Olamaz. Ona çok yakın. Koltuğumdan kalkıyorum.

"Teyzemle birlikte Budapeşte'deydi," diye devam ediyor, sesi ağlamaklı. "Yıldönümleri için. Ve bir... bir kaza oldu ve ben... ben..." Burnunu çekiyor.

Ona sarılıyorum, yıkılmış olmasından ve yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey olmamasından nefret ediyorum.

Daha çok ağlıyor. "Gitmem gerek... Cesedini bulmaya çalışıyorlar ve..."

"O zaman git. İstedğin kadar zamanın var." Çantama uzandım ve siyah AmEx'imi çıkardım. "Bunu yanına al."

"Yapamam-"

"Her ihtimale karşı. Yoksa endişeden hasta olurum." Özel jeti ona veremem çünkü Karl -tabii ki- kullanıyor. Piç kurusu. Sebastian ve ben evlenir evlenmez, asalak ailem tamamen ortadan kalkacak. "Birinci sınıfta uç," dedim ona. "Ve ne yapman gerekiyorsa yap, tamam mı?"

"Ama... Bana da burada ihtiyacın var."

"Teyzen kadar değil, Bianca." Onun için selpak koparıyorum, sonra omzunu sıvazlıyorum. "Julio ile işleri halledebilirim. Güven bana."

Bölüm 9

Sebastian

Bölge perakende müdürümüzle yaptığım brunch toplantısının ardından ofise girerken, Otto asansörde bana sempatik bir bakış atıyor. Ben dışarı çıkarken Penny ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bana bakıyor.

Christoph beni ofisime kadar takip ederken boğazını temizliyor. "Haber makalelerini görüp görmediğinizden emin değilim..."

"Bugünlerde asılsız dedikodu dediğimiz şey bu mu?"

"Şey..." Gözleri nasıl cevap vermesi gerektiğini bulamamış gibi kayıyor. "Hayır...?"

Gergin olması onun suçu değil. Daha önce hiç korkunç dedikodulara konu olmamıştım ve muhtemelen nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yok. "Onları gördüm," diyorum.

Sosyal medya kullanmadığım ya da dedikodu paçavralarını okumadığım halde bunu yapmamam imkansızdı. Noah her türlü sosyal medya uygulamasına bağımlı ve her kelimeyi okuyor.

Ruhunun kurtuluşu buna bağlı. Kardeşlerimizle ya da tanıdığımız biriyle ilgili bir şey gördüğünde, bizim de haberdar olabilmemiz için grup mesajlar atıyor.

Bu sabah, hepsi de liseli kızlar gibi davranan kardeşlerimden gelen otuzun üzerinde mesajla uyandım. Öte yandan, belki de ilk kez bu tür bir spot ışığına maruz kaldığım için endişeliydiler.

-Gabriella Ricci ile çıktığını bilmiyordum.

-Emmett: Ondan ayrılmıştın, değil mi?

-Griffin: Tabii ki öyle. Seb hala Gabriella ile çıkıyor olsaydı Lucienne ile görülmezdi.

-Emmett: Sadece emin olmak istedim.

-Lucienne'in Seb'i ondan çaldığını iddia ederek ne elde edeceğini sanıyor?

-Bunu hiç söylemedi. Yazar sadece ima etti.

-Grant: Hikayeye uygun güzel bir kare. Gabriella'nın ağlamasına bak.

-Huxley: Bu yeni bir resim değil.

-Nereden biliyorsun?

-Noah: Daha az kırıksıklık.

-Huxley: Bu, birkaç yıl önce bizimle yaptığı reklam kampanyasından bir kare. Nasıl sızdığını bilmiyorum. Yayınlanmamış kampanya materyallerini kimseyle paylaşmayız.

Huxley'in bir reklam ajansı var ve ajansının yaptığı her kampanyayla ilgili tüm ayrıntıları hatırlıyor. Onun Ailesi, Huxley & Webber'den oluşan hukuk hanedanlığında adli yeteneklerini kullanmayı reddetmesini onaylamaz. Harvard Hukuk'a sadece büyükannesini yatıştırmak için gitti, sonra da reklamcılığa başladı.

-Emmett: Müvekkilin olabilirdi. Ne olursa olsun, bu hikaye iğrenç.

-Evet, Lucienne'i Sebastian'ı çalan bir sürtük gibi gösteriyor.

-Gabriella güzel ve popüler, bu yüzden çok sempati toplayacak. Halk Lucienne'i yerden yere vuracak. Belki Seb'i de.

Noah'ın gönderdiği ilk iki bağlantıyı okudum. Nicholas haklı.

Yorumlar Lucienne'e yönelik nefretle dolu. Jezebel, dindar delilerden. Zıplayan yan parça. Yuva yıkıcı. Gabriella ve ben birlikte yaşayacak kadar ciddi olmadığımız için gülünç. Birkaçı bana pislik diyor. Daha kötülerini de duydum.

Gabriella da bana mesaj attı.

-Gabriella: Bilgin olsun, medya olayının benimle bir ilgisi yok.

Hiç ifade vermedim.

Oh, biliyorum. Lanet paparazziler ve onların pislik yazarları yüzünden. Lucienne ve benim Gion'un dışında iki fotoğrafımızı çektiler ve bu sadece alevleri körüklüyor gibi görünüyor.

-Gabriella: Ama eğer istersen, kayıtları düzeltmek için bir şeyler söyleyebilirim. Ama ben seni terk ettim, tam tersi değil. Benim için bu kadarını yapabilirsin, değil mi?

Figürler. Gururu başka hiçbir şeyi kaldıramaz ve siyah inciler bile o kabarık tüyleri yatıştıramaz.

-Nasıl istersen öyle çevir.

Büyükannem, büyükbabam ve annem aramaya çalıştı. Onları görmezden geldim.

Preston her zamanki gibi bana mızımız mesajlar gönderdi.

-Preston: Gabriella Ricci ile çıktığını bilmiyordum! Lanet olsun, çok seksi.

-Preston: Her neyse, Lucienne'e dikkat et. O Evlenmek için can atıyor. Ama o bir kaltak! Kalpsiz bir fahişe!

Görünüşe göre ne yaptığını unutmuş. Aletini kız kardeşinin amına sokmuş. Ama sonra, bir amip beynine sahip. Hafıza kaybı olan bir amip.

İşin tuhafı, benimle konuşmayı talep etmesi gereken tek kişi sessiz. Lucienne'den tek bir mesaj ya da arama yok. Ya çöpü görmedi ya da kayıtları düzeltmek için bir açıklama taslağı hazırlamak üzere ulaşması gereken kişinin ben olduğumu düşünmüyor.

İlkine şüpheyle yaklaşıyorum, ikincisine ise sinirleniyorum. Ruh halim olması gerekenden daha karanlık

çünkü

İkinci olasılığın neden bu kadar rahatsız edici olduğunu tam olarak belirleyin.

Takım elbise ceketimi omuz silkerek çıkardım. Christoph onu aldı ve astı.

"Herhangi bir arama var mı?" Masama otururken sordum. "Annen - iki kez - evde olup olmadığını öğrenmek için. Senin Büyükanнем de aradı. Üç kere. Onlara doğrudan sizi aramalarını söyledim ama telefonunuza cevap vermediğinizi söylediler.

Şarj etmemi ister misiniz?"

Şarjını göstermek için telefonumu kaldırıyorum. "Hayır. Şu anda ailemden gelen aramalara cevap vermiyorum." Beni yargılayamazlar ya da gazetelerde çıkan haberlerle ilgili bana bok atamazlar. "Başka kimse aradı mı? Dedikodu mu?" Belki de Lucienne bir sebepten dolayı ofisi aramıştır, numaram onda olmasına rağmen.

"Hayır."

"Tamam. Lucienne ve benim için bir öğle yemeği rezervasyonu yap ve detayları ona mesaj at."

"Peki ya başka bir randevusu varsa?" Christoph soruyor.

"Ona mutlaka yemek yemesi gerektiğini söyleyin."

* * *

Lucienne öğle yemeğine hayır demez. Aylster Hotel'in içindeki şık bir bistro olan Nieve'ye tam zamanında gelir. Christoph bu mekânı seçmekle iyi yapmış çünkü ortam fildişi rengiyle romantik, neredeyse gelinlik havasında. Birçok çift burada randevulaşıyor.

Öte yandan, birinci katta olması ve iki duvarın tavandan tabana cam olması nedeniyle en iyi yer değil. İsteyen herkes içeriye bakabilir ve felaketle sonuçlanan makaleler hala trend olmaya devam ediyor. Yanlış giden bir aşk ilişkisinden daha heyecan verici bir şey yoktur, özellikle de kıskançlık ve aşk-nefretle kıvranan ünlü insanlar söz konusuysa. Tabii ki gerçekte bunların hiçbiri yok ama o zaman da gerçeklik önemli değil. İnsanlar ekranlarına yapışıp kalmıyor.

gerçek, ama eğlence için. Ne kadar dağınık olursa o kadar iyi. Elllerinden gelse, içine dalmamız için bir çamur havuzu getirecekler.

Lucienne içeri girer, kocaman güneş gözlükleri yüzünün büyük bir kısmını kapatmaktadır. Ama bu diğer müşterilerin onu tanımadığı anlamına gelmiyor. Restorana girerken çarpıcı boyu ve asil duruşu gözden kaçmıyor. Güneş gözlüklerini çıkarıp Birkin çantasına atıyor. Koyu mavi-yeşil iki parçalı etekli takım elbisesi kıvrımlarının üzerinden akıyor, uyluğun ortasında bitiyor. Bir çift bantlı topuklu ayakkabı giyiyor ve pırlanta halhal her kendinden emin adımda göz kırpmıyor.

Bana ulaştığında gözleri diğer müşterilere kayıyor. Yemek yiyor gibi yapıyorlar ama bakışlarını bizden ayıramıyorlar.

Onu selamlamak için ayağa kalktım. Bana sarılıyor, havadan öpücükler dağıtıyor. Göğüsleri göğsüme bastırıyor ve yumuşak çiçek kokusu üzerime siniyor. Şehvet içimde kıpırdanıyor ve gülümsemesi aşırı parlak. Acaba erkekler üzerindeki etkisini biliyor mu? Benim üzerimde.

Evet, gözlerinde muzip bir ışıltı parlarken karar veriyorum. Vücudumun ona tepki vermesi sinir bozucu, özellikle de Gabriella'nın küçük gösterisinin hiçbir işe yaramamasından sonra.

Lucienne'in kıyafeti her şeyi örtüyor.

"Benim için mi?" diyor kaplan zambaklarından oluşan buketi gördüğünde.

"Evet. Bu randevu için arayan ben olduğuma göre kendi dekorumu kendim sağlamalıyım diye düşündüm."

Sanki biri ona çiçek almalı uzun zaman olmuş gibi zambaklara bakarak gerçek bir zevkle parlıyor. Bu rahatsız edici çünkü böyle tepki vermemeli ve ben de kendimi mağara adamı gibi hissetmemeliyim.

tek başına bir mamut öldürüp kadını için eve getiren bir adam. Lucienne yüzlerce çiçek, binlerce hediye almış olmalı. Ya da belki sadece tüm parasını uyuşturucuya harcayan kokainmanlarla birlikte olmuştur.

Altın rengi saçlarından bir kanat öne doğru kayarken burnu zambakların içinde. Doğrulur ve bir eliyle rahatça geri çeker, dördüncü parmağında kocaman bir Toi et Moi pırlanta ve safir yüzük parlamaktadır. Taşlar, her birinin olağanüstü kesimini ve boyutunu vurgulayan sade bir platin bant içine yerleştirilmiş; pırlanta için en az yedi karat, safir içinse çok daha fazla, çünkü daha küçük görünüyorlar. bir elmasla aynı karat büyüklüğündedir.

Baktığımı fark etti. "Beğendin mi?"

"Güzelmış." Magazin saçmalıkları hakkında konuşmakla ilgilenmiyor gibi görüldüğü için şimdilik ona uyuyorum. "İyi bir zevkin var."

Toi et Moi yüzükleri eskiden oldukça popülerdi. Hatta bazıları tarihi değeri vardır. Napolyon'un Joséphine de Beauharnaise'e verdiği bir tanesi on yıl kadar önce bir müzayedede yaklaşık yedi yüz otuz bin Euro'ya satılmıştır. Büyükanne kazanamadığı için üzgündü ama zatürre olmuştu. Büyükbaba, bu kadar ünlü bir yüzüğe bile teklif vermek için onun yanından ayrılmayacaktı ve annem de mücevher müzayedelerini önemsemediği için tatilini kısa kesmeyecekti. O bir sanat koleksiyoncusu.

"Teşekkür ederim. Beğendiğine sevindim. Düşünüyorum da, bu dün Gion'da evlenme teklif ederken bana verdiğin nişan yüzüğü." Bana komik bir şekilde göz kırpmıyor. "Daha önce takacaktım ama yeniden ölçülendirmem gerekti."

"Bunu neden yapıyoruz?"

"Böylece skandal paçavrası yazarları evlendiğimizde kulağa hoş gelmeyen bir şey bulamayacaklar."

İyice düşündüm. "Mantıklı. Restoranda nişanlandık, bölmeler yüzünden kimse görmedi. Ama Gion'un dışında öpüştüğümüzde yüzük takmıyordun, Bu hikaye de o küçük anormalliği açıklıyor."

"Aynen öyle." Daha yakına eğiliyor. "Kulağa mantıklı geliyor mu?"

"Yeterince makul. Ama sana uymayan bir yüzüğü asla getirmezdin." Bir yanımda yüzüğü daha önce düşünmediğim için kendime kızıyor. Evliliğimizdeki en önemli

bir nişan ya da düğünde -ne kadar sahte olursa olsun- yüzüktür.

Omuz silkiyor. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, herkese parmağımın çok kalın olduğunu söyleyebilirsin."

"Saçmalama." Kendini bu kadar rahat ifade etmesi sinirlerimi bozuyor. "Biri sorarsa, benim hatam olduğunu söyleriz."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama garson konuşmamızı bölüyor. Öğle yemeği spesiyalini soruyorum, o da yanında iki dilim pastırmalı Fransız tostı sipariş ediyor ve "Kahvaltıyı severim, özellikle de Fransız tostunu. Nieve'de şehrin en iyileri var."

Sunucumuzun gitmesini bekliyorum. "Halkla ilişkiler çalışanlarınız nerede?"

"Öğle yemeği molası veriyorum sanırım. Neden?"

Ya aptal ya da kasıtlı olarak kalın kafalı. Ben paramı ikincisine yatırıyorum. "Ne olduğunu görmediler mi?"

"Oh, makaleler mi?" Konuyu açtığıma şaşırmış gibi gözlerini kırıştırıyor. "Seni rahatsız ediyorlar mı?"

"Beni rahatsız mı ediyorsunuz? İnsanların isim taktığı kişi ben değilim.

Yani, çoğunlukla."

"Biliyorum." Ses tonundan sorunun ne olduğunu anlamadığı anlaşılıyor.

"Bazı şeyleri açıklamak istemiyor musun? Kayıtları düzeltmek?"

"Benim politikam asla açıklama yapma, asla şikayet etme. Sadece işleri daha da kötüleştirir." Dudakları mükemmel bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve başını şakacı bir şekilde "katılmıyor musun?" der gibi eğiyor. Ama yüzünde bir yağmur bulutu gibi bir yılgınlık ve burukluk pırıltısı uçuşuyor. Kendini açıklamak istemediğinden değil, kimsenin ona inanmayacağından emin. Ve kaç kişi onu parmakla gösterip yargılsa yargılasın, etkilenmemiş gibi davranarak başa çıkacaktır.

Hiç düşünmeden uzanıp elini avucuma alıyorum, Toi et Moi'sindeki iki taş avucuma batıyor. Bana bakarken ağzı hafifçe sarkıyor.

Kahretsin. Bunu yapmak istememiştim, ama haksız eleştiriler karşısında cesur olmaya çalışırken, ben sadece...

İnsanların yapmadıkları bir şey yüzünden kazıklanmasından hoşlanmıyorum, diyorum kendime. Beni bu savunulamaz evliliğe zorladığı için onu hala affetmedim.

"Benim hiçbir nişanlım saçmalıklara katlanmaz," diyorum. Yüzü renklendi. "Her şey unutulacak."

Boğazını temizliyor.

"Ama sen ve Gabriella iyi misiniz?"

Korunmasız endişe beni bir an için şaşırtıyor. "Biz iyiyiz." Böyle şeyler beni rahatsız etse de, kabul etse de etmese de, Gabriella ilgiyi seviyor. Ona göre, olabilecek en kötü şey, kimsenin onun hakkında konuşmamasıdır.

Lucienne'in omuzları rahatlar. Onun düşüncesi şaşırtıcı. Ayrıca hikayelerde anlatıldığı kadar korkunç biri olup olmadığını da merak ediyorum. Babamın umurunda bile olmazdı. Onu çok sert bir şekilde yargılamış olabileceğim düşüncesi rahatsız edici. "Halkla ilişkiler ekibinin maaşını hak etmesini istemiyor gibisin, o yüzden ben hallederim."

Bana tekliften ne anlam çıkaracağını bilmiyormuş gibi bakıyor.

"Ne? Bu bir tuzak değil," diyorum, onun temkinliliğine sinirlenerek. "Ben... Bu..." İ çekiyor. "şu anda benim peşimdeler.

Eğer yolunuza çıkmaya çalışırsanız, sizin de peşinize düşebilirler. Buna değmez."

Bakişlarını tutuyorum, uygulanmakla aşağılanmak arasında gidip geliyor. "Ben büyük bir ocuğum. Ve seni o kurtlardan koruyabilirim."

Vites değiştiriyor. "Tamam o zaman. Bu işi sana bırakıyorum." Omuzlarını dikleştirir. "Ama bir şey yapmana gerek kalmayabilir. Bir an önce evlenip kaarsak dedikoduları bastırmak daha kolay olabilir."

"Kaçmak mı?"

"Hiç konuk olmadan çok basit bir sivil tören istediniz ve düşüncesizce yapılan bir kaçamak buna mükemmel bir şekilde uyuyor."

Doğru.

"Bir arkadaşım San Francisco'da yargıç ve bizim için töreni yönetmeyi kabul etti. Yarın saat 5'te Otuz, eğer başarabilerseniz. Perşembe günü olduğu için zamanlama biraz sıkışık olabilir, özellikle de Cuma günü işe dönmek için. Ama istersen başka bir tarih seçebiliriz. Eminim esnek davranabilir."

Zamanlamanın aceleye gelmesi şaşırtıcı. Bu kadar hızlı hareket edecek bir tip değil. Ailem ve onun arasındaki sözleşme, yıl bitmeden evlenmemizi öngörüyor, ancak işleri ertelemenin bir anlamı yok. Yılın geri kalanında kaçamayacağım bir angaryanın üzerimde asılı kalmasına ihtiyacım yok. Bu sadece zihinsel enerjimi tüketir. "Yarın iyi."

"Mükemmel." Işıldıyor. "Ve bu kadar anlayışlı olduğunuz için teşekkür ederim. Yüzüklerimizi hazırlayayım."

Bölüm 10

Lucienne

"Tüm bu girişim başarısız olmaya mahkum."

Zihinsel yorgunluk. Bu olumsuz sesin yarattığı şey bu. İfademi yumuşatıyorum ve Darren'a bakıyorum. Öğleden sonraki toplantılarımızdan sonra her zaman bana yanıldığımı söylemek için ofisimde belirir. Onu asistanıyla yakaladığımdan beri, hayatını bana ne kadar hatalı olduğumu söylemeye adanmış durumda. her metrik.

Aslında söylemek istediği şey, evliliğimizi sürdürmemekle hata ettiğim.

Erkeklerin zaman zaman hatalar yaptığına ve bu hataları görmezden gelmenin "bir kadının hayattaki kaderi" olduğuna inanıyor. Masamın karşısında durup bana bakarken, o esprisiz eski zaman Cizvitlerinden birine çok benziyor - kasvetli dindarlık, ateşli zeka ve kalın sakal hariç. Ama kaşlarını çatmayı çok iyi biliyor.

Beni aldatmamış olsaydı bile, evliliğimiz büyük bir başarısızlık olurdu.

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edebiliriz." Ona "anlaşabiliriz, sen haksızsın" der gibi gülümsedim.

"Daha dağıtımı bile halledemediniz."

Yönetici koltuğumda arkama yaslanıyorum ve bacak bacak üstüne atıyorum. "Ama ben biliyorum. Hae Min Grubu."

"Bir sözleşme imzaladınız mı?" Neredeyse hemen alay ediyor. "Hayır, tabii ki imzalamadım."

"Pazarlık halindeyiz. Ama bu iş yürümese bile, başka chaebol'ler ve onların lüks mağazaları var. Ufkunuzu genişletmeyi düşünmelisiniz."

Ufukları düşününce aklıma yataylık geliyor, bu da asistanını masasının üzerinde becerdiği anı aklıma getiriyor. O zamanlar kesinlikle yataydı. Ugh. Durmam lazım. bunu düşünmek. İğrenç ve ters etki yapıyor.

Bakışları göğüs dekolteme düşüyor, sonra tekrar yüzüme tırmanıyor. "Anlamsız yeni tasarımlar için para harcamana izin veremem."

Dirseklerimi masaya dayıyorum ve birkaç vuruşun geçmesine izin veriyorum. "'İzin vermek' mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, istemiyorum. Lütfen bana nasıl 'izin vermeyeceğinizi' tam olarak açıklayın."

Zekice bir şeyler bulmak için hummalı bir çaba kafasından geçiyor. Umarım küçük beynindeki dişlileri kırmaz... Hayır, kimi kandırıyorum? Umarım kırılır.

Sonunda sert bir el ile havayı kesiyor. "Zorluk çıkarıyorsun çünkü ayrılığımıza üzülüyorsun. Beni hâlâ sevdiğini biliyorum."

"Umut sonsuza dek yeşerir derler. Sanırım kuruntu da öyle. Seni Frankie'yle gördüğümde sana karşı hissetmiş olabileceğim her türlü sevgi yok oldu."

"O artık benim için çalışmıyor!" Sanki bu her şeyi düzeltirmiş gibi.

"Çünkü büyükbabam ya sen ya da o olacaksın dedi ve sen onu otobüsün altına atmayı seçtin. Bencilce ama tipik. İkinizi de kovmalıydı."

Hayal kırıklığına uğramış öfke yüzünü buruşturuyor. Bunu görmek bana küçük, acı tatlı bir zevk veriyor, biraz güvensiz biri olarak bile Kafamın içindeki ses Frankie'nin ona benim veremediğim neyi verdiğini merak ediyor. Her neyse, kocam olmanın tüm faydalarından daha büyük olmalıydı.

"Ama yapmadı," diyor Darren sonunda. "Ne dediğin umurumda değil ama ben bu işbirliğine karşıyım. Baban da benim tarafımda!"

"Tabii ki öyle. Sevmediği bir omurgasızla hiç karşılaşmamıştır."

"Tanrım, sen tam bir kaltaksın!"

"Bunu kayıtlara geçmesi için İK'nın önünde söylemek ister misin?" Ona en ruhsuz gülümsememi veriyorum.

Dışarı fırlar, ancak hızlı temposu etkiyi bozar. Muhtemelen insan kaynaklarını gerçekten arayacağımdan korkuyordur. Ama aramayacağım. Sonunda şirketin kontrolünü ele geçirdiğimde onu yüz yüze kovmanın keyfi kaçırılmayacak kadar büyük.

Büyükbabamın beni o iğrenç adamla eşleştirmeye karar verdiğinde onda ne bulduğunu asla bilemeyeceğim.

Büyükbabamın beni o berbat adamla en azından sadık olacağını düşünmüştüm. Ama Darren bunu yapabilecek biri değil ve nişanımız büyükbabamın ölümünden altı ay önce sona erdi.

Geriye dönüp baktığımda, büyükbabamın kendini kötü hissettiğini düşünüyorum, ancak kendi elleriyle seçim yapmakla hata yaptığını kabul edemeyecek kadar gururluydu.

Darren. Keşke Peery Diamonds'ı özgürce yönetmeme izin verecek kadar kötü hissetseydi.

Ama hayır. Bir penisim eksik olduğu için bana güvenemedi.

Hiç adil değil.

Karen Jackson, COO ve benim sağ kolum, kapıyı çalıyor. Ellili yaşlarının başında ve hayatı boyunca Peery Diamonds'ta çalışmış. Ayrıca muhtemelen büyükbabamın saygı duyduğu tek kadındır. Keskin silahşör gözleri ve buna uygun bir tavrı var. Oyun oynamaz ve değer katmayan şeyler için zaman ya da enerji harcamaya inanmaz. Solgun ve dar yüzündeki tek makyaj rimel ve kırmızı rujdur ve her zaman beyaz üstlü siyah bir pantolon giyer. Neredeyse beş beş yaşında ama topuklu ayakkabılarla uğraşmıyor. Sadece siyah babetler.

Onun yanında ben bir devim.

Ofisime geldi, kapıyı kapattı ve ayaklarını yere koyup bacaklarını açarak yüzüme bakacak şekilde oturdu. "Bu projeye katılım konusunda sorunlar yaşıyoruz. Sebastian Peery işbirliğindeki herkes."

"Biliyorum." Darren gibi.

"Roderick'ten kurtulmanın bir yolunu bulmalısınız. O zehirli ve şirket umurunda değil.

para kazanabilir. Tehlikeli harcama raporları gönderiyor." Yüzünde derin bir kaş çatma çizgisi. Ama Karen nadiren gülümser. İşini ciddiye alıyor.

"Biliyorum." Ağır ağır iç çektim. "Ama muhasebe ona ödeme yapmadı, bu yüzden..."

Şaşırtıcı bir şekilde kaşları daha da çatılıyor. "Geçen maaş döneminde ona ödeme yaptılar. Darren istedi."

"Ne?" O piç! Aslında, o piçler olsun! "Geri pençele."

"Bu sadece bir bandaj çözümü. Operasyonel sorunlar yaratıyor. Darren, Roderick'e yaptığı 'iş' için ödeme yapılması gerektiğini iddia ediyor," diyor Karen.

"Yakında Roderick'ten kalıcı olarak kurtulacağım." Daha fazlasını söylemedim. Uğursuzluk getirmek istemiyorum. Bak Preston'la işler nasıl sonuçlandı ve ben ondan sadece yedi kişiye bahsettim.

Karen sadık olsa da ben daha dikkatli olmak istiyorum. "Bu sözünü tutacağım," diyor.

Bir sonraki hissedarlar toplantısından önce gitmiş olacak, kendi kendime söz veriyorum.

Avrupa'nın büyük şehirlerindeki bazı mağazalarımızda yaşanan işgücü açığı sorunlarını tartışıyoruz. Karen bunları çözmek için yerel ekiplerle koordinasyon halinde olduğunu söylüyor. Önümüzdeki iki hafta içinde çözülebilirlerse büyük bir sorun olmayacak. Daha uzun sürerse, bir acil durum planına ihtiyacımız olacak.

Toplantıdan sonra ajandamdaki birkaç acil maddeyi tamamladım ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. Uçağıma yetişmek için acele etmeliyim.

Lobiden geçip genel merkezimizin önünde beni bekleyen Cullinan'ıma binerken, içimde şöyle bir his var Bir şeyler eksik... ama ne olduğunu bulamıyorum. Matthias'ın öğle yemeğinden sonra paketleyip ofisime gönderdiği bir gece çantası da dahil olmak üzere her şeyim var.

Araba L.A. trafiğinde sorunsuzca süzülürken, aklıma geldi. Binadan çıktığımda Stalker etrafta yoktu. Normalde, programımı aniden değiştirsem bile her zaman etrafımda dolandır, beni her yerde takip etmeye hazırdır. Ama bugün öyle değildi.

Ve diğer paparazziler de etrafta yoktu. Omuzlarımdaki gerginlik dağılıyor ve tüm vücudum gevşerken yumuşak bir iç çekiyorum. Biri beni izlemeden en azından biraz özgürce hareket edebileceğimi bilmek güzel.

masum bir anı yakalamaya ve bunu beni yargılamak için bir fırsata dönüştürmeye hazır.

Yine de havaalanına vardığımda zırhımı giyiyorum; omzum dik, omuzlarım geriye itilmiş ve başım dik, bana hiçbir şeyin dokunamayacağını söyleyen soğukkanlı bir ifadeyle. Ama hiçbir yerde paparazzilerden iz yok. San Francisco'ya indiğimde ve kiraladığım araba beni belediye binasının yakınındaki otele götürdüğünde de aynı şey oluyor.

Garip... Ama bu ertelemekten şikayetçi olmayacağım. Belki de evren mevcut tuhaf skandal için üzülüyor ve bir zeytin dalı uzatıyor.

Evren, umarım bana iyi davranmaya devam edersin, çünkü telafi etmen gereken çok şey var. On yılı aşkın bir süredir saçmalıklarla dolu.

Odama yerleşiyorum, duş alıyorum ve mütevazı, bateau yakalı, fildişi rengi bir elbise giyiyorum. İpek ve dantelden yapılmış, içine küçük inciler dikilmiş. Dantel ve şifon katmanları ile kalçalarımın altından çıkana kadar üzerime bir eldiven gibi oturuyor.

hacim katıyor. Giydiğim stiletoları gizleyecek kadar uzun. Müstakbel eşimin istemediği görücü usulü bir evlilik olmasına ve fotoğrafçı ya da özel bir şey olmayacak olmasına rağmen güzel görünmek istiyorum. Biraz makyaj yapıyorum, saçımın bir kısmını örüyorum, sonra her şeyi güzel bir topuz haline getirdim. Saçıma lavanta alexandrite ile yapılmış birkaç çiçek ve kelebek iğnesi son dokunuşu ekliyor.

Boy aynasındaki yansımamı incelerken yeterince güzel olduğuna karar veriyorum, sonra bir mezar kadar sessiz olan zengin süiti tarıyorum. Annem ve ben aynı otelde kalmıştık ama bu süitte değil. Ne yaptığımı bilseydi ne derdi? Roderick'e karşı daha nazik olmamı söyler miydi? Roderick onun için her şeydi, çünkü onu bir şekilde tek kişi olduğuna inandırmıştı.

Ona aradığı sevgiyi verebilecek birini.

Keşke Bianca burada olsaydı. Bana moral konuşması yapar ve beni neşelendirirdi. Ama onun daha acil bir sorunu var ve ben bencillik etmek istemiyorum. Ona teyzesini göndermek için aklıma bir not alıyorum. biraz çiçek.

Çıkarken konsiyerj görevlisine bavulumu Los Angeles'taki evime götürmesini ve belediye binasına gidebilmek için check-out yapmasını söyledim.

Yapı muazzamdır - iki tam şehir bloğunu kaplar. ABD Kongre Binası'ndan daha uzun ve barok mimarinin izlerini taşıyor. Kubbesi bana eski bir Avrupa kilisesini hatırlatıyor, bir çiftçi köyünde görebileceğiniz mütevazı bir kilise değil, Vatikan'ın hiçbir masraftan kaçınmadığı bir kilise. İçeri girdim.

Törenimiz rotunda yerine balkonda gerçekleşecek. Jason bana bunu yapabileceğimiz iki saatlik bir zaman aralığı olduğunu söyledi.

Mermer zeminde yürüyorum ve büyük merdivene bakan balkona ulaşana kadar basamakları çıkıyorum. Nabzım açıklanamayan nedenlerden dolayı düzensiz bir şekilde atıyor. Comtoise'larla anlaşmak için görüştüğüm en başından beri düzenlemelerden memnunum. İlk başta, beni Sebastian'la eşleştirmek istemedikleri için hayal kırıklığına uğramıştım. Bana karşı çok tatlıydı -iki kere- ve eğer sahte bir kocam olsun istemedim, nazik birini istedim. Ne de olsa hayatımdaki pisliklerden kurtulmaya çalışıyorum, onların yerine başka pislikler koymaya değil.

Ancak Preston'la tanışmak endişelerimi yatıştırdı çünkü mükemmel bir koca adayı gibi görünüyordu.

Ona ilk görüşte aşık olduğumdan kimsenin şüphe duymayacağı kadar zeki ve Vonnie'yi hesaplarıma katmamış olsam da Roderick'in kendisini etkilemesine izin vermeyecek kadar akıllı.

Ama Sebastian'la olan bu evlilik? Benden ne kadar nefret ettiğini saklayamıyor. Her ne kadar kibar ve Toplum içinde düşünceli olsa da, aynı evi sadece ikimiz paylaşıırken özel hayatında nasıl davranacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Paris'te bana teraziye eşitlememi söyledi. Gabriella ile ilişkisini bozduğum ve onu evliliğe zorladığım için bana da aynısını yapacağını hayal edin. Tek soru nasıl olacağı.

Sanki donmuş bir göle adım atıyormuşum gibi titriyorum. Buzun altı bulanık ve o buzun ne kadar ince olacağını bilmiyorum. Ama artık durmak için çok geç. Yürümeye devam etmek zorundayım.

Midem bulanıyor, sinirlerim yıpranıyor.

Lucienne Elise Brigitte Peery, kendine gel. Önümüzdeki bir saat içinde kendim olacağım. Şimdi geri dönmek bir seçenek değil, aniden ne kadar sinirlenmiş olursam olayım.

Arkamdan ayak sesleri geliyor. Dönüyorum ve Jason'ın yaklaştığını görüyorum. Lisedeki ve üniversitedeki zamanlarımızdan beri pek değişmemiş. Okulda benden biraz daha uzun olan birkaç erkekten biriydi. Siyah takım elbisesi zayıf bedenine tam oturuyor ve dikdörtgen tel çerçeveli gözlükleri ona akademik bir sofistike hava veriyor. Kollarını iki yana açarak genişçe gülümsüyor. "Lucie!"

"Jason." Kendi gülümsememle ona doğru bir adım atıyorum.

Kolları beni sıkıca sarıyor. Ben de ona sarılıyorum ve rahatlamış bir mutlulukla gözlerimi kapatıyorum. Birini görmek çok güzel açıkça dostça bir yüz. Bugün birilerinin yanımda olduğunu hissetmeye gerçekten ihtiyacım olduğunu fark ettim.

"İyi görünüyorsun," diyor sonunda, elleri hâlâ kollarımdayken biraz geri çekilerek.

"Teşekkürler! Sen de öyle. Ne kadar oldu?" Ensemdeki tüyler aniden diken diken oluyor. Tüylerim diken diken oldu.

karnıma sıcak ve soğuk ürpertiler gönderdi. Sonunda paparazziler mi?

Etrafıma bakıp O Takipçi'yi arıyorum ama tanıdık kumlu kafayı göremiyorum. Onun yerine, gözlerim kaynayan yeşil ve altın rengiyle çarpışıyor.

"Sebastian," diye fısıldıyorum. Kusursuz bir şekilde dikilmiş siyah Brioni takım elbisesi içinde intikam meleği gibi yaklaşıyor, zarif bir yakut ve platin kravat iğnesi tek renk sıçraması. Kendine güvenen varlığı Jason'dan çok daha büyük görünüyor.

Sadece ona bakmak bile omurgamda elektriksel bir ürperti yaratıyor ve tepkimi gizlemek için daha da dikleştirim. Çenesinin sert duruşu burada olmak istemediğini söylüyor ve

durumla ilgili her şey çileden çıkarıcı.

Ayaklarımın altındaki buz daha da kırılganlaşıyor.

Gülümsemem cilalı ve pratik bir hal alıyor. "Merhaba, Sebastian."

Bir kolunu belime dolayarak beni Jason'dan uzaklaştırıyor ve yan tarafım onunkiyle aynı hizaya gelene kadar bana yaklaştırıyor. Bu mesafeden onun çam kokusunu ve sabun kokusunu alabiliyorum-

Naneli ve ferahlatıcı bir şey. Vücudu o kadar çok sıcaklık yayıyor ki karıncalanmaya başlıyorum. Aramıza biraz mesafe koymak için gizlice bir girişimde bulunuyorum, ama kolu sadece sıkışıyor.

"Kimsiniz?" diye soruyor, sesi güvenemeyeceğim kadar tatlı.

"Jason Choi. Sana bahsettiğim arkadaşım." Elimle işaret ettim. "Jason, bu Sebastian Lasker."

Jason tarafsız bir gülümsemeyle, "Memnun oldum," diyor.

"Ben de öyle." Sebastian'ın ağzı güzel bir gülümsemeyle ama gözleri sert. "Nişanlım bize iyilik yaptığınızı söyledi."

Neden "nişanlım" kelimesine bu kadar vurgu yaptı? "Pek de iyilik sayılmaz. Lucie için her şeyi yaparım." "Lucie."

Sebastian bu ismi bir lanetmiş gibi tekrarlıyor. "İkinizin bu kadar tanıdık olduğunu fark etmemiştim."

"Evet, birbirimizi liseden beri tanıyoruz.

Aslında son senemizde çıktık." Jason gülüyor. "Balo kralı ve

kraliçesi."

"Ne kadar güzel." Sebastian'ın sesi kırık cam gibi. "Luce büyüleyici olmalı."

Benim takma adımı kullanmasına şaşırarak başlıyorum. Sanki Jason'la tuhaf bir yarışa girmiş gibi, ama böyle aptalca bir yarışa girmek için hiçbir nedeni yok.

"Dünyanın en güzel kızı." Jason'ın gözleri hülyalı bir bakışa bürünür.

Ne? Lisedeki zamanlarımızdan bahsettiğimizde hiç böyle davranmamıştı. Ve bu biraz endişe verici, Çünkü düşmanlık artık Sebastian'dan açıkça akmaya başladı.

Jason'ın telefonu çalar ve ekrana bakar. "Oh, kahretsin. Üzgünüm ama buna cevap vermem gerekiyor. Birkaç dakika sürebilir. İzninizle." Son kısmı Sebastian'dan çok benim için ekliyor, sonra başını telefonuna eğerek uzaklaşıyor.

"Vay, vay, vay." Sebastian'ın gözleri onaylamamaktan kararmıştı. "Bana Jason'la olan geçmişinden hiç bahsetmedin."

"Çünkü konuyla ilgisi yok." Nereye varmaya çalışıyor, Neyse? Daha iyi bilmesem kıskandığını söyledim ama neden? Benimle ailesi arasındaki sözleşme olmasaydı benimle evlenmeyi asla kabul etmeyeceğini daha açık ifade edemezdi. Ve o Gabriella'ya aşık.

"Bana eski bir erkek arkadaşımın bizimle evleneceğini söyleyebilirdin" diyor.

"Yapabilirdim, ama bunun ne önemi var anlamıyorum."

"İstemiyor musun? Özellikle de o gösteriden sonra?"

Jason'ın birkaç dakika önce bulunduğu yeri işaret eder.

"Ne 'gösterisi'?" Dedikodu siteleri şimdi ne yayınlıyor?

"Her yerinde sen vardın." Kaşları sert bir yargıyla birbirine çarptı.

"Saçmalama! Birbirimize dostça sarıldık!" "Dostça sarılmak mı? Daha çok dostça bir kuru kambur gibi."

Ciddi mi bu adam? Öfke göğsümde patlıyor. "Tanrı aşkına, biz öyle bir şey yapmadık. Kendine gelmelisin."

Yaşlandığında kör olma ihtimaline karşı gözlerini kontrol ettir."

Sebastian'ın çenesi bükülür.

"Ne?" Tıslıyorum.

"Biz' deme şeklini beğenmedim."

Aman Tanrım. Paparazzilerle yüzleşmeyi tercih ederim.

"Biz' dememde yanlış bir şey yok."

Gözleri yanıyor. İçgüdülerim geri adım atmam gerektiğini söylüyor ama gururum buna izin vermiyor. Ayrıca, bana patronluk taslamasına izin veremem.

Çünkü keyfi kaçıyor. Bu evliliğimizin gidişatını belirleyecek.

Kaşlarımı kaldırıp çenemi dışarı çıkarıyorum. Sebastian boynumu sıkmak ister gibi bakıyor. Kalbim hızla çarpıyor, içimde korku ve heyecan dolu bir şey dalgalanıyor, sanki dizginlenmemiş bir kaplanla karşı karşıyaymışım gibi. Bakışları boynuma düşüyor ve kalbim daha hızlı çarpıyor.

"Nihayet!" diye gürleyen bir ses solumdan gelerek aramızdaki mesafeyi bozdu. "Özür dilerim çocuklar. Bu şehirdeki trafik!"

Uzun boylu bir adam yaklaşıyor. O ve Sebastian çarpıcı bir benzerlik. Adam ellili yaşlarının sonunda görünüyor.

-Belki altmışlı yaşlarının başında, saçları hâlâ koyu renk ve gümüş rengi. Krem rengi smokini ve soluk mavi papyonuyla biraz abartılı giyinmiş ama fit ve kıyafetler ona yakışıyor. El sallarken kalın bileğinde bir Rolex parlıyor. Bu Ted Lasker olmalı, Sebastian'ın babası. Adamla hiç tanışmadım ama tüm zamanların en başarılı film yapımcılarından birinin adını kim duymamıştır ki?

Son derece büyük bir alnı ve aşırı jöleli turuncu saçları olan solgun bir adam onu takip eder. Bay Turuncu Kafa'nın üzerinde beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon vardır, ceket ya da kravat yoktur.

Ancak, en az yüz kırmızı gülden oluşan muazzam bir buket taşıyor.

"Mutlu gelin için!" diyor yapımcı, doğruca bana doğru gelerek.

Soluk benizli adam buketi bana doğru uzatmaya başladı ama Sebastian onun yolunu kesti. "Geri çekil, Joey."

Adam geriye doğru sıçırıyor ve ben Sebastian'a bakıyorum. Bu Joey bu muameleyi hak edecek ne yaptı?

"Burada olduğum için çok heyecanlıyım." Ted Lasker görünüşe bakılırsa hiçbir şeyden habersiz, teatral ellerini göğsünün ortasına koyuyor, ve düzgünce şekillendirilmiş kaşları duygulara yenik düşmüş gibi çatılıyor. Sonra kollarını uzatıyor ve beni sıkıca kucaklamak için kendine çekiyor. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel gelinsin."

Gülmek zorundayım. Birinin benimle tanıştığı için bu kadar mutlu olduğu bir zamanı hatırlamıyorum. Çoğu dedikodulardan endişeleniyor. "Teşekkür ederim."

Sebastian sıkılmış dişlerinin arasından, "Bu benim babam Ted," diyor. "Nikâh şahidimiz olmak için burada."

"Ben de yardım edeceğim," diyor Joey geniş bir gülümsemeyle.

Sebastian cevap vermiyor, ama sessiz bir homurtu yakalayacak kadar yakınlık.

"Adın ne aşkım?" Ted soruyor. "Sebastian bana hiç söylemedi."

"Çünkü hiç hatırlamıyorsun," diye mırıldandı Sebastian.

Tanrım, Sebastian çok kötü bir ruh halinde. Evliliğimiz hakkında bu kadar mutsuz olmasına gerek yok. Her neyse, Bunu belirtmek muhtemelen onu daha çok üzecekti. durumu düzeltmek için elimden geleni yapacağım. "Lucienne. Ama sen bana Lucie diyebilirsin."

Ted ellerini açıyor. "I Love Lucy gibi!"

"Aynen öyle." Gülümsüyorum.

"Bu mükemmel! Biliyor musun, eğer o diziyi yeniden başlatacak olsaydık, başrolde sen olabilirdin" -boğazının derinliklerinden bir memnuniyet sesi çıkarıyor- "Sebastian'ın tipi olmasan bile." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Gabriella gibi dolgun ve Akdenizli kadınları seviyor."

Sebastian'ın eski sevgilisinden bahsedilmesi biraz moral bozucu. Sanırım Ted utanç verici "makaleleri" gördü.

"O önemli değil. Bir kadın başka bir kadının erkeğini almasından şikayet ediyorsa, bu sadece ilk

Kadın ona tutunacak kadar ateşli değildi. Sen zaten ondan çok daha iyisin. İskandinav güzelleri elmas gibidir, oldukları gibi mükemmeldirler. Bütün kadınlar eşit yaratılmamıştır. Bazıları giyinikken daha iyi görünür, ama sen değilsin. Bunu söyleyebilirim. Milyonlarca kadın gördüm. kadınlar."

Sebastian boğulur gibi bir ses çıkarıyor ama Ted onu görmezden geliyor. Sessiz bir hayranlıkla dinlemeye devam ediyorum. Daha önce hiç bu kadar öngörülemez bir buldozer ağzı olan bir insanın etrafında bulunmamıştım. Öyle şeyler söyleyebiliyor ki aynı anda hem tamamlayıcı hem de saldırgan.

Ted şöyle devam ediyor: "Güzel oranlar. Çok nadir bulunur. Ama eğer kendinizi büyütmek isterseniz -ki her kadın bunu yapar- önce bana gelin. Dünyanın en iyi cerrahlarını tanıyorum.

Beverly Hills. İşleri sadece gerçek görünmekle kalmıyor, gerçek gibi de hissettiriyor." Ellerini uzatıyor ve yoğurma hareketi yapıyor. "El hissi çok önemlidir. Yani, plastik gibiseler ne anlamı var ki? Haklı mıyım? Haksız mıyım?" Etrafına bakınıyor.

"Tamamen haklısın," diyor Joey.

"Kesinlikle haklıyım. Çok güzel olduğun ve bu düğüne bayıldığım için her şeyi ben ödeyeceğim.

Aslında... biliyor musun? İsteddiğin her şeyi öderim. Sen sadece Ted Baba'yı ara, tamam mı?"

Ağzından dökülen her şeyi zar zor algılayabiliyorum ama yine de "Evet, yapacağım" diyorum.

Sebastian acı çekiyor gibi görünüyor. "İhtiyacın olan her şeyi sana sağlayacağım."

"Plastik cerrahları benim kadar tanıımıyorsun!" Ted asistanına eliyle işaret ediyor. "Joey, ona en özel numaramı ver."

"Evet, efendim." Joey bana bir kart uzattı. "Direkt numarası. Dünyada sadece üç kişide var."

"Sen tam bir yalancısın," diyor Sebastian.

Mırıldanarak teşekkür edip kartı alıyorum ve Sebastian'ın berbat ruh halinden etkilenmemiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Eğer o

babasının yanında bu kadar üzgün olacaksa, neden onu davet etti?

"Sebastian bana daha önce söyleseydi, malikanemi yeniden yaptırır ve sizi orada evlendirirdim. Burası etkileyici bir yer ve Joey her şeyi anında mükemmel bir mekâna dönüştürebilir."

Joey ışınlanıyor.

"Ailemize hoş geldin, güzelim. Sen sadece..." Ted ellerini tekrar göğsünün üzerine koyar. "Daha iyi bir adam olmam için bana ilham veriyorsun. Bir sonraki filmim için şimdiden fikirler üretmeye başladım. Muhteşem olacak."

Biraz gülümsedim. Karmakarışık ve her yerde ama iyi niyetli görünüyor. Pek filtreli de değil ama sonuçta çok başarılı bir film yapımcısı, belki de bunu beklemek gerekir.

En önemlisi, güç oyunları oynamaya çalışmaması veya benden bir şey talep etmemesi hoşuma gidiyor. Estetik ameliyat masraflarını karşılama teklifi -eğer ihtiyaç duyarsam- biraz uçuk ama tuhaf bir şekilde sevimli. Roderick hiçbir zaman

bana bir şey söylemedi. Ted'in daha önceden haber verseydi düğünümüz için malikanesini açacağını söylemesi çok hoştu. Ve kendisinden Baba Ted diye bahsetmesine bayıldım.

Jason yeniden ortaya çıkıyor. "Bunun için gerçekten üzgünüm." Ted ona döner. "Bu kim?"

"Bizi evlendirecek olan yargıç," diyorum. "Her şey yolunda mı, Jason?"

"Evet. Sadece biraz..." Jason umursamaz bir tavırla eliyle işaret eder. "Her neyse, icabına bakıldı." Etrafına bakınır. "Herkes burada mı?"

"Öyle görünüyor." Sebastian'ın canlı canlı derisi yüzölseydi bile sesi daha acılı çıkmazdı.

Jason ona tuhaf bir bakış attıktan sonra bana gülümsüyor. "Tamam o zaman! Hadi başlayalım."

Bölüm 11

Sebastian

Bu tören bir hataydı.

San Francisco'ya indiğimde daha iyi bir ruh halindeydim. Francisco'ya gittim ve belediye binasına doğru yol aldım. Lucienne'in öğle yemeğinden sonra ofisime gönderdiği alyanslar cebimde duruyordu. Zevki kusursuzdu, bunları kendisinin seçtiğini varsayıyorum. Birbiriyle uyumlu platin yüzükler, olağanüstü berraklıkta üç adet parlak kesim pırlanta ile süslenmiş. Çerçeve Ayar, yüzükleri günlük takılar için mükemmel, gizli ve şık hale getirir. Ayrıca, onunki dikkat çekmek için nişan yüzüğü ile rekabet etmeyecektir.

Bizim işimizde iyi bir duyarlılık mutlak bir zorunluluktur. Hiçbir şey iyi taşları ve metalleri mahvetmekten daha üzücü olamaz çünkü birileri üç yaşındaki bir çocuğun anlayışına sahiptir. Daha da kötüsü, bir müşterinin iğrenç bir ürün için iyi para ödemesidir.

Buna dayanarak Lucienne'in -hayır, hayır, hayır, o eski kıza bir yabancı gibi Lucienne dersem kahrolurum- erkek arkadaşı onu Lucie'leştiriyor.

Bir şeyler oluyor-Luce babam kadar kötü olamazdı, her ne kadar her şey onun Ted Lasker'in kadın versiyonu olduğunu gösterse de. Babamın mücevher zevki şatafatlı ve daha şatafatlı.

Balkona ulaştığımda ve onu soğuk, ifadesiz maskesiyle orada dururken gördüğümde ihtiyatlı iyimser ruh halim hala bozulmamıştı. Bu beni bir an için düşündürdü.

Beni evliliğe zorlayarak tam olarak istediğini elde etmiyor muydu? Yoksa beni evliliğe zorlayarak ilk tercihinden mahrum mu bırakıldı?

Evleneceği kişi Preston olsaydı maskesini düşürür müydü? Değersiz üvey kardeşime özlem duyması fikri can sıkıcıydı ama maskesiz nasıl görüneceğini bilmek istiyordum. Hayal etmeye çalıştım.

Sonra birden gülümsedi. Her zaman güzel bir gülümsemesi olduğunu düşünürdüm ama bu daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. Bu onun tüm yüzünü değiştirdi. Tüm savunması düştü ve gözleri en iyi elmaslarımızdan daha parlak bir şekilde parladı. Gece yarısı gökyüzündeki dolunay gibi parlayan savunmasız bir tarafını ortaya çıkardı.

Beni olduğum yere mıhladı ve nefes alamadan öylece bakakaldım.

Kalbim göğsüme çarptı.

Gülümsemesi daha da genişledi ve ona doğru ilerlemeye başladım. Kollarını açtı ve ben de hızlandım. Ama sonra gözleri mutluluktan kapalı, bu pisliğe sanki nişanlısıymış gibi sarıldı.

Ne oluyor lan?

Sızlayan coşku paramparça oldu, yerini anında damarlarımdan akan sıcak bir öfke aldı. Sarılmayı bıraktıklarında bile, pislik ellerini kızın kollarında tutmaya devam etti.

Ve onu başından savmadı. Beni fark ettiğinde, bana bir gülümseme verdi, ama bu gülümseme onunkine hiç benzemiyordu.

Diğer adam. Duvarın arkasından uzattığı pürüzsüz, pratik bir eldi.

Bana hiç gerçek bir gülümseme vermedi. Ve nişanlısı olmama rağmen bana hiç bir şey ifade ediyormuşum gibi sarılmadı.

Bu durumun beni neden bu kadar öfkeliendirdiğini bilmiyorum.

Ama oldu.

Jason'ın gözleri soğuk bir erkek meydan okumasıyla parlıyordu ve onu merdivenlerden aşağı tekmelemem için

elimden gelen tek şey buydu.

Asla sivil bir tören önermemeliydim. Babamın katılmasına kesinlikle karar vermemeliydim. Ya da Luce'un

mekanı seçmek için.

San Francisco'dan uzakta, gösterişli bir düğün ayarlamalıydım. Tercihen babam ve Joey'den de uzakta.

En önemlisi, kibirli bir Körfez Bölgesi yargıcına nikâhı asla kıydırmamalıydık. Los Angeles Belediye Başkanı'ndan rica edebilirdim, o da çok sevinirdi.

Gelin buketi yok ve babamın getirdiği o ucube de işe yaramayacak. Yani Lucienne'in onun önünde tutacak bir şey. Sonra babam el ele tutuşmamızı önermek zorunda kaldı, çünkü bu romantik olmaz mıydı?

Ve Joey'nin gül yapraklarını yalayıp "aşkımızı mühürlemek" için kenetlenmiş ellerimize yapıştırması gibi gerçekten tuhaf önerilerde bulunmadan önce bunu kabul ettim. Babamla asla bilemezsin.

Böylece Luce ve ben kısa düğün boyunca el ele tutuştuk. Çıplak teni avuçlarımın arasında sıcak ve yumuşaktı.

Tutuşumu sıkılaştırıp Jason'a sert bir bakış fırlatıyorum. Ona istediğin kadar Lucie diyebilirsin ama günün sonunda o benim nişanlım, yakında da karım olacak.

Parmakları kollarımda, omuzlarımda, vücudumda gezinecek. Dillerimiz birbirine dolanırken bir öpücük için boynuma sarılacaklar.

Jason devam ediyor ve duyularım sanki milyonlarca iğne ucu tenime değiyormuş gibi aşırı farkındalık içinde, acıtacak kadar değil ama varlıklarını belli edecek kadar. Gözlerim ileriye odaklanmış olsa da odağım tamamen onda. Her nefes alışında, pembe dudaklarının her küçük hareketinde...

Jason bir şeyler söyledi ve beklentiyle bana bakıyor. Ben de zorunlu olarak "Evet." dedim.

Piç Lucienne'e dönüyor, ifadesi daha parlak. İlk gördüğümde ondan hoşlanmamıştım, şimdi daha da az hoşlanıyorum. Gerçekten de onun arkadaşı.

Luce yeminini eder ve yeni Bayan Sebastian Lasker olur. Jason, yargı sistemimizin saygın bir dayanağı gibi mutlulukla gülümsüyor, ama biliyorum ki sapık Kafasında onu mütevazı beyaz elbisesinden soyuyordu.

Elbise gerçekten çarpıcı, onu uzun ve muhteşem gösteriyor. Düz omuzlarının, uzun, zarif kollarının ve mükemmel göğüslerinin güzel hatlarını ortaya çıkarıyor. Belinin kıvrımlarını ve poposunun sert kıvrımlarını. Elbise onu boyundan aşağı örtüyor, uzun kolları bileklerinin altına kadar uzanıyor.

ellerinin yarısını saklıyor. En güzel hediye gibi görünüyor ve kocası olarak onu açabilecek tek kişi benim.

Yüzükleri çıkarıp birini parmağına takıyorum. Alyansın tenindeki görüntüsü içimde tatmin edici bir şeylerin açığa çıkmasına neden oluyor. Jason'ın bakışlarının ağırlığı üzerimde ve ona sert bir gülümseme fırlatıyorum.

İstedğin kadar bak. O artık benim.

"Şimdi öpüşebilirsiniz," diyor Jason.

Yanağını okşayıp onu kendime doğru çeviriyorum. Teni avucumun içinde sıcak ve pürüzsüz. Nabzım hızlanıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve dudakları ayrılıyor. Kirpikleri titriyor - baştan çıkarmak için hesaplanmış bir hareketle değil, gergin bir jestle. Onun endişesi hakkında ne hissettiğime karar veremiyorum. Acı çekmesini istiyorum ama aynı zamanda ona kalkan olmak istiyorum. Bu çelişkili arzular can sıkıcı.

Her neyse. Başımı eğiyorum ve karı koca olarak ilk öpüşmemizde onun ağzını istiyorum. Dilim dudaklarının arasından kayarak tatlı sıcaklığın içine dalıyor. Parmağında bir yüzük olmasına rağmen, onu benimki gibi damgalama ihtiyacı başını kaldırıyor ve-

"Aferin oğlum! Seninle gurur duyuyorum!"

İrkildim. Luce teması keserek arkasını dönüyor.

Allah kahretsin. Babama metali eritecek kadar yakıcı bir bakış fırlatıyorum ama o sadece kokain bağımlısı bir aptal gibi sırtıyor.

Ve Luce, ailelerimiz arasındaki sözleşmede belirtildiği gibi, kendi mali ve yasal işlerinden sorumlu olduğunu beyan eden belgeyi imzalarken bile bana Jason'ın yaptığı gibi gülümsemedi. Sonunda gülümsediğinde, yeni kazandığı özgürlüğü için kendine gülümsüyor.

Cansız bir dekor da olabilirdim.

Yine de, onun gerçek bağımsızlığına kavuşmasına yardımcı olduğum için mutluyum. Eğer bağımsızlığınızı tam olarak kullanamazsanız paranızı başka biri kontrol ediyor. Ve insanları cinsiyet gibi değişmez bir özelliğe göre kısıtlamak üzere kurulmuş bir sistemden özellikle hoşlanmıyorum.

Bir et lokantasına gidiyoruz çünkü babam birlikte yemek yememiz için ısrar ediyor.

"Siz ve sevgili yeni eşiniz için en azından bunu yapabilirim. Lucy." Ona Oscar ödüllü bir sonraki başyapıtıymış gibi bakıyor. Lucy de sanki onunla daha fazla vakit geçirmekten başka bir şey istemiyormuş gibi başını sallıyor.

Kusacağım.

Jason da masada, çünkü Luce Kendisine daha fazla zamanını almak istemediğimizi belirtmeme rağmen, hakemlik için burada olmayı hak etti.

Kalın kafalı piç.

Ben viskimi yudumluyorum. Babamın ağzından dökülen her iğrenç hikayeye gülüyor. Belki de standup komedyeni olarak yeni bir kariyere başlamalı. Bu arada, Jason ultra-özenli, ekmek sepetini ona yaklaştırıyor, ona biraz daha şarap dolduruyor. Kadın ona teşekkür ediyor ve gülümsüyor.

Siktiğimin eski balo kral ve kraliçesi.

Gülümsemelerini bir elmasın berraklığı gibi derecelendirelim. Jason'a attıkları Kusursuz, babama attıkları ise İçten Kusursuz, çünkü babam düpedüz utanç verici şeyler söylüyor. Ama bakışlarımız her karşılaştığında bana attığı?

Ağzının köşelerini yukarı çekmeden önce yüzü bir anlığına donuyor. Bu tür bir rictus'a en boktan mücevherlere verilen 13 derecesini bile veremem. Aslında bana verdiği şey elmas bile değil. Bir akıl taşı.

Her yerde bulabileceğiniz değersiz, rastgele bir taş parçası.

Altıncı viskimi deviriyorum. Jason'ın söylediği her neyse ona bakıp kıkırdıyor, yanakları kızarmış. Gözleri yanımdan geçip gidiyor ve aniden bu saçmalıktan bıktım. Ben onun kocasıyım.

"Gitmemiz gerek," diyorum.

"Hayır, gerekmiyor," diyor babam.

"'Biz' seni kapsamıyor. Luce ve ben. Bizi. Yetişmemiz gereken bir uçak var." Luce'a döndüm. "Değil mi, karıcığım?" Jason'ın gülümsemesi soluyor ve Luce bana kararsız bir bakış atıyor. "Şu anda mı?"

"Uh-huh. Unuttun mu?"

"Saçmalık," diyor babam, kendi ihtiyaçları dışında kimsenin ihtiyaçlarını umursamadan. "Kendi jetimi getirdim. Birlikte uçabiliriz."

Kollarımı kesip köpekbalıklarının istila ettiği bir okyanusta yüzmeyi tercih ederdim. "Ben de öyle. Ve senin aksine, benim yarın işim ve sadık kaldığım bir rutinim var."

"Tanrım, biraz yaşa." Babam şarap kadehini kaldırdı. "Altmışlı yaşlarındaymışsın gibi konuşuyorsun."

Onun etrafında olmak beni yaşlandırıyor ama bunu kendime saklıyorum. Kaybettiğini kabul etmeyeceği anlamsız bir tartışmaya girmek istemiyorum.

Bu yemek için ısrar eden babam olduğu için, Luce'nin elini tutarken hesabı onun ödemesine izin veriyorum. "İyi geceler, Herkese," diyorum. Umarım hiçbirinizi bir daha görmem.

Luce ve ben dışarıda bekleyen limuzine bindik. Şoförle aramızdaki bölme mahremiyet için kaldırılmıştı.

Memnun bir iç geçiriyor ve gökyüzüne bakıyor. "Harika bir törendi, sence de öyle değil mi?" diyor ve sonunda odağını bana çeviriyor.

"Harika."

"Jason'ı tekrar görmek gerçekten çok güzeldi."

İşte gidiyor. Zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Onunla yattı mı? Belli ki lisedeyken yapmış. Eminim berbattır. Ona evlenme teklif etmedi, değil mi? Edemezdi, çünkü onu reddetmesi mümkün değil.

Bu kadar kendini beğenmiş olma. O kadar da iyi değilsin. Preston'la evlenmek istiyordu, hatırladın mı?

Bu düşünce Preston'ın kışını tekmelemek istememe neden oluyor.

"Ve babanla tanışmak için," diye ekliyor. "Çok iyi birine

benziyor. Ondan hoşlandım."

Bu Kafka'dan çıkmış gibi hissettirmeye başladı. Kardeşlerimin hiçbirinin karısı babamı sevmez. Aspen ona katlanamadığı için yemeği servis edilmeden restoranı terk etti.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Luce diyor ki. "Ne gibi?"

"Sanki sana frengi olduğumu söyledim."

"Öyle mi?" Onunla evlenmeden önce kontrol etmeliydim. Vahşi geçmişine bakılırsa, ne taşıdığını kim bilebilir?

"Hayır!" Ofluyor. "Lafın gelişi söyledim. Çok iyi bir laf değil tabii ki ama tüm bu heyecandan sonra biraz yorgunum. Sen neden bu kadar huysuzsun? Her şey yolunda gitti."

"Huysuz değilim. Düşünüyorum." Jason'la etkileşiminin beni ne kadar rahatsız ettiğini ona söylersem lanetleneceğim.

Ayrıca, bu evlilik benim onun ilk tercihi olmamamla ya da onun bariz gülümseme ayrımcılığıyla ilgili değil. Olamaz. Beni hiç istemediğim bir pozisyona sokmasıyla ilgili.

Açıkçası, eğer beni zorlamasaydı, çiğ jalapeños yedikten sonra bağırsakta oluşan yanma hissi gibi rahatsız edici bir duyguya kapılmayacaktım.

Düşük dereceli kızgınlık kaynamaya başlar.

"Tamam o zaman," diyor kuşkuyla. "Bu gece taşınmak ister misin?"

Omuz silkiyorum. "Neden olmasın?"

"O halde Matthias'a ikinci süiti hazırlamasını söyleyeceğim. Kendine ait bir yerin olmasını istediğin için senin için de bir ev ofisi ayarlayacağım."

Matthias mı? "Kim o?" Yatılı havuz çocuğu mu? Kiralık bir jigolo mu?

"Uşağım." Gardını tamamen aldı. "İstersen sen de birini getirebilirsin ama Matthias kalıyor. Çocukluğumdan beri benimle birlikte."

"Getirecek kimsem yok," diyorum. "Aylster Konutu'ndayım, unuttun mu?"

Ağzı O şeklinde.

Sanırım Jason ve babamı görmenin heyecanıyla unuttu. İkisini de tekmeleyebilmeyi dileyerek bacaklarımı uzatıyorum. "Gizlilik sözleşmeniz ne kadar sağlam?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Uşağınızın herkese ayrı yatak odalarımız olduğunu söylemesini istemezsiniz."

"Merak etmeyin, ağzı sıkıdır. Ve evet, gizlilik sözleşmesi imzaladı." Düzgün bir hanımefendi gibi ellerini kucağında kavuşturup sırtını dik tutarak oturana kadar yerini değiştiriyor.

Çok şirin. Ve garip bir şekilde seksi - artık o kadar saygın bir şekilde oturmayana kadar onu karıştırmak istememe neden oluyor.

Eteği beline kadar sıyrılmış, bacaklarını açmış, saçları dağınık ve şehvetle kızarmış yüzünün etrafına dökülüyor. İşte ben onu böyle istiyorum.

"Ve eğer neden ayrı yatak odaları kullandığımızı öğrenmek isterse," diye devam ediyor, "ona sadece horladığını söyleriz."

Bir kahkaha attım. "Ben horlamam."

Dudaklarını bir an için içeri çekiyor, sonra nihayet iç geçiriyor. "Peki."

Eğer saygınlığınızı koruyacaksa horlayan ben olacağım."

"Sesin yüksek mi? Yoksa sesin küçük bir köpek yavrusu gibi mi çıkıyor?" Soğukkanlılığını kırmayı umarak soruyorum.

"İkisi de değil. Ben horlamam," diye cevap veriyor.

Sonra seks hakkında soru sorduğumda nasıl tepki verdiğini hatırladım. "Ya kaşınmaya ihtiyacın olursa? Gece gizlice odama mı gireceksin? Ya da benden gizlice senin mi?"

"Etrafta gizlice dolaşmak gerekmeyecek." Duruşu daha fazla sertleşemedi. "Kaşıntılarımla kendi yöntemimle başa çıkacağım."

İlişkiye girdiği erkeklerin görüntüleri çıldırtıcı bir slayt gösterisinde yanıp sönüyor. Seks skandallarının sadece yarısı doğru olsa bile, L.A.'deki erkek nüfusunun çoğuyla yatmış ve hepsi de şüphesiz bunu tekrar yapmak isteyecektir. "Karım başka erkeklere yönelmeyecek."

Ağzı gerilir. "Halledeceğimi söyledim. Bugünlerde pek çok

mekanik seçenek var. Sizin hizmetinize gerek kalmayacak."

"Peki ya kaşıntıyı kaşımam gerekirse?"

Bakışları hızlı bir tur atıyor, gözlerimden ağzıma, kasıklarım ve geriye doğru üzerimde dolaşıyor. Loş ışıkta boğazının hareket ettiğini görebiliyorum. "Tedbirli olduğun sürece istediğini yapmakta özgürsün." Sesi ekşi, neredeyse küçümseyici.

Jason burada oturuyor olsaydı bunu söyler miydi?

Yasak soru zihnimi yarıp geçiyor ve içimdeki tatsız yanma hissini geri getiriyor. "Eğer dizlerinin üzerine çökersen, başka kadınlara yönelmeyebilirim."

Gülüyor, sesi biraz boyun eğmiş gibi. "Sebastian, senden daha fazlasını beklemiyorum. bitti." Ses tonu, daha fazlasını beklemenin boşuna bir çaba olacağını söylüyor.

Onu aldatmamı bekliyor.

Sadece onu aldatmakla kalmadı, asgari düzeyde iyi bir koca bile olamadı. Benden tek istediğı o lanet olası "Evet" ve Nesovia'ya göndermesi gereken belgeyi imzalamaktı.

Bunun farkına varmak aşağılayıcı ve çileden çıkarıcı. Benden bir serseri gibi davranmamı beklerken yanımda bir prenses gibi oturduğı için ondan nefret ediyorum. Sanki onu bu birlikteliğe zorlayan benmişim gibi davranıyor, oysa durum tam tersi.

Onun soğukkanlılığını bozmak için içimde ani bir istek kabarıyor. Kusursuz bir gülümseme elde edemezsem, bir sonraki en iyi şeyi elde edeceğim. "Evlilik yeminimi ciddiye alıyorum. Ve sana sahip olmak varken başka kadınlara gitmeyeceğim."

O cevap veremeden ağzımı onunkine çarpıyorum ve onu açıkça cinsel bir öpücüğe davet ediyorum. Boğuk bir nefes verdi ama dilim içeri süzölürken umurumda değildi. Onu yiyip bitiriyorum, ağzını sahipleniyorum.

Nefes alış verışı düzensizleşiyor. Elini kolum ve omzum boyunca kaydırıyor. Sonra parmakları saçlarıma dalıyor, beni kendine yakın tutuyor.

Evet.

Elimi, onu balkonda gördüğümünden beri sahip olmak için can attığım bedenin gür hatlarında gezdiriyorum. Parmakları omuzlarıma batıyor, yarın izleri kalacak kadar sert. Ufak acı sadece heyecanımı körüklüyor.

Bu lanet elbisenin fermuarını bulamıyorum. Yırtmak için malzemeyi tutuyorum ama elini benimkinin üzerine koyuyor ve geri çekiyor.

"Bekle. Giyecek başka bir şeyim yok," diyor aceleyle, sesi çiğ ama zayıf.

Başka hiçbir erkek benim olanı göremez.

Ağzını tekrar alıyorum, elim göğsünde. Yumuşak ve sıcak, ipeksi elbisenin içinden bile... Başını geriye atarak inliyor. Boynuna öpücükler yağdırıyorum, dudaklarımın altında nabzını hissediyorum. Çok güzel kokuyor, tahrik olmuş bir kadın gibi. Boynunu kısıtıyorum ve bir inilti çıkarıyor, vücudu titriyor.

Bacakları huzursuzca hareket ediyor. Onu kucağıma çekiyorum, elbisesini beline dolanana kadar yukarı itiyorum ve kalçalarının arasına dokunuyorum. Şok edici derecede ateşli; ne kadar az

Kafamda kalan kan zaten kabarmış olan sikime akıyor.

Ona verdiğim zevkin yüzünü yavaşça döndürmesini izliyorum.

Artık bir hanımefendi gibi değil, yozlaşmış bir arzu tanrıçası gibi görünüyor. Diğer avucumu pürüzsüz, yumuşak kalçasında gezdiriyorum ve kışını avuçluyorum.

Kıyafetlerimizin arasından bana sürtünüyor. Bu bir tür işkence, ama onu sınıra yaklaştıırken bile ihtiyacı olanı ona vermiyorum.

"Lütfen," diye inliyor sonunda.

"Bana kocandan ne istediğini söyle," diyorum, "karıcığım."

Nefesi boğazında düğümleniyor. Gözleri ihtiyaçla parlıyor, ama bir nedenden dolayı parçalanmış görünüyor.

Karnı ile kalçaları arasındaki V şeklindeki kıvrımı, kasık kemiklerinin üzerinden yukarıya, ince külotunun üzerinden aşağıya doğru izliyorum. Ciğerlerindeki hava titriyor.

"Böyle ıslak ve azgın bir şekilde uçmak ister misin?
L.A.'de vibratörlerinden birini alana kadar?" "I..."

Göğsü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar onu yakınımaya çekiyorum. Kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyorum. "Ya da seni parmaklayabilirim," diye kulağına fısıldıyorum, sonra başka bir titreme dalgasının onu sarstığını hissediyorum Vücudunu. İşaret parmağımı tekrar bacaklarının arasına kaydardım.

iç çamaşırının nemli kumaşı. Pelvisi hareket ediyor - daha fazlası için çaresiz.

"Lütfen. Parmakla beni," diye yalvarıyor, sıcak nefesi yanağımı gıdıklıyor.

Karanlık bir memnuniyet çöküyor üzerime. "İyi seçim, karıcığım."

İnce kumaşı yoldan çekiyorum ve doğrudan ona dokunuyorum.

Teni sıcaktan kavruluyor ve ihtiyaçtan kayganlaşıyor. Diğer parmaklarım onu daha da aşağı çekerken klitorisini nazikçe parmaklıyorum. Kolları sıkılaşıyor ve doruk noktasını kovalayarak bana karşı öğütüyor.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye fısıldıyor. İçine girmeden alay etmeye devam ettiğimde, "Parmaklarını içime sok" diyor.

"Bunun gibi mi?" İki tanesini zahmetsizce içeri kaydırıyorum.

"Evet!" diye tıslıyor, kalçalarını parmaklarımın üzerinde gezdiriyor.

Saçlarını kavriyorum ve öpmek için yüzünü eğiyorum. Sonra tekrar tekrar doruğa ulaşana kadar parmaklarımı sürmesine izin veriyorum, amı etrafımda sarsılıyor.

Sikim artık inanılmaz derecede sert. İçine girme ihtiyacı çok büyük, ama üzerimde prezervatif yok ve onun da olduğundan şüpheliyim.

Sabırsızlığım artıyor, boştaki elimle kemerimi çözüyorum, pantolonumu ve iç çamaşırimi yırtıyorum ve ağrıyan sikimi çıkarıyorum. Hâlâ avucuma ve parmaklarıma karşı hareket ediyor, aşağı uzanıyor ve elini shaftın etrafına sarıyor. Tanrım. Sıkı tutuşu sikimi karıncalandırıyor, sırtım boyunca elektrik kıvılcımlarını ateşliyor. Yumruğunu hafifçe

pompalıyor.

Ağzını tekrar talep ediyorum, dilimle içeri itiyorum ve pelvisimi ona karşı hareket ettiriyorum. Penisim mutlu bir şekilde elinin sıkı kılıfına hapsedilmişti.

Tanrı aşkına, otuz dört yaşındayım. Ama onun dokunuşu, sıcak kadın kokusu ve nefes alışının titrek sesi beni çıldırtıyor.

Bir kez daha titrerken yumuşak bir ses çıkarıyor ve ben de bırakıp eline boşalıyorum. Belediye binasına girdiğimden beri beni rahatsız eden baskı hafifliyor, ve normalde soğukkanlılığımı geri kazanırdım, ama hayır. Daha fazlasını istiyorum. Onun içine doğru itmek, kolları boynuma dolanıp yapışırken, bacakları beni kavrarken, gergin ve titrerken, adım dudaklarından sonsuz bir çığlık halinde dökülürken etrafımda sarsıldığını hissetmek istiyorum.

Aklı başında tarafım bana kendime gelmemi söylüyor. Şu anda sonuna kadar gitmek olası bir hamilelik anlamına gelir ve bu olamaz.

Nefes alış verişi sakinleşirken Luce başını omzuma yaslıyor. Limuzin bir süredir durmuş durumda ama şoför sessizce bekliyor.

"Gitme zamanı," diyorum.

Başıyla onaylıyor. Bir avuç kâğıt mendil alıp onu şefkatle kuruluyorum, gerçi bir yanımda iç çamaşırı sıırıslıklam olduğu için bunun ne anlamı olduğunu merak ediyor. Ama onu temizlemek istiyorum. O benim karım ve darmadağın bir halde insan içine çıkmasını istemiyorum.

Elindeki spermleri sildim, sonra elbisesini ve gömleğimi. ve kravat. Çok fazla dağınıklık var ve ikimizi de mümkün olduğunca toparladıktan sonra şoföre hazır olduğumuzu işaret ediyorum.

Kapıyı açıyor. Çıkıyorum ve Luce'un dışarı çıkarken kavradığı elimi uzatıyorum. Dengesiz yürüyüşü içimde yakıcı bir memnuniyet yaratıyor. Yanakları pembeleşmiş, eklem mavisi gözleri ona yaşattığım orgazmın etkisiyle parlıyor. Dudakları şişmiş ve kızarmış, herkes ne yaptığımızı görebiliyor.

Ama onun zevkten yumuşamış yüz ifadesini kimsenin görmesini istemiyorum. Bu sadece benim için, kocası için. Birkaç adam ona köpeklerin bir parça ete baktığı gibi imrenerek bakıyor.

Kolumu dizlerinin altına koyup onu kucağıma aldım, Başını omzuma yaslayacak şekilde konumlandırıyorum. Yüzünü gömüyor ve parmakları göğsüme doğru kıvrılarak tedirginliğini ele veriyor.

Ama ne için endişelenebilir ki? İsteddiği şeye sahip. Limuzinde yaptıklarımızdan utanıyorsa... artık çok geç.

Onu terminalden geçiriyorum. Biri için ayrılmış özel jetler ana havaalanı kadar kalabalık değildir, ancak SFO hala yoğun bir havaalanıdır.

"Çok ağır değil miyim?" diye soruyor, kelimeler belirsiz ve boğuk.

Onu sinirlendiren bu muydu? Keşke kafasının içine girebilseydim. "Valkyrie, dört kat büyüyebilirsin ve yine de çok ağır olmazsın."

Cevap vermiyor. Ama parmakları hareket etmiyor. Bir şey söylese bile uçuşun son detaylarını teyit etmek isteyen mürettebatın sesinden onu duyamıyorum. Etrafımızda daha fazla insan hareket ettikçe, Luce kollarımda gerginleşiyor.

Sinir bozucu, sinir bozucu duvar tekrar yerine oturdu. Bir parçam şu anda onu parçalamak istiyor ama hangardaki serin hava kafamdaki viski sisini silip süpürüyor. Ben Zaten onunla birlikte dürtülerine yenik düşmüştü.

Kollarımdaki kadına bakıyorum, karıma. Karım. onu şımartma ihtiyacı ve terazimizi eşitleme ihtiyacı bir savaşa yol açıyor.

Los Angeles'a döndükten sonra bile ikisi de net bir galibiyet elde edemez.

Bölüm 12

Lucienne

Karanlıkta yatağında tek başına uzanırken evliliğe yeterince önem vermediğime karar verdim.

Benim için evlilik her zaman bağımsızlığımı elde etmek için bir araç olmuştur. Bu sonuç tek yapabildiğim gözümü ödülünden ayırmamak olana kadar beni tüketti.

Düşünmediğim şey evliliğin neleri gerektirdiğiydi.

Ayrı yatak odalarından, seks oyuncaklarından ya da Sebastian'ın ağzı sıkı olmasından bu kadar pervasızca bahsetmemeliydim. Diğer yandan el, mükemmel bir evlilikle ilgili hiçbir beklentim olmadı - en azından kendim için. Hiçbir zaman bir gelinlik için iç geçirmedim ya da evliliğin nasıl bir şey olacağına dair hayaller kurmadım.

Sevgi dolu bir eşe ve aileye sahip olmak, çünkü bunların hiçbiri ulaşılabilir gelmiyordu. Ne de olsa annem ve Roderick'i izleyerek büyüdüm.

Ama bir şey beni rahatsız ediyor ve uykuya d alamıyorum. Sanki yatağın altında kurtulamadığım küçük bir yumru var.

Sonra nihayet anladım. Sebastian başka bir kadına aşık olmasına rağmen benim vücudumu istiyor.

Gabriella Ricci. Kendi babasının bile tam onun tipi olduğunu söylediği kadın. Benim asla taklit edemeyeceğim biri.

Kendimi suçlu hissediyordum ama şimdi içimi kemiren başka bir şey daha var. Belki de Gwen ve annemin korkunç bir karışımı olduğum için kendimi suçlama ve utanç duygusunun özel bir karışımı- Roderick'in görmezden gelemeyeceği bir ceset ve vazgeçemeyeceği bir para.

Sebastian'ın beni aldatmayacağını bilmek içimi rahatlatıyor ama bu rahatlamanın var olmasından da nefret ediyorum. Yasal olarak onun karısı olmama rağmen, kendimi diğer kadın gibi hissediyorum.

Yastığı yumrukluyorum ve dönüp çarşafları kendime çekiyorum. Sebastian beni utandıracak ya da küçük düşürecek bir şey yapmazsa bu evlilik büyük bir başarı olacak.

Terazi bile.

Mottosu on bir yıl önce çok basitti ve o zamandan beri değiştiğini sanmıyorum.

Neyse o. Olumluya odaklan. Bu sendikadan elde edeceği her şeyi düşündüm. Sevdiği şirketi. Sebastian Jewelry için yepyeni bir pazar.

Ve daha sonra, Nesovia'daki her şeyi sınır dışı etmeyi bitirdiğimde, Sebastian'a ne isterse vereceğim, Gabriella ile birlikte olmak için özgür olmak istiyorsa boşanmak da dahil.

Her zaman fedakarlık yapmak zorundasınız. Kimse her istediğini elde edemez.

Keşke kafamda bu kadar kendine hizmet ediyormuş gibi görünmeseydi.

Bölüm 13

Sebastian

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda saat ancak beşi çeyrek geçiyordu. Doğruldu ve boynumu döndürdüm. Bu benim katı iş günüm.

Altıdan önce kalkmak rutinim. Uykusuzluktan dolayı kafam biraz bulanık. Alışılmadık yatağı suçlayamam, çünkü onda yanlış bir şey yok, tıpkı yatakta yanlış bir şey olmadığı gibi. Büyük, geniş bir malikane. Çamaşır deterjanı. Alışılmadık kokuyor. Ve bana Luce'u hatırlatıyor.

Yine de bebek gibi uyumamak için bir neden değil, Özellikle de işe yarayıp yaramayacağını görmek için mastürbasyon yaptıktan sonra, ama işte. Olur böyle şeyler.

Hızlı bir duş aldıktan sonra, Aylster konsiyerjinin dün gece gönderdiği bavuldan egzersiz kıyafetlerimi çıkarıp uzun, sessiz koridora adım atıyorum. Luce'un süiti karşı tarafta, dolambaçlı merdiveni geçince.

Ayrı yatak odalarına sahip olmak bir evlilikte katlanacağımı hiç düşünmediğim bir şey, ama bu sıradan bir durum değil. Luce bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettiriyor, bunların hiçbirisi mantıklı ya da düzenli değil. Şimdi düşününce, onun bana bu şekilde bakmasını beklememeliydim.

Jason'ı o yaptı ve mükemmel hissettirse bile kesinlikle soğukkanlılığımı kaybetmemeli ya da limuzinde derdimi anlatmamalıydim.

Şimdi bile, onun nasıl eridiğini ve iç çektiğini hatırladıkça aletim kabarıyor. Ama tekrarlamak için yatağına gizlice girersem lanetleneyeceğim.

Tekrar değil. Artık prezervatifin var.

Ah, evet. Her zaman verimli olan kapıcı bavulun içine bir kutu sıkıştırdı. Bu düşünceli jestten memnun olmalıyım, ama

Ŗu anda her Ŗey beni çileden çıkartıyor.

Luce'un evi bodrumu da olan iki katlı devasa bir yapı. Bana her yeri gezdirdi. Yedi yatak odası, on banyo, günlük kullanım için beŖ arabalık bir garaj, eğlence için balo salonuna dnŖtrlebilen yirmi beŖ arabalık devasa bir garaj, bahçeye bakan bir oturma odası. Yatak odalarından birinin de bahçeye bakan bir oturma odasına dnŖtrleceęini söyledi.

benim için bir ev ofisine dnŖtrd- beklemediğim baŖka bir dŖnceli jest. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir Ŗey beklediğim gibi olmadı.

Her ikisi de herhangi bir Ŗefi kıskançlıktan ağlatacak iki mutfak ve tamamen dolu iki kiler vardır. İy donanımlı bir ev spor salonu ve bodrum katında bir tiyatro salonu. Ve Bana uygun gördüğüm her Ŗeyi kullanabileceğimi söyledi, garaj-balo salonu hariç, çünkü haber vermeden çok fazla insanı ağırlamaktan hoŖlanmıyor.

Seks partilerine ya da herhangi bir cinsel aŖırılıęa dair en ufak bir ipucu yoktur.

Her yüzey tertemiz, hava taze ve temiz. Duvardaki tablolar kendi evime de asabileceğim Ŗık ve modern parçalar.

François'nın minyatür bir bronz tablosu oturma odasındaki rafların yanında bir kŖede duruyor. Luce ona baktı Bana etrafı gezdirirken sevgiyle. "MuhteŖem değil mi? Benim favorim. KeŖke onun eserlerinden daha çok olsaydı."

Bir esere sahip olmak için süper bir hayran olmalı. François neredeyse tüm eserlerini milyarder Barron Sterling'in baŖ sanat koleksiyoncusu Catherine Davis'e sunuyor. Çoğu insan bir François'ya sahip olma Ŗansını asla yakalayamaz.

Para içinde yüzüyor. Bir parça Barron Sterling'in koleksiyonuna girdikten sonra bir daha çıkmıyor. Ve insanları özel galerisine neredeyse hiç davet etmiyor, bu yüzden onları da göremiyorsunuz.

Luce'un evindeki spor salonuna gidiyorum. Muhtemelen nadiren kullanılıyordur. Çoğu insan bir spor salonuna sahip olma fikrini sever ama kullanmak. İlki kendinizi erdemli hissetmenizi sağlarken, ikincisi gerçekten efor sarf etmenizi gerektirir.

İçeri girdiğimde müzik çalıyordu. Luce'u aynalı duvarın önündeki koşu bandında görüyorum. Sosyal çevremdeki pek çok kadının yapmayı sevdiği şeyi yapmıyor -tam bir makyaj, dar pembe bir atlet ve tayt giyiyor, sonra da yavaşça hareket ediyor, ara sıra profesyonel bir set yapıyor ama çoğunlukla poz veriyor ve Instagram'da yayınlamak için selfie çekiyor. Luce'nin uzun bacakları kemerin üzerinde hızla hareket ediyor ve teri

Yüzü kızarmış. Koşu bandı paneline hızlıca baktığımda yarım saattir koştuğunu görüyorum.

"Merhaba," diyor hızlı nefesler arasında.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum. Nefes alış verişi bana limuzin yolculuğunu hatırlatıyor. Kanım ısınıyor.

"Eğer kaçmak istiyorsan, on beş dakikam daha var." "İstemiyorum." Kıçı harika görünüyor.

"Tamam."

Biraz nefessiz kaldı, tabii ki bu egzersiz yapan biri için normal. Bir tepki vermemem gerekirdi ama kanım yanlış yöne akmaya başladı: güneşe.

"Neden bu kadar erken kalkıyorsun?" Onun spor salonunda olmasına ve benim ona bakarak tahrik olmama sinirlenerek söylüyorum.

"Erken değil, bugün Cuma. İşe gitmem gerek." Kabaca nefes verir.

"Öyle mi?"

"Evet." Bana neden bu kadar şaşırdığını anlamadığım bir ifade takındı. "Peery Diamonds kendi kendine çalışmıyor."

Tabii ki hayır, ama öğlene kadar uyumasını bekliyordum. Preston'ın benimkini istemesiyle aynı sebepten dolayı onun da şirketini istediğini düşündüm -para, prestij ve ego.

"Ben sadece biraz kardiyo yapıyorum, geri kalan her şey" -elini sallıyor- "senindir."

Güç rafına gidiyorum ve squat için ısınıyorum. Ama aklım gelecek setlerde değil. Önümdeki ayna onun profilini gösteriyor. Poposu yuvarlak ve gergin, her bir yanağı esniyor ve ritmik olarak düşüyor. Baldırları mükemmel bir şekilde kıvrılıyor.

Esnedikçe göğüsleri, giydiği kırmızı spor sütyenine rağmen her adımda biraz daha sallanıyor.

Demek biraz kardiyo istiyor, ha? Sikim diyor ki. Bir fikrim var-

Kapa çeneni.

Bakışlarımı onun yansımasından ayırıp setlerimi yapıyorum. Ne kadar cazip olursa olsun dikkatimi dağıtmayı reddediyorum. Bugün squat günü ve hiçbir şey bunu değiştiremeyecek.

Squat hareketini bitirdikten sonra zıplıyorum ve asılı bacak kaldırma hareketi için rafın üstündeki barfiks istasyonunu tutuyorum. Bacaklarımı bara değene kadar yukarı kaldırıyorum, sonra kontrollü bir şekilde aşağı indiriyorum ve negatif alıyorum. Koşu bandının motoru arkamdan kapanıyor.

Nihayet, dikkat dağıtıcı varlık yakında ortadan kalkacak.

Çevresel görüşümde, onun spor salonunun diğer tarafındaki duvara monte edilmiş bale barına doğru yürüdüğünü görüyorum. Bu açıdan, vücudunu bir simit gibi kıvrırken mükemmel bir görüntü elde ediyorum. Esnekliği büyüleyici. Bir eli barre üzerinde, bükülmemiş bacağını kulağına değene kadar zahmetsizce kaldırıyor.

Onu duvara doğru itmenin ve bacağını kaldırarak içine girmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. çaresizce bana maruz kaldı. Sikim anında canlandı. Eğer konuşabilseydi, "Bu kadar hayal yeter. Hadi yapalım şunu. Şimdi."

Bir sonraki duruşu beni tekrarın ortasında durduruyor.

Bacaklarından birini dizleri düz olacak şekilde arkasına çeker.

Ayak parmakları sivridir ve onu sırtına doğru çeker.

Nefes veriyor, gözleri kapalı, sonra dizini biraz büküyor, elini baldırının kıvrımı boyunca avuç içi ayağının üstüne gelene kadar kaydırıyor. Omurgası kemerli, göğüslerini dışarı doğru itiyor. Üzerinde ter parlıyor

Cildi kızarmış ama poz verirken son derece rahat görünüyor.

Öte yandan vücudum hiç de rahat değil. Barı bırakıyorum ve aşağı düşüyorum. Asılı bacak kaldırma yapamazsın.

hem de ereksiyon halindeyken.

Bacak değiştiriyor. Dudakları ayrılıyor ve ıslak pembe dili dışarı fırlıyor.

At kuyruğunu yumruğuma dolamak, onu domaltmak ve arkadan becermek için tüm vücudum geriliyor. Duruşunda küçük ayarlamalar yaparken parmağındaki Toi et Moi yüzüğü göz kırıyor. Mors alfabesi gibi: Hey, dostum, adınla birlikte taşaklarını da almış.

Bacağını indiriyor ve gülümsüyor. "Hepsi senin."

Spor salonu tamamen benim demek istediğini biliyorum ama libidom kendi yorumunu yapıyor. Uzun adımlarım aramızdaki mesafeyi siliyor. Mavi derinliklerinde şok alevlenirken gözleri açılıyor.

"Kaç erkek seni böyle poz verirken gördü?"

Bana sorduğum için tuhafmışım gibi bakıyor. "Ben hiç saymadım. Neden?" Sanki diğer erkeklerin önünde göğüslerini açması ya da bacaklarını açması normalmiş gibi.

Keskin kenarlı bir ihtiyaç kök salıyor - onu yozlaştırmak, ihlal etmek ve onu benim olarak işaretlemek. Kolunu tutuyorum ve aletimin ucu göbek deliğinin hemen üzerindeki yumuşak noktaya değene kadar onu içeri çekiyorum. Boğazından bir nefes kopuyor ve ağzını alıyorum. İncelik yok, sadece çiğ bir arzu var. Temiz ter ve kadın eti gibi kokuyor, kokusunu gizleyen sabun yok. Parmakları omuzlarımı kavıyor ve dili ağzımı işgal ediyor. Bir bacağını kalçalarıma doluyor, Sıcak çekirdeğini aşırı istekli sikime bastırıyordu.

Sonuçlarını siktir et. şu anda ona doğru sürmek istiyorum. Ama bir şekilde kontrolü elimde tutmayı başarıyorum. Prezervatif yok, unuttun mu?

Her zaman geri çekilebilirsin. Ama iki kardeşim korunmadan ilk kez seks yaptıklarında karılarını hamile bıraktılar. Luce'yi hamile bırakmamın imkanı yok, Bu karmaşaya bir de bebek eklemek.

Büyük bir çabayla ağzımı ondan çekiyorum. İstenmeyen bir hamilelik olasılığı genellikle

libido fırtınasının yangını söndürmesinden daha hızlı. Ama kanım hala çok sıcak akıyor.

"Kahvaltı," diyorum, üzerimdeki büyüsunü bozmak için bir şeyler söylemem gerekiyor. Sırılsıklam bakışları kahvaltım olmak istediğini söylüyor. Hormonlarım bu teklifi kabul etmemi istiyor. "Ve kahve."

Göz kırpıyor. Gözlerindeki şehvet dolu pus dağılıyor. "Matthias şimdiye kadar bir şeyler hazırlamış olmalıydı. Mutfağa gitmek ister misin?"

Çenemi bir kez aşağı yukarı sallayarak vücuduma sakinleşmesini emrediyorum.

"Yolu göster," diyorum, sonra hemen pişman oluyorum. Kadınların önce gitmesine izin vermek kökleşmiş bir alışkanlık, ama o kışla...

Çaresiz, seksi olmayan her türlü şeyi düşünmeye çalışıyorum. Babamın penis topları ve vajina balonları olan son doğum günü partisi gibi. Ya da o partide sarhoş olup dilini annemin boğazına nasıl soktuğunu, ta ki sevişmeyi umduğu kızın annem değil de annem olduğunu fark edene kadar.

İlki fazla bir şey yapmaz, ancak ikincisi tamamen etkilidir.

Mutfağa vardığımızda ellili yaşlarının sonlarında bir adam espresso makinesiyle uğraşıyor. Saçları ağarmış ama Dar yüzünü, yüksek elmacık kemiklerini ve derin yerleşimli kahverengi gözlerini düzleştiren bir tarzda düzgünce kesilmiş. Dudakları, gösterişli bir samimiyeti ima eden nötr bir çizgiyle belirlenmiştir. Gıcır gıcır beyaz bir elbise gömleğinin üzerine koyu lacivert bir yelek giymiş. İnce çizgili lacivert pantolonunun kırışıklıkları büyükannesinin bile onaylayacağı kadar keskin, ancak muhtemelen kravatının olmamasına yorum yapardı.

"Günaydın," diyor.

"Günaydın." Luce gülümsüyor ve kızarmış bir simit alıyor. "Sebastian, Matthias'la tanış."

Gözleri kısa bir süre yüzüğümü tarıyor, sonra bana bakıyor, yüzü okunmuyor. İyi bir poker oyuncusu olabilirdi. "Merhaba, efendim."

Başımı salladım, onu ölçüp biçtim. İnsanlar poker suratlarını sadece senden hoşlanmadıklarında gösterirler.

İki kahve servis ediyor, biri ona biri de bana. Luce bardağına şeker doldurmakla meşgulken ben kendiminkinden bir yudum alıyorum.

"Odanız rahat mıydı?" Soru yüzeysel olarak dikkatli ama hafif bir onaylamama tonu var. Adam benden hoşlanmıyor. Muhtemelen Luce'un bir yabancıyı onlarla yaşaması için eve getirmesine kızdı.

Koruyucusun, değil mi? "Çok."

Luce onun ses tonundan bir şey anlamış gibi görünmüyor. Belki de uşağının misafirperverlikten başka bir şey yaptığını hayal edemiyordur.

"Bayan Lucienne benden fazladan bir yatak odası hazırlamamı istediğinde çok şaşırdım." Her şey düzgün ve ağırbaşlı. Hava durumunu tartışıyor olabilirdi.

Sanırım yaşlı adama el altından yaptığı manevralardan bahsetmemiş. Ya da ayrı yatak odalarımızı açıklamak için üzerinde anlaştığımız gerekçeyi.

"Şey, ben-" Luce başlıyor.

"Görünüşe göre horluyorum," diyorum ona küçük bir gülümsemeyle. Luce bana şaşkın bir bakış fırlatıyor.

Matthias'ın kaşları kalktı. "Öyle mi?" Sözcükleri uzatıyor.

"Uh-huh. Sanırım onu uyanık tutuyorum." Ona en mülayim gülümsememi veriyorum, sonra ona bakıyorum. Yanakları kızarmış, bakışları bana sabitlenmişti.

Adam cevabımı değerlendiriyor, karar verememiş gibi Korkunç bir şaka yaptım ya da yapmadım. "Kahvaltıda özellikle tercih ettiğiniz bir şey var mı?" diye soruyor sonunda.

"Peynirli omlet. Fransız tost. Krep. Kızarmış simit veya İngiliz çöreği. Hepsi aynı anda değil. Elimde olduğu sürece

evden çıkmadan önce karnımda bir şeyler varsa, aslında çok özel değil."

Kahvemi yudumluyorum, önümdeki tabaktan bir simit alıyorum ve üzerine bir ton krem peynir yığıyorum. Hepsini bir çırpıda bitiriyorum.

Luce birkaç ısırik alırken, düzgün bir hanımefendi gibi peçeteyle ağzını siliyor. Büyükannem kesinlikle onaylardı.

Luce ailemi sadece bir skandal yaratıcısı olmadığına böyle mi ikna etti? Ailemi seviyorum ama kusurlarına karşı kör değilim. Öz ve cila arasında bir seçim yapmak zorunda kalsalardı, her gün ikincisini seçerlerdi. Görünüş ve gurur onlara her şeyi.

Luce ve ben kahvaltımızı bitirdikten sonra duş almak ve hafta sonundan önceki bir başka yoğun güne hazırlanmak için ayrı yatak odalarımıza gidiyoruz. Bu öğleden sonra dünden ertelenen ekstra bir toplantıya katılmam gerekiyor. Daha sonra akşam yemeği için kardeşlerimi göreceğim, ki bu eğlenceli olacak.

Yoğun programlarımıza rağmen ayda en az iki kez yemek için bir araya gelmeye çalışıyoruz.

E-postalarımı ve mesajlarımı kontrol ediyorum, acil bir şey görmüyorum.

ve aşağı inmeye başlar. Luce, mütevazı yuvarlak yakalı koyu kraliyet mavisi bir elbiseyle ortaya çıkar. Elbise dizlerinin bir santim üzerinde bitiyor ve zaten sonsuz olan bacaklarını uzatan bir çift gümüş stiletto giyiyor.

Daha önce hiç bacak fetişi olmamıştım, ama çekiciliğini görmeye başlıyorum. Zihnimde onun esnek bacaklarını omuzlarımın üzerine attığımı hayal ediyorum, o stilettolar hala ayağımda ve...

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Zihinsel olarak On Emir'i Latince okuyorum. Annemle babamı bir daha düşünemem, çünkü bu zalimce ve olağandışı bir ceza olur.

Merdivenlerden birlikte iniyoruz, ben yine onun arkasındayım. Saçları tepeden toplanmış. Bakışlarımı boynunun zarif çizgisine sabitliyorum. Ya bunu yapacağım ya da yine kışına bakacağım, gerçi o boyun son derece öpülesi...

Lanet olsun.

"Akşam yemeği için istediğin özel bir şey var mı?" diye soruyor. "Hayır," diye yanıtlıyorum, dikkatimi dağıttığı için mutluyum. "Buluşacağım akşam yemeği için kardeşlerim."

Beklentiyle omzunun üzerinden bana bakıyor. "Kulağa eğlenceli geliyor. Ben de onlarla tanışacak mıyım?"

"Hayır." Fuayeye ulaştık.

"Ah." Saçını düzeltir ve arkasını döner.

Omuzlarının sertliğini sevmiyorum. Her ne kadar Kendime teraziye eşitleyeceğime söz verdim, bu sadece küçük bir şey. "Onlarla düğün resepsiyonunda tanışacaksın. Bu akşamki yemek erkek erkeğe bir gece. Kardeşlerimin eşleri de davetli değil."

Biraz rahatlıyor. "Anlıyorum." Krem rengi bir Cullinan yanaşırken bana gülümsüyor. Etrafındaki duvar biraz daha az sağlam görünüyor. Yani onu zayıflatmak için ihtiyacım olan tek şey bir parça nezaket mi?

Bu tamamen çok kolay, şüpheli bir şekilde.

Yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Verimli bir gün geçir."

"Sen de."

"Ve gönderdiğim Sebastian Peery işbirliği belgelerine bir göz atın!"

Arabaya tırmanıyor, sonra hızla gözden kayboluyor. Yoldan sapmazsa, herkesten önce ofiste olacak. Yönetici olarak yeteneklerini bilemem ama geldiği için hakkını vermeliyim.

Phantom'umun direksiyonuna geçiyorum.

Kendime, bu evlilikten istediği şeyi ondan alacağımı söyledim. Evlendikten sonra bana imzalattığı belgeyi okudum. Birlikteliğimiz Nesovia'yı kendi kararlarını verebilen bağımsız yetişkin bir kadın olarak tanımaya zorluyor. Ama ona bu açıdan saldırmak çok saçma. Onun parasını ya da işlerini yönetmek istemiyorum. Aslında, ben yasal kısıtlamalardan kurtulma ihtiyacıyla empati kurabilir.

Ama bu onun yöntemini onayladığım anlamına gelmiyor. Peery Diamonds'a ne dersin?

Hisselerini tamamen devralmak için benimle evlenme zahmetine katlandığına göre bu şirketi seviyor olmalı. Ve o Sebastian Jewelry'i kaybetmekle tehdit etti.

Ne ekersen onu biçersin.

Bölüm 14

Lucienne

-Sebastian: Kontrol ettim, ancak işbirliği hakkında herhangi bir belge almadım.

Bu çok garip. Gion'daki öğle yemeğimizden sonra Bianca'dan her şeyi ona yeniden göndermesini istedim ve gönderdiğini doğruladı. Zorluk mu çıkarıyor? Ama onları hiç almadığını iddia etmek için bir nedeni yok. Bu tür hareketler ona paraya da mal oluyor.

Öte yandan, sözleşmemizde işbirliğine öncülük edeceğim belirtilmişti, yani bu beni baltalamanın bir yolu olabilir. İçimi çekiyorum ve Julio'yu şirket içi haberciye bağlıyorum.

-Ben: Sebastian Peery'nin tüm işbirliği belgelerini Sebastian Lasker'a e-posta ile gönderir misiniz?
slasker@sebastianjewelry.com

-Ben: Ayrıca güvenliğe Roderick, Karl ya da Vonnie'nin hiçbir koşulda binaya girmesine izin vermemelerini söyleyebilir misiniz? Eğer ısrar ederlerse, Huxley & Webber'dan Jeremiah Huxley ile temasa geçmelerini söyle. Ayrıca Karl'ın çalışan rozetini ve giriş anahtarlarını devre dışı bırakın.

Telefonumu Roderick, Karl ve Vonnie'den gelen tüm aramalar sesli mesaja düşecek şekilde ayarladım. Onları engellemeyi düşünüyorum ama beni taciz etmek için başka numaralar bulacaklar. Evliliğimi öğrendiklerinde çok geç olacak.

Bunu yaptıktan sonra gelen kutumu tarıyorum. En önemlisi Nesovia'daki hukuk ekibimden gelen bir e-posta.

dosyalanmış ve onaylanmıştır. Roderick artık hiçbir şekilde mütevellim olarak hareket edemez. Özel tröstteki Peery Diamonds hisseleri için vekilim de değildir.

Bu keyifli bildirimim hemen altında Julio'dan gelen ve kişisel mali durumumu incelemeleri için tutabileceğim denetim ekiplerinin listesini içeren bir bildirim var. Bir çift seçtim ve Julio'ya onlarla randevu ayarlamasını söyledim. Güvenimin nasıl sarsıldığını araştırmam gerekiyor. fon kullanıldı. Roderick'in paramı cömertçe kullanması konusunda tam olarak ne yapabileceğimden emin olmasam da - yasalar boşluklarla dolu - zararın boyutunu bilmem gerekiyor. Ve iyi bir hukuk ekibi onun canını yakmak için bazı yollar bulabilir.

İK'ya Karl'ı aşırı devamsızlık ve görevi ihmal nedeniyle işten çıkarma talimatı gönderdim, ardından devamsızlık yaptığı tüm günleri saydım ve o günler için maaşını ve sosyal haklarını geri almak için elimizden gelen her şeyi yaptık.

Daha sonra, iç uyumdan Naomi'ye e-posta gönderdim ve ondan son harcama raporlarının kapsamlı bir denetimini yapmasını istedim.

yirmi dört ay. Ne zaman yöneticilerden bazılarını soruşturmak için iç uyumu kullanmaya çalışsam Roderick bunu durdurmak için elinden gelen her şeyi yaptı. C-suite'imizin bir üyesi olmasa da, Peery Diamonds'ın yönetilme biçiminde muazzam bir söz hakkına sahipti çünkü hisselerimi uygun gördüğü şekilde oylayabiliyordu.

Ama artık değil. Başkan Yardımcısı ve üstü seviyedeki herkesi denetlemeyi planlıyorum çünkü bazılarının zimmetine para geçirdiğinden şüpheleniyorum. Şirket kasasından tek seferde bir milyon dolar almak gibi dramatik bir şey yaptıklarından değil. Zimmete para geçirmenin en yaygın yolu harcamaları şişirmektir ve eğer iç kontrol gevşek ise yöneticilerin her ay harcanmamış binlerce dolar daha talep etmeleri o kadar da zor değildir.

Evliliğimi de duyurmam gerekiyor ama bunu nasıl yapacağımızı Sebastian'la konuştuktan sonra yapacağım.

Telefonum çalıyor.

-Az önce gördüm! Bensiz evlendiğine inanamıyorum!
-Bianca: Tabii sahte bir haber değilse ve fotoğraf yapmadılarsa.

Haber mi? Hayal kırıklığı ve istifa üzerime çöktü. Sanırım paparazziler bizi yakaladı. Lanet olsun. Halkla ilişkiler ekibimizin Sebastian'ın adamlarıyla duyuruyu koordine etmesini istedim.

Aynı zamanda, şu an için sırtımı sıvazlamak istiyorum Bu sabah ailemin binaya girmesini engellediler.

-Sana haber vermediğim için özür dilerim. Ama bir hata yok.

-Senin için orada olmak istedim! Sen benim en iyi arkadaşımsın!

-Biliyorum ama Sebastian'ın ve Jason'ın da programı vardı.

-Bianca: Jason kim?

-Ben: Jason Choi. Onu liseden hatırlıyor musun? O şimdi bir yargıç. Bizimle evlenmeyi kabul etti.

-Bianca: Oh. Çok nazikti ama Tanrım.

Mesajları huysuzlukla dolup taşıyor. Gülümsemek zorundayım çünkü bunun her zaman yanımda olma arzusundan kaynaklandığını biliyorum.

-Gerçekten üzgünüm. Ama sen aile krizinle uğraşırken seni rahatsız etmek istemedim. O bundan daha önemli. Bu arada, sen nasılsın?

-Bianca: Tamam. Teyzem zambaklar için teşekkür ediyor. Çok düşüncelisin.

-Önemli bir şey değildi.

-Yakında evde olacağım.

-Benim adıma acele etme. Ne yapman gerekiyorsa onu yap.

-Hayatındaki önemli hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum. Ben yanında olmazsam arkanı kim kollayacak?

Bianca bir kadının isteyebileceği en sadık kankadır. O yanımda olmasaydı hayatım çok daha zor olurdu.

-Bianca: Bu arada, Gabriella Ricci'nin bu açıklamayı yapmasını nasıl sağladınız?

Sebastian'ın eski sevgilisinden bahsedince karnım yanıyor. O ne yaptı ve ben şimdi nasıl bir halkla ilişkiler felaketinin içindeyim?

-Ne ifadesi?

-Onu terk ettiğini ve ortada bir erkek hırsızlığı olmadığını söyledi. Oldukça ikna ediciydi.

Bu Sebastian'ın işi olmalı. Daha sonra kontrol etmek için aklıma bir not alıyorum.

-Bianca: Her neyse, bunu söylemesine sevindim. İnsanların senin hakkında kötü düşünmeye devam etmesini istemem.

-Bianca: Ayrıca uçuş programını kontrol ettim. En geç Perşembe günü orada olmalıyım.

-O zaman resepsiyon için zamanında dönmüş olursun! Davetli listesinde olduğundan emin olacağım.

-Teşekkür ederim! Düğünü tamamen unutmuşum. Resepsiyon! Aman Tanrım, çok heyecan verici. Ve ben zaten bir davetli listesi yaptım. O aldatan sik kafalıyla olan düğünün için yapmıştım ama bu etkinlik için de kullanabilirsin. Aynı aile falan. Şirket intranetinde var. Julio'ya mesaj atıp haber veririm.

-Mesain bitti. Ona söyleyeceğim. Sadece kendine iyi bak. Ailen ve akrabalarınla daha fazla zamana ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı?

-Bianca: Yapacağım. Seni seviyorum.

-Aynı. :heart-emoji:

Takvim uygulamam beş dakika içinde bir toplantı için beni uyarıyor. Telefonu bırakıp dışarı çıkıyorum. Dünkü kayıp zamanı telafi etmek için öğle yemeği boyunca çalışıyorum. Öğleden sonra dört civarında James'ten arabayı getirmesini istedim. Los Angeles'taki amiral mağazamıza uğramak istiyorum. Zaman zaman, tüm perakende satış noktalarımızdan emin olmak için doğaçlama bir mağaza ziyareti yaparım.

uygun görünüm ve hissiyata sahip. Darren'ın tuttuğu bazı danışmanlar her mekanın kendine özgü bir tadı olmasının daha iyi olduğunu söyledi ama ben buna katılmıyorum.

Peery Diamonds lüks bir

abartılı mücevherlerle birlikte deneyim ve bazı temel standartlar karşılanmalıdır. Bununla birlikte, mağaza yöneticilerinin kendi mağazalarını daha özel ve lüks hissettirmek için ekledikleri ekstra dokunuşları görmeyi seviyorum ve

Bunların en iyilerini tüm lokasyonlarımızda uygulamanın yollarını bulmaya çalışıyoruz.

Arabaya bindikten sonra, tatsız bir şekilde tanıdık gelen paparazzinin hâlâ kayıp olduğunu fark ediyorum.

"Stalker'ı bugün herhangi bir yerde gördün mü?" James'e sordum.

"Hayır, hiçbirini görmedim," diyor, gözleri yolda.

"Ne kadar garip."

Homurdanıyor. "Sonunda seni yalnız bırakmalarına sevindim." "Sanırım..." Mutlu olmam gerekirken, bir parçam

Çünkü bir şeyler ters gidiyor. Ergenliğimden beri peşimdeler. Neden şimdi durdular? Bu da Sebastian'ın işi mi? Ben, o ve Gabriella hakkında makaleler yayınladıktan sonra onları dava etmekle mi tehdit etti? Bu yüzden mi durdular?

Daha önce benimle uğraştıklarında onları dava etmeyi denemeli miydim? Bunu birçok kez düşündüm, ama Bianca yasal işlemlerin daha fazla dikkat çekeceğine beni ikna etti. Davalardan korkmadıklarını göstermek için daha da acımasız olabileceklerini söyledi. "Eğer endişelenselerdi

asla paparazzi olmazlardı."

O haklı, ama yine de...

Eğer onları yakamdan düşürebileceksem, yasal masraflar için yüz binlerce dolar harcamaya değer.

Cullinan yoğun Los Angeles trafiğinde manevralar yaparken dışarıya bakıyorum. Çok fazla araba, çok fazla insan. Uzun bir nefes alıyorum.

Dünya şu anda çok özgür hissediyor. Uluslararası merkezin taşınması, iç denetimler ve Sebastian Peery işbirliğinin ciddi bir şekilde başlamasıyla birlikte ama bitmek bilmeyen görev listesi göz korkutucu gelmiyor. Aslında sonunda sürücü koltuğunda olduğumu bilmek bana enerji veriyor.

Caddenin diğer tarafından bir otobüs gürültüyle geçiyor. Yan tarafında parlak bir göz farı reklamı ve üzerinde gülümseyen bir Gabriella Ricci.

Kalbim bir an için donuyor. Saçları dağınık, gülümsemesi şımarık ve kaygısız, sadece yüz hatları ya da rengi değil, tavırları da bana hiç benzemiyor. Sanmıyorum ki Hiç böyle gülümsememiştım. Ted'in dün söyledikleri aklıma geldi.

Sen kesinlikle Sebastian'ın tipi değilsin.

Ama beni istiyordu, en azından bedenimi istiyordu. Gabriella'ya aşık olmasına rağmen beni bu kadar arzuluyor olması hakkında ne hissedeceğimi bilemiyorum. Şuna bak. dün limuzinde ve bu sabah spor salonunda oldu. Ayrıca onu bu kadar utanmazca geri istediğim için mutlu mu olmalıyım yoksa dehşete mi düşmeliyim karar veremiyorum.

Sonra Bianca'nın daha önce bahsettiği açıklamayı kontrol etmediğimi fark ettim. Gabriella her zamanki gibi muhteşem görüldüğü bir video paylaşmış.

"İnsanların neden Lucienne Peery'nin Sebastian'ı 'çaldığını' söylediklerini anlamıyorum. Kendisinden erkek çalınan bir kadına mı benziyorum?" Alay ediyor, sonra da seyirciye şakacı bir şekilde sırtıyor. "İlişkimiz benim istediğim yönde gitmiyordu.

Sebastian harika bir adam olsa da, hayatıma devam etmenin zamanı gelmişti. Sorun bende, onda değil." Ses tonundan o olduğu anlaşılıyor. "Her neyse, ikisine de en iyisini diliyorum."

Yani. Benimle evlenmesi gerektiğini söyledikten sonra onu terk etti. Şaşırtıcı değil. Onun durumunda olsaydım ben de aynısını yapardım. Onunla evlenmek istediğini söylemesine şaşmamalı.

Gabriella iyiydi ve detay vermeyi reddetti. Muhtemelen bu konuda yıkılmıştır.

Benim durumum duygusal zina gibi. Onun üzerinde yasal hakkım olabilir, ama onun kalbine sahip olan Gabriella.

Her ne kadar Sebastian ondan özellikle sadık olmasını beklemediğim düşüncesiyle aşağılansa da, penisinin kalbinin kime ait olduğunu umursamaması beni üzüyor ve kendimi ikinci tercih gibi hissettiriyor.

hayatımdaki birçok insan.

Öte yandan, evliliğimiz boyunca sadık kalacağını söyledi, büyük olasılıkla bir onur duygusundan ya da bana duyduğu azıcık saygıdan dolayı. Kalmasını talep edemem.

Eğer iyi bir koca olmak için çaba gösteriyorsa, evliyken bekar kalabilir. Kendi çelişkili duygularım, onu bu evliliğe zorladığım için benim yüküm. Evlenene kadar iyi bir eş olmaktan başka bir şey düşünmeyeceğim.

ve dostane bir şekilde boşanabiliriz. Ona en azından bunu borçluyum.

Araba nihayet amiral gemisi mağazasının önünde durur. James kapıyı açar.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve dev mermer ve camdan yapılmış lüks anıtime doğru adım atıyorum.

Burası duygusal bir yer. Peery Diamonds'daki ilk işime burada kıdemsiz bir ortak olarak başladım. Büyükbabam, burada çalışmazsam etkili bir yönetici olabileceğime inanmıyordu.

ortaklarımızın nasıl etkileşime girdiğini ve nasıl satış yaptığını bilmiyordu.

-Müşteriler.

Topuklarım parlak şampanya rengi taş zeminde

sessizce takırdıyor. Ta şeklindeki mini avizeler usulca
parlıyor,
ve Chopin havada süzülüyor. Her cam kasa tertemiz,

Lacivert kadife bozulmamış. Her türlü değerli taş ışıkların altında parılıyor, olağanüstü kesim ve tasarımlarımızı sergiliyor.

Bir çift Asyalı kadın banklardan birinde oturuyor. Görünüşleri neredeyse birbirinin aynısı: aynı muhafazakâr siyah etek takım, siyah topuklu ayakkabılar ve topuz yapılmış saçlar. Tırnakları düzgünce kesilmiş ve cilasız; orta sınıf bir mağazada bulabileceğiniz ortalama kalitede inci küpeler dışında herhangi bir mücevher takmıyorlar. Bileklerindeki saatler işlevsel, basit yuvarlak yüzlü ve koyu kahverengi deri kayışlı, lüks mağazalarda bulabileceğiniz türden değil.

Önlerinde iki kadife tepsinin bulunduğu bir masa var. kol düğmeleri, yüzükler ve bilezikler sergiliyor. Tipik müşteri profilimize uymadıkları için tam olarak ne tür tasarımlara baktıklarını merak ederek yaklaşıyorum. Masadan üç adım uzaklaştığımda, siyah saçlı bir çocuk birdenbire son sürat koşarak geliyor. Çocuk Bir elinde çocuğun damlatmaz bardağını tutarken bacağıma çarptı.

Hemen kıcının üzerine düşer. Fincan küçük tombul elinden uçar, yarısı çikolata olduğu anlaşılır. milkshake üzerime düşüyor. Buz gibi sıvı elbisemi ıslatıyor ve ayakkabılarımın üzerine damlıyor. Diğer yarısı da tepsilerin üzerine sıçırıyor ve ısıltılı eşyaları kirletiyor.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, çocuk sersemlemiş küçük bir melek gibi kahverengi gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. Boş eline ve ıslak elbiseme bakıyor. Çenesi titremeye başlıyor ve gözyaşları uzun kirpiklerine sıçırıyor.

"Sorun değil," diyorum.

Asyalı kadınlar çoktan ayağa kalkmış ve koşarak yanlarına gelmişlerdir. İçlerinden biri çocuğun sırtına sakinleştirici bir el koyuyor ve yatıştırıcı bir ses çıkarıyor. Diğer kocaman siyah çantasından bir paket antibakteriyel mendil çıkararak bana yaklaşıyor.

"Çok üzgünüm," diyor. "O olduğunu fark etmemiştim Koşuyorum." Son derece endişeli görünüyor. "Az önce kontrol ettiğimizde sessizce oturuyordu."

Hızla tıklayan ayak sesleri solumdan yaklaşıyor. Dönüyorum ve ince yapılı Asyalı bir kadının bize doğru koştuğunu görüyorum. Diğer ikisinden farklı olarak, kirli beyaz geniş kenarlı bir şapka, mor asimetrik bir elbise ve çıplak sivri burunlu stiletolar giymiş. Uzun kumral saçları bağlanmamış, kulaklarındaki ve boğazının etrafındaki elmaslar büyük ve mükemmel kalitede...

Peery Diamonds'ın taşıyabileceği bir şey. Bileğindeki saat Sebastian Jewelry'nin saat lansmanından sınırlı sayıda üretilmiş. Bir tane alabilmek için bir çeşit VIP listesinde olmalı.

"Liam! Ne yapıyorsun?" Gözleri beni ve milkshake ile ıslanmış tepsileri tarıyor. Uсталıkla manikürlenmiş elleri ağzına doğru uçuyor. "Aman Tanrım."

Çocuk kollarını ona doğru kaldırıyor. Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülürken "Anne," diyor.

Çömeliyor ve onu kucağına alıyor. Çocuk hemen bir koala gibi ona sarılıyor, ağlamaklı yüzünü omzuna sürtüyor, ama dört bin dolardan fazla tutan bir elbisenin üzerinde yarattığı dağınıklık umurunda değil gibi görünüyor. Çocuğa duyduğu bariz sevgi karşısında kalbim yumuşuyor. Kendi annemle özlemini çektiğim türden bir etkileşim. -Önce benim geldiğimi bilmek.

Kadınlara dönüyor ve anlamadığım bir dilde sert bir şeyler söylüyor. Onlar da aynı dilde cevap veriyor.

Bana döndü. "Bütün bunlar için çok üzgünüm. Bu benim hatam."

"Bu kimsenin suçu değil. Çocuklar cocuktur," diyorum gülümseyerek. "Evet, ama ne olursa olsun, bu olmamalıydı."

Dadısını yanımızda tutmamın bir nedeni var."

Gözlerim, vatana ihanet ederken yakalanmış gibi görünen iki kadına kayıyor.

"Bayan Lim dadımız. Bayan Kim benim asistanım," diye açıklıyor çocuğun annesi, sonra dikkatini tekrar elbiseme çeviriyor. "Umarım milkshake çıkar, ama çok... çikolatalı."

"Sorun değil. Endişelenme."

Boğazından sıkıntılı bir ses çıkarırken beni duymuyor gibi görünüyor. "Berbat görünüyor. Ve ayakkabıların..."

"Başka bir çiftim daha var. Bu da sadece bir elbise." Onlara küçük bir omuz silkme ve gülümseme veriyorum.

"Bunu söylediğin için teşekkürler ama ikimiz de bunun sadece bir elbise olmadığını biliyoruz," diyor. "Bu sınırlı sayıda üretilen bir Avery Parker."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Haklı; bunu Avery Parker'dan aldım, oldukça yeni bir tasarımcı ve bu sektörde büyük bir sıçrama yaptı. son birkaç yıldır.

"Bu koleksiyonda sadece elli tane var ve hepsi satıldı."

"Tamam, şimdi merak ettim. Bunu nereden biliyorsun?" "Annem Avery'yi yeniye finanse etti ve ben elbiselerden biri dolabımda duruyor. Yıldönümüm için saklıyordum."

Avery Parker, Hae Min Grubu tarafından destekleniyordu... "Siz Yuna Hae Winters mısınız?" Ben soruyorum.

"Evet." Bir kaşını kaldırdı. "Sorma sırası bende: Nereden biliyordun?"

"Nasıl yapmam?" Hae Min Group'u araştıran herkes, Hae ailesi tarafından kontrol edilen çok uluslu bir holding olduğunu öğrenebilir. Başkanın iki çocuğu var. -Eugene ve Yuna. Her ne kadar Yuna işin yürütülmesiyle ilgili olmasa da, söylentilere göre Hae Min Grup'tan bir iyilik istiyorsanız, en kolay yol Yuna'dan geçiyor çünkü o ailenin bebeği ve ona tapıyorlar. "Hae Min Grup'la bir ortaklık görüşmesinin ortasındayız."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Evet! Ben Lucienne Peery. Bana Lucie ya da Luce diyebilirsiniz." Elimi uzatıyorum, bir yandan da onun tepkisine karşı kendimi hazırlıyorum. İnsanlar bana her zaman soğukkanlılıkla bakarlar.

kim olduğumu öğreniyorlar, dışarıdaki tüm korkunç başlıklar sayesinde. Daha sonra ne yaparsam yapayım, genellikle benim hakkımdaki önyargılı fikirlerini değiştirmiyor.

Gülümsemesi daha da genişliyor, gözleri hala sıcak. "Oh, bu

Neden bu kadar tanıdık geliyorsun? Takılarınıza bayıldım! Modern bir duyarlılıkla çok şık." Oğlunu kaydırıyor ve el sıkışıyor. "Ama bunları bulmak her zaman kolay olmuyor. Tasarımcılarınızdan birine danışıyordum çünkü kocam için özel yapım bir şeye ihtiyacım var. Yıldönümümüz yaklaşıyor."

İçimde bir rahatlama hissettim. "O zaman doğru yerdesin. Eminim tasarımcılarımız sizin için harika özel çalışmalar yapabilirler."

"Yaptılar! Bana bazı ön taslaklar gösterdiler ve her şey harika görünüyor. Çok heyecanlıyım." Parlıyor Çok güzel. "Geçen yıl benim ve ruh kız kardeşim için yaptıkları özel eşleştirme bilezikler de kesinlikle harikaydı."

"Ruh kardeşi mi?"

"Ruh eşiniz gibi, en iyi arkadaşınız dışında, kız kardeşiniz gibi hissediyorsunuz, anlıyor musunuz? Ivy de mücevherlerine bayılıyor. şu bileziğe bak." Kolunu kaldırarak platin takılar ve elmaslardan oluşan çift diziyi gösteriyor. "Onları her zaman takıyoruz."

"Bu çok güzel." Gururla gülümsedim. Çantama uzanıp kartımı çıkarıyorum ve ona uzatıyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Çok teşekkür ederim. Siz en iyisisiniz. Bu da kartım."

Asyalı bayanlardan biri hemen bir kart çıkarıyor ve bana uzatıyor.

Yuna şöyle devam ediyor: "Leke çıkmazsa beni arayın. Bir yolunu bulup senin için doğru olanı yapacağım. Zaten Avery'yi bir süredir görmedim." Sırıttıyor.

"Teklifin için teşekkürler," diyorum, ancak elbise konusunda ona ulaşmaya niyetim yok. Gerçekten o kadar da önemli bir şey değil. Elimi Liam'ın başının arkasında gezdiriyorum, saçlarının pürüzsüz ipeğini hissediyorum. Bana endişeyle bakıyor. O da

ortalığı karıştırdığını biliyor. Gülümsüyorum. "Merak etme Liam. Bunu bilerek yapmadığını biliyorum."

"Başım belada değil mi?" diye soruyor küçük bir sesle. "Hayır."

"Özür dilerim," diyor ciddiyetle, Yuna ve ben onun ağır iç çekişine gülmemek için dudaklarımızı bastırıyoruz, sanki dünyanın yükü onun küçük omuzlarındaymış gibi.

"Özrün kabul edildi."

Boş milkshake bardağına bakıyor, yumuşak ağzının köşeleri daha da aşağıya doğru dönüyor.

"Dondurma sever misin? İstersen ve annen de uygun görürse biraz var" diye ekliyorum. Amiral gemisi mağazamız içecek servisi yapıyor ve dondurma da stoklarımızda bulundurduğumuz bir şey.

Başını kaldırıyor, gözleri anlık bir mutlulukla parlıyor.

"Dondurma mı?"

"Evet."

Annesine döner. "Her şey yolunda mı?"

Yuna güler. "Uh-huh." Onun alnından öpüyor ve bana dönüyor. "Çok teşekkür ederim. Çok naziksiniz."

"Benim için zevk."

Bölüm 15

Sebastian

Kardeşlerimle normalde akşam yemeklerimizi yediğimiz et lokantası yerine Noah'ın yerine gidiyorum. Grant hala Aspen'e davranış şekline kızgın, bu yüzden harika biftekleri ve şehirdeki en iyi ekmekleri olmasına rağmen artık oraya gitmiyoruz. Noah bu duruma üzöldüyse bile -ki kendisi ailenin karbonhidrat bağımlısıdır- bunu belli etmiyor.

Her zaman birbirimizin arkasını kollarız. Birimize kazık atarsan, hepimize atmış olursun.

Noah, akşam yemeğimiz için popüler bir özel aşçı olan Jane Pryce'ı tuttuğunu söyledi, bu yüzden iyi olmalı. Bir şeyler istedi.

ev gibi ve doyurucu, bol etli.

Yemekte sadece yedi kişiyiz, her ne kadar üçümüz - aslında dördümüz- artık evli olsak da. Emmett, Griffin ve Grant'in eşleri iyi anlaşıyor. Sadece kardeşlere özel brunch'larımız ya da akşam yemeklerimiz olduğunda birlikte takılıyorlar, yüz bakımı yapıyorlar ya da kocalarının siyah AmEx kartlarıyla kendi hallerine bırakıldıklarında kadınlar ne yapmaktan hoşlanırsa onu yapıyorlar.

Geçen sefer Amazon'dan yüzden fazla aşk romanı sipariş ettiler. Amy pek okumasa da Sierra ve Aspen okuyor ve "iyi kısımları" yüksek sesle okuyup

Çikolata fondü ve köpüklü beyaz armut şarabı eşliğinde her birinin anatomik olasılıklarını analiz edin.

Luce'u üçlüyle tanıştırmalı mıyım? O olmasa bile Evlenmek istediğim biri, o benim karım. Ama uyum sağlayabilecek mi? Amy, Sierra ve Aspen normal insanlar. Her yıl haklarında düzinelerce skandal manşeti çıkmıyor, seks partileri ya da uyuşturucu kullanmıyorlar. Yine de... Luce

seks partileri ya da uyuşturucu da kullanmıyor olabilir - en azından ben herhangi bir işaret görmedim. Ama yine de onlar gibi değil.

Belki gelecek cumartesi düğün resepsiyonunda tanıştıırılabilirler. Böylece Luce'dan hoşlanmazlarsa, onunla vakit geçirmek için baskı hissetmezler.

Noah'ın evi Malibu'da denize sıfır bir arsada yer alıyor. Tamamen krom, taş ve camdan oluşan ev okyanusa bakıyor. Gün akşama döndüğünde, gökyüzü bronz ve mora dönüştüğünde muhteşem oluyor. Arazi, şaşırtıcı derecede sağlam olan ferforje demirle çevrili. Noah, babasının fahişesi ona ulaşmak için ferforje bariyerin üzerinden atladıktan sonra elektrikli bir çitle güçlendirmiş. Mahremiyete ve sahile ihtiyacı olduğunu söylüyor. Bence sadece oturma odasından ve üst kattaki herhangi bir yatak odasından görebileceğiniz kumda oynaşan bikinili kızları seyretmeyi seviyor.

Nicholas ve ben aynı anda geldik. Arabalarımızı park ettik. Diğer kardeşler zaten burada.

Nicholas Bentley Flying Spur'dan inerken el sallıyor. Annelerimiz farklı olsa da çoğu insan akraba olduğumuzu söyleyebilir. Aslında yedimizin de akraba olduğunu söyleyebilirler çünkü hepimiz babamın rengine ve çenesine sahibiz. Joey

Ayrıca babamın "Promethean" kaşına sahip olduğumuzu söylüyor, ancak ben onun gözlemlerine fazla itibar etmemeyi tercih ediyorum çünkü Ağzından çıkan her şey babamı pohpohlamak için tasarlanmış.

Nicholas'ın bir lakabı yok çünkü annesi ruh haline göre Nikki ya da Nic diye hitap ediyor. Son derece kaprisli bir kadın ve nasıl olup da Nicholas gibi sağlam ve istikrarlı bir oğlu olduğunu asla anlayamayacağım. Bin yıllık bir meşe kadar sağlam ve güvenilir.

Sierra, Nicholas'ın harika bir erkek arkadaş olacağını gözlemledi. "Tam g venebileceğin türden bir adam. Hâlâ bek r olması çok garip. Bu şehirdeki kadınlar k r olmalı."

Kadınlar k r değil. Sadece bize söylemeyi reddettiği bir kıza takıldığı için ilgilenmiyor. Ve bu o zamandan beri devam ediyor... Hatırlayamıyorum bile.

"Güzel yüzük," diyor parmağıma bakarak. "Mücevher konusunda her zaman en iyi zevke sahipsin."

"Luce seçti." "Luce mu?"

"Lucienne kişiliksiz hissediyor."

"Ah." Nicholas'ın gülümsemesi fazlasıyla sakın ve bilmişti.

"Ne?"

"Sadece başka bir veri noktası topluyorum." "Ne için...?"

"Bence ondan biraz hoşlanabilirsin."

"Tanrım, dur. Kahve içmezsen böyle olur." Çok kahve içen biri değildir. Bize brunch için katıldığında içiyor - çünkü geri kalanımız kahve bağımlısıyız

-Ama kendi başına, bunu gerçekten aramıyor. Bu doğal değil.

Nicholas ve ben içeri giriyoruz. Noah'ın evi, tabanca ve göğüs gibi görünen garip postmodern avizeleri olan prototip bir bekar evi - kürelerin şekillendirilme şekli

-Ayrıca dart, bardo masası, langırt makinesi, langırt ve tamamen dolu bir barı da gözden kaçırmak mümkün değil. Devasa bir

Marilyn Monroe'nun çerçeveli siyah-beyaz fotoğrafı duvarı süslüyor. Maksimum dekolte için ellerini dizlerine koymuş, öne doğru eğilmiş. Sağ köşeye imzası atılmış ve Noah bu fotoğraf için olduğundan daha fazla para ödemiş. bunun için mantıklı.

İlginçtir, tek bir çita fotoğrafı bile yok. Noah bir vahşi yaşam fotoğrafçısı, ancak sadece kendisinin anlayabildiği bir nedenden dolayı roman yazarı olmak istiyor. Köşedeki masanın üzerinde okyanusa bakan gerçek bir daktilo var. Yanında kocaman bir kâğıt yığını duruyor ama sol taşağım üzerine bahse girerim ki hâlâ giriş cümlesini bulamadı.

Uzun kiraz yemek masasının üzerinde biftek, haşlanmış yabani somon, Alman patatesleri ve diğer garnitürlerden oluşan devasa bir sofraya var. Noah karbonhidrata bayıldığı için ortada bir dağ dolusu taze pişmiş ekmek var.

Ağzını bir rulo ile doldurmuş, yanakları bir hamsterinki kadar dolu. Beni fark edince hızla yutkunuyor, sonra da Pétrus ile yıkıyor. "Bizi düğününe davet etmediğine inanamıyorum!"

"Oh, hadi ama." Boş bir koltuğa oturup biftek ve patates püresi yerken alay ediyorum. Açlıktan ölüyorum.

"Seni bizimkine davet ettik," diyor Emmett. Grant onun yanında başını sallıyor. O ve Emmett birlikte bir risk sermayesi şirketi kurdular ve genellikle her konuda hemfikirler.

"İnsanların yüzde kaçının bu işi yapmadığını biliyor musunuz?
düğünlerine ailelerini davet edip sonunda boşananlar
."

Griffin evlilik başarısızlığı üzerine okuduğu istatistiklere ve araştırma makalelerine başlamadan önce, "Seni iyi bir nedenden dolayı davet etmedim," diye araya giriyorum. Her türlü tuhaf konuda devlet kayıtlarıyla çok fazla zaman geçiriyor. Ama sonra, o bir ekonomist. Bu bir fetiş gibi.

"Babamı davet etmişsin," diyor Huxley. "Noah bize Joey'nin bu sabah babamın Instagram'ında paylaştığı fotoğrafı gösterdi."

"Bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum," diye mırıldanıyorum. Noah, "Başlığı görmek ister misin?" diyor.

"Hayır." Joey'nin ne dediğini okumama gerek yok. Dün onunla aynı alanı çok uzun süre paylaştım. "Ben sadece onları davet ettim çünkü her şey bir şakaydı."

Grant başını eğiyor ve gövdeyi kontrol etmek için büyük bir çaba sarf ediyor. "Yeni gelinin onu davet ettiğin için seni bıçakladı mı?"

"Hiç kan görmüyorum," diyor Nicholas.

Griffin, "Muhtemelen iğrenip gitmiştir," diyor. "Çocuklar," diyorum, "ondan hoşlanıyor."

Odaya şaşkın bir sessizlik çöküyor. Kardeşlerim sanki az önce onlara bir kaktüsle götten sikilmekten başka bir şey istemediğimi söylemişim gibi bakıyorlar.

Sonunda Emmett Bordeaux'sunun geri kalanını yutar. "Tekrar söyle, mais en français - çünkü sanırım İngilizce

anlama yeteneğimi kaybettim."

Hepimiz Avrupa'da okuduğumuz için Almanca, İtalyanca, Portekizce ve İspanyolca'ya ek olarak Fransızca ve tabii ki İngilizce konuşuyoruz. Ben de mecburen. "Elle l'aime."

"Sikeyim. Ben," diyor Nicholas.

"Kafası iyi miydi? Sarhoş muydu?" Noah soruyor.

"Her ikisi de olmalı," diye mırıldanıyor Griffin. Birinin babamı sevebileceği herhangi bir senaryo hayal edemiyor.

Başımı salladım. "Hayır."

Huxley bana acıma dolu bir bakış attı. Bu biraz ürkütücü, Çünkü merhamet onun uzmanlık alanı değil. "Delilik boşanmak için geçerli bir sebep olabilir."

Keşke. "Yapamam. Beni daha önce terk etmeye karar vermediği sürece en az beş yıl evli kalmamız gerekiyor."

"Eğer onun yanında sürekli geçirir ve osurursan Muhtemelen bu ay bitmeden senden boşanırım" diyor Noah.

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu iğrenç."

"İşe yarıyor. Güven bana."

Herkesin kafası ellerini açmış olan Noah'ya doğru döner.

"Ne? Sonuca itiraz edemezsin. Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum" diyor.

"Yapma. Hiçbir şeyin faydası olmayacak. Her neyse, hepiniz önümüzdeki Cumartesi Luce'un evindeki düğün sonrası resepsiyona davetlisiniz. Eşlerinizi ve kız arkadaşlarınızı da getirin."

"Babam geliyor mu?" Grant temkinli bir şekilde soruyor. Babamızın Aspen'i soft-core porno yıldızı yapmayı teklif etmesinden sonra bir daha ona yaklaşmasına asla izin vermeyecektir.

"Kesinlikle olmaz. Bu yıl için Ted Lasker tolerans katsayımı kullandım."

Emmett biraz rahatlar. Babam onu ve Amy'yi "torununu" görmek istedikleri için rahatsız ediyordu. Kız mı erkek mi olduğunu bildiğini sanmıyorum. Emmett bunu sır olarak sakladığı için değil, babamın hatırlaması çok zahmetli olduğu için.

"Ayrıca, yardımına ihtiyacım var," diyorum.

Kardeşlerim bana dönüyor, anında ciddileşiyorlar.

"Peery Diamonds'tan hisse almaya başlamanı istiyorum," dedim. "Ben finanse edeceğim."

"Saçmalama." Huxley bana ters ters bakıyor, ruhunun derinliklerine kadar hakarete uğramış. "Senin parana ihtiyacımız yok."

Diğer kardeşlerim bana ne dedin der gibi bakıyorlar. "Bu ne için?" Grant soruyor.

"Teraziye eşitlemek için. Luce beni zorlayarak bu evlilikten istediğini elde ettiğini düşünüyor. Ona yanıldığını kanıtlayacağım."

Emmett kaşını kaldırıyor. "Peki bu...?" "Peery'nin CEO'su unvanını elinden alacağım. Elmaslar."

Bölüm 16

Sebastian

Cumartesi sabahı koridorda ilerlerken sessiz kalıyorum. Uyumak isterse diye Luce'u rahatsız etmekten kaçınm. Grant ile tenis maçımdan önce kahve içmem lazım. Tilden Kortları, zaman zaman rahatlamak istediğimde oynadığım yer. Her zaman Grant, Emmett veya Huxley'den bana katılmalarını isterim.

Kulüpteki diğer üyeler rakibim olmakla ilgilendiklerini ifade ettiler ama teşekkür etmediler. Oynamaktan çok sosyalleşmekle ilgileniyorlar. Ya da iş konuşmak. bir yandan da egzersiz yapıyormuş gibi davranıyorlar. Bu da yıllık beş haneli üyelik ücretini "iş gideri" olarak yazmalarına yardımcı oluyor.

Onlar, eskortlara ödedikleri paraları silmek için yatakta en son birleşme ve satın almalarını gündeme getiren türden adamlardır.

Bay Belli Belirsiz Onaylamayan Uşak bu kez ortalıkta yok. Ben de kendi kahvemi yapıp kilerden aldığım simit ve buzdolabından aldığım taze krem peynirle birlikte bitiriyorum.

Telefonum çalıyor ve ekranda Grant yazıyor. Bir simit daha alırken hoparlörü kısık sese getirdim.

"Tilden'a doğru yola çıktın mı?" diye soruyor.

Çevresel görüşümde Luce'un merdivenlerden indiğini görüyorum. Kepçe yakalı bir gömlek ve bacaklarını gösteren kısa pileli bir etek giymiş. Kahretsin, çok lezzetli görünüyorlar. Dişlerim onları kemirme isteğiyle ağrıyor. Ve vücudunun geri kalanını.

Günaydın diye el sallıyor, ben de gelişigüzel başımı sallıyorum, sonra da Grant'e cevap verebilmek için boğazımdaki ani düğümü temizliyorum. "Henüz değil. Neden?"

Biraz yalnız kalmak ister misin?

Başımı sallıyorum.

"Gidemem," diyor.

"Neden? Bir şey mi kırdın?" Grant aşırı rekabetçidir ve bir maçtan asla geri adım atmaz.

"Aspen regl döneminde."

Luce'un mutfakta hareket ettiğini, espresso makinesine ulaşmak için arkamdan geçtiğini hissediyorum. Isı cızırdamaya başlıyor, havadaki yük çatırdıyor. Konuşmaya odaklanıyorum. "Ve...?"

"Belini ovmamı istiyor." "Tanrım. Bunu kendisi yapamaz mı?"

Luce kahvesini yudumlarken boğuluyor, sonra da sessizce öksürmeye başlıyor.

Hiç düşünmeden uzanıp sırtına hafifçe bir tokat attım. "Bu işler böyle yürümez." Grant'in ses tonundan anladığım kadarıyla şok olmuştum.

Cehaletine bakılırsa bakire değilsin.

"Kiminle oynayacağım o zaman?"

"Emmett? Huxley?"

"Bugün meşguller."

"Noah boş olabilir."

"Hayır. Birlikte oynadığımız tek seferde ilk servisimi atmaya çalışırken sakatlandım. Ve orada geçirdiğimiz zamanın en kötü noktası da bu değildi, çünkü daha da kötüleşti. Çok, çok daha kötü."

Grant belli belirsiz düşünceli bir ses çıkarıyor. "Evet, oldukça berbat biri. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Aspen'in bana ihtiyacı var."

"Seninle oynayabilirim," diyor Luce.

"Kim o?" Grant diyor ki, aynı anda ben de "Hayır."

diyorum. "Merhaba. Ben Lucie. Ya da Luce." Gülümsüyor.

Neden gülümsediğinden emin değilim.

rahatsız ediyor. Grant bunu göremez.

"Merhaba Lucie. Ben Grant. Tanıştığımıza memnun

oldum. Ve evet, eğer benim yerime geçebilirsen, bu harika olur."

"Ben kadınlarla oynamam," diyorum.

"Cinsiyetçi olma," diyor Grant ve telefonu kapatıyor. Dişlerimi sıkıyorum. Am kırbaçlı pislik!

"O kadar da kötü değilim," diyor Luce kahvesini yudumlarken. "Eminim değilsinizdir." En azından biraz Kardiyovasküler kondisyonu var ve esnek, yani başlar başlamaz bir şey çekmeyecek. Ama onun güzel yüzüne bakıyorum ve avuçlarının yumuşaklığını hatırlıyorum. Bir raketi nasıl düzgün tutacağını biliyor mu acaba? "Ama aslında iyiyim ve sonuna kadar gitmek istiyorum. Bunu seninle yapamayacağım."

"Oh, benimle her şeyi yapabilirsin," diyor ve kahve fincanının kenarından bana bakıyor. "Yoksa benimle oynamak istememenin başka bir nedeni mi var?"

"Sorun sen değilsin. Neredeyse herkes. Sadece üç kardeşim bana ayak uydurabilir ve diğer üçüne asla sormam."

"Noah gibi olmayacağıma söz veriyorum. Bir kasımı çekmeyeceğim ya da çok çok daha kötü bir şey yapmayacağım."

Aptal olduğumu mu düşünüyor? Bir kadın ne zaman bu ses tonuyla konuşsa, ardından daha kötü bir şey gelmesi kaçınılmazdır. "Hayır."

"Hadi ama. Ayrıca, eğlenceli bir çift zamanı olabilir."

"Eğlenceli bir çift zamanı mı?" Bana kalırsa, çift olarak geçirebileceğimiz tek eğlenceli zaman yatay olarak yatak odası. Ya da dikey olarak duşta. Ama tenis kortunda değil.

"Biz evliyiz. Birbirimizi tanımaya ve iyi geçinmeye çalışmalıyız." Umutlu bir gülümseme yayıyor. "Bu durumu en iyi şekilde değerlendirin."

"Kaybettiğiniz için ağlamanın ve dişlerinizi gıcırdatmanın eğlenceli bir çift zamanı olduğunu düşünmüyorum."

Bir keresinde kız arkadaşlarımdan biriyle oynamak gibi bir hata yaptım ve sonu iyi bitmedi. Bir ölüm perisi gibi çılglık attı ve bir sürü utanç verici dikkat çekti. Ve sonra iki hafta boyunca migrenim tuttu. Sonunda onu terk ettim. Çünkü onun hırçınlığından bıkmıştım. Onunla bir oyun daha oynamayacaktım ve hayır, sırf kendini daha iyi hissetsin diye bilerek kaybetmeyecektim. Bu benim hatam değildi.

tenis onun oyunu değildi. Ya da sportmenliğinin arzulanan çok şey bıraktığını.

"Çiftler böyle şeyler yüzünden ayrılır." Keşke Griffin'in zihnine girip ilgili istatistikleri bulabilseydim. Ama yok. Luce'un öfke nöbeti geçirmesi gerekiyor. Eğer onun hakkında okuduklarımin yarısı doğruysa, çok kızgın bir kaybeden olacak. Ve ben asla oyundan atmam.

"Şey. Eğer egon bunu kaldıramıyorsa..." Luce omuz silkiyor.

Homurdanıyorum. "O kadar şeffafsın ki Noah'yı CIA ajanı gibi gösteriyorsun."

"Dizini çeken Noah mı?"

"Evet. Bir şarap bardağını opak gösterebilir." İçimi çektim. "Pekala, tamam. Ama ağlamak yok. Mızızlanmak yok. Sızlanmak yok. Çığlık atmak yok."

"Seni utandırmamaya çalışacağım."

"Ve migren, baş ağrısı ya da kadınların sinirlendiklerinde geliştirdikleri ama sinirlendiklerini kabul etmek istemedikleri şeyler yok."

"Vay canına."

"Wow bir anlaşma değil."

Gözlerini deviriyor. "Peki. Aynı koşullar senin için de geçerli."

"Kaybetmeyeceğim, bu yüzden tartışmalı bir konu."

Onun üzerinde eğlence dalgalanıyor. Muhtemelen benim bir hafta sonu amatörü. "Kendine bu kadar güveniyorsan, bahisleri yükseltmek ister misin?"

"Aklında ne var?" "Neye bahse giriyorsun?"

Gözlerimi kısıyorum. "Eğer bir mucize olur da kazanırsan, dizlerimin üzerine çöküp üç kez boşalana kadar sana oral seks yapacağım." Kızarıyor ama gözlerindeki kıvılcımlar ona ihanet ediyor. "Tamam, her ne kadar sizin için bir ödül gibi görünse de."

"İnan bana, bu senin için bir ödül olacak. Eğer buna layıksan."

Güzel yüzündeki hafif gülümseme, maçımızın sonucu ne olursa olsun buna fazlasıyla layık olduğunu söylüyor. Onun Güven çok sıcak.

"Pekâlâ. Ve eğer kazanırsan," diyor, "bu pek olası değil, ben de senin için aynısını yapacağım. Ama sadece bir kez gelebilirsin.
Daha fazlası için yalvaracak olsan bile."

Bölüm 17

Lucienne

Sebastian bu bahse girmek için yanlış kızı seçti.

Ona söylemesem de lise ve üniversite yıllarımda ulusal sıralamada yer alan bir tenis oyuncusuydum. Bunun ötesine geçmedim çünkü profesyonel olmak annemin ya da büyükbabamın benim için düşündüğü bir yol değildi. Dürüst olmak gerekirse, eğer

ne kadar ileri gidebileceğimi görmemi isteselerdi, bunu yapmak istemezdim. Dünya çapında bir atlet olmak için antrenman yapmak ve Peery Diamonds'ı etkin bir şekilde yönetmek için gün içinde yeterli zaman yok.

Sebastian muhtemelen o kadar da kötü değildir. Tilden Courts gibi yerlerde insanlara karşı oynamak iyi. Üyelik için tek kriter "Yıllık aidatı karşılayabilir misiniz?" Cevabınız evetse, varsınız.

Yeri gelmişken... Roderick, Karl ve Vonnie'nin üyeliklerini iptal etmeliyim. Tenis oynamadıkları ya da ata binmedikleri halde annem hayattayken üye oldular. Sadece Tilden'a üye oldukları için övünmek istiyorlar. Evet, Bu övünme hakkının bedelini şimdi kendi paralarıyla ödemeye başlayabilirler.

Sebastian ve ben onun Phantom'unu mahkemeye götürdük. Rolls gösterişli değil, ama o kadar lüks ki, sanki bir motorlu spa. Tereyağlı deri, gösterge panelinin muhteşem çizgisi ve dikkat çekici renkler - gece mavisi, koyu ahşap ve bir tutam koyu mor ile yeşim taşı. Kombinasyon alışılmadık ama iyi uyum sağlıyor.

Yarım milyon dolarlık aracı kendinden emin bir ustalıkla kullanıyor ve sürüşü inanılmaz derecede yumuşak. Takım elbise içinde süper seksi görünmesine rağmen, aynı zamanda

kısa kollu gömleği ve şortu. Ön kolları yağsız ve kaslıdır. Bu kolları esnetirken kendini filme çekebilir ve bunu kadınlar için porno sitelerinde satabilir. Servetine bir milyar daha ekler.

Tilden Courts'un tertemiz yemyeşil arazisi ortaya çıkıyor. Burası her zaman yeşil ve yemyeşildir, ancak üyeler kahverengi, kurumuş alanlar için ücret ödemezler.

"Soyunma odalarının dışında buluşalım mı?" Dışarı çıkarken söyledim. "Bana uyar."

Ona oyun öncesi ukala gülümsememi veriyorum- ve tenis beyazlarımı giymek için soyunma odasına gidiyorum. Dışarı çıktığımda, Sebastian'ı hiçbir yerde bulamadık. Sanırım hala Değişmek mi? Bir şişe Gatorade almak için dinlenme alanına yöneliyorum, sonra yolumda duruyorum.

Preston.

Barcelona'daki o sinir bozucu karşılaşmadan beri onu görmedim. Pislik olmakla meşgul olduğunu sanıyordum. Çünkü hiç iletişime geçmeye çalışmadı. Gerçi ulaşamazdı, çünkü numarasını engelledim. Ama Comtois ailesiyle yaptığım anlaşmaya göre Sebastian Jewelry'nin sahibi olarak, biraz çaba göstereceğini ve en azından davasını savunmak için bir e-posta yazacağını düşündüm.

Oynamak için giyinmiş. Raketi daha önce hiç kullanılmamış gibi görünüyor. Bu beni şaşırtmazdı. Eğer buradaki diğer üyeler gibiyse, o bir amatör.

Beni görünce kısa bir süre durdu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bir maç için buradayım." Daha uzun durmaya çalışıyorum. Topuklu ayakkabılar olmadan bile gözlerimiz neredeyse aynı hizada.

Bana bir göz atıyor ve sırtıyor. "Oh, anladım. Bir koca arıyorum."

Homurdanmamaya çalışıyorum. Haberleri izlemiyor -sıkıcı olduğunu düşünüyor- ve görünüşe göre ailesi yeni durumum hakkında onu bilgilendirmemiştir. Belki de onu evlatlıktan reddetmişlerdir. Bu harika olmaz mıydı?

Devam ediyor, "Neden zamanını böyle harcadığını anlamıyorum. Bak, eğer ışığı görürsen bu işin peşini bırakmaya hazırım.

ve bizim hakkımızdaki fikrini değiştir-"

"Nefesini tutma." Düşündüğümünden de aptalmış, ben hâlâ onu Vonnie'yle görmeyi silecek kadar zihin açıcı bulamazken nişan konusunu açıyor.

"İşte buradasın," diyor Sebastian'ın sesi arkamdan. "Oh, merhaba, Preston."

Yanımda durduğunda kolumu beline doladım. "Ne mükemmel zamanlama." Ona gülümsüyorum.

Bana hafif meraklı bir bakış atıyor ama bir kolunu omuzlarıma doluyor.

Gördün mü? Zeki bir adamla birlikteyken işte bunu elde edersiniz. Siz söylemenize gerek kalmadan oynamasını istediğiniz rolü biliyor. Karşılık vermek için önceden bir taahhütte bulunmadan birlikte oynamaya istekli olması kalbimi ısıtıyor. Pek çok insan benim için bir şey yapmadan önce bir şey istiyor.

Preston tabloyu incelerken kaşları çatılır. "Siz birlikte misiniz?"

Gülümsememin şiddetini üç katına çıkarıyorum. "Preston, kocam Sebastian Lasker'la tanıştın mı?"

"Ne?" Bağırışı geniş açık alanda çınlıyor. "Onunla evlenemezsin!"

"Yapamaz mıyım? Oh, bu çok kötü." Sebastian'a daha sıkı tutunarak yan tarafımı onunkine bastırıyorum. "Çünkü ben zaten yaptım sayılır." Sol elimi uzatıyorum, böylece Preston muhteşem Toi et Moi yüzüğümü ve alyansımı görebiliyor.

Sebastian da onunkini gösteriyor. Dostum, harika bir takım olduk.

Preston gözlerini hızla kırptırıyor, gözleri donanımımıza sabitlenmiş durumda. Sonunda başını kaldırıyor, yüzü lekeli. "Bana sahip olmak varken neden onu istiyorsun?"

"Ciddi misin? Kör müsün sen?" diye sordum.

"O elmasların sana vereceğim elmasa kıyasla çok küçük olduğunu bilecek kadar iyi görebiliyorum!" O işaret ediyor

Parmağım.

Bakışlarımı tekrar yukarı kaldırmadan önce bir saniyeliğine kasıklarına indiriyorum. "Onunki seninkinden hem daha büyük hem de daha iyi."

Preston, Mike Tyson'dan yumruk yemiş gibi görünüyor. Sebastian sessiz kahkahalarla bana doğru sallanıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Preston hırlıyor.

"Sen." Sebastian kahkahayı bırakıyor. "Üçüncü sınıf bir komedisin ama en azından eğlendiriyorsun." Gözlerindeki yaşları siler.

Preston bana döndü. "Seni kaltak! Benimle alay etmesi tamamen senin suçun!"

Sebastian öne doğru bir adım atıyor ve yüzündeki neşe erirken beline doladığım kolumdan çekiliyor. "Dişlerini korumak istiyorsan ses tonuna dikkat et. Kimse karımla saygısızca konuşamaz."

Sırtını birkaç kez sıvazladım. böyle tepki vermesi için gerekli. Bir yanımda gururlandım. Beni koruduğu için duygulandım ama bir yanımda onun korumasına layık olmadığını düşünüyor çünkü... Onu benimle evlenmeye ben zorladım.

Preston koluyla havayı yarıyor. "O benim nişanlım!"

"Öyleydi. Karıma bir daha nişanlım dersin yüzünü kır."

"Kızlardan önce kankalara ne oldu?"

Sebastian bir adım daha atıyor ve Preston'ın tam karşısına geliyor. "'O benim karım' sözünün hangi kısmını anlamadın?" Tehdit ondan yayılıyor. Preston vazgeçmezse gerçekten yumruk yiyecek.

"Preston, bebeğim, iyi misin? Kız kardeşim imkansız biri mi?"

Oh, Tanrım. Hala Vonnie ile mi birlikte?

Soyunma odasından bize doğru geliyor. tenis oynuyor ve raketi bir ortaçağ şövalyesinin gürzüymüş gibi tutuyor. Ders almak ya da pratik yapmak için çok iyi ve çok yetenekli olduğuna inanıyor. Bunun için onu tamamen suçlayamam. yanlış bir inanç, çünkü pek çok erkek ona bilerek yenildi.

k lotuna girmek için. Ama bir şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar kendinin farkında olması gerekmez mi? Çünkü i  kizlara karşı ma  yapmaya gelince, sadece acemileri yenebiliyor.

Sahte bir gülümsemeyle kolunu Preston'ın koluna doluyor ve parma ındaki pembe elması g rmemem için elini çeviriyor.

O iğrenç şeyi gerçekten seviyor olmalı. Ya da bana ait olduğunu d   nd   bir şeyi alabildiği için mutludur.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Neden burada olmayayım ki? Tüm ailenin üyelik parasını ben    yorum." Bakı larımla onu bir a a ı bir yukarı taramasına izin verdim.

Kıyafetleri sade görünse de, pırlanta hariç on bin dolar değerinde kıyafet, ayakkabı ve aksesuarla süslenmiş. Kredi kartı faturalarının artık benim hesabımdan  denmeyece ini anladığında ne yapacak? Muhasebecilerime çoktan onun parasını kestirdim. O

Muhtemelen henüz bilmiyordur, çünkü AmEx ona faturalarının gecikti ine dair bir bildirim g ndermemi tir.

Küçük ama tatmin edici bir intikam. Yine de benim katlanmak zorunda kaldıklarımla kıyaslanamaz.

"Her neyse." Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor.

"Zaten sahip olduğun tek şey para." Sonra gözleri Sebastian ve gülümsemesi daha da i ren le iyor. "Bu senin a abeyin Preston değil mi?"

"Evet!" Suçlayıcı bir parmakla Sebastian'ı işaret ediyor.

"Ve Lucie'yi benden çaldı!"

Vonnie'nin gözlerinde öfke ve incinmi  gurur parlıyor, sonra omuz silkiyor. "Sadece Lucie.  nemli bir şey değil."

Preston raketini kaldırıp Sebastian'a do rultur. "I Size meydan okuyorum!" diye bağırıyor, d v  le yargılanmayı talep eden bir ortaçağ prensinin tüm ciddiyetiyle. "Her ikisi de Sen! Sana b y  k bir hata yaptığını göstereceğim!"

"Kaybedeceksin," diyorum.

"Hayır, oynamayacak, çünkü onunla ben oynayaca ım!" Vonnie diyor ki.

Ortağı için net bir kazanç olduğunu düşünüyorsa hayal görüyor demektir. Öte yandan, Sebastian'ın önünde en iyi pozu vermek için kalçalarını sağa sola sallıyor. Muhtemelen onu lisedeki ve üniversitedeki diğer tüm erkekler gibi yenebileceğini düşünüyor.

Sebastian'ın bakışları bana doğru kayıyor. Diyor ki, "Devam etmek mi istiyorsun yoksa geri çekilip maçımızı yapmak mı?"

Başımı Preston ve Vonnie'ye doğru eğerek ona bir bakış atıyorum.

Bu meydan okumadan geri çekilmektense kokarcanın kıcını yalamayı tercih ederim. Ya siz?

Sebastian'ın gözleri onayla parlıyor. "Sıra sende," diyor Preston'a. "Kaybedenler maç bittikten hemen sonra dizlerinin üzerine çöker ve on kez 'Biz buna layık değiliz' diye bağırır. Oh, ve siz de diz çökmek zorundasınız."

Preston bize üstün bir alaycılıkla bakıyor. "Dizliklerinizi hazırlasanız iyi olur."

Vonnie gülüyor. "Kaydedeceğim, böylece o anı sonsuza dek yeniden yaşayabileceğiz."

Bölüm 18

Sebastian

Korta çıkıp hafif bir esneme hareketiyle işimizi bitirdiğimizde, hem kendi ağırlığımı hem de Luce'unkini çekmeye hazırlanıyorum. Preston'la en son oynadığımda vasat biriydi ama annem backhand'ini geliştirmek için ders aldığını söylüyor.

Ve Vonnie'nin ne kadar iyi olduğunu bilmiyorum.

Luce eve döndüğünde kendinden emin görünüyordu ama bu bir şey ifade etmiyor. Noah da kendine güveniyordu, ta ki dizardı kirişini çekene kadar. Umarım kırılan tırnağı ya da çatlayan ojesi için ağlayacak biri değildir. Eğer Preston'a aptalca bir şey yüzünden ağladığı için kaybedersem, onu dizime yatıracağım.

Preston beni kötü bir duruma soktu ve Vonnie de sorunun bir parçasıydı. Bunun tamamen yok edilmesinden başka bir şey ikilisi beni tatmin edecek.

"Hadi gidelim," diye bağılıyor Preston filenin diğer tarafından, kendini beğenmiş bir şekilde. "Yapacak işlerim var."

Şeyler. Sadece gülebilirim.

"Reklamsız puanlama!" diyor sabırsızlıkla.

Luce'a bakıyorum, o da omuz silkip "Oyunu hızlandıracak" diyor.

"Sorun değil." Ne seçtiği önemli değil, çünkü o ve kaşar fahişesi kaybedecek.

Başlıyoruz. Preston servis atıyor, topa sert vuruyor. Luce ileri sıçırıyor ve çizginin bir santim içine düşen çığlık gibi bir vuruşla topu geri gönderiyor. Vay, vay, vay. Şuna bir bakın.

Aşırı odaklanmış ve inanılmaz bir şekilde hareket ediyor Hareket ekonomisi. Uzun uzuvları ona büyük bir erişim sağlar.

Kasları geriliyor, gergin teninde ter boncukları oluşuyor.

İyi olduğunu kabul etmeliyim. Gerçekten iyi. Bu seviyeye gelmek için yıllarca çalışmış olmalı.

Ama yine de teke tek oynarsak onu yenebilirim.

Preston ve Vonnie denediler ama bizimle boy ölçüşemezler. Üvey kardeşim tam bir felaket olmasa da, Luce'un üvey kız kardeşi öyle. Çılgınca vuruşlar yapıyor ve kolay atışlara bile karşılık vermekte zorlanıyor.

Topa vurmayı her başaramadığında, yüksek sesle çığlık atıyor. Sonunda, diğer üyeler etrafında toplanmaya başlar bizi izlemek için sahaya geldi. Bir çift beni tanıdı ve Preston ile Vonnie'ye acıyan bakışlar attı.

"Hile yapıyorsun!" Vonnie, Luce'u göstererek sızlanıyor. "Bu kadar iyi olmana imkan yok."

Luce sadece raketine vuruyor. Kendinden emin bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Vonnice, yenebileceğin tek oyuncu tuvalet eğitimi almamış, yarı kör bir çocuk."

"Yasadışı bir raket kullanıyorsun!" Preston diyor ki.

Yasadışı bir raket. "Kazananlar kazanır. Kaybedenler ekipmanı suçlar" diyorum.

Öfkelenen Preston servis atıyor. Topu yanlış vuruyor, top havada kavis çiziyor ve ardından fileyi geçmeden topallayan bir penis gibi düşüyor.

Luce, "Top Vonnie'nin ilk randevusundan daha hızlı düştü," diye sesleniyor.

"Hey, Preston. Ayakta durmakta zorlanıyor musun?"

Dedim. Seyircilerimiz kıkırdıyor. "Vazgeç artık" diyor biri.

"Sebastian'ı yenemeyeceksin."

"Kapayın çenenizi!" Vonnie maça geri dönmeden önce bağılıyor.

Luce servis atar; top raketinden o kadar hızlı çıkar ki küçük sarı bir mermi gibi görünür. Preston topa karşılık vermeye çalışır ama ayağı takılır ve dengesini kaybeder. Bacağını tutuyor ve melodramatik bir futbolcu gibi sızlanıyor.

Ne utanç verici. "Ayağa kalk," diyorum.

Yaralı bir sırtlan gibi inliyor.

Luce elini kulağına götürür. "O da neydi? Kaybettiğini mi söyledin?"

"Ne?" diyor.

Luce sırtarak ve omuz silkerek, "Sanırım kaybettiğini söyledi," diyor.

Anında ayağa fırlar. "Ben öyle bir şey demedim!" "O zaman devam edelim. Yapacak işlerim var!" Luce diyor ki.

Gülüyorum. Aldığı kadar iyi veren bir kadını sevmelisiniz, özellikle de havası yetkinlikle birlikte geliyorsa.

Aptal ikili ilk set boyunca tek bir oyun bile kazanamadı.

Luce bana beşlik çakarken ısl ısl gülümsüyor. "Vay canına. Bu acımasızcaydı."

"Merhamet yok," diyorum kendi gülümsememle. Zafer her zaman tatlıdır, ama nedense bu seferki daha tatlı geliyor.

"Yok."

"Çünkü sahanın bu tarafında çok fazla parlama var!" Preston diyor ki. "Güneş gözümüze giriyor."

"İşte bu yüzden güneş gözlüğü takıyorsun." Gözlerinin etrafını saran gözlükleri işaret ediyorum.

"Hala dikkat dağıtıcı!"

Başımı sallıyorum. Sahadaki herkes güneş gözlüğü takıyor. "İyi. Umarım değiştirdikten sonra daha iyi olursun."

Ama o ve Vonnie daha iyi oynamıyor. Bana Sahada ne yapılmaması gerektiğine dair ders kitabı niteliğinde örnekler. Ve insanların ne kadar beceriksiz olabileceğinin.

Öte yandan Luce yanıyor. Ve öne doğru eğildiğinde biraz dikkat dağıtıcıdan daha fazlası, çünkü kışı her açıdan mükemmel. Kaslarının esnemesini ve hareketlerini güçlendirmesini görmeyi seviyorum. Önceki set sadece bir ısınma olmalı, çünkü daha da fazla güçle oynuyor ve Şimdi kontrol bende. Gergin teninde ter parlıyor ve bir öpücük çalabilmek için maçı durdurmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Setin ikinci katliamı sona erdiğinde, Luce raketini bırakır ve ellerini havaya kaldırır. "Evet!"

Seyirciler alkışlıyor. Kalabalık dağılmaya başlarken birkaçı "Harika maç," diye sesleniyor.

"Şansın yaver gitti!" Preston bağırır.

"Evet!" Vonnie'nin tiz sesi onaylarcasına yükseliyor.

"O zaman tanrıları kızdırmayı bırak," diyorum.

az önce yedikleri dayaa bahane olarak ne kullandıkları umurumda değil.

İki eliyle onları tersleyen Luce arkasını dönüyor ve bana doğru sıçırıyor. Kolları etrafımı sarıyor ve bana sıkıca sarıldı. Ben de onu sıkıyorum. Ter, sabun ve lavanta şampuanı gibi kokuyor. Genelde etrafına ördüğü duvar ortadan kalkmış, tamamen savunmasız ve göz kamaştırıcı bir güzelliğe bürünmüş.

"Biz kazandık!" diyor, biraz geri çekilip bana bakarak. Dudaklarındaki gülümseme bana bir şimşek gibi çarpıyor, ani ve güçlü. San Francisco'da Jason'a bahşettiği ve içimi sızlatan gülümseme, onunla kıyaslandığında bir yıldırım böceğiydi. Şu anda bana verdiği.

Kalbim patlayacakmış gibi atıyor. Sıcak bir sarsıntı omurgam boyunca çatırdıyor ve daha önce hiç yaşamadığım saf bir sevinç kabarıyor. Başımı eğip onu öpüyorum.

Ağzı benimkinin altında yumuşuyor, beni içeri almak için ayrılıyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve yemin ederim tadı tıpkı zafere benziyor. Kulaklarımda kan uğuldarken nabzım hızlanıyor. gürleyen gök gürültüsü.

Onu hemen şimdi istiyorum.

Hızla çarpan ayakların sesi yoğun arzunun arasından kayıyor. Bir an hareketsiz kalıyorum ve Luce çekilip etrafına bakıyor.

Preston ve Vonnie ana binaya doğru koşuyorlar. Şerefsizler.

"Hey, borcunuzu ödemelisiniz!" Geri çekilen sırtlarına söyledim.

"Evet," diyor Luce. "Buraya gel ve dizlerinin üzerine çök!"

Durmuyorlar ama o kadar da hızlı değiller. "İstiyorsun onları buraya sürükleyip iddialarını yerine getirmelerini sağlamak mı?" Luce'a soruyorum.

Sırıttıyor. "Hayır. Vonnie sonsuza kadar kaçamaz. Yakında geri dönecek ve para için yalvaracak."

"Parası yok mu?" İyi mizahının tadını çıkararak soruyorum.

"Artık değil. Onunla ilişkiyi kestim. Kredi kartlarına bir sürü harcama yaptığında ve bunları ödemek için artık benim hesaplarımdan para çekemediğinde çok üzülecek." Gülümsemesi şeytani bir hal alıyor. Buna bayılıyorum.

Kadınların sonsuz sabırlı, tatlı, nazik ve anlayışlı olduklarında en iyi olduklarına inanan erkekler var. Ben öyle değilim.

En iyi kadınlar saçmalıkları kabul etmeyen, değerlerini bilen ve hakları için savaşanlardır.

Karım gibi.

Bu da beni meraklandırıyor... "Neden onun eşyalarının parasını ödüyorsun?"

"Uzun bir hikaye ama Nesovia'daki miras kanunları ve mülkiyet haklarıyla bağlantılı. Her neyse, ben gidiyorum Yönetim ofisine uğrayın ve Vonnie'nin üyelik aidatlarının da başka bir hesaptan ödenmesi gerektiğini söyleyin."

"Aynı şeyi Preston'ın üyeliği için de yapmam gerekiyor." Luce şaşırmış görünüyor. "Onun eşyalarının parasını da mı ödüyorsun?" "Ben değil. Ailem ödüyor. Artık herkesin parasını ben kontrol ediyorum,

Yine de," diyorum derin bir memnuniyetle. "Bunu nasıl başardın?"

"Seninle evlendim."

"Sana sadece Sebastian Mücevherleri verdiklerini sanıyordum."

"Bu yeterli değildi. Preston'ın aksine benim kendi param var ve şirkete ihtiyacım yok. Sadece zevk aldığım için işletiyorum. Bunu biliyorlar ve hisselerin yüzde otuzunu sana vermek istemediler. Yani şimdi herkesin güven fonlarından ben sorumluyum ve Preston'ın bir iş bulması gerekecek."

"Pekâlâ." Preston ve Vonnie'nin kaybolduğu yöne

bakıyor. "Umarım Preston'dan daha yeteneklidir.

üvey kardeşim Karl. Ortaya çıkma zahmetine bile girmediği için gitmesine izin vermek zorunda kaldım."

"Yetkinlikten bahsetmişken, bana bu kadar iyi olduğunu söylememiştin."

Kaşlarını çatıyor. "Neye?"

"Tenis. Beni kandırmaya mı çalışıyordun? Senin 'eğlenceli çift zamanı' tanımın bu mu?" Alay ediyorum.

Gülüyor. "Sen kibirliydin, ben de yapmamaya karar verdim."

"Gençken ulusal düzeyde dereceye girdiğimi açıklayın."

"Öyle miydin? Etkileyici." Bu onun yeteneklerini açıklıyor. I Bu işe gösterilen özveri ve emeğe saygı duyuyorum.

"Muhtemelen profesyonel olabilirdim ama onun yerine Peery Diamonds'ı seçtim."

O şirketi seviyor olmalı. Belki de benim Sebastian Jewelry'i sevdiğimden daha fazla. Onu görevinden alma planım yüzünden içimde küçük bir suçluluk duygusu kıpırdanıyor ama bunu bir kenara itiyorum. Bu savaşı o başlattı. Ayrıca bu, tüm bu çift meselesinden ayrı bir konu.

Bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Peki. Maçımız hakkında ne yapmak istiyorsun?"

"Eğer istediğiniz buysa, devam edip oynayabiliriz." Onu kendime çekerek, bu kaygısız yanının tadını çıkarmaya kararlı olduğumu söylüyorum.

"Ya da ikimiz de kazandık diyebiliriz." Mavi gözleri kuruntusuz ve mutluluk dolu.

Neye bahse girdiğimizi tamamen unuttu. Ama sorun değil, çünkü ikimiz için de hatırlayabilirim.

Bölüm 19

Lucienne

Zafer kanımda şampanya köpükleri gibi köpürüyor. Sebastian kulüpte duş aldıktan sonra bizi eve bırakırken heyecandan titriyorum. Vonnie'yi soyunma odasında ya da duş alanında görmedim. Muhtemelen saklanıyordu ve muhtemelen Beş parasız olduğunu anlayana kadar mümkün olduğunca uzak dur.

Sebastian'a yan gözle bir bakış attım. Sahada harikaydı. Soğukkanlılıkla kontrolü elinde tutuyordu. Top her zaman onun istediği yere gidiyordu. Bu çılgınca bir yetenek. Ve cehennem gibi ateşli.

Yaptığı işte iyi olan bir erkekten daha seksi bir şey yoktur. Bir Yunan tanrısının vücuduna ve Apollo'yu utandıracak bir kıça sahipse bonus puan.

"Harika bir takım olduk," diyorum bir elimi bağlanmamış saçlarımda gezdirirken.

"Açıkça. Kazanan takımlar en iyi takımlardır." Sesi sıcak ve zengin. Ve belki biraz da hoşgörülü.

Onun bu yönüne bayılıyorum. Bana Paris'teki buluşmamızı hatırlatıyor, o zaman bana karşı çok tatlıydı.

Biraz daha romantik ve idealist olsaydım, ruh ikizi olduğumuzu düşünebilirdim. Yine de bugün olanlar bana evliliğimizin sarsıntılı başlangıcına rağmen iyi ilerleyebileceği umudunu veriyor. Bizimkinden daha kötü, yalanlar ve bencil arzular üzerine kurulu, karşılığında hiçbir şey vermeyen ilişkiler var. En önemli iki ilişkimin bu yüzden çöktüğünü bilmeliyim. Annem ve Roderick gibi yıkılmadıklarında bile zehirli olmaya devam ediyorlar, çifti ve etrafındakileri zehirliyor. Bugüne kadar, annemin Roderick'in sadakatsizliğinden gerçekten haberi olup olmadığını merak ediyorum.

Yoksa onu elinde tutmak için yokmuş gibi mi davranmak istiyordu?

Sebastian hızlanıyor, ama bizi kenara çekecek kadar değil. Kısa sürede eve varıyoruz. Arabayla kapıları, yemyeşil bahçe ve çiçekli lavantaların arasından geçen dolambaçlı yol boyunca ve kapalı rotundanın önündeki parklar.

Dışarı çıkıyorum ve raketimi alabilmek için bagajı açmasını bekliyorum ama elimi tutuyor. Ne olduğunu merak ederek başımı eğiyorum. Ben daha bir şey söyleyemeden ağzı ağzıma geliyor ve kolları beni sarıyor.

Kendine ait olanı alan muzaffer bir Viking gibi ağzımın içine giriyor. Parmaklarımı ipeksi saçlarına geçirip ben de onu yağmalıyorum, galibiyet hala damarlarımda cızırdıyor. Dudaklarımız birbirine çarpıyor, dillerimiz saldırgan bir şekilde uzanıyor. Tadı çok güzel, güven, sevinç ve erkek gibi.

Elleri yanlarımda geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Ona doğru bastırıyorum ve ereksiyonunu karnımın alt kısmında hissediyorum. Elektrik şoku omurgam boyunca çatırdıyor, zonklamaya başlayan klitorisime kadar ulaşıyor.

Beni kucağına alıyor, ağzı benimkiyle kaynaşıyor ve bizi içeri taşıyor. Ne zaman beni zahmetsizce taşısa, hormonlarım takla atıyor ve ben sadece onun içine gömülmek istiyorum. Beni kollarına aldığı anda ve gücünü gösterdiğinde kendimi korunmuş hissediyorum... sanki gardımı biraz düşürsem sorun olmayacakmış gibi, çünkü o benim için burada.

"Senin odan mı benimki mi?" diyor düzensiz nefesler arasında. "Hangisi daha yakınsa," diye mırıldanıyorum, düşünemiyorum. Başlıyorum Ama o sadece tutuşunu sıkılaştırıyor, kıcımlı daha sert kavriyor.

Ellerim hâlâ saçlarında, bacaklarımı beline doluyorum. Vücudu kaslarla dolu ve çok güzel kokuyor, Tilden'da kullandığımız okaliptüslü ardıç vücut yıkama ve şampuanının bir ipucu ile tüm sıcak ve erkeksi. O sürene kadar bu kokunun seksi olduğunu hiç düşünmemiştim. Burnumu gömdüm

boynunun kıvrımına sokup içime çekiyorum, ihtiyacım içimde nabız gibi atarken titriyorum.

Beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Zar zor dokunuşlarla bana işkence etmek istiyorsa, harika bir iş çıkarıyor. Her hücre

Her adımda bana sürtünürken bedenim beklentiyle titriyor.

Bizi yatak odalarından birine değil, merdivene en yakın misafir odasına götürüyor. Aramızdaki her kat giysiden nefret ederek ona doğru sallanıyorum. Soğukkanlı ve etkilenmemiş görünmek için elimden geleni yapmama rağmen, Cuma günü spor salonunda çalışmasını izledim. Çok fazla güç ve esneklik gerektiren ve ancak yıllarca süren istikrarlı bir çabayla elde edilebilecek şekillerde zahmetsizce hareket ediyordu. Ve vücudunun gücünü ve zarafetini sahada tekrar gördüm.

Vücudunun kaslılığını ve ihtişamını üzerini örten hiçbir şey olmadan deneyimlemek istiyorum.

Beni kapının yanındaki duvara doğru bastırıyor. Avuç içi kalçam ve uyluğum boyunca kayıyor, sonra bacağımı indirene kadar hafif bir baskı uyguluyor. Diğerini de indiriyorum, ta ki ayaklarımın üzerinde duruyorum.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emrediyorum ona nefes nefese, elim omzunda.

Gülümserken yüzünde hafif bir muziplik ifadesi beliriyor. "Kazananım ne isterse."

Kollarını kavuşturarak tişörtünü yukarı çekiyor. Yanlarındaki ve karın kaslarındaki gergin kaslar göze çarpıyor, bir gram bile yağ yok. onları örtüyor. Gördüğüm manzara karşısında ağzım kuruyor. Gömleği yukarı doğru çekerken kasları dışarı fırlıyor ve kabaca yana fırlatıyor.

"Asla tişörtün üzerindeyken spor yapmamalısın," diye usulca nefes veriyorum.

Gülüyor. Parmaklarımı gövdesindeki oluklar boyunca gezdirdiğimde ses kesiliyor. Parmak uçlarım karıncalanıyor. Şaşırtıcı derecede orantılı, erkeksi hatlar. O bir sanat eseri.

"François'nın heykellerini... sıradan gösteriyorsun," diye fısıldıyorum.

"Mmm." Ağzı boynumun kenarında, yalıyor ve kemiriyor. Dokunuşu daha az ateşli olmasa da şefkatli. Bana arzulandığımı hissettirecek güce sahip. Bedenimi titreten ürperti eskisi kadar sıcak ama şimdi daha tatlı. Şortunun bel bandına uzanıyorum, ellerimi altından geçiriyorum ve gergin poposunu hissediyorum. Orada bile mükemmel.

Dudakları hala boynumdaki hassas tendon boyunca öpücükler bırakıyor, ayakkabılarından ve çoraplarından kurtuluyor, sonra şortunu ve iç çamaşırını aşağıya çekip tekmeliyor. Sonunda tamamen çıplak kaldı.

Aleti dışarı fırladı, başı neredeyse karın kaslarını sıyrıyordu. I

Elimi uzatıp başparmağımı ucunda gezdiriyorum ama o elini bileğime dolayıp beni çekiyor.

"Sonra görüşürüz." Bir elini eteğimin altına soktu. Parmakları tangamın ince ipine dolanıyor. "Bu senin favorin mi?"

baskı uygulayarak soruyor. Eğer hayır dersem, onu koparacak. "Evet," diyorum, yarı dürüst, yarı şımarık. Umurumda değil.

parçalıyor.

Ama tepkime saygı duyuyor ve iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekiyor. "Dışarı çık."

Yapıyorum, sonra ona bakıyorum, beklenti en tatlı işkence gibi titreşiyor. Dizlerinin üzerine çöktü. Başını eğiyor, kara gözleri sıcak bir ihtiyaçla parlıyor, ağzının bir köşesi Yukarı doğru eğiliyor. Eteğimi iterek üzerimden nefes alıyor.

Dizlerim titriyor ve onları kilitleyerek arkamdaki duvara yaslanıyorum. İçimde heyecan kıvılcımları çakıyor. Yaklaşıyor, bacaklarımdan birini kaldırıp kalın omzunun üzerinden atıyor ve beni ortaya çıkarıyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve yüzünü içime gömdüğünde...

Sırtım dikleşiyor. İçimdeki hava titriyor ve zeki dili ve dudakları yalayıp emerken başını tutuyorum, merkezimden uçlarıma kadar sıcak mutluluk çizgileri gönderiyorum. ayak parmaklarım ve başımın tepesi. Her yerim karıncalanıyor.

Beni yutuyor. Dilini üzerimde gezdirmesini, ağzını üzerimde kullanmasını tarif etmenin başka bir yolu yok. Beni yalayıp yutuyor, sonra ben inlemelerimi tutamayınca hırslıyor.

Onun bu eylem için duyduğu coşku beni çılgına çeviriyor. Zevk hızlı ve sert bir şekilde artıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan doruğa ulaşıyor, tüm savunmalarımı ve engellemelerimi alt ediyor. Saçlarını sertçe kavriyor, utanmadan ona sürtünüyorum. Ağzım açık ama hiçbir şey çıkmıyor, ses tellerim donmuş, ciğerlerim boşalmış ve vücudumun içinde bir deprem patlarken felç olmuş.

İkinci bir raund beklentisiyle titriyorum, ama biraz geri çekiliyor ve parmaklarıyla beni açıyor. Onun görüşüne tamamen açıldım. Kırılganlık içime işlerken yüzüm ısınıyor. Birkaç dakika önce yüzünün her yerine boşalmışken neden utandığımı bilmiyorum.

Bir an beni inceliyor, sonra hararetli bakışlarını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. "Benim güzel karım." Fısıltısı karanlık bir gök gürültüsü gibi üzerimde gümbürdüyor. "Benim için çok ateşli."

Nefesi üzerimde dolaşırken sinir uçlarım çatırdıyor ve kendi nefesim hâlâ düzensiz. Beni tutuyor Sol eliyle tamamen açtığı kalçalarımı öpüyor ve aynı anda sağ eliyle klitorisimi nazikçe okşuyor. Başımı geriye atıyorum ve parmaklarına karşı yavaşça hareket ediyorum, ama ne zaman daha fazla baskı uygulamaya çalışsam, geri çekiyor ve beni kenarda nefes nefese bırakıyor.

O kadar ıslağım ki, kalçalarımın kıvrımlarındaki kayganlığı hissedebiliyorum. Eli berbat durumda olmalı, ama alay etmeye devam ederken umursamıyor gibi görünüyor.

"Daha fazlası için titreyen amına bak." Karanlık, erkeksi bir tatmin duygusu sözlerinin arasından dalgalanıyor.

Eline karşı sallanmaya çalışıyorum ama kıcımlı sıkarak beni durduruyor. "Lanet olsun, Sebastian."

"Yalvar," diye emrediyor bana, gözleri kontrol ve ateşle parlıyor.

Utanç üzerime çöktü. Hiç yalvarmadım. Ama sonra, bir erkeğin dilini hissetmezsem ölecekmişim gibi de hissetmedim.

Bana.

Tereddütümü hissetmiş gibi, parmaklarını klitorisimden amımın açıklığına kadar kıvrım boyunca gezdiriyor ve biraz içeri daldırıyor. Zevk içimde dolaşıyor, ama içimdeki muhtaç canavarı yatıştırmak için çok hafif.

Aşağı bakıyorum ve yüz ifadesindeki inatçılığı görüyorum. Aman Tanrım. Ben pes edene kadar bunu yapacak. Ve bana böyle eziyet etmeye devam ederse öleceğim.

"Üzerime in," diye boğuldum. "Lütfen. Beni ağzınla boşalt."

"Aferin kızıma." Ve sonra tekrar üzerime geliyor, sanki yalvarışlarım tüm kontrolü ve kısıtlamayı ortadan kaldırmış gibi. Bir orgazm daha kabarıyor, içimi parçalıyor. Yüksekten inemeden, beni üçüncüye itiyor.

Destek ayağım bükülüyor ve iri bir el anında kıcımın altına girerek beni tutuyor. Hava almak için savaşıyorum,

Akıl sağlığım için mücadele ediyorum. Ama işi bitmemiş, çünkü iki parmağını damlayan, istekli etime sokarken daha da sert emiyor.

Dördüncü O bana çarptığında, boğazımdan gelemeyecek kadar keskin bir çığlık duyuyorum. Görüşüm önce kararıyor, sonra beyazlaşıyor. Kafamın içinde havai fişekler patlıyor ve kalbim gümbür gümbür atıyor. Bana aynı anda hem eziyet etmeye hem de ödüllendirmeye kararlı bir adam gibi üzerimde. Dizlerinin üzerinde, yüzü bacaklarımın arasına gömülü olsa da, şu anda bedenimin mutlak efendisi o. Ve ben

En ufak hareketine titreyerek ve inleyerek karşılık veriyorum.

Beni yavaşça yaladığında titreyerek "Yeter," diye yalvarıyorum.

"Devam edersen bayılacağım."

Bana bakıyor, gözleri sıcak ve sabit. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Boğazım düğümleniyor. Nedense seksten daha fazlasından bahsediyormuş gibi geliyor. Bacağımı omzundan çekiyorum ve titrek ayaklarımın üzerinde durmayı başarıyorum. Ellerimi omuzlarına koyarak, o başını

kaldırmadan gözlerinin içine bakabilecek kadar
çömeliyorum. Çenesi parlıyor ama

dağınık görünmüyor. Sadece ihtiyacın en doğal göstergesi gibi görünüyor.

Gömleğimi çıkardım ve çenesini sildim. "Zaferimizi böyle mi kutluyoruz?"

"Neden olmasın? İkimiz de kazandık." Gülümsemesi kalbimi yerinden oynatıyor. Acıtmıyor ama aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucu.

"Yaptık." Uzanıp sikini avucumun içine alıyorum. Tıslayarak nefes alıyor, gözleri kısılıyor. İçinde çok fazla güç var, şaftı elimde zonkluyor. atan bir kalp gibi. Bıraktım. "Ayağa kalk."

Ayağa kalkıyor, hareketi telaşsız ve zarif. Dizlerimin üzerindeyim ve siki göz hizamda, ucu damlayarak dışarı çıkıyor. Kural olarak seksimin düzenli ve tertipli olmasını isterim ama bu adamla bunun bir önemi yok gibi görünüyor. Bana karşı verdiği çiğ tepki -vücudum, yakınlığım, zevkim ve ihtiyacım- aynı şeyi ona da vermek istememe neden oluyor.

Elimi onun tabanının etrafına tam olarak saramıyorum. son derece şişmiş şaft. Damarlar öne çıkıyor, nabız gibi atıyor. Onu tutarak sikinin ucunu ağzıma çekiyorum, tuzun ve erkeğin tadını alıyorum ve onu daha derine çekiyorum. O kadar büyük ki, onu içine almak çok zor. Gözlerimi kaldırıp tepkisini izliyorum ve daha fazlasını alabilmek için çenemi gevşetmeye çalışıyorum. Yanakları kızarmış, ağzı ayrılmış. Bakışları bana sabitlenmiş. Yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve göğsünden alçak bir inilti yükseliyor.

Cesaretimi toplayarak poposunu kavriyorum, ağzımı onun üzerinde kullanırken tırnaklarımı granit sertliğindeki kaslara geçiriyorum. Gözlerim onunkilerde, parmaklarımı üst uylukları boyunca gezdiriyorum, sonra hafifçe taşaklarını avuçluyorum. Dilimi tüm zonklayan şaft boyunca kaydırıyorum, kalın damarları izliyorum, sonra da sikinin başındaki prekumu yalıyorum. Her dokunuşuma ona işkence ediyormuşum gibi tepki veriyor.

-Ve bundan zevk alıyor.

Durdurulamaz bir makine gibiydi, beynimin eriyeceğini düşünene kadar beni orgazm olmaya zorluyordu. Ama onu kızdırdım,

Ağzımdaki hissini, dilimin üzerindeki kaygan tadını
seviyordum.

Nefes alış verişı sertleşiyor. Saçlarım öne dökölüyor ve onları toplayıp yumruğuna doluyor. Gözlerimi kaldırıyorum, çaresiz bir açgözlölükle bana bakıyor. "Ben Bunun bir saniyesini bile özlüyorum," diyor sığ nefesler arasında. Leğen kemiğı sığ bir şekilde hareket ederek onu ağzımın içine itiyor.

Emme basıncını artırıyorum ve beni zevki için kullanmasına izin veriyorum. Onun kayan kontrolünün görüntüsü bacaklarımın arasındaki etin karıncalanmasına neden oluyor. Kaygan sıvı en hassas bölgemde birikiyor ve acıyı hafifletmek için kalçalarımı bir araya getiriyorum. Bu benimle ilgili değil, onunla ilgili.

Ama ona yaptığım şeyi, onu ne kadar iyi hissettirdiğimi, bana bir mucizeymişim gibi bakmasını seviyorum. Ama Çıkardığı ses daha yüksek ve zayıf karın kasları ve bacakları mermer gibi olana kadar sıkılaşıyor. Hava testereleri içeri giriyor ve Ciğerlerini boşaltıyor ve saçlarımı tutuşu daha da sıkılaşıarak kafa derimi karıncalandırıyor. Başımı olabildiğince eğiyorum, boğazımın arkasına vurmasına izin veriyorum, benim yaptığım gibi zihin sarsıcı bir dorukta kendini kaybetmesini istiyorum.

Aniden, sert bir iniltiyle çekiliyor. Sıcak beyaz sıvı göğüs dekolteme çarpıyor, yanaklarıma ve çeneme sıçrıyor ve göğsümden aşağı damlıyor. Daha önce hiç yaşamadığım için final beni biraz afallatıyor. Ama bana daha fazla tatmin olamayacakmış gibi bakıyor. Gözleri "Benim" diye bağılıyor. Sonra sanki yeni boşalmamış gibi üzerime atlıyor, şehvetten aklını kaçırmış gibi beni öpüyor.

Ben de onu öptüm. Sütyenimi yırttı. Ondan kurtulmasına yardım etmek için kıvranıyorum. Elini sutyenimin lastiğı boyunca gezdiriyor.

Gövdemin etrafından dolanıyor, sonra göğsümü avuçluyor. Sıcak avucuna doğru eğildim. Başparmağı meme ucumun etrafını okşuyor ve bacaklarımı kalçalarına dolayarak ona karşı huzursuzca hareket ediyorum.

"Sebastian, lütfen..."

İçinden gülmekle inlemek arasında bir ses çıkıyor ve ağzı meme ucuma kapanıyor. Zevk duyularımı yakıp kavuruyor ve

boğazımda bir inilti düğümleniyor.

Onu kavriyorum, göğsümü yüzüne bastırıyorum. Yanaklarını çukurlaştırıyor ve tüm vücudum zonklarken ürperiyorum. Kollarını sırtımın altına koyuyor ve beni kaldırıyor, dudakları hala meme ucumda.

Pozisyon değişikliği beni ona karşı aynı hizaya getirdi, ve bana doğru bastıran ereksiyonunu hissedince nefesim kesildi. Bu kadar çabuk mu? Sanki hiç boşalmamış gibi.

Kapıyı tekmeleyerek açıyor ve beni koridordan odasına taşıyor. Beni yatağa yatırıyor ve kokusuyla sarmalanıyorum.

Elleri göğüslerimi okşuyor, ağzı beni her yerimden öpüyor. Gövdemin yarısının döllerıyla kaplı olması onu çılgına çeviriyor gibi görünüyor. Parmaklarını eteğimin altına daldırıyor; gözlerimi kapatıyorum ve kendimi onun ateşinin tadını çıkarmaya bırakıyorum. dokunuşuyla tekrar körüklüyor.

Komodinin etrafını karıştırıyor, sonra bir folyo paket çıkarıyor. Sabırsızca yırtıyor ve lastiği zaten tamamen kalkmış olan şaftından aşağı yuvarlıyor. Nasıl hissedeceğini merak ederek dudaklarımı yalıyorum.

Ellerini ayak bileklerime doluyor ve bacaklarımı yukarı doğru itip ayırıyor. Bu pozisyonda tamamen, tamamen çaresizim, ama kalbim endişe yerine heyecanla çarpıyor.

"Seni spor salonunda gerinirken gördüğümünden beri bunu yapmayı düşünüyordum." Gözleri kısıldı. "Belki daha önce."

"Ne istersen al."

Bu dört kelime gözlerinde bir ateş yakıyor. İçime giriyor, kocaman siki beni geriyor, dolduruyor. G noktama sürtünürken haykırıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve parmaklarımı omuzlarının etrafındaki kaslara geçirerek onu sıkıca kavriyorum.

Sert nefes alıyor, gözleri donuk. Ağzı benimkini kapıyor ve tüm bedenimi sarsacak bir güçle içime giriyor. Ama bu bariz ihtiyaç gösterisini hoş karşılıyorum. Bu beni çıldırtıyor. Ve o kadar ıslağım ki, bu ceza bana mutluluk veriyor.

Zevk kontrolden çıkıyor. Kızıışmış bir hayvan gibiyim ve o beni tekrar ve tekrar ve tekrar doruğa çıkarana kadar alıyor.

-Ve ben tam bir karmaşayım.

Sonunda geldiğinde, iniltisi ağzımda boğuluyor, onu delilik dünyasında kalan tek akli başında şeymiş gibi tutuyorum.

Bölüm 20

Sebastian

Hızla atan kalbim yavaşlamaya başladığında kollarımı Luce'ye dolayarak yatağa uzanıyorum. Nefes alış verişimin düzene girmesi biraz zaman alıyor. Onda nefesimi kesen bir şey var.

Uzakta. Cinsel bir şey mi? Kesinlikle. Keşke kendimi tekrar tekrar onun içine gömebilseydim.

Ama anlam veremediğim bir şey daha var. "Tamam," diyor Luce, sesi biraz boğuk. "Ne yapıyorsun Ne? Steroid mi? Bir çeşit süper-Viagra mı?"

"Ne demek istiyorsun?" Ona bakmak için döndüm. Eteği ve kırmızı Converse ayakkabıları dışında çıplaktı. Muhtemelen

onları çıkarmalıydım, ama...

"Yine hemen sertleştin."

"Oh." Gülüyorum. "Sadece döllerimi üzerinde görmek hoşuma gitti. Ve böylece..." Kolumu havaya kaldırıyorum.

Ağzını kapatıyor ama kahkahasını hâlâ duyabiliyorum.

Bu görüntü libidomu gerçekten yükseltti. Tecavüze uğramış ve kirletilmiş bir tanrıça gibi görünüyordu. Sikim ağzındaydı. Ağzım klitorisinde. Parmaklarım amında. Sanki içimde ona tapmak ya da onu bozmak için bir savaş vardı ve sonunda sikimi onun sıcak, dar amına sokarak savaşı bitirdim.

Onu daha yakına çekiyorum. "Tekrar duş almalıyız."

Bir parmağıyla göğüs kemiğimin üzerinde bir daire çiziyor. Dokunuş dikkat dağıtıcı ama hoş bir şekilde. Bir süre sonra "Odamda duş alacağım," diyor.

"Suyu tasarruflu kullanmalıyız."

Gülüyor. "Eğer 'su tasarrufu' yapmaya çalışırsak, asla temizlenemeyeceğim."

"Ben mükemmel bir yıkayıcıyım."

Daha sert gülüyor. "Sadece yıkanacağımıza yemin eder misin?"

"Amaç bu ama aklına başka fikirler gelebilir ve başka taleplerde bulunabilirsin. Uyumlu bir koca olduğum için muhtemelen seni şımartacağım." Dürüst olmak gerekirse, şu anda kendimi o kadar iyi hissediyorum ki, muhtemelen istediği her şeye evet diyeceğim. Eskiden erkeklerin seksten sonra kadınlara ne isterlerse vermelerinin çok aptalca olduğunu düşünürdüm, çünkü hiçbir zaman sırf seviştiğim için evet diyecek gibi hissetmemiştim. Ama Luce ile seks tatmin edici olmanın ötesinde. Sanki gurme bir yedi-yemek.

Ve daha fazlasını istiyorum.

"Açlıktan ölüyorum ama" diyor.

"Ekstra protein için bir fikrim var..."

"Durun. Gerçek bir yemekten bahsediyorum.

Taco gibi." Gülümsüyorum. "Mükemmel. Bu benim göbek adım."

"Ne?"

Bunu çok ciddi söylemiş olmalıyım çünkü bana inanmalı mı yoksa şaka yaptığım için omzuma vurmali mi karar veremiyormuş gibi bakıyor. "Sadece şaka yapıyorum, her ne kadar

olabilirdi." "Nasıl?"

"Aç olduğunu söylemiştin. O yüzden neden gidip hazırlanmıyorsun, ben de sana güzel bir Meksika yemeği eşliğinde anlatayım?"

"Anlaştık."

Kendini kaldırıyor ve dışarı çıkıyor. Dudaklarımı yalayarak onu izliyorum. Benimle seviştikten sonra darmadağın bir halde dışarı çıkarken ne kadar seksi olduğunu biliyor mu?

Ayağa kalktım, onu daha sonra nasıl yatağa geri getireceğimi düşünüyordum.

Aynı çatı altında yaşamak yeterli değildir.

Onun odasına taşınmalıyım. Henüz yüzde yüz kabul

etmediyse, sorun değil. Her seferinde bir gece onun yatağında uyumaya başlayabilirim.

Bölüm 21

Lucienne

Aynada kendimi zar zor tanıyorum. Gövdemde döl izleri var ve saçlarım darmadağın. Şişmiş dudaklar, cildimde kırmızı izler... Bunlar morluk mu? Evet, onlar. Yüzüm hala Neredeyse aklımı başımdan alan yarım düzine orgazmdan sonra kızarmıştım.

Ahlaksız görünüyorum. Bu hiç düşünmediğim bir kelime. kendimle ilişkilendirmek. Erkekler bana bunu yapamaz. Erkeklerin bana bunu yapmasına izin vermem.

Ama Sebastian'a sadece izin vermekle kalmadım, bunun için ona yalvardım.

Ve dürüst olmak gerekirse, bacaklarımın arasında biraz ağrı olmasına rağmen karnıma biraz yemek koyduktan sonra tekrar yapmak isterse umursamam. Güzelliğe ne oldu? ağırbaşlı Lucienne?

Hala şoktayım, duşa girdim ve suyu açtım. Sprey. Sıcak su beni anında ıslatıyor ve birlikte geçirdiğimiz zamanın kanıtlarının çoğunu yıkıyor.

Mesele şu ki, beni güvende hissettiriyor. Bana sevgi dolu bir ilgiyi hak eden biriymişim gibi bakmasına bayılıyorum. Bir erkeğin bunu en son ne zaman yaptığını hatırlamıyorum.

Aslında, bunu kimsenin yaptığını sanmıyorum. Ben sadece bir amaca hizmet ettiğim zaman önemliydim - annemin babasını yatıştırmak için yarattığı varis, büyükbabamın standartlarını karşılamak için çabalayan müstakbel CEO, bir Roderick'e ve diğer çocuklarına istedikleri şeyi, bir erkeğin kariyerini ve hırslarını ilerletebilecek bir nişanlı verebilirdi.

Sebastian sırf tatlı olduğu için tatlıydı. Sırf bu yüzden arabada şakacı davrandı. Sırf bu yüzden beni orgazm etti. Sırf bu yüzden bana bakışlarındaki sıcaklıkla baktı.

Ondan bunları hak edecek bir şey yapmamı beklemiyordu.

Heyecan verici ve kafa karıştırıcı. Hatta korkutucu.

Bana karşı bir şeyler hissediyor mu? Belki de gerçekten benden hoşlanıyordur?

Gabriella'ya aşık olduğunu söyledi, ama belki de o Benimle evleneceğini söylediğinde onu temelli terk ettim. Yani, o bir ribaunt olabilir, ama... Bir anın tadını çıkarmak çok mu kötü?

küçük bir şefkatli muamele?

Saçımı kurutup bir tişört ve şort giydikten sonra aşağı iniyorum. Sebastian mutfak adasına yaslanmış, telefonundan bir şeyler kontrol ediyordu. Gri bir tişört ve siyah bir şort giyiyor. Basit kıyafetlerinin altında ne kadar güçlü ve muhteşem bir vücudu olduğunu bilmek kanımı ısıtıyor.

Başını kaldırıyor ve bana parlak bir gülümseme fırlatıyor. İlk büyük aşkının varlığında kaybolan bir kız gibi zihnim bomboş kalıyor. Tanrım, neden kıkırdamıyor ve kızarmıyorsun?

"Taco için hazır mısın?" diye soruyor.

"Evet." Bana basit bir evet-hayır sorusu yönelttiği için memnunum. Mantıklı bir şekilde akacak karmaşık bir yanıt oluşturmanın ötesindeyim, duygularım her yerdeyken değil.

Sebastian bizi götürüyor. Açtığı hafif rock müziği dışında araba sessiz. Derimin yüzeyi Rolls-Royce'un sınırları içinde çatırdıyor gibi görünüyor. Normalde, arabanın içini doldurmaya çalışabilirim.

sessizliği biraz kibarca konuşarak bozabilirim ama onunla değil. Sessizliği bozacak herhangi bir kelime olmadan çok huzurlu. Bir şey söyleme ihtiyacı hissetmeden biriyle birlikte olmayalı uzun zaman olduğunu fark ediyorum.

Bianca'yla bile

sürekli konuşuyor.

Evimin yakınındaki Manny's Tacos'a girdi. Öğle yemeği saatinden sonraydı, bu yüzden mekan aşağı yukarı boştu.

Kokusu

Cızırdayan etler, sebzeler ve sıcak tortillalar havada asılı kalıyor. Hoparlörlerden Meksika müziği yükseliyor.

Hostes bize bir masa gösterdi ve ben bir margarita sipariş ettim.

Manny's'in harika margaritaları var; soğuk ve sert. Açlıktan ölmek üzere olduğumuz için menüye bakmadan başlangıçlarımızı sipariş ediyoruz - Sebastian için etli burrito ve kola, benim için ekstra guacamole ile balık tacos.

Cips ve salsaya yumuluyoruz. "Tamam, anlat bakalım. Tacos ismini nasıl bulduğunu anlat bana," diye soruyorum ilk birkaç lokmamı aldıktan sonra.

Gülüyor, sonra başını sallıyor. "Babam hakkında bunu biliyor musun bilmiyorum ama yedi oğlu var."

"Yedi mi? Bu çok fazla."

"Evet. Ve hepimiz birbirimizden dört ay sonra doğduk."

"Babanın nesi vardı, haremi mi?" Hollywood'la ilgili bazı tuhaf hikâyeler duymuştum ama bu gerçekten sıra dışı.

"Tam olarak değil. Ama bir sürü kız arkadaş ve vazektomi başarısız oldu.

Çok saçmaydı."

"Vay canına. Hayal bile edemiyorum. Sanırım çocuklar için hazır değildi."

"Ya da yaşam tarzına uymayan herhangi bir şey."

Sebastian'ın yargılayıcı tonu Ted'e duyduğum empatiyi azaltmıyor. "Ama yedi çocuk! Onun durumunda olsaydım ne yapardım bilmiyorum."

Sebastian omuz silkiyor. "Ne yapmış olabilir ki?"

"Haklısın. Zaten yedi bebek yapmıştı. Sanırım Burada önemli olan önlem almaktı. Her neyse, şu taco meselesi...?"

Sunucumuz yiyecek ve içecekleri getiriyor. O gider gitmez taco'mu ısıtırken Sebastian'a umutla bakıyorum.

"Babamın isimlerle arası pek iyi değildir ve yedi çocuğun ismini hatırlamaktan rahatsız olduğu için bize annelerimizin isimlerini verdi. Ben hariç. Bana annemin ailesinin kurduğu şirketin adı verildi. Ama benim durumum için

Daha da kötüsü, annem beni doğurduğunda.

Sebep." Sebastian yüzünü buruşturuyor, sonra da yemeğini gereğinden fazla bir güçle mideye indiriyor.

"Neden bu kadar kötüydü?"

"Çünkü asistanı babamın bana ne isim vereceğini dinlerken babam 'Sebastian' demiş... Sonra taco paketlerini görmüş ve 'Tacos' demiş. Ve asistanı da

O aptal, doğum belgemi dolduran hemşireye adımın Sebastian Tacos Lasker olması gerektiğini söylemiş."

Elimle ağzımı kapatıyorum, neredeyse margaritamla boğuluyordum. "Aman Tanrım."

"Neyse ki büyükannem bunu fark etti ve kendini kaybetti. Hiçbir torununun adının Tacos olamayacağını söyledi ve babam ne olduğunu anladı. Görünüşe göre, o

Güldü ve dedi ki, 'İyi ki suşi yemiyordu. Sebastian Unagi Lasker olabilirdi.'" Sebastian gözlerini devirir.

"Bu çok şirin," diyorum gülümseyerek.

Bana baktı. "Şirin mi? Sence bu şirin mi?"

"Muhtemelen sadece üstesinden gelmiştir. En azından çaba gösterdi." Ses tonum hüzünlüleşiyor.

"Baş belası olmak için bir çaba." Burnunu çekiyor.

"Eminim ailen sana yemek paketlerinden isim koymaya çalışmamıştır."

"Evet, çünkü bana hiç isim vermediler." Önemli bir şey olmadığını anlatmak için ona hafifçe gülümsedim. Bunu düşünmek acı veriyor. "Büyükbabam çoktan seçmişti. Lucien Francis Caesar Peery."

"Bu bir erkek ismi," diyor Sebastian kaşlarını çatarak.

"Uh-huh. Ve görünüşe göre o sadece, umutsuz gibiydi bir kız olarak doğdum. Ve bunu asla saklamaya çalışmadım." Üzüntümü örtmek için gülümsüyorum. Açtığı duygusal yara ölümünden sonra bile devam etti.

"Ne pislik ama," diye mırıldandı Sebastian. "Ailen senin kız mı erkek mi olduğunu önceden öğrenmedi mi?"

"Yaptılar, ama o doktorların bir hata yaptığını ummaya devam etti." Dudaklarımı kısaca içeri çekiyorum, sonra omuz silkiyorum. Bu, hayatımın bitmek bilmeyen garip hikâyelerinden biri. "Benden bazı şeyleri olmamı istediler. Olmadığım şeyler onları rahatsız etti ve etmeye de devam ediyor."

"Ne gibi? Bir çocuk gibi mi?"

Başımı salladım. "Mükemmel bir Peery olurdum, büyükbabamın ideal varisi olurdum." Biraz rahatsız oldum. çok fazla şeyi açığa çıkarıyor. Kural olarak, büyükbabam ya da ailem hakkında başkalarıyla konuşmam. Her şeyi bilen tek kişi benimle birlikte büyüyen Bianca ve Muhtemelen Matthias, o da benim büyümemi izledi. Ama Sebastian'ın şefkatli sempatisi karşısında filtrelerim çalışmıyor ve kelimeler dökülüyor.

"Bu çok saçma," diyor tiksintiyle. "Bu halinle iyisin."

"Ama ben öyle miyim? Benim de pek çok arkadaşlığım başarısız oldu. Bazen Bianca'nın daha iyi olamadığım için beni hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığını merak ediyorum." Tamam, çenemi kapatmalıyım. Onunla ilgili bu detayı neden paylaştığımdan tam olarak emin değilim çünkü... Zaman zaman aklımdan geçen bir şeydi ama doğru olma ihtimaline karşı hiç dile getirmek istemedim. Beni aileme karşı savunmak için çok şey yapan ona karşı daha iyi bir arkadaş olabilirmişim gibi hissettiğim çok zaman oldu.

"Bianca kim?"

"En iyi arkadaşım ve asistanım." Benimle ilgili olası hayal kırıklığının ayrıntılarını sormadığı için memnunum. "Onunla gelecek cumartesi partide tanışacaksın."

"Eğer gerçek bir arkadaşsa, onun için değişmeni beklemeyecektir. Dediğim gibi, sen olduğun gibi iyisin." Sesi nazik ama kararlı.

"Emin misin?" Güvence aradığımın farkındayım. Bana sebepsiz yere çok iyi davrandı ve belki de bana o kadar da kötü olmadığımı söylemesine ihtiyacım var.

"Çok çalışıyorsunuz. Disiplinlisin. Birlikte takılmak için eğlenelisin."

Gülüyorum, gurur duyuyorum ama biraz da üzülüyorum çünkü boş sözlermiş gibi hissediyorum.

"Ben ciddiym," diyor. "Ortaya çıkıyorsunuz. Sahadaki becerilerde ustalaşmak için yıllarınızı harcadınız, ki bu tembel ve

Disiplinsiz insanlar yapamaz. Biliyorum çünkü ben de yaptım. Yaramaz bir mizah anlayışın var. Bir meydan okumadan geri adım atmıyorsun ve beni ben olmadan da anlıyorsun.

her şeyi hecelemek zorunda kalıyorum." Aniden durdu. "Ne?"

Gözlerini kırptırıyor, sonra beni neredeyse tanıımıyormuş gibi bakıyor. "Bir şey yok."

"Hiçbir şey mi? Bir şey olduğundan oldukça eminim."

"Sadece... sizinle ilgili makalelerin hiçbirinde bunlardan bahsedilmiyordu."

"Oh." Boğazımı temizledim, sonra margaritamdan bir yudum aldım. "Magazin basını benden pek hoşlanmıyor."

Başını sallıyor. "Onlar aptal."

Paparazzilerle olan durumumu bilen diğer insanlar neredeyse her zaman sanki benim hatammış gibi "Senden nefret etmeleri için ne yaptın?" dediler. Sebastian anında Uğradığım haksız muamele için medyayı suçlamak, uzun zamandır göğsümde duran bir düğümü gevşetiyor. Ve bir kez olsun rahat nefes alabiliyorum.

Uzanıp elimi okşuyor. Bu hareket kalbimin kapısına vurulmuş gibi hissettiriyor. Ve onun biraz içeri girmesine izin verecek şekilde açıldığını hissedebiliyorum.

O gece, "uyumama yardımcı olması" için elinde bir yastık ve bir tepsi manolya çayı ile kapımda belirdiğinde gülüyorum ve onu içeri alıyorum. Yatakta beni bir kalkan gibi sardığında, ben de ona sarılıyorum ve saatlerce uyumaktan başka şeyler yapıyoruz.

Pazar günü yavaş bir brunch yaptık ve John Wick'i - Sebastian'ın tercihi- ve True Lies'ı -benim tercihim- izledik. ev sinemasında, kocaman bir karamelli patlamış mısır kutusunu paylaşıyoruz. Atıştırmalıklara uzanırken parmaklarımız birbirine değiyor.

Arnold Schwarzenegger'in Harrier'ıyla tüm kötü adamları vurduğu doruk noktasını özlüyorum.

Zamanımız korkutucu derecede normal, sanki ortada bir sözleşme yokmuş gibi. Aramızda bir şeyler değişiyor. Ve buradan sonra ne olacağını, ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyorum.

Bölüm 22

Lucienne

Salı günü Bianca'yı ofiste görünce şok oldum. Yakında dönmeye çalışacağını söyledi ama acele etmesini istemedim. Aslında ona daha fazla zaman ayırması için mesaj atmayı düşünüyordum ama dün çok yoğun olduğum için aklımdan çıkmış.

Beni gördüğünde ayağa kalkıyor.

"Burada ne işin var?" Ona sarılarak soruyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"İşe döndüm tabii ki," diyor, kucaklamama kayıtsızca karşılık vererek. "Ve ben... iyiyim, sanırım." Sesindeki aksaklık iyi olmadığını söylüyor.

"Geç saate kadar dönmemen gerekiyordu." Ne kadar meşgul olursam olayım ona dün mesaj atmalıydım. Evlendikten sonra yapmak istediğim bazı şeyleri biliyor. -Mali durumumu denetlemek gibi - ve yardım etmek için geri dönme baskısı hissetmiş olabilir.

"Planlar değişti. Ofisine gitmek ister misin?" "Evet, tabii."

Birlikte içeri giriyoruz. Sehpanın yanındaki kanepeyi işaret ediyorum ve yanına oturuyorum.

Her zamankinden daha solgun, gözleri hafif kan çanağı. Ama ona yakın değilseniz, duygusal ve fiziksel olarak bitkin olduğunu anlayamazsınız. Makyajı, güneşli sarı bluzu ve mavi eteğiyle bunu saklamak için iyi bir iş çıkarmış. Ancak gülümsemesinde her zamanki parlaklık yok ve cildi fondötenin altında donuk.

Ona tekrar, bu sefer daha sert sarılıyorum ve bana doğru sarktığını hissediyorum. Keşke daha fazlasını yapabilseydim, ama yapabileceğim hiçbir şey yok.

onun için işleri daha iyi hale getirecekti. "Amerika'ya ne zaman döndün?"

"Dün gece."

Tamam, belki de onunla dün iletişime geçmek işe yaramayacaktı çünkü uçakta olacaktı. Yine de...

"Bugün izin almalıydın."

"İstemedim. İyi olduğundan emin olmak istedim." "Ben mi?" Elimi göğsümün üzerine koydum. "Ben değilim amcasını kaybetti."

Zoraki bir gülümsemeyle çaresizce omuz silkiyor, sanki nasıl hissettiğini anlatacak kelime bulamıyormuş gibi, ama acısını başkalarına yüklemekten nefret ediyor.

Empati uyandırıyor. Annem vefat ettiğinde ben de ne söyleyeceğimi bilemedim. Her türlü duygu öne çıkıyor, birçoğu birbiriyle çeliştiğinde ya da artık çok önemli olmaması gerektiğini bildiğiniz küçük şeyleri büyüttüğünde ifade etmek imkansız.

"Sanırım kendimi meşgul etmem en iyisi. Sebastian'la evliliğin konusunda endişeliydim. Onunla evleneceğini biliyordum ama evlenme şeklini beğenmedim. o benimleydi."

"Onunla etkileşime mi geçtin?" Meksika restoranında onun adını hatırlamıyor gibiydi.

"Evet, tabii ki. Öğle yemeği ya da çiçek gibi şeyleri organize etmem ya da Sebastian Peery işbirliği için ona belgeler göndermem gerektiğinde. Nadiren cevap verirdi, zahmet edip cevap verdiğinde de çok kaba davranırdı. Asistanı da daha iyi değildi."

Öğle yemeği ve çiçeklerle ilgili detaylar yanlış gibi. Ben ikisi hakkında da mesaj atmış. Ama belki de öğle yemeği randevularıyla ilgili bir konuda iletişime geçti ve o da onu başından savdı. Bu şaşırtıcı olmazdı, çünkü bana çok kızgındı. Ama Sebastian Peery olayı hiç mantıklı gelmiyor. "Bu çok garip. "Bu garip. belgeler."

Bianca'nın yüzü tiksintiyle buruşur. "Bu da ne böyle? O bir Yalan falan. Onları bana getirdiğini doğruladı." "Öyle mi...?"

Ne kadar tuhaf. Sebastian Jewelry'nin Asya'da güçlü bir dayanağı var ve bu onun için bir mola olabilir.

arıyorum. Sebastian öyle bir tip değil.

Sırf birine inat olsun diye kendi iş projesini sabote etti. Bana acı çektirmek isteseydi, bana eziyet etmenin başka bir yolunu bulabilirdi.

Öte yandan, Bianca'nın bu konuda yalan söylemesi için hiçbir neden yok. Başarılı olmamı istiyor. Hayatım boyunca benim en büyük amigom oldu.

"Bir iletişimsizlik olmuş olmalı," diyorum. Sonunda. Bianca'ya karşı kendimi kötü bir arkadaş gibi hissetmeme neden olsa da taraf tutmak istemiyorum. Ama Sebastian'ın böyle bir şey yapmayacağından yüzde doksan dokuz emin olduğum halde daha fazla bilgi olmadan onu suçlayamam.

"Göreceğiz. Ama o kendini kanıtlayana kadar rahat etmeyeceğim."

"Endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum. İyi bir takım olacağız gibi görünüyor."

"Sana bunu söyleten ne? Bir şey mi oldu?" Dik otururken gözleri parlıyor. "Seni ne kadar sevdiğini söyledi mi?"

Gülüyorum. "Öyle bir şey değil. Ama birlikte çok iyi çalıştık." Ona Preston ve Vonnie'ye karşı oynarken neler olduğunu anlattım.

"Evet! Aman Tanrım, bu harika!" Yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor. "Keşke ben de orada olsaydım. O ikisinin dizlerinin üzerine çökmeden kaçmalarına asla izin vermezdim! Bunu kaydeder ve her siteye koyardım- Facebook, Instagram, Nabız, adını siz koyun, ben asardım! En iyi şeyleri özlüyorum."

"Şey... belki de en iyisi bu değildi." Sırıtiyorum.

Nefes nefese, hevesle öne doğru eğiliyor. "O bakışı biliyorum.

Şanslıymışsın." Elini koluma koydu. "Dinleyelim bakalım."

"Tek tek anlatmayacağım."

"Aha! Demek üfleme vardı!"

"Bilmeniz gereken tek şey inanılmaz olduğu. Şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi. Bir Energizer Tavşanı'nı bile yıpratır." "

Bianca'nın gözleri büyüyor ve dudağını ısırıyor. "Senin adına çok sevindim. Vay canına. Haklısın. Sen ve Sebastian için endişelenmeme gerek yok."

"Sana söylemiştim. Şimdi keşke bugün izin alsaydım demiyor musun?" "Hayır," diyor, her zamanki gibi inatçı.

"Bugün burada olmaktan

Böylece Sebastian Peery projesinde sana yardımcı olabilir ve düşün resepsiyonunu planlayabilirim."

"Sebastian resepsiyon işlerinin çoğunu asistanı Christoph'a yaptırıyor. Julio da yardım ediyor ama deneyimli."

Bianca gülümser. "Merak etmeyin. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağım."

"Sen en iyisisin. Teşekkür ederim. Ama biraz izne ihtiyacın varsa, izin al, tamam mı? Bir kez olsun kendini ön planda tut."

"Teşekkürler kızım." Sonra deri çantasına uzanıyor. "Bu. Sana." Bana siyah AmEx'imi uzattı.

Masasına dönüyor ve ben de Julio'nun dün gece gönderdiği günün gündemiyle ilgili e-postayı gözden geçiriyorum. İki toplantı taşındı ve Hae Min Group'un temsilcisi bu hafta sözleşme ile ilgili yorumlarını gönderme sözü verdi.

Sonunda.

Pazarlama ekibinin yeni kampanya fikrine bakıyorum. Çok şık ama bir şeyler eksik. Lüksle dolup taşıyor ama "Beni satın alın" diye bağırıyor. Onlara geri bildirimimi gönderiyorum ve hafta sonuna kadar güncelleme talep ediyorum, çünkü baştan başlamaları gerekebilir.

Kapı birkaç kez hızlıca çalınır, sonra Julio beyaz ve pembe kalla zambaklarından oluşan bir buket getirir. O kadar büyük ki, neredeyse belden yukarısını gölgede bırakıyor.

Sebastian'dan mı geliyorlar? Kalbim küçük bir samba yapıyor. Julio, "Bu senin için geldi." diyor.

Geniş bir gülümsemeye ondan alıyorum. "Teşekkürler."

O gidiyor ve içimden bir kız kıkırdaması yükseliyor. Muhteşem çiçeklerin ortasındaki kartı koparıyorum ve hızla açıyorum.

Ve gözlerim kartı tarar taramaz omuzlarım biraz çöküyor.

Sevgili Lucie,

Evliliğiniz için tebrikler! Hepinize sevgi ve neşe diliyorum!

--Yuna H Winters

Belki de buketin arkasındaki kişinin Sebastian olamayacağını anlamalıydım. Bana hiç çiçek göndermedi ve sadece

Harika seks yaptık, birlikte güzel vakit geçirdik ve aynı yatakta yatmaya başladık diye bir gecede romantikleşecek değil, özellikle de sevmediği bir kadına karşı.

Hadi ama. Surat asmayı bırak. Yuna'nın bu jesti yapması çok hoş. Yapmak zorunda değildi.

Numarasını buldum ve mesaj attım.

-Ben: Çiçekler ve sıcak dilekleriniz için çok teşekkür ederim! Çok güzeller!

Bir yanıt almak için uzun süre beklemem gerekmiyor.

-Yuna: Benim için zevkti! Böyle kaçmak çok romantik. Ortamı da çok sevdim.

-Yuna: Bu arada, Los Angeles mağazanızın dondurmayı nereden aldığını biliyor musunuz? Liam beni ve kocamı dondurma istemek için deli ediyor ve ona bir sürü farklı marka aldık ama aynı olmadıklarını söylüyor :eyeroll-emoji:

-Yuna: Şimdiye kadar bundan hoşlanan tek kişi, reddettiği tüm dondurmaları yiyen ikiz kız kardeşi.

Gülüyorum, sempati ile başımı sallıyorum.

-Liam yeni yürümeye başlayan bir çocuk için tam bir epikürcü.

-Yuna: Gerçekten mi? Zorluk çıkarmıyor mu?

-Hayır. Los Angeles'taki mağazamız dondurmalarını sadece bizim için özel üretim yapan yerel bir organik gelato dükkanından temin ediyor. İsterseniz mağaza müdüründen Liam için bir miktar ayırmasını isteyebilirim ya da evinize teslim ettirebilirim, hangisi daha kolaysa.

-Yuna: Aman Tanrım, harikası. Hayatım boyunca neredeydin?

Daha çok gülüyorum.

-Yuna: Çok teşekkür ederim! Zaten sahip olduğumdan daha fazla yük olmak istemiyorum. Bugün onu alması için asistanlarımdan birini göndereceğim. Şimdi sana bir iyilik borçluyum!

Biraz tereddüt ettim. Düğün resepsiyonuna benim tarafımdan davet edilenlerin çoğu iş ortağım. Bianca dışında pek yakın arkadaşım yok. Ama Yuna çok iyi birine benziyor ve onu daha yakından tanımak isterim.

-Bu arada, eğer müsaitsen, seni düğün resepsiyonuna davet etmek isterim. Sebastian ve ben kaçtığımız için, onun yerine bir parti vermeye karar verdik.

-Yuna: Gerçekten mi? Partilere bayılırım!

-Yuna: Ayrıca giyinmek ve sevdiğim diğer yetişkinlerle takılmak için bir bahanem olması da güzel :wink-emoji:

-Harika! Sana davetiyeyi göndereceğim ve seni konuk listesine ekleyeceğim.

Misafirin QR kodunu telefonuna gönderiyorum ve gülümsüyorum. Belki de bu güzel bir arkadaşlığın başlangıcı olabilir.

Bölüm 23

Lucienne

Perşembe günü kesinlikle çok yoruludum. Hae Min Group'un avukatları bir dizi not ve soru gönderdi, bizim avukatlarımız da yanıt verdi. Ancak önerilen değişiklikleri kabul edip etmediğimden emin olmak için bazı ana noktaları gözden geçirmemi de istiyorlar.

Kore'nin lüks perakendeciliği ve düğün gelenekleri hakkında hayal ettiğimden çok daha fazla şey öğreniyorum. Büyüleyici ama yorucu.

Çünkü herkes en ufak detaylar için kavga ediyor. Daha da kötüsü Koreli muhatabımız yanıt vermekte çok yavaş davranıyor. Sözleşme sekiz hafta önce gönderildi ve düne kadar bize geri gelmedi. Sanki bu proje onlar için öncelikli değilmiş gibi.

Ki bu çok saçma. Hae Min Group'un Gangnam'daki merkezini ziyaret ettiğimde, Başkan Yardımcısı Eugene Hae, özel lüks konutlarla çok ilgilendiğini belirtti. Sebastian Peery'nin ultra lüks mağazaları için yapabileceği özel tasarımlar. Müşterilerine sunacakları yeni bir şey istiyorlar ve en çok harcama yapan müşterilerinden bazıları statü sembolü olarak benzersiz yüksek fiyatlı ürünler. En iyi müşterilerinin özel bir sadakat programına dahil olduğunu ve statülerini korumak için Hae Min Group'a ait büyük mağazalarda yılda en az bir milyon dolar harcamaları gerektiğini açıkladı.

Yine de işler uzuyor ve enerjimi tüketiyor.

Gece yarısı eve gelmekten yorulduğum için, ofisten saat ondan önce evde olabileceğim kadar erken çıkıyorum. Hayır.

yakın zamanda yatabileceğimi sanmıyorum. İncelemem gereken en az beş rapor ve belge daha var.

Mutfak boş - Matthias'a işte yemek yiyeceğimi söyledim - ve Sebastian muhtemelen akşamları ne yapmaktan hoşlanıyorsa onu yapıyordur. İşten sonra ne yaptığına dair en ufak bir fikrim yok çünkü yeterince yanında olmadım. Bir parça içimde bir suçluluk duygusu var. Ona bu durumu en iyi şekilde değerlendirmek istediğimi ve ihmalkâr bir eş olduğumu söyledim.

Ancak işler biraz yatışana kadar yapılacak bir şey yok. Preston yerine Sebastian'ın kocam olacağını bilseydim, sözleşmede işbirliği için Sebastian Jewelry'den daha fazla katılım talep edebilirdim. Ancak Preston'ın deneyim ve yetenek eksikliği göz önüne alındığında, Hae Min Grubu'nu idare etmekten sorumlu kişi olarak kendimi belirledim. Bu projede hiçbir şey ters gidemez Çünkü kendimi kurula kanıtlamam gerekiyor.

Hae Min Group ile dağıtım anlaşması tamamlandığında, biraz nefes alabileceğim. Belki Sebastian'la birlikte deneyebileceğimiz hobiler bulabiliriz. Sadece tenis değil, belki dışarı çıkıp onun hoşuna gidecek şeyler de yapabiliriz.

Muhtemelen değil. Stalker geri döndü. Özel hayatı da-ihlal eden arkadaşlar. Şimdiye kadar utanç verici bir manşet yaratamadılar, ama bunun tek nedeni hayatımda yeniden ortaya çıktıklarından beri yaptığım tek şeyin ileri geri gitmek olması Çalışmak için.

Umarım Sebastian'ı rahatsız etmezler. Ben rahatsız etmem.

neden bana bu kadar takıntılı olduklarını anlayamıyorum. Mirasım nedeniyle bir nevi küçük bir ünlüyüm ama Los Angeles'ta çok daha ilginç ve ünlü insanlar var.

Yatak odama gidiyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. Stilettolarım genelde rahattır ama hiçbir şey çıplak ayaktan daha iyi değildir. Kıyafetlerimi çıkarıyorum ve sütyenim çıkar çıkmaz bir iç çekiyorum. Çok daha iyi.

Sırada Toi et Moi yüzüğü ve alyans hariç mücevherler var. Yürüyüş alanının ortasındaki ada-

Dolabımda takı ve aksesuarlarım için altı büyük bölme var.

Sebastian'ın saati benimkilerin arasında duruyor, yani çoktan eve gelip üstünü değiştirmiş olmalı. Tüm eşyalarını koridorun sonundaki yatak odasında tutabilse de

Bazı eşyalarını dolabımda bıraktım.

kız arkadaşının evinde daha fazla zaman geçiriyor. Çok şirin.

Elimi dolabın ev kıyafetleri bölümüne sokuyorum ve ilk aldığım şeyi çıkarıyorum. Dantelli, ametist moru ipek bir gecelik. Bianca bunu Preston'la nişanlandığımı öğrendiğinde vermişti. O dolandırıcı hayatımdan çıktı ama hediye yine de güzel. Güzel ve hiç giyilmemiş, bu yüzden eski nişanlımla hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranıp tadını çıkaracağım.

Giydim. Kumaş, çıplak tenime değen bir bulut gibi üzerimde serin serin kayıyor. Alçaktan sarkıyor ve dantel stratejik olarak göğsümü örtüyor. Ama seksi ve güçlü olması gerekiyordu. Ve şu anda öyle hissetmeye ihtiyacım var.

Banyoda makyajımı siliyorum. Göz farı, maskara ve fondöten yok olurken, koyu halkalarım ve yorgunluk daha belirgin hale gelir. Gecelik seksi, ama onu giyen kadın sadece yorgun. Ve aç.

Matthias'a söylediklerime rağmen Öğle yemeğinden beri bir şey yemedim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve normalde bana bir şeyler yedirecek olan Bianca'nın teyzesini havaalanından almak için erken çıkması gerekti.

Yemek yapamadığım ve Matthias'ı rahatsız etmek istemediğim için bir kase mısır gevreği alacağım. Çantamı alıp aşağı iniyorum, böylece hem yemek yiyip hem de dokümanları inceleyebiliyorum. Pazarlama revize edilmiş kampanyayı gönderdi. son onayımı bekliyor.

Ama bu sefer mutfak boş değil. Etrafı dolduran kahve kokusunu alıyorum ve Sebastian'ın espresso makinesinin önünde durduğunu görüyorum. Üzerinde beyaz bir tişört ve boxer var, ayakları çıplak. Saçları hafif karışık, sanki parmaklarını

Birkaç kez içinden geçtim. Ve şaşırtıcı bir şekilde, onu seksi bir profesör gibi gösteren tel çerçeveli gözlükler takıyor.

Hormonlarım titriyor. Yorgunum ama ölmedim.

Arkasını dönüyor ve aniden duruyor. Gözleri yüzümde, sonra göğsüme düşüyor.

Ve meme uçlarım kendi akılları olan küçük fahişeler gibi sivriliyor.

Şimdi keşke sütyenimi bu kadar erken kaybetmeseydim diyorum. Ama artık çok geç.

Gözlerini göğüslerimden ayırıp bana bakıyor. Ama derinliklerindeki karanlık parıltıdan, onu baştan çıkarmak için böyle giyindiğimi düşündüğü çok açık.

Boğazımı temizleyerek, belgelerin basılı kopyalarıyla dolu siyah deri çantayı ve dizüstü bilgisayarımı tezgâhın üzerine koyuyorum. Kaşları çatıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, sonra iç çektim. Ne yaptığı çok açık. "Demek istediğim... Senin televizyon falan izliyordum."

"Bakmam gereken bazı şeyler vardı. Yine geç saatlere kadar çalıştığını sanıyordum."

"Hâlâ gözden geçirmem gereken şeyler var ama eve erken gelmek istedim." Kilere gidip bir kutu mısır gevreği aldım. "Erken göreceli bir terimdir."

Sebastian buzdolabından benim için süt çıkardı.

"Teşekkürler. Bana da bir şişe su getirebilir misin?" Tezgâhın üzerine koyuyor.

"Teşekkürler." Bir kâse alıp mısır gevreği ve sütü içine boşalttım.

0.

Yolumdan uzak duruyor ve mutfak yeterince büyük
Birbirimize sürtünmüyoruz ya da başka bir şey yapmıyoruz
ama tüm vücudum her zaman onun nerede olduğunun
farkında.

Sebastian, sizi rahat bıraksa bile görmezden
gelebileceğiniz türden bir adam değil. Güneşin altında
tembellik eden bir aslan gibidir,
önündeki tarlada ceylanları izliyordu.

Ceylanlardan biri gibi davranmalı ve kendi işime

bakmalıydım. Kendimi mutfağın yanındaki tabureye park ettikten sonra

Ada, her şeyi hızlıca yutuyorum.

Yanımdaki tabureye oturdu. "Akşam yemeği yemedin mi?"

"Vaktim yok. Bu işi bir an önce bitirmeliyim."

"Daha doyurucu bir şey ister misin?" Çenesini kaseme doğru salladı.

"Bir şey sipariş edip beklemek istemiyorum ve yemek yapamıyorum."

"Ben de yapamam," diyor yüzünü buruşturarak. "Herkesin sağlığı ve güvenliği için."

Yemek yapmak dışında aklına koyduğu her şeyi yapabildiği gerçeğinden duyduğu hafif rahatsızlık beni güldürüyor.

"Sürekli çalışıyorsanız parti yapmaya ve eğlenmeye ne zaman vakit buluyorsunuz?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. İnsanların düşündüğünün aksine, hiçbir zaman fazla eğlenmedim. Fotoğraflandığım etkinliklerin çoğu işle ilgiliydi." Ses tonumu ironik tutmamaya çalışıyorum. "Fotoğraflanmak" paparazzi tacizi için bir örtmece ama bu Sebastian'ın suçu değil. "Ayrıca, ortalıkta görünmemeye çalışıyorum. Ne yaparsam yapayım skandallardan kaçınamıyorum ve seni ya da aileni utandıracak hiçbir şey yapmadım."

"Benim adıma hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Ya da ailem adına."

Kaba ses tonu sanki aramızda bir çizgi olduğunu ve onu geçmemem gerektiğini söylüyormuş gibi geliyor. Ve bu beni rahatsız ediyor.

hafta sonundan sonra. "Ailen için en azından bunu yapabilirim," diyorum, düşmanca görünmemeye çalışarak. Kavgaya etmek istemiyorum ama haksızlık da etmesini istemiyorum.

"Onlar buna değmez. Seni ne mutlu ediyorsa onu yapmalısın."

Dudağımı ısırdım. Onu tamamen yanlış değerlendirmişim. Düşündüğümde daha yorgun olmalıyım. Genelde, erkekler ne yaparsa yapsın, üzerimden yuvarlanıp gider.

Bazı erkek arkadaşlarım benim soğuk ve mesafeli tavrımdan bıktılar ve benden ayrıldılar. Ama bu

Sebastian'ı kol mesafesinde tutmak imkansız. Yaptığı ve söylediğı her şey içgüdüsel bir tepki uyandırıyor.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Sebastian çantama bakıyor.

"Pazarlama kampanyası. Sebastian Peery'nin bazı lansman ürünlerine de bakmam gerekiyor. Muhtemelen önümüzdeki ay ya da ondan sonraki ay anlaşmayı imzalayabiliriz. Hızlı ve agresif hareket etmek istiyorum."

Kahvesinden düşünceli bir yudum alıyor. "Beni sürekli şaşırtıyorsun."

"Nasıl yani?"

"Kendini çok adamış görünüyorsun. Tahmin ettiğimden çok daha fazla. Çok çalıştığını gördüm ama bu kadar saat çalışmanı beklemiyordum."

"Bu çok önemli. Dürüst olmak gerekirse, gençken Peery Diamonds ile pek ilgilenmezdim. Bana sadece Çok da umursamamam gereken bir şey, özellikle de büyükbabam erkek olmadığım için hayal kırıklığına uğramışken."

"Yanıliyordu." Sebastian'ın yanıtı sessiz ve sempatik, acımıyor ya da yargılamıyor. Daha fazlasını söylemek istersem

ve hatta ona yaslanmak istersem, buna saygı duyacaktır. Eğer kabuğuma çekilmek istersem, buna da aynı şekilde saygı duyacaktır.

Onun bu düşüncesi içimdeki barajın bir bölümünü daha yıkıyor. "Peki." Eski acıyı gizlemek için omuz silkiyorum ve büyükbabamın arkaik, cinsiyetçi inançlara sahip olmasından utanç duyuyordu. "Dünyaya belli bir bakış açısı vardı. Ona göre kızlar güzel ve savunmasız şeylerdi. İnsanların koruması. Sorumlu olmak için fazla zayıf iradeli ve kaprisli. Bu yüzden Peery Diamonds için yeterince iyi görülüp görülmeyeceğimden emin değildim.

ona bağlıydı. Ve bunda da oldukça başarılı oldum." Suyumdan uzun bir yudum alıyorum.

"Peki nasıl oldu da sen sorumlu oldun?"

Bardağımı indiriyorum. Ona söylersem Sebastian hatırlayacak mı? Yoksa Paris'teki olay o kadar önemsiz ki hiçbir şey hatırlamıyor mu? Onu dikkatle izleyerek başlıyorum. "On dört yaşımdayken ailemle birlikte Paris'e gittik. Çok üzülmüştüm, kaçmayı düşündüm."

"Yaptın mı?"

"Bir ya da iki saatliğine, belki?" Işık Şehri'ndeki o karlı gecede sonsuzluk gibi gelmişti ama çok uzun süre gittiğimi sanmıyorum. "Yanımda para ya da telefon olmadığı için ne düşünüyordum bilmiyorum. Her şeyi enine boyuna düşünmemiştim. Sonra bu adamla tanıştım ve bana benim olan şey için savaşmam gerektiğini söyledi." Sebastian'a tamamen bakacak şekilde döndüm.

Başını sallıyor ama gözlerinde tanıma ifadesi yok. Yani. Hatırlamıyor.

Rakamlar. Beni neden hayal kırıklığına uğrattığını bilmiyorum. Yirmili yaşlarında kaç tane zengin adam, hava şartlarına uygun giyinmeyi akıl edemeyen, ama yine de kendisine sıcak çikolata ısmarlamasını isteyecek kadar utanmaz bir kızı hatırlar?

Devam ediyorum, "Ve haklıydı. Peery Diamonds benim. Geriye kalan tek Peery benim. Roderick ve iki çocuğu Peery değil. Eğer çekip gitseydim, büyükbabamın servetini onlara bırakmaktan başka seçeneği olmazdı. Servetin benim olduğuna karar verdiğimde, sadece onu elimde tutmak değil, onu muhteşem yapmak istedim. Şirketin benim yönetimim altında gelişmesini istiyorum. liderlik. Dünyadaki herkesin Peery Diamonds'ın ne olduğunu bilmesini istiyorum."

Sebastian bana sadece sabit bir bakış atıyor. Lenslerin arkasındaki gözlerini okuyamıyorum. Birden, Sebastian'la konuşup konuşmadığımı merak ettim. ve benim hayal gördüğümü düşünüyor. Bianca öyle düşünmüyordu ama o her zaman benim tarafımdadır. Darren bu fikrin "gerçekçi olmadığını" söyledi - ona karşı bir başka işaret - ve Roderick mümkün olduğunca fazla kâr elde etmeye odaklanmam gerektiğini söyledi. Karl'ın umurunda değil.

Rahatsızlığımı gizlemeye çalışarak suya uzanmaya başladım. Belki de beni bir şekilde hayal kırıklığına uğratan erkeklerle birlikte olmaya mahkumum.

"Bence bu harika," diyor Sebastian sonunda.

Elim havada duruyor. "Ne?"

"Beni duydun." Muhteşem dudaklarında küçük bir

gölümseme beliriyor. "Görüşün mükemmel."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Yüzüne bakıyorum, sadece benimle dalga geçtiğine dair işaretler arıyorum.

"Evet. Bir yöneticinin liderlik ettiği şirket için hırslı olması gerekir."

İçime damlayan acının büyük bir kısmı çözülüyor. Bu adamın birkaç kelimeyle yapabildikleri inanılmaz. Sırıtiyorum, aniden enerjikleşiyorum. "Teşekkür ederim! Ben de öyle düşünüyorum."

"Sebastian Peery'nin fırlatma planlarından bazılarına seninle birlikte göz atmamı ister misin?" diye soruyor.

"Yapacak bir işin olduğunu sanıyordum..."

"Benim için sakıncası yok. Zaten bunun aramızda bir işbirliği olması gerekiyordu."

Ona bakıyorum. "Bunu çok isterim."

* * *

Sebastian

Luce'un bu tür işlere daha fazla dahil olma teklifimi kabul etmesine sevindim.

kolay zarafet. Bazı insanlar bu fikri tartışmış ya da reddetmiş olabilir, burnumu olmadık yerlere sokmaya çalıştığını düşünebilirler.

ya da projeyi tamamen devralmak.

Evlendikten sonra işbirliğinin ayrıntılarını araştırdım. Aileme gönderdiği orijinal teklifin bir parçası değilmiş. Kendisine bir koca bulmak için Comtoileri hedef almadan önce bir süredir Hae Min Grubu ile bir anlaşma üzerinde çalışıyormuş. Ama büyükbabam bir şans gördü. Kore düğün takıları işinden kendine bir dilim ayırmak -Sebastian Kuyumculuk Asya'da güçlü değildir ve Luce pes etti.

Gerçekten bir koca istemiş olmalı. Preston gibi boktan biriyle evlenmeyi çok istemiş olmalı. Kimsenin başına gelmesini istemezdim, belki o korkunç Vonnie hariç.

Getirdiği belgelerin üzerinden geçiyor ve kenarlarına notlar alıyorum. Luce bilgisayarında bir şeyler çalışıyor,

Kaşları konsantrasyon içinde birbirine yaklaşmış. Kıpırdamıyor ya da yorgun veya sıkılmış olduğunu gösteren herhangi bir belirti göstermiyor. Sanki ölüm kalım savaşı veriyormuş gibi çalışıyor. İşimle ilgili hiç böyle hissetmemiştim ama onun işini bu kadar ciddiye alması tuhaf bir şekilde sevimli.

Sonunda dizüstü bilgisayarını kapattığında belgeleri yere bıraktım. "Bu arada acelen ne?" İşbirliği çizelgesinde belirttiği zaman çizelgesini merak ederek soruyorum.

"Bir sonraki hissedarlar toplantısından önce büyük bir kısmının tamamlanmasını istiyorum. Kore'deki lansman konusunda çok heyecanlı değillerdi, özellikle de Roderick onlara nasıl

Asya pazarı kararsızdır." Ağzını büzüyor, parlayan gözlerinden kızgınlık ve kararlılık akıyor. "O artık benim vekilim olarak oy kullanamayacağına göre, hissedarlara ve yönetim kuruluna tek başıma CEO olmak için gerekenlere sahip olduğumu göstermem gerekiyor."

"Seni CEO olarak tutmak için zaten senin hakkında böyle hissetmiyorlar mı?"

"Yönetim kurulunun yarısı Nesovia'dan erkekler ve kadınların nereye ait olduğu konusunda cinsiyetçi fikirleri var. Onlar sadece

Roderick'in beni 'kontrol ettiğini' düşündükleri için bana katlandılar." İğrenmiş gibi bir ses çıkarıyor. "Ve Roderick'in de beni şirketin başında tutmak gibi bir çıkarı vardı. çünkü benim getireceğim paraya ihtiyacı vardı."

Başımı salladım. "Ailen şirketi kurmak için yanlış ülkeyi seçti. Bu tavırla tüm kadın yetenekleri kaybedecekler."

"Bu yüzden şirketi ABD'ye taşıyorum." "Hissedarlar bunu çoktan kabul etti mi?"

"Vergi yükümlülüğünde bir artış olmadığı sürece, insan hakları sicili daha iyi olan bir ülkeye taşınmamıza izin vermek yönetim tüzüğümüzde yer alıyor. Ve Amerika'nın Nesovia'dan daha cinsiyetçi olduğunu iddia etmek zor olacaktır."

Yumruklarını tezgâhın üzerine koyuyor. "Kadın çalışanlarımıza farklı davranmak ya da onların kendilerini tırmanamayacakları için cesaretleri kırılmış olabilir.

kurumsal merdiveni erkekler gibi. Ve şirketi çekip Kadınlara saygı göstermeyen bir ülkeden uzaklaşmak iyi bir başlangıç noktasıdır."

Çenesi inatla öne doğru çıkıyor; omuzları gergin. O, inandığı iyi bir savaşta mücadele eden bir savaşçı. Takdire şayan.

Kalkıp yanına gidiyorum, sonra sıkı boynunu ve omuzlarını ovuyorum. Dokunuşun içinde eriyor. "Nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

Başını öne eğiyor. "Teşekkür ederim."

Bana verdiği gülümseme kendimi bir metre boyunda hissettiriyor. Ve onu asla hayal kırıklığına uğratmamak için içimde açıklanamaz bir arzu var.

Bölüm 24

Lucienne

Yansıma bininci kez eleştirel bir gözle bakıyorum. İnsanlar görünüşümü ne kadar takıntılı bir şekilde kontrol ettiğimi bilselerdi, Lucienne Peery'nin tam bir narsist olduğunu söyleyen bir skandal gazetesi manşeti daha olurdu.

Ama şu anda bunun için endişelenemem. Bugün D günü...ya da R günü. Resepsiyon Sebastian ve benim ilk etkinliğimiz.

ve her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. Özellikle henüz tanışmadığım kardeşleri üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya odaklanmış durumdayım.

Onlardan pek bahsetmese de, hepsinin çok yakın olduğunu biliyorum. Onlarla akşam yemeği yemek için öyle olmak zorunda - Sebastian Jewelry'deki tüm işleriyle delicesine meşgul. Ayrıca onlarla sık sık mesajlaştığını ve onlarla etkileşime girdiğinde genellikle iyi bir ruh hali içinde olduğunu fark ettim.

Saçlarım kıvrılmış ve yumuşak dalgalar halinde omuzlarıma ve sırtıma düşecek şekilde düzenlenmiş. Bir çift topaz

Kelebek iğneler onu yerinde tutuyor ve ben avize takıyorum. pırlanta küpeler ve uyumlu bir kolye ve bilezik. Uyluk hizasında yan yırtmacı olan kırık beyaz elbisem üzerime tam oturdu ve

Dantel süsleme görünüme hoş bir gelin dokunuşu katıyor.

Yüzümü önce sola, sonra sağa çeviriyorum. Daha koyu ve dramatik bir göz farı mı tercih etmeliydim? Yemek şirketi ve kuartet gelmeden önce bir saatim var. Makyajımı yeniden yapabilirim.

Öte yandan, genel olarak en arkadaş canlısı görünen kişi ben değilim. Bianca bir keresinde dumanlı göz makyajının

beni ulaşılmaz gösterebileceğini söylemişti ve ben bunu istemiyorum.

Dost canlısı. Tatlı. Yaklaşılabilir. Bu akşamki hedefimiz bu.

"Neden endişeleniyorsun?" Sebastian mutfaktan yaklaşarak şöyle diyor.

Bakışlarımı oturma odasındaki koyu renkli cam duvarın yansıtıcı yüzeyinden çekip omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ben sadece-"

İtalya'dan ismarlama bir smokin geniş omuzlarına ve dar beline mükemmel bir şekilde uyuyor ve ham gücünü medeni bir moda tabakasının altında saklıyor. Soğukkanlı özgüveni dalga dalga yayılıyor ve başını kibirli bir şekilde eğerek dünyanın onun istediği gibi döndüğünü söylüyor. Bir parça bile sinir yok. Ya herkesin onu seveceğine inanıyor ya da insanların ne düşündüğü umurunda değil. Muhtemelen ikisi de.

"Sadece kardeşlerin üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyorum." Sonra başka bir şey hatırladım. "Ve onların eşleri."

Endişe artıyor.

Yanıma geldi ve sol el parmaklarımdan, "nişan" yüzüğümüzün hemen üstünden öptü. "İyisin."

"Emin misin?"

"Kardeşlerim o kadar da zor değil."

"Ben öyle okumadım."

Bir kaşını kaldırıyor. "Onları araştırdın mı?"

Başımı salladım. "Bianca her biri için bir profil hazırladı. Kardeşleriniz zeki ve özel insanlar ve sizi çok önemsiyorlar."

Alay ediyor. "Bianca'nın zamanını boşa harcadın, çünkü sorsaydın sana bunu söyledim. Şimdi de söylüyorum: Gergin olman için bir neden yok."

Onu bilemem. Bianca'nın bulduğu bilgilere göre birbirlerine karşı son derece korumacılar. "Ya Sebastian'ı seninle evlenmeye zorladığın için senden nefret ederlerse?" diye fısıldadığında ellerini sıktı. Onları Partiden önce bir akşam yemeği ya da başka bir şey yiyelim mi? İşleri yoluna koymak için?"

"Belki de bilmiyorlardır," dedim ona ama bu sadece hüsnükuruntu ve çirkin bir karşılaşmayı erteleme isteğimden kaynaklanıyordu. Sebastian'ın evliliğimizin nasıl gerçekleştiğini saklaması için hiçbir neden yok. Tek kelime etmemiş olsa bile, bu kadar çabuk evlendiğimizde ve onları düğüne davet etmediğimizde bir şeyler olduğunu anlamış olmalılar.

Ama en azından babası törene katıldı. Bu birlikteliğimizi daha az garip gösterecektir.

"Keşke baban da gelseydi," diyorum.

Sebastian bana gergin bir gülümseme veriyor. "Çok iyi olduğunu söylüyor
Bunun için üzgünüm."

Gözlerimi kapatarak, sinirlerimi yatıştırmayı umarak nefes alıyorum. "Belki bunun yerine onu akşam yemeğine davet edebiliriz."

"Sorarım ama genelde film işleriyle meşgul olur." Ses tonundaki bir şey babasıyla yemek yemeyeceğini söylüyor. Neden emin değilim, Ted çok tatlı, iyi niyetli bir adam. Babam onun gibi biri olsaydı çok mutlu olurum.

"Sadece dost bir yüze ihtiyacım var." Nefes alıyorum.

"Yeterli değil miyim?" Ses tonu yarı aşağılayıcı, yarı alaycı. "Yani, belli ki güzel ve mutlu bir çift, yani-"

Sebastian bir elini belime koyuyor ve beni döndürüyor. Nefesim kesiliyor ve ağzı ağzımın üzerine oturuyor, dili içeri süzülüyor. Öpücüğün, dokunuşunun titreşen zevkinin içinde eriyorum. Onun Büyük bir el sırtımı destekliyor, sıcaklık ısıtılmış bal gibi içeri sızıyor.

Ağzını yanaklarıma, alnıma, kaşlarıma üzerine ve çene çizgime bastırıyor. "Çok fazla endişeleniyorsun," diyor öpücüklerinin arasında. "Ve çok gerginsin."

"Ben sadece insanların beni sevmesini istiyorum. Bizi." Bize bakıp büyükannen, büyükbaban ve annen gibi senin de benim için harcandığını düşünmelerini istemiyorum.

"Neyi sevip sevmedikleri önemsiz. Önemli olan tek şey senin benim karım olman."

"Ama..."

"Bizimle bir sorunları varsa, gidip kendilerini becerebilirler."

Gözlerimi kırpttırıyorum, ama bir şekilde kaba sözcükler yerine oturuyor. Misafirlerimizin ne düşündüğü gerçekten umurunda değil.

"Ve unutma, tüm bu süre boyunca yanında olacağım."

Elimi sıkıyor. Bu sabah uyandığımdan beri beni rahatsız eden endişe geri çekiliyor. Karnım hâlâ gergin ama sinirlerim biraz yatışıyor. Elim kaldırıyor ve arkasından öpüyor.

Parmak uçlarında yükselip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim."

"Bunu da senin için getirdim." Elini cebine attı ve üzerinde Sebastian Jewelry logosu bulunan küçük kadife bir kutu çıkardı.

Açıyorum ve bir çift göz alıcı kelebek iğneyi görünce nefesim kesiliyor. Güzelce kesilmiş mavi taşlar parlayan platin ayarında ışıltıyor.

"Safirler ve elmaslar," diyor.

"Teşekkür ederim. Bunlar muhteşem," diye fısıldıyorum, sonra yakışıklı yüzüne, sanki verdiğim tepki onun için her şey demekmiş gibi bana bakan gözlerine bakıyorum.

"Los Angeles'taki amiral mağazamızdaydım. Bunlar gözüme çarptı ve aklıma sen geldin." Onları ve saçımın üzerine yerleştiriyor. "Gördün mü? Mükemmel."

Zevk bedenimi ısıtırken kalbim çarpıyor. Yansımama bakıyorum. "Öyleler."

"Sen mükemmelsin karıcığım," diye düzeltiyor beni, sonra da şakağıma tatlı bir öpücük konduruyor.

Yanaklarımın sevinçten ısındığını hissedebiliyorum. Topaz iğneleri çıkarıyorum, sonra Sebastian'ın hediyelerini saçıma yapıştırıyorum. Kelebekler iyi şans tılsımları gibi parlıyor.

Kendime güvenim tavan yapıyor. Omuzlarımı kıvırıyorum ve derin ve yavaş bir şekilde nefes veriyorum. Kalabalıkla yüzleşmek artık o kadar ürkütücü gelmiyor.

Ben Sebastian'ın karısıyım.

Her şey yoluna girecek.

* * *

Dörtlü, artık tamamen dekore edilmiş bir balo salonu olan dönüştürülmüş garajımızda Pachelbel çalıyor. Konuklar geliyor, güvenlik görevlilerine davetiyelerini gösteriyorlar. Bu davet, insanların katılmak için can attığı türden bir davet değil ama Stalker ve arkadaşları etraftayken gardımı indiremem.

Sebastian, Aylster Hotel'in evimize gelmesini ve etkinliği düzenlemesini sağladı ki bu akıllıca bir hareketti. Ekipleri, gurme yiyeceklerden oluşan büyük bir sofraya ve insanoğlunun bildiği her türlü içkinin bulunduğu iki bar kurarak mükemmel bir iş çıkardı.

Matthias etkinliğin düzenlenmesine yardım etmek istemesine rağmen, ona hafta sonu izinli olmasını söyledim. Torunu yeni doğum yapmıştı ve ben de onun Sebastian ve ben işleri yoluna koymak için yeterince insana sahipken etrafta dolaşmak.

Düğün sonrası resepsiyon olduğu için özel bir kadeh kaldırma ya da ilk dans yok. Bunun daha çok yüksek sosyete partisi gibi olmasını istiyorum. Sebastian ve ben geleneksel bir şekilde evlenmiş değiliz ve o kadeh kaldırma ve diğer şeyler konusunda garip hissedebilir. Ben de garip hissederim, çünkü insanlar Muhtemelen sonsuz aşka kadeh kaldırıyoruz ve aramızdaki şey bu değil.

Elbette, aynı yatağı paylaşıyoruz, harika seks yapıyoruz ve birlikte iyi çalışıyoruz. Ama bu aşk değil. Bana karşı hafif bir sevgi dışında bir şey hissettiğini hiç ima etmedi ve ben de daha fazlasını beklememem gerektiğini çok iyi biliyorum. Erkekler bana aşık olmuyor.

Bianca bana sıkıca sarılıyor. "Rahatla kızım. Bu harika olacak. Bunu biliyorum."

"Umarım öyledir. Ama insanlar beni zaten tanıdıklarını düşünüyorlar. Bu sanki önceden var olan bir durum gibi." Çoğu zaman gerçekte kim olduğumu gösterme şansım olmuyor.

Çünkü insanlar manşetlerin ötesini göremiyorlar. Böyle insanların sevgime ya da dostluğuma layık olmadığını

biliyorum ama yine de acı veriyor.

"Bu onları aptal yapar." Bianca kolumu okşadı. "İyi olduğun bir günde seni üzmelerine izin verme. mutlu olması gerekiyordu."

Gülümsedim. "Haklısın."

"Biliyorum." Göz kırpıyor.

Hafifçe gülerek, personelle bazı ayrıntıları kontrol etmesini izliyorum. Her ne kadar burada benim misafirim olarak bulunsa da, etkinliğin planlama ekibinin bir parçasıydı. Tam da onun gibi Her detayı tekrar teyit et. Bunun mükemmel olmasını o da en az benim kadar istiyor.

Giderek daha fazla misafir gelmeye başlar. Yuna kolunda kesinlikle muhteşem bir adamla geliyor. Onu tanıdım. Declan Winters - eski bir iç çamaşırı modeli ve şimdi bir aktör. Hollywood'un en yakışıklı erkeklerinden biri olarak kabul ediliyor ve ilgi çekici kişiliğiyle de pek çok hayranı var. Karısına olan bağlılığı dillere destan.

Yuna parlak zümrüt rengi bir elbise ve sevimli stilettolarla mükemmel bir şekilde giyinmiş. Üzerindeki inciler parlak ve kocaman ve en mutlu kadın gibi parlıyor. Sanki yeni evlenmiş gibi.

"Lucie!" Bana sarıldı. "Çok teşekkür ederim! Beni kurtardın!"

Gülüyorum. "Sanırım Liam dondurmaya seviyor?"

"Dondurmaya bayılıyor. Şimdi dondurma perisiyle ne zaman tanışıp ona teşekkür edebileceğini bilmek istiyor." Gülümsüyor.

"Awww. İsteddiği zaman uğrayabilir."

"Getirebiliriz. İkizini de getirebilir miyim? Minik koluna özel bir bileklik tasarlatmak istiyor." Yuna gözlerini biraz deviriyor.

"Tabii ki. Çok isterim." Elimi Sebastian'ın oldukça iri olan ön koluna koydum. "Bu arada, kocamla tanıştın mı?"

"Öyle olduğuna inanmıyorum," diyor.

"Bu Yuna Hae Winters. Hae Min Grup'un başkanının kızı."

Sebastian ona en parlak gülümsemesini veriyor. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Aynı şekilde. Sebastian Kuyumculuk'u işletiyorsunuz, değil mi?" "Evet."

"Bu çok havalı. Şu haline bak, iki mücevher imparatorluğunun en mükemmel birleşimi. Anneme seninle tanıştığımı söylediğimde ağzı açık kaldı." Sonra ortağına döndü. "Bu benim kocam. Declan Winters."

Selamlaşıyoruz ve hoşbeş ediyoruz. Yuna'nın rahat gülümsemesi ve dostça sohbeti altında rahatlamaya başlıyorum. Daha fazla misafir geldiğinde, onları karşılamamız için gitmemize izin veriyor.

Bir başka varis, London Bickham, bana son seyahatini anlatırken, biraz ara vermemiz gerektiğine ikna oldu ve Mayorka'yı ziyaret etmek... Sebastian başını eğip fısıldıyor, "Ailen burada."

Doğrudum ve döndüm. Roderick ve Karl birlikte içeri girdiler. Ismarlama smokin giymişlerdi, yine parası Benim param. Roderick, annemle olan evliliğinden kalan evlilik yüzüğü dışında hiçbir takı takmıyor. Onu hiç çıkarmıyor ve bazıları bunun annemi hala unutamadığı için olduğunu düşünüyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Sadece herkese karısının kim olduğunu hatırlatmak istiyor.

Karl'ın böyle şeyleri düşünecek beyni yok, bu yüzden genellikle çok sayıda yüzük ve bir kolye takıyor. Bazen abartıyor ve sanki bir müzik klipi için seçmelere katılıyor. Ama bugün, üzerinde hiçbir şey yok. Sanki para sorunu varmış gibi.

Onu kestiğimden beri öyle olabilir. İK ve hukuk, şirketin ona ödediği maaşı geri almak için peşinde olmalı. İşe gelmeye zahmet etmemiş. Her zamanki "bloktaki en ateşli şey benim" sırtışı yerine hafif gergin bir gülümseme.

Vonnie'den bir iz yok ama bu şaşırtıcı değil. Tenis maçını kaybettiği için hâlâ bana ve Sebastian'a borçlu. Sebastian'a kirpiklerini fırlatabileceğini sanıyor olabilir ama benim bağışıklığım olduğunu biliyor.

Göğsümde öfke kabarıyor. Güvenlik o ikisinin geçmesine asla izin vermemeliydi. Ailemi davetli listesinin dışında tutmaya özen gösterdim ve onlar davetiye bile almamalıydı.

Bianca süzülerek geliyor. "İzninle, Sebastian." Cevap beklemeden beni kenara çekti. "Aman Tanrım. Burada ne işleri var?"

"Bilmiyorum ama onları dışarı attıracağım," diyorum nefesimin altında ve güvenlikle iletişime geçmek için telefonuma uzanıyorum.

"Bekle," diyor elini bileğime koyarak. "Ne?"

"Eğer bunu yaparsan, herkes fark edecektir. Partiye uysalca sürüklenip götürülmek için gelmediler. Olay çıkaracaklar ve bu da sizin kötü görünmenize neden olabilir."

Lanet olsun. Kötü görünecek olan sadece ben değilim. Sebastian'ın karısının babasını ve üvey kardeşini partiden kovduğu için bir pislik gibi görünmesine neden olabilir. Bir çift olarak ev sahipliği yaptığımız ilk etkinliğe gölge düşmesini istemiyorum.

"Argh. Çok sinir bozucu!"

"Sadece bir kez," diye fısıldıyor Bianca. "Ve senin için burada olmalarına imkan yok. Muhtemelen 'ağ kurmak' için falan buradalar, o yüzden onları görmezden gel."

Beşe kadar sayarak nefes veriyorum. Öfkemi yatıştırmak için pek bir şey yapmıyor ama bu şartlar altında en iyisini yapmam gerekiyor. "Haklısın."

"Onları senden uzak tutmaya çalışacağım." "Teşekkürler."

Destek için elimi sıkıyor, ben de başımı sallıyorum.

Roderick

ve Karl doğruca bana ve Sebastian'a geliyorlar. Bir tanışma için ısrar edecekler.

Sebastian onlara bakmak yerine iki kadeh şampanya alıp birini bana uzatıyor. Aldım, neredeyse ve gülümsemeyi başarabilirim. Şu anda gerçekten şampanya istemiyorum, ama Roderick ve Karl beni çok fazla rahatsız ediyor. Yanlışlıkla kayabilirim, ve-oops-dökebilirim

süslü smokinlerine bulaştıracaklar. Bolca özür dilemem gerekecek ama buna değecek.

"Lucie, kızım!" Roderick kollarını açmış, bana sarılmaya hazırlanıyor.

Kırkayaklarla kaplı olmayı tercih ederim. Uzaklaşıp Sebastian'a daha yakın duruyorum. "Merhaba, Roderick."

Açıkça yapılan nefret jesti Roderick'i caydırmaz. Öte yandan, böyle şeyleri önemseyecek bir tip olsaydı, annemle evlenemezdi.

Büyükbabam Roderick'e ne kadar az saygı duyduğunu hiç saklamadı.

Annem onun tek çocuğu olmasaydı, büyükbabam onu evlatlıktan reddedebilirdi.

Roderick, "Evlendiğine inanamıyorum," diye övünüyor.

"Sanırım inancını düzeltmenin zamanı geldi. Çünkü ben yaptım."

Roderick'in maskesi bir anlığına donar. Gülümsemesini sürdürürken dudaklarının uçları titriyor.

Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Sanki şaka yapmışım gibi gülüyorum.

Roderick de katılıyor, ancak gözleri hesap yapmaktan ateşler içinde. Evliliğimin tam olarak ne olduğunu öğrenmek için ölüyor. Kendi eşimi bulmayı başardığıma inanamıyor.

"Bu benim kocam, Sebastian Lasker."

Sebastian başını sallıyor. "Nasılsınız?"

"Memnun oldum evlat." Roderick gülümsemesini genişletmeyi başarırken, Karl durum hakkında söyleyecek çok şeyi varmış ve düşüncelerini sıralamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büzüyor.

"Ben senin oğlun değilim." Sebastian'ın sesi, elindeki flütü donduracak kadar soğuk.

"Yani, bir bakıma, tabii ki." Roderick neşeli bir kahkaha attı. "Kızım ile evlendiğinde benim için bir oğul gibi oldun."

Sebastian'dan bir şeyler koparabileceğini düşünüyorsa, başka bir şey düşünüyor demektir.

Roderick bana dönüyor, muhtemelen kendini toparlamak için biraz zaman kazanmak istiyor. "Seni görmeye çalışıyorduk-"

Karl kaşlarını çatıyor. "Çalışan rozetimin neden çalışmayı bıraktığını bilmiyorum-"

Roderick ona dirsek atar. "Ama sana ulaşmak zor oldu." Gülümsemesi bana bir lağım faresini hatırlatıyor.

"Meşguldüm," diye cevap veriyorum ona en saygılı kız çocuğu tonumla.

Karl'ın teni daha da lekeleniyor. Çalışan rozeti çalışmadığı için neden bu kadar üzgün? Onu kovduğumda Peery Diamonds'ın yapacağı ilk şeylerden birinin merkeze erişimini iptal etmek olduğunu fark etmedi mi? Yoksa Dürüst olmak gerekirse, hâlâ her şeye sınırsız erişimi olacağını düşünecek kadar kibirli bir aptal mıydı?

"Beni böyle engellemek çok şirretçe bir davranış. Açgözlü olduğunu biliyorum ama bu senin için bile çok alçakça." Roderick onun kolunu tutar ama pek bir etkisi olmaz.

Omurgamı sertleştiriyorum. Karl bana her zaman pislikmişim gibi davrandı ama diğer insanların önünde bunu belli etmemeye çalışıyor. Sebastian'ın önünde bu kadar iğrenç davranması utanç verici. Karl'a haddini bildirmek için ağzımı açmaya başlıyorum ama Sebastian kolunu omuzlarıma dolayınca duruyorum.

"Karımla bir daha böyle konuşursan, bir daha hiç konuşmamamı sağlarım."

Ona bakmak için başımı eğiyorum. Bakışlarımı hissettiyse de belli etmiyor. Soğuk gözleri Karl'ın üzerinde.

Üvey kardeşimin dudakları büküldü. "Ne dedin sen?" "Gördüğüm kadarıyla aptal olduğun kadar sağırsın da," diyor Sebastian.

"Az önce beni tehdit mi ettin? Ne yapacaksın?" Karl göğsünü kızgın bir horoz gibi dışarı çıkarıyor ve ellerini açıyor. "Beni öldürecek misin?"

Nesi var bunun? Kanıtlayacak bir şeyi olan bir çocuk gibi davranıyor. Genelde kendini daha iyi kontrol eder ve toplum içinde tembel bir playboy gibi görünmeye özen gösterir.

"Birinin konuşmamasını sağlamanın tek yolu öldürmek değildir." Sebastian'ın sesi neredeyse sıkılmış gibi çıkıyor.

Karl'ın parmak eklemleri beyazlaşır, ama tereddüt eder. Sebastian yarım kafa daha uzun ve daha geniş. Ve sen de Süslü smokinin altında acımasız bir güç olduğu gerçeğini gözden kaçırarak kadar kördür. Sebastian Kuyumculuk'un serveti ve gücü olmasa bile Sebastian, Karl'ı kolayca alt edebilirdi.

Yine de Karl'ın bir yumruk atıp atmayacağını merak ediyorum, çünkü o kadar öfkeli görünüyor. Düşüncesi bile ağzımı kurutuyor.

ikisi arasında şiddet. "Hey, kardeşim," diye hafif bir ses geliyor.

Sebastian gözlerini Karl'dan ayırmıyor. "Noah."

Bianca'nın kopya kâğıdını hatırlayarak odağımı Sebastian'ın kardeşine kaydırıyorum. Noah bir fotoğrafçı, ilk kitabı üzerinde çalışan hevesli bir romancı ve sosyal medya bağımlısı. Yine de çok sayıda akıllıca yatırımla milyarder olmuş biri, yani özgeçmişinde yazdığı kadar silik biri olamaz. Eğer gerçekten o kadar aptal olsaydı şimdiye kadar parasını çarçur etmiş olurdu.

Karl ve Roderick'e bakarken gözlerinde bir onaylamama parıltısı belirir, ancak bu hızla kaybolur ve yerini yumuşak bir ifadeye bırakır
Merak ve eğlence.

"Instagramlanabilir bir aile anı mı yaşıyoruz?" Noah fotoğraf çekecekmiş gibi telefonunu kaldırarak söylüyor.

Roderick irkilirken, Karl üzerine bir kova su dökülmüş bir kedi gibi görünüyor. İçerikten sorumlu olmadığı sürece sosyal medyada yer almaktan hoşlanmıyor.

Sebastian sadece gülümsüyor, ancak gözlerinde hiç mizah yok. "Bu mümkün."

"Sen karışma," diye hırılıyor Karl, Noah'yı süzerek. Gördükleri hoşuna gitmiyor. Noah da Sebastian'dan daha zayıf olsa da uzun ve geniş. Ama bu yine de Noah'yı kavga etmek istemeyeceğiniz türden bir adam yapıyor. "Bu bir aile meselesi."

"O zaman kalmalıyım." Noah gülümsüyor. "Bu arada Lucie, sana muhteşem olduğunu ve ağabeyimin seninle evlendiği için çok şanslı olduğunu söylemek istedim. Seninle

evlenmediği için onu hâlâ affetmiş değilim.
beni düğüne davet ediyorsun" -Sebastian iç çekiyor- "ama
sen

Her şey yolunda. Baldızıma asla kızamam." Gözleri iyi bir mizahla parlıyor.

"Teşekkür ederim." Burada olduğu için minnettarım, çünkü Karl'ın

En azından şimdilik geri adım atıyor. Benimle onun arasına girdiği için Sebastian'a karşı hâlâ çözülmemiş bir öfkeyle yanıp tutuşuyor.

Merkezimizdeki güvenliğe onu ve Vonnie'yi sadece ofislerimizde değil, tüm perakende satış noktalarımızda kara listeye almaları talimatını vermeyi aklıma not ettim. Uslu duracağına güvenmiyorum. İster kendisi ister Vonnie aracılığıyla yapsın, olayları tırmandıracaktır. Roderick kendisini "çocuklarının çatışmalarının" üstünde gördüğü için bu işin dışında kalacaktır.

Noah Sebastian'a, "Bu etkinlik için sadece bir fotoğrafçınız olduğuna inanamıyorum," diyor.

"O kadar önemli olduğunu düşünmemiştim." Hiç fotoğrafçım olmamasını tercih ederdim. Ne zaman biri bana bir kamera doğrultsa, göğsüm korkuyla sıkışıyor. Eğer fotoğrafçı olmasaydı

Sebastian Peery işbirliği için tanıtım açısı, zahmet etmezdim. Ama pazarlama ekibimiz

Evliliğimizi duyurmak ve ülkede piyasaya süreceğimiz düğün takılarından bahsetmek için etkinlikten bazı fotoğrafları Kore medyasına vermek harika olacaktı. "Joey'den sadece birkaç berbat fotoğraf aldık.

Ana tören, yani bugünden birkaç güzel fotoğrafımız olmalı," diyor Noah. "Ben vahşi yaşam fotoğrafçısıyım ama endişelenmeyin. İnsanlarla da aram oldukça iyidir." Sırıttıyor.

Sebastian kuru bir sesle, "Fotoğraf makineni getirmemişsin," diyor. "Ama telefonum yanımda."

Telefonu önünde tutan Noah çömelir. "Peynir de."

Sebastian'a yaklaşıyorum ve gülümsüyorum. Beni kendine çekiyor ve dudaklarını şakağıma bastırarak beni şaşırtıyor. Ama gülümsemeye devam etmeyi unutmuyorum çünkü iyi olduğum tek şey bu.

"Gördün mü? O kadar da zor değilmiş." Ekranı çeviriyor

ve bana az önce çektiği fotoğrafı gösteriyor. Sebastian tapılası bir koca, bense yeni evlenmiş mutlu bir eşim.

Sevginin halka gösterilmesi konusunda biraz utangaç. Aşık olup evlenen sıradan, normal bir çift gibi görünüyoruz.

İçimi bir rahatlama kapladı.

"Hey, işte Huxley. Ve Nicholas ile Griffin," diyor Noah aniden, bize doğru gelen üç adamı işaret ederek. "Griff karısını mı koruyor? Tanrım, bir partideyiz, savaş alanında değil."

Elbette, adamlardan birinin yanında çoğunlukla gözlerden uzak bir kadın var. Acaba bunu neden yapıyor? Noah ya da Sebastian onları olası bir olay hakkında uyardı mı?

Gözlerimi Karl'a doğru çeviriyorum. Roderick bir eli omzunda ona bir şeyler fısıldıyor. Karl dinliyor ama alev alev yanan gözleri, "Siktir git, bu iş daha bitmedi" diyor, sonra da kayıtsızca açık büfe masasına doğru yürüyor.

Umarım ağızlarına ne koyarlarsa koysunlar ve onları erken ayrılmaya zorlayan destansı ishal vakaları yaşıyorlar. Ama tabii ki ben o kadar şanslı olamayacağım.

Çok geçmeden Emmett ve Grant eşleriyle birlikte geldi. İyi ki herkesi araştırmışım.

Aksi halde bunalmıştım. Hepsi uzun boylu ve iri yarı ve her gün etrafımda beni neredeyse narin ve kız gibi hissettiren erkeklerle karşılaşmıyorum. Bunun da ötesinde, varlıkları müthiş. Zeki, varlıklı ve güçlü olduklarını biliyorlar ve nüfuzlarını mızrak gibi kullanıyorlar.

Bu mızraklar bana doğrultulmamış olsa da, tam olarak uzağa da doğrultulmamışlar. Noah'ın aksine, selamları ölçülü. Bana nötr bir nezaketle davranıyorlar.

gelecekte ilişki kurmayı planlamadıkları yabancılar için ayrılmış. Grant ve Griffin, Sebastian kolunu bana doladığında biraz şaşırmış görünüyorlar. Bu tavırlarının kötü şöhretimden mi yoksa evliliğimizin ardındaki hikâyeyi bilmelerinden mi kaynaklandığına karar veremiyorum. Bana gerçek durumu paylaştığını hiç söylemedi ama bu paylaşmadığı anlamına da gelmiyor. Ayrıca, yakın görünüyorlar, bu yüzden Sebastian sessiz kalsa bile muhtemelen bir şeylerin ters gittiğinden şüpheleniyorlar.

En azından eşleri soğuk değil. Amy düzgün yüz hatlarına sahip güzel bir sarışın. Kolayca gülümsüyor ama keskin gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor. Bana sarılıyor. "Aileye hoş geldin."

Grant'le birlikte gelen kızıl saçlı kadın kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. "Evet. Aileye hoş geldin. Ben Aspen."

Sırada Sierra var. "Kız kıza vakit geçirmek için başka bir kadınımlar olduğu için çok mutluyum." Sesinde yaramazlık kıvılcımları. "Lütfen bana aşk romanlarını sevdiğini söyle!"

Amy, "Geçen sefer aldıklarımızı okumamışsın bile," diyor.

"Bu daha fazla almamamız gerektiğı anlamına gelmiyor," diyor Sierra. "Asla yeterince aşk romanına sahip olamazsın.

raflar," diyor Aspen. "Sence de öyle değil mi Lucie?"

Yargılama işaretleri arıyorum. Ama kadınlar sanki benimle ilgili bir manşet görmemişler gibi gülümsüyorlar. Tıpkı Yuna gibi onlar da beni tanımaya ve kendi fikirlerini oluşturmaya açıklar. İçimdeki düğümler çözülüyor ve rahatlıyorum. Yeni arkadaşlar edinme ya da iyi bir ilk izlenim yaratma konusunda pek şanslı değildim ve bu fırsatı yakaladığım için minnettarım. bu bayanlarla bir fırsat.

"Kesinlikle," diyorum. "Ve kız zamanının bir parçası olmaktan ve bunun için ihtiyacımız olan tüm aşk romanlarını satın almaktan onur duyacağım. Ve Sierra, şirketinin ürünlerine bayılıyorum." Kendisi popüler bir seks oyuncağı şirketi olan Silicone Dream'in CEO'su.

Gülümsüyor. "Teşekkür ederim! Belli ki mükemmel bir zevkiniz ve eğlenceli bir kişiliğiniz var." Herkes güler ve buzlar kırılır.

Evliliğimizi kutlamak için daha fazla misafir geliyor. Sebastian'ın Comtois tarafındaki ailesi geç kaldı. Yine de parti tüm hızıyla devam ediyor ve herkes harika vakit geçiriyor. Roderick ve Karl ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Belki de Buraya gelme sebepleri olan parayı olay çıkarmadan

alamayacakları için gittiler.

Ve bu sefer hiçbir şey olmayacak utanç verici bir olay yaşanması ya da basına sızması. Roderick ve Karl güvenliği atlatmayı başarmış olsalar da tek bir paparazzi bile görmedim. Konuklar sadece arkadaş değil, aynı zamanda iş ortağı. Benimle ya da Sebastian'la ilişkilerine zarar verecek hiçbir şeyi sosyal medyaya yüklemeyeceklerdir.

Rahatlamış olmalıyım. Hatta minnettar olmalıyım. Ama saatlerce süren gerginlik kafatasımı sıkıştırdığı için başım zonkluyor ve uzun süre gülümsediğim için yanaklarım lastik gibi hissediyor.

Elimi Sebastian'ın koluna koydum. "Kilerden biraz Tylenol alacağım. Bir şey ister misin?"

Yanağımı sıcak avucunun içine alıyor, koruyucu ve kocacan bir jest. "Sen iyi misin?"

"Sadece başım ağrıyor, ciddi bir şey değil. Yakında döneceğim." "Tamam." Yanağımdan öptü.

Etrafımızdaki bazı kadınların kıskançlıkla iç geçirdiğini hissediyorum. Sıcak bir misafirperverlikle dolu gülümsememi koruyarak Kiler.

Bianca koşarak geliyor. "Hey, her şey harika gidiyor." Sırıttırıyor. "Çok rahatladım."

"Ben de."

"Gelen insanların sayısına inanamıyorum. Bu arada, Comtoise'ların burada olmayı planlayıp planlamadıklarını biliyor musun? Onları hiçbir yerde görmedim ve evet dediklerini sanıyordum. Listeyi kontrol etmem gerekecek."

"Onları görmedim," diyorum ona. "Sebastian'ın onları davet etti." Ailenin ve arkadaşlarının kendi tarafıyla ilgileniyor.

"Partinin yarısı bitti bile. Belki de gelmiyorlardır." Dudaklarını büzüyor. "En azından aradım."

Ya da Sebastian'ı hak etmediğime inandıkları için bizi tebrik etmeyi kendilerine yedirememiş olabilirler. Marie Preston'ın, Preston'ı öldürmesine izin vermem gerektiğini ima etti.

ve düğüne devam etmemi istedi. Reddettiğimde hoşnutsuzluğunu gizlemedi.

İnciler ve domuzlar. Comtoise'ların aşağılamalarını hatırlamak bile baş ağrımı şiddetlendiriyor, ta ki birileri beni aşağılıyormuş gibi hissedene kadar.

kafatasımın tepesine bir keski sokmak.

"Gidip yemek servisini kontrol edeyim. Şampanya hakkında bazı homurdanmalar duydum," diyor Bianca.

"Teşekkürler." Bir sorun olduğunu fark etmemesini umarak ona gülümsüyorum. Üzülecektir.

Soğukkanlı ve yumuşak bir ses "Ne muhteşem bir parti" diyor.

Dönüp Gabriella Ricci'yi gördüğümde ağzım kuruyor. İçeri nasıl girdi? Davet edilmemişti.

Kadın şahsen daha da muhteşem. Kalçaları dik ve mağrur, çenesi yukarıda ve dolgun dudaklarında kibirli bir gülümsemeyle duruyor. Güzel olduğunu biliyor ve bunu göstermeyi seviyor.

Şimdi başım daha çok ağrıyor. Ama uzun zamandır süregelen görgü kuralları, yanıt olarak kibar bir şeyler söylememi gerektiriyor. "Teşekkür ederim," diyorum, şakaklarım zonkluyor.

"Sebastian'ı benden kazandığını herkesin bilmesini istediğini biliyorum ama bu senin için bile oldukça alçakça."

"Eğer partiyi mahvetmediysen..." Ses tonum tercih ettiğimden daha keskin. Ama şu anda çok fazla sabrım yok, özellikle de haksız davrandığında. Videoda söylediklerine karşı koymak için hiçbir şey yapmadım.

"Crash." Gülüyor. "Sanki."

"Sen öyle demiyor muydun?"

Yüzü buruşuyor. "Beni sen davet ettin."

"Ne?"

"Bak, kiskandığını biliyorum ama beni evliliğine karıştıрма, tamam mı? Sebastian Kuyumculuk ve kardeşinin reklam ajansıla kârlı anlaşmalarım var. Evliliğini mahvetmek istemiyorum.

Bunlar senin güvensizliğin yüzünden." Kırmızı dudakları kıvrılıyor

yavaşça alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Yapabiliyorken

sahip olduklarının tadını çıkar. Sebastian yatakta harikadır."

Buna cevap vermem mi gerekiyor? Neden ve nasıl burada olduğunu ya da neyi başarmayı umduğunu bilmiyorum. Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğine karar vermek şöyle dursun, uygun bir yanıt bile bulamayacak kadar başım ağrıyor. Midem çalkalanıyor. Bu mide bulantısı onu görmekten mi yoksa Sebastian ve onun yatakta birlikte yuvarlandıkları görüntüsünden mi kaynaklanıyor?

Arkamı döndüm ve mutfak kilerine doğru ilerledim. Tecrübelerime göre, en iyisi muhatap olmamak.

Neyse ki başka kimse beni durdurmadı. Balo salonundan çıkıyorum ve kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum. Gürültü aniden kesiliyor ve beni kutsanmış bir sessizliğe sürüklüyor.

Usulca iç çekiyorum, boynumu döndürürken omuzlarımın biraz düşmesine izin veriyorum. Karl, Roderick ve Gabriella ile karşılaşmalarım bu partinin alabileceği en kötü şey olmalı. Ama daha da kötüye gideceği hissinden kurtulamıyorum. Her şeyin mükemmel gittiği bir etkinliğe hiç katılmamıştım. Acaba bu Sebastian'ın ailesinin bu evlilikten memnunmuş gibi davranmaya bile tenezzül etmeyecek kadar benden nefret ediyor olmasından kaynaklanan içgüdüsel bir korku mu?

Kemerli kapının önünden geçip kilere giriyorum. Raflardan birinde bir şişe Tylenol var. Ağzıma birkaç hap atıyorum, sonra su kutusundan bir şişe çıkarıp onları yıkıyorum. Su ılık ama soğuk balo salonundan sonra iyi geliyor.

"İşte buradasın." Karl'ın çakıllı sesi arkamdan geliyor.

Gerginlik tam olarak geri dönüyor. Boynumun dibindeki kaslar geriliyor ve omuzlarım neredeyse kulaklarıma değecek kadar yükseliyor. Arkamı dönüp ona bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Talep ediyorum. "Burası yasak bölge."

"Ne? Kız kardeşimin evini ziyaret edemez miyim?"

"Üvey kardeş. Ve sen ziyaret etmiyorsun. İzinsiz giriyorsun." "Oh, hadi ama. Bu kadar kaltak olma. Tanrım. kimse seni sevmiyor."

"Çekil yolumdan!" Sinir zehir gibi içime akıyor. Bu kilerin

sadece bir giriş noktası var ve Karl onu engelliyor.

"Yap beni."

Alay çocukça ama yüzündeki ifade ciddi. Eğlenen hak sahibi havası gitmiş. Onun yerine bir süredir kaynayan, çaresizlikle kenarlı bir öfke var.

Dehşet, küçük dallarını çarpan kalbimin etrafına sarıyor. Ama korkumu gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Palavra atmayı ve gözdağı vermeyi seven bir kabadayı ama bana hiçbir şey yapamaz. Ben kazandım. Ve burası benim evim.

"Ah, ama yapamazsın," diyor sırtarak. "Kocan ve paran olmadan sen bir hiçsin. Seni küçük fahişe. Neden benimle ilişkini kesip avukatlarını üzerime saldın? Wilhelm beni Peery'de iyi bir sebepten dolayı yönetici yaptı, ama sen beni uzaklaştırdın ve şimdi de beni mahvediyor!"

"İşe gelmeye tenezzül etmedin, ben de tabii ki seni kovdum ve avukatlarımdan ödediğimiz tüm parayı geri almalarını istedim. ödedi!"

"Kapa o lanet çeneni! Adil payıma ihtiyacım var."

"Ne 'adil payı'?"

"Yarım milyon." Başını sallıyor. "Aslında yirmi."

Bu ne cüret! "Benden para mı istiyorsun?"

"Ben bir şey istemiyorum! Hakkım olanı alıyorum! Ben de Wilhelm'in torunuyum! Neden bana hiçbir şey kalmasın?"

"Ona iyi bir torun olmak için ne yaptın? İçki mi? Kumar mı? Zamparalık? Hiç çocuk doğurmadığın için sana minnettar mı olmalıydı?" Sonra aklıma başka bir olasılık gelince duruyorum. "Kumarhaneye borçlusun."

Yüzü o kadar kızarmış ki neredeyse morarmış. "Bu kadar ağgözlü bir amcık olmasaydın böyle olmazdı!"

Bundan ve ondan bıktım. "Bir işe gir ve borcunu öde!" Bir adım öne çıktı. "Seni lanet sürtük!"

Acı yüzümde patlıyor. Kararmaya başlayan görüşümde yıldızlar patlıyor. Ağzımı metalik bir tat kaplıyor ve kendimi kaybediyorum.

dengemi kaybettim ve raflara arkamdaki eşyaları
takırdatabilecek kadar sert çarptım.
"Sana bir ders vereceğim."

Bölüm 25

Sebastian

Luce yanımda olmadan parti sönükleşiyor. İnsanlar zorla evlendirildiğim için beni tebrik ederken gülümseyip kafa sallamak benim için pek de iyi bir fikir değil.

Roderick geliyor. "Lucie'yi gördün mü? Onu bulamıyorum."

"Bir süreliğine dışarı çıktı. Döndüğünde onu görmek istediğini söylememi ister misin?"

"Hayır, hayır." Gülümsüyor. "Buna gerek yok. Aslında seninle konuşmak istiyordum."

Kaşımı kaldırıyorum. O ve ben aynı çevrelerde dolaşıyoruz. Onunla bir kez karısının cenazesinde tanışmıştım. Luce bir izlenim bıraktı. O etkilemedi. Daha sonra biri bana onu sorsaydı, söyleyecek tek bir şeyim bile olmazdı.

"Karl'ın daha önce biraz iğrenç davrandığı için özür dilerim. Onun bir hata yaptığını düşündü." Eliyle Elimde alyans var.

"Benimle evlenmesinin bir hata olduğunu mu söylüyorsun?" Evliliğimizin ardındaki gerçeği biliyor mu?

"Hayır, ama onunla evlenmek istediğini sanmıyorum." Ses tonu benim tarafımda olduğunu söylüyor.

İyi bir sebep olmadan insanların benim tarafımda yer alacağına güvenmem. "Ne yaptığımı bilmeden taahhütte bulunmam."

"Elbette, elbette. Ama bunu Peery Diamonds'ta sahip olduğu kontrol eksikliğinden dolayı üzgün olduğu için yapıyor. Evli olmanın insanların ona bakışını değiştireceğini düşünüyor ama bu doğru değil. Bilmiyorum."

Yine de neden özellikle seni bu işe sürüklediğini anlayamıyorum. Herhangi birini seçebilirdi."

"Bu konuşmanın amacı ne?" Sabrım tükenmiş bir halde soruyorum.

"Sadece ondan kurtulmana yardım edebileceğimi söylüyorum." "O benim karım."

"Evet, ama onu uzun süre yanında istemeyebilirsin."

Gülümsemesinden hoşlanmadım. "Neden kızına karşı çalışıyorsun?" Karl'ı sadece erkek olduğu için mi seviyor? Luce'un büyükbabası cinsiyetçiydi ve Roderick de aynı derecede kötü olabilir.

"Onun şirket ve kendisi için doğru olmayan bir adamla evlenmek konusunda heyecanlandığını görmekten nefret ediyorum." Gözlerindeki sinsi parıltı, istediği yanıtı alana kadar dürtmeye devam edeceğini söylüyor.

Kendini ne sanıyor da Luce ile olan evliliğimi yargılıyor?

Bana dostça bir gülümseme gönderiyor. "Senin iyi bir adam olduğunu düşünmediğimden değil elbette. Ama bu senin

ve o birbirleri için uygunlar. Her neyse, o çok genç ve kar paylarını toplarken şirketi başkalarının yönetmesine izin vermesi daha iyi. Hâlâ inanılmaz derecede zengin olabilir. ve rahat."

Roderick ne kadar sinsi olsa da, ikna edici olduğu için ona hak vermemeliyim. Luce'un sıkı çalıştığını görmeseydim, onun görüşüne inanabilirdim. Başta ben bile onun oyun oynadığını düşünmüştüm. Ama o onun babası. Daha iyi bilmeli ve en küçüğünü bir adama küçümsememeli. yeni tanışmış. "İşinin ehli görünüyor. Ve çoğu zaman bizi harekete geçiren şey para değil, yaptığımız işe duyduğumuz tutkudur."

Roderick ellerini açarak, "Herkes para istiyor," diyor.

"Bizim kadar paranız varsa olmaz."

"Bana yaptığınız şeyi para kazanmak için yapmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Para pastanın üzerindeki krema. Yaptığım işi başarma duygusu ve Sebastian'ı sevdiğim için yapıyorum. Mücevher ve insanları. Luce'un da Peery Diamonds'ı aynı nedenle işlettiğinden şüpheleniyorum."

"Anlıyorum. Onu bu kadar iyi anlayan bir koca bulduğu için mutluyum." Gülümsüyor ve tüm doğru şeyleri söylüyor. Ama benim saçmalık radarım diyor ki, onun ağzından çıkan tek kelimeye bile güvenme.

"Onaylamana sevindim." Senin onayına ihtiyacım olduğundan değil.

Başımı sallayarak onu kovuyorum. İpucunu anladı ve başka biriyle sohbet etmeye gitti. Bana Comtoise'ların son birkaç haftadaki hayal kırıklığı yaratan davranış ve tutumlarını hatırlatıyor, bu yüzden hiçbirini resepsiyona davet etmedim. Ayrıca, bu şekilde konuşması hiç hoşuma gitmiyor.

Luce'un hırs ve ego için yaptığı her şey. Ne biçim bir baba bu böyle? Onun mutsuz olmasına şaşmamalı. ortaya çıktı.

Yine de... Merhum eşine olan bağlılığı iyi biliniyor. Belki de sadece kendini ifade etmekte kötüdür. Ona bir şans vereceğim.

Şu an için şüpheden yararlanmak.

Lafı açılmışken, Luce iyi mi?

Gideli çok olmadı ama biraz Tylenol almak on dakika sürmez. Kiler o kadar uzakta değil.

Makyajının altındaki solgunluğu hatırlıyorum. Nedense parti konusunda endişeli ve stresliydi. Bir şeylerin ters gitmesini bekliyormuş gibi davranıyordu ki bunu anlamıyorum. Para, zaman ve uzmanlık gibi üç büyük unsurdan en az ikisine sahipseniz iyi bir etkinlik gerçekleştirebilirsiniz.

Hiçbir masraftan kaçınmadık ve parayla uzmanlık satın alınabilir.

Belki de düşündüğümden daha kötü hissediyordur. Onu kontrol etmek için kilere doğru ilerliyorum ve hararetli bir şekilde konuşan kardeşlerimin yanından geçiyorum.

Noah dirseğimi tuttu. "Gel ve Nicholas'a planımın dahice olduğunu söyle!"

Griffin inliyor. "Aman Tanrım, onu öldürteceksin."

"Ne planı?" diye soruyorum. Noah'nın tutuşu, benim ne düşündüğümü anlayana kadar bırakmayacağını gösterecek kadar sıkı.

"Nicholas'a hoşlandığı kızın erkek arkadaşını baştan çıkarması için bir eskort tutmasını söyledim."

"Berbat bir fikir," diyorum.

"Bu kadar yargılayıcı olma!" Noah itiraz ediyor, aynı anda diğer kardeşlerim de "Gördün mü?" diyor.

"Eğer öğrenirse Nicholas'ı öldürür," diyorum. "Ben de öyle dedim," diyor Griffin.

"Ama eğer erkek arkadaşı onun için doğru kişiye, eskortla seks yapmayacaktır. Bu sadece layık olup olmadığını görmek için bir test!" Noah açıklıyor.

Nicholas başını sallar. "Bu çok alçakça." Noah ağzını açar.

Nicholas elini kaldırır. "Hayır, hayır, hayır. Altıya bir. Ve söz verdiğin gibi bu konuda çeneni kapatacaksın."

Amy elinde bir bardak beyaz şarapla geliyor, kolunu Emmett'e doluyor ve bana gülümsüyor. "Sana ne kadar eğlendiğimi söylemiş miydim? Yetişkin zamanı çok güzel." O yeni bir anne. Monique'i sevmesine rağmen, muhtemelen iletişimin bir parçası olarak mırıldanmaya ihtiyaç duymayan insanlarla birlikte olmak istiyor.

"Eminim. Neyse, bırak gideyim," diyorum Noah'ya.

"Luce'un iyi olup olmadığını görmem gerek."

"Eminim iyidir," diyor Amy. "Kardeşi de onu kontrol etmeye gidiyordu. Biraz gergin görünüyor ama-"

Kahretsin. Kilere koştum. Gözümün önünde ona kaltak dedi. Kocasının önünde ona böyle davranıyorsa, yalnızken ne tür bir tacizde bulunabilir?

Kalbim küt küt atıyor. Onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmeliyim.

Kardeşlerimin hızlı adımları takip ediyor. Tepkimden bir şeylerin ters gittiğini anlıyorlar ve bana yardım etmeye hazırlar.

Gerekirse yedekleme.

Sesler yükseliyor. Köşeyi döndüğümde Karl'ın kapıda durduğunu ve Luce'yi kilerin içine hapsettiğini görüyorum.

"Seni orospu!" diye bağılıyor.

Kadının sırtına vuruyor, parmak eklemleri yüzüne çarpıyor. Kadın geriye doğru sendeliyor, raflara çarpıyor ve yere düşüyor. Burnundan kan damlıyor, ağzından ve çenesinden aşağı damlıyor ve tertemiz beyaz elbisesine düşüyor.

Kafamın içinde kırmızı bir bomba patlıyor gibi.

"Sana bir ders vereceğim!" Elini tekrar kaldırıyor.

Arkasından hızlı bir adım atıp bileğini tutuyorum, Acı verici bir şekilde geriye doğru çeviriyor ve aynı anda yan tarafına tekme atıyorum. Tökezledi ve yere düştü, benden uzaklaşmak için birkaç kez yuvarlandı. Ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben onunla Luce'un arasına giriyorum ve kelimenin tam anlamıyla kışına bir yumruk atarak onu üç ya da dört adım ileri itiyorum. Ellerin ve dizlerinin üzerine düştü.

"Bu da ne," diye soluk soluğa kalıyor.

Dönüyorum ve tekrar yan tarafına tekme atıyorum. Hırıldıyor, kaçmak için zayıf bir girişimde bulunarak sırt üstü düşüyor. Tekrar yapıyorum ve yan tarafını tutup katlanıyor. Bir ya da iki kaburga çatlamış olmalı. Belki de kırılmıştır. Göğüs kafesini tutan ele vuruyorum, sonra kemikleri hissedene kadar tekrar vuruyorum.

gidiyor. Çığlığı beni sinirlendirdi. Luce o kadar sarsılmıştı ki inleyemiyordu bile.

Lanet olası pislik. Onu öldüreceğim.

Topuğumu kasıklarına vuruyorum ve çığlıkları bir oktav daha yükseliyor. Kardeşlerim sertçe nefes alıyor ama müdahale etmeye çalışmıyorlar.

Karl'ın böbreklerini birkaç kez tekmeledim, sonra da kan revan içinde kalana kadar üzerine bastım. Nicholas geldi ve elini omzuma koydu. "Onu öldürmek istemezsin. Onun için hapse girmeye değmez."

"Annem onu çıkarabilir," diyor Huxley

kayıtsızca. "Hux. Yardımcı olmuyorsun,"

diyor Nicholas.

"Nicholas haklı," diyor Grant. "O bok parçası yeterince zamanını aldı. Karının şu anda sana ihtiyacı var."

Karım. Arkamı döndüm. "Nerede o?"

"Amy onu yukarı çıkardı," diyor Emmett. "Muhtemelen bunu görmesine gerek yoktur."

Öfkemi yatıştırmak için bilerek nefesimi yavaşlatarak, "Hayır, öyle değil," diyorum. Karımla yüzleştüğimde öfkeli bir deli gibi görünmek istemiyorum.

travma geçirdim. Ama lanet olsun. Sakinleşmek imkansız. Sertçe nefes veriyorum.

Karl'a küçümseme dolu bir bakış fırlattım. Ama bu küçümsemenin bir kısmı da kendime yönelikti. Roderick'in saçmalıklarıyla zamanımı almasına izin vermek yerine onu daha önce kontrol etmeliydim. Beni bilerek mi meşgul etti? Eğer öyleyse, onu hastaneye yatıracağım. "Karımdan uzak dur, eğer

hayatınıza değer verin."

Karl inliyor, dizlerinin üzerine çökmeye çabılıyor. "Bu da ne...?"

O benim kız kardeşim!" Bağırmaya çalışıyor ama sesi yarı inilti, yarı hırıltı gibi çıkıyor.

"O benim karım. Kimse benim olana dokunamaz."

"Lanet olası kışını dava et," diye bağırıyor.

Tanrı aşkına. Olumsuz tanıtım Luce'u strese sokacak. Belki de onu tekmelemeye devam etmeliyim.

Huxley kulağını kaşıyarak, "Tanık bulmada iyi şanslar," diyor.

"Gördün," diyor Karl.

"Haberleri kontrol ediyordum." Noah telefonunu sallıyor. "Neyi gördün?" Grant etrafına bakınarak soruyor.

"Bir haşereyi yok etmeye çalışan birini gördüm. Tam olarak suç sayılmaz," diyor Emmett.

Nicholas düşünülemez bir şey olmuş gibi iç geçirir. "Bu Hamamböceğinin yaşaması çok kötü. Ama nükleer patlamalara rağmen yaşayabilirler."

Griffin, "İnsanlar mutfakta düştüklerinde genellikle yıkıcı hasarlara maruz kalırlar" diyor. "Araştırmalar var."

Kardeşlerimin Karl'a karşı birleşmiş cephesine g l ms yorum. Reklam konusunda endişelenmemem gerektiğini bilmeliydim.

"Bunu bana yapamazsın!" diye hırıldıyor.

"Az önce yaptık." Sonunda öfkemi kontrol altına alarak Luce'un yatak odasına doğru ilerliyorum, sonra durup geri dönüyorum. "Dinle, seni bok parçası. Geçmişte ne olduğu umurumda değil. Aslında bu doğru değil. Luce'a yaptıkların umurumda, hem de çok."

Karl meydan okur gibi görünmeye çalışır ama yerde kanlar içinde yatarken bunu yapmak zordur.

Nefesimi sertçe veriyorum. "Bir daha karımı gördüğünde onunla göz göze bile gelmeyeceksin. Başını  ne eğecek ve özür dileyeceksin."

"Neden?"

" nk  bunu yapmazsanız, hayatınızın geri kalanını bir pipetle beslenerek geçirirsiniz."

Bölüm 26

Lucienne

Amy beni mutfaktan uzaklaştırırken şaşkınlık içindeyim. Daha iri ve uzunum ve bacaklarım titriyor, ama yatıştırıcı sesler çıkarırken beni gayet iyi destekliyor. Neden emin değilim.

Çok nazik davranıyor. Bu her şeyin ötesinde, değil mi? Belki de Bianca'nın saldırıya tanık olmaması iyi bir şeydir. Karl'la kavga etmeye çalışırdı ve bu hiç hoş olmazdı. O benim en iyi arkadaşım, bu yüzden aramızda sır olmamalı. Ama keşke ailemin nasıl biri olduğunu herkesten sonsuza dek saklayabilseydim.

Sebastian'ın kardeşleri ne düşünecek? Ve Amy... Bana acıyor mu? Bu olay sızacak mı? Bir şekilde çarpıtılacak ve ihtiyacımız olmayan olumsuz bir reklam mı olacak?

Hatta bazı aşâğılık magazin yazarları Karl'a ilk benim saldırmaya çalıştığımı ve onun sadece kendini savunmaya çalıştığını iddia edebilir. Bu daha önce de oldu. Birinin tasmaşı koptu ve köpeğı üzerime geldi. Geri çekilip köpeğı uzaklaştırmaya çalıştım - çünkü dişlerini gösterip garip davranıyordu - ama medya bunu benim hayvanı tekmelediğim şeklinde çarpıttı.

Ama o köpeğı hiç dokunmadım. Ve sahibi de bu durumu düzeltmeye çalışmadı.

Amy beni yukarı çıkarıyor ve bana sorgulayan bir bakış atıyor. Sol tarafı işaret ediyorum ve beni yatak odama götürüyor.

Burnumdan kan damlaması durdu, ama Ağzım ve çenem kabuk bağladı. Elbisemde pas lekeleri var, o da mahvolmuş durumda. Belli belirsiz düşünüyorum ki leke

ve Karl'ın umursamayacağını düşünüyorum. O zaman benim neyim var ki bir elbise için endişeleniyorum diye merak ediyorum.

Ama bu, içinde bulunduğum durumu düşünmekten daha tercih edilebilir görünüyor. Yanağım korkunç bir şekilde zonkluyor ve dudaklarım acıyor. Muhtemelen derimi yüzdü. Kolyeme de kan bulaştı mı? En azından o çıkacaktır. Mücevherleri temizlemek o kadar da zor değil.

Amy beni yatağın ayak ucundaki banka götürüyor ve oturtuyor. Bir robot gibi hareket ediyorum.

"Yüzündeki kanı temizleyelim" diyor. "Ve sana biraz da buz getirelim."

Ona bakıyorum. Şu anda aklından neler geçiyor?

En-suite banyoya gidiyor ve sıcak, nemli bir bezle geri dönüyor. Odamın kapısı açılıyor ve hemen havada bir elektriklenme oluyor.

Bilmek için kontrol etmeme gerek yok. Sebastian.

Kucağıma bakıyorum ve gözlerimi sağ dizimin yanındaki küçük kırmızı bir noktaya odaklıyorum. Amy'nin hareket ettiğini ve ona bazı kelimeler mırıldandığını duyabiliyorum. Zihnim boşlukları doldurmaya çalışıyor.

İyi olup olmadığımı mı merak ediyorlar? Şu anda bana acıyorlar mı? Ailemin kontrolden çıktığını mı düşünüyorlar? Yoksa Karl'ı kışkırtmak için ne yapmış olabileceğimi mi merak ediyorlar?

Sence bunu hak etti mi? Amy'nin sorusunu hayal ediyorum ve bir an için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Adaletsiz davranıyorum, nazik olmaktan başka bir şey yapmadı. Ama geçmişim bunu kanıtladı. Gerçek önemli değildir. Önemli olan tek şey insanların gerçek olduğunu varsaydıkları şeydir. Ve Karl benden çok daha iyi bir imaja sahip.

Amy kapıyı arkasından kapatarak çıktı. Sebastian önümde çömeliyor. "Bana bak," diyor, sesi sabit. "Yüzünü görmeme izin ver."

Ellerine baktım. Amy, Karl'ı birkaç kez tekmeledikten sonra beni uzaklaştırdı. Elleri tertemiz. Belki de kavga biz ayrıldıktan kısa süre sonra bitmiştir. Umarım öyledir.

"Lucienne. Bana yüzünü göster." Sebastian'ın emri nazik

ama kesin.

Gözleriyle buluşmasam da çenemi yukarı kaldırıyorum.
Ben yapmadım

Yanlış bir şey yapmadım ve istismara uğrayan bendim, ama açıklanamaz bir utanç beni bir buz tabakası gibi örtüyor. Titriyorum, omuzlarımı yuvarlıyorum. Yüzüm zonkluyor ama bir şekilde acıyı hak ettiğimi hissediyorum. Muhtemelen Karl'ın olay çıkarmadan gitmeyeceğini fark ettim. Ya da durumu tırmandırmadan bu işten vazgeçmeyeceğini anlamalıydım. Ne olduğunu merak edip duruyorum. insanların tartışma hakkında ne söyleyeceğini merak ediyorum. Sebastian polisi aradı mı?

Amy'nin hazırladığı bezi kullanıyor ve Yüzümdeki kanı temizliyor. Dokunuşu dikkatli ve şefkatli, sanki paramparça olabilecek bir hazineyi temizliyormuş gibi. Bir bakış atıyorum ve yüzünde vurdumduymaz bir maske görüyorum. Keşke aklını okuyabilseydim. Benimle evlendiğine pişman mı? Ama tabii ki pişman. Onu ben zorladım.

"Ona vurmamalıydın," diyorum sonunda.

"Bir erkeğin kendisine ait olanı koruma hakkı vardır."

"Onun" demesi kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor, ama buna önem vermemem gerektiğini biliyorum. Hâlâ sersemlemiş durumdayım ve düzgün düşünemiyorum. "Dava açacak."

"Bırak denesin."

"Kumar borçlarını ödemek için paraya ihtiyacı var."

"Güzel. Ama benden alamayacak. Ben kendi Avukatlar, adına hiçbir şey kalmayana kadar onu eyaletteki tüm mahkemelerde süründürürler."

Pes ediyorum. Beni dinlemiyor ve her halükarda ne isterse onu yapacak.

"Artık Karl için endişelenmene gerek yok," diyor Sebastian. "Sana bir daha asla dokunmayacak." El bezi ağzıma değdiğinde keskin bir nefes alıyorum. Gözlerinde karanlık bir öfke patlıyor. "Vücudundaki her kemiği kırmalıydım."

Gözyaşlarım o kadar hızlı akıyor ki, onları kırpmaya fırsat bulamıyorum. Yanaklarımdan aşağı düşüyorlar. Birden

kendimi kabuğu kırılmış bir salyangoz kadar savunmasız
hissediyorum. Uzaklara bakıyorum

Göğsümde donuk bir ağrı başlarken fark etmemesini umarak hızlıca.

Neden ağladığımı bilmiyorum. Sebastian kötü davranmıyor. Aslına bakarsanız, fazlasıyla nazik davranıyor. İnsanların acımasız olmasına alışkınım ve bana kötü yorumlar yaptıklarında ya da yargılayıcı bakışlar fırlattıklarında asla tek bir damla gözyaşı dökmem.

"Sana kızgın değilim Luce," diyor usulca.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, nefesim kesiliyor.

Yüzümü avuçlayacakmış gibi uzanıyor, sonra elini bırakıyor. "Bana bak."

Bakışlarımı inatla parti için hazırlandıktan sonra makyaj masasının üzerine bıraktığım fondöten fırçasından ayırmıyorum.

"Luce."

"Muhtemelen aşağıya geri dönmelisin." Partiye bu halde dönemem ama misafirlerimiz sonuna kadar orada olmamızı bekliyor.

"Bu konuda endişelenmeyin. Kardeşlerim hallediyor." "İkimiz de yok olamayız," diye ısrar ediyorum.

Çevresel görüşümde çenesinin gerildiğini görebiliyorum. "Lanet parti kimin umurunda? Bu önemli değil. Önemli olan sensin."

Sonunda dönüp ona baktım. Yüzü acı ve suçlamayla çarpılmıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, bir çift olarak ilk etkinliğimizi mahvettiğim için mutsuzum.

"Hayır." Gözyaşlarını bezle hafifçe sildi. "Olanlar için asla üzgün olduğunu söyleme."

Gözlerimi kırıştıtırıyorum ve daha fazla gözyaşı yüzümden aşağı akıyor. "Neden bana kızgın değilsin?"

Bana sanki ona tokat atmışım gibi bakıyor. "Sana kızgın mı?" "Partiyi mahvettim. Karl'ın partiyi mahvedeceğini bilmeliydim,

ve bunu yapamayacağından emin olmak için daha iyi bir iş çıkarmalıydim. Eğer bunu yapamadıysam, orada olduğunu fark ettiğim anda güvenliğin onu sürükleyerek götürmesini

sağlamalıydım."

Ağzını açıyor ve sanki bütün bunları yabancı bir dilde anlatmışım gibi bana bakıyor. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Ama-"

"Beni dinle. Sen yanlış bir şey yapmadın, Luce. Kötü adam Karl, sen değilsin."

"Ama bir şeyler yapabilirdim-"

"Hayır. Bir şey yapmana gerek yoktu. Eğer düzgün bir insan olsaydı, partiyi basmazdı. Eğer düzgün bir insan olsaydı, seni kilerde köşeye sıkıştırmazdı. Düzgün bir insan olsaydı, kesinlikle sana vurmazdı. Asla seninle ilgili değildi. Her şey onunla ve onun ne kadar insanlık dışı bir pislik olduğuyla ilgiliydi."

Sebastian tüm bunları ciddiymiş gibi söylüyor. Beni mutlak bir şekilde savunduğunun farkındayım. Ve yıllar önce olduğu gibi çok nazik ve anlayışlı davranıyor. Göğsümdeki ağrı artıyor ve nefes alamıyorum. Elimi göğüs kemiğimin üzerine koyuyorum, kalbimin düzensiz bir şekilde attığını hissediyorum.

Ciğerlerimdeki hava titrerken dişlerimi sıkıyorum. Kalbimde bir şeyler parçalanıyor. Gözyaşlarım durmadan dökülüyor ve onları durduramıyorum.

Sebastian kucağına oturana kadar beni kendine çekiyor. Kolları beni dünyadan koruyacak şekilde sarıyor.

Gözyaşlarım bitene kadar ağlıyorum. O zaman bile bırakmıyor.

Bölüm 27

Sebastian

Luce'nin gözyaşları nihayet kuruduğunda, uzanıp onun için birkaç mendil daha alıyorum. Burnunu dikkatlice sümkürüyor ve bunu görmek bende hem onu daha sıkı tutma hem de Karl'ın burnunu kırma isteği uyandırıyor.

Bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Teşekkürler."

Yüzü lekeli, burnu kırmızı. Daha önce Kusursuz makyajına gözyaşları bulaşmış, maskarası kan çanağına dönmüş gözlerinin etrafına bulaşmış. Ona verdiğim kelebek iğneler dağınık saçlarında sallanıyor. Bu manzara

Onlar kanımı tekrar kaynatıyor. Ölüm Karl için çok iyi. Gergindi ama parti konusunda biraz iyimserdi. Baldızlarımla tanıştıktan sonra biraz daha rahatladı. Etkinlikte parıldamalı, eğlenmeliydi.

Onun yerine, geri bile dönemiyor. Pazartesi işe gidebilir mi bilmiyorum. Yanağı moraracak gibi görünüyor. Dudağı patlamış ve bunun iyileşmesi ne kadar sürer bilmiyorum.

Ben olsaydım, Griffin'in antrenman yaparken yanlışlıkla bana çok sert vurduğunu iddia edebilirdim. Ama Luce'un böyle bir mazereti yok. İnsanlar ona bakıp merak edecek ve o da bundan nefret edecek. Fısıltılar onu rahatsız etmiyormuş gibi davransa da, çenesinin ve omuzlarının hafifçe gerilmesi aksini söylüyor.

"Sanırım parti sona erdi," diyor sessizce. "Başka bir tane düzenleyeceğiz." Ses tonumu hafif tutuyorum. "Evet."

"Ve Karl'ın asla katılmayacağından emin olacağım." O pisliğin partiye nasıl girdiğini hâlâ bilmiyorum ama öğreneceğim. Ve etkinlik için tutulan güvenlik ekibini kovacağım.

Aslında, bu yeterli değil. Onları dava edip unutturacağım.

"Teşekkürler." Bana bir kez daha gülümsüyor, bu sefer daha iyi bir gülümseme. "Kalkmama yardım eder misin? Üzerimi değiştirmek istiyorum ama bacaklarım uyuşmuş."

Onu tutuşumu ayarlıyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Hafifçe sallanıyor. Çömelip ayak bileklerindeki ince topuklu ayakkabıların bağlarını çözüyorum ve topukluları ayağından çekip çıkarıyorum. "Daha iyi misin?"

"Çok. Teşekkür ederim."

Kendimi etrafında dolanırken buluyorum. Belki de onu biraz rahat bırakmalıyım, ama içimdeki her şey onu savunmasızken yalnız bırakma fikrine isyan ediyor. Evimizde güvende -ya da öyle olmalı- ama kahretsin, daha önce de güvende olduğunu sanıyordum.

Dolaptan bir gecelik alıyor ve banyoya giriyor. Kendimi bankın üzerine park edip kapıyı izliyorum, Karl'ı yok etmenin yaratıcı yollarını hayal ediyorum.

İçeride bir şey takırdıyor ve ardından keskin bir nefes alıyor. "İyi misin?" Kapıya doğru ilerledim. Belki de Takıldı. Kahretsin. Olmalıydım-

"Ben iyiyim!" Sesi acı çekiyormuş gibi gelmiyor. "Ben sadece... berbat durumdayım."

Sanırım yansımasını gördü. Onu yatıştırmak istiyorum ama şu anda ihtiyacı olan şeyin daha fazla şefkat olup olmadığından emin değilim, özellikle de o kadar ağladıktan sonra.

"Diğer adamı görmelisin," diyorum aşırı rahat bir şekilde.

Bir süre sessizlik oldu, sonra küçük bir kıkırdama duyuldu. "Karl'a ne oldu?"

"Merdivenlerden düştü. Sonra da birkaç kapı koluna çarptı."

"Tanrım, bu çok kötü."

"Hey, sağduyulu davranmazsan böyle şeyler olur."

Biraz gürültü yapıyor ama detayları bilmesine gerek yok. Kahretsin, muhtemelen hatırlamıyorum her şeyi kendim yaptım. Onun kışını tekmelemek dışında hiçbir şeyi umursamayacak kadar öfkeliydim.

Banyodan çıkıyor, hala giyinik. Saçları tamamen açılmış, tokalar gitmiş. "Um. Yardımına ihtiyacım var. Fermuarımın üst kısmına ulaşamıyorum. Sırtım biraz fazla ağrıyor." Sonra arkasını dönüp saçlarını bir tarafa çekti.

Kıyafetinin üst kısmı şeffaf beyaz bir kumaştan yapılmış. Fermuarı çekiştirip aşağı indirdiğimde elbise parçalanıyor. Gördüğüm şey görüşümü tekrar kırmızı bir pusla kaplıyor.

Normalde pürüzsüz ve kusursuz olan cildinde morumsu çizgiler var. Karl ona çarptığında gerçekten raflara çarpmış olmalı.

Ona verdiğim hasar akşama bile yakın değil. terazî. Ama onunla işim bittiğinde daha da fazla olacaklar.

Fermuarı açtığında banyoya giriyor. Öfke içimde dolaşırken adımlarımı hızlandırıyorum.

Cebimdeki telefonum çalışıyor ve onu çıkarıyorum.

-Emmett: Her şey yolunda ve halledildi.

-Grant: Etrafta olmadığını fark eden olduysa da söylemediler. Muhtemelen bir şeyler yaptığını düşünmüşlerdir. yeni evli şeyler.

Güzel. Birileri araştırmak istese bile Grant meraklarını kendilerine saklamalarını sağlardı. O nazik ve arkadaş canlısıdır, çünkü insanların onun iyi bir adam olmasını istediğini bilir, ancak gerekli.

-Teşekkürler.

-Lucie nasıl?

-Ben: Beklediğimden daha iyi. Ama hala yeterince şey yapmamışım gibi hissediyorum.

Kardeşlerim ne demek istediğimi çok iyi anlayacaklardır.

-Sen gittikten sonra ona takıldığımı bilmeni istiyorum.

-Huxley: Bir adamın bu kadar yüksek bir notaya

bastığını hiç duymamıştım. Metne gülümsedim.

Griffin mükemmel bir kickboksudur.

-rklerinin fotoğrafını ek. Olur da Bay Solucan Yiyecek bir şey yapmaya kalkarsa diye. Dava açmak ya da polisi işe karıştırmak gibi.

Noah muhtemelen haklıdır ama Luce'a sormayacağım. Yeterince travma yaşadı. Bırak Karl denesin. Uzak durmazsa onu mahvedeceğim konusunda şaka yapmıyordum. Aslında, en azından bunu hak ettiği için bunu yapacağım. Vücudundaki tüm kemikler kırılmalı.

Luce'nin kendini nasıl suçladığını hatırladığımda, keşke şimdi o pisliği yakalayıp bir gökdelenin çatısından aşağı atabilseydim diyorum. Karl'ın ona daha önce vurduğunu sanmıyorum. O da sıradan bir olay olsaydı bu kadar uzun süre şokta kalmazdı. Ama bu ona iyi davrandığı anlamına gelmez. haysiyet ve saygı da yok.

Bir yerde mağdurların bazen kendilerini suçladıklarını okumuştum çünkü dünyanın mantıklı olduğuna inanmak istiyorlar ve kendileri daha iyisini yaparlarsa kötü durumlardan kaçınılabileceği inancına sarılmaları gerekiyor. Ama tüm bu yükü omuzlarına alış şeklinden nefret ettim. Gözyaşları kalbimi parçaladı.

Kontrolü sağlamak için yapabileceğim tek şey buydu - onun kayası olmama ihtiyaçı var, gözü dönmüş bir manyak değil.

-Teşekkürler. Buna gerek yok. Kendi yntemimle yapacağım.

O benim karım.

-Seni onunla evlenmeye zorladığı için hâlâ kızgın olduğunu sanıyordum. Peery Diamonds hisselerini almaktan vazgeçmemizi mi istiyorsun?

Kaşlarımı çatıyorum.

-Ben: Bu ayrı bir konu.

-Anladım.

Verdiği yanıtı rağmen, gerçekten anlayıp anlamadığını merak ediyorum. İlişkiler konusunda pek bilgili biri değil. Aksi takdirde, bir kızın peşinden bu kadar koşmazdı. Noah'dan ne yapacağına dair tavsiye almak.

-Emmett: Karının intikamını almak için yardıma mı ihtiyacın var?

-Huxley: Yaratıcı bir şeyler bulabilirim.

-Teşekkürler ama bunu ben hallederim. İnan bana.

-Noah: Bilgin olsun, çok kumar oynar. Ve kaybeder. Sık sık gittiği kumarhanelerden birine tonla borcu var ve yanılmıyorsa orası mafyayla bağlantılı. Parayı ödemezse, sonu onun için iyi olmayacak.

Karl hakkında çok fazla bilgi toplamış.

-Emmett: Şimdiden nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?

-Noah: Araştırma. Tanrı'nın sosyal medyayı yaratmasının bir nedeni var.

-Griffin: Tanrı kesinlikle sosyal medyayı yaratmadı.

-Sosyal medyada araştırma için daha fazla zaman harcarsan Nobel Ödülü'nü kazanabilirsin Griff. Her neyse, ben Hiçbir şey yapmasanız bile kendi kendine ortadan kaybolabileceğini söylüyor.

-Onlar kendi borçlarını tahsil ediyor, ben de kendiminkini tahsil edeceğim.

Luce banyodan çıkıyor. Üzerinde dizlerinin birkaç santim üzerinde biten bir gece tişörtü var. Saçları biraz

Nemli, ama makyajı gitmiş ve gözleri hala kan çanağı olmasına rağmen eskisi kadar lekeli görünmüyor.

Telefonumu kaldırdım. Yaralarını tek başına saracak bir tip mi? Onun yanından ayrılmak istemiyorum. "İhtiyacın var mı? bir şey var mı?"

Tereddüt ediyor. Sonra nihayet başını sallıyor ve elini diğer dirseğinin üzerine garip bir şekilde sarıyor. "Beni tutabilir misin?

bu gece?"

"Elbette," diyorum, gerginliğim azalıyor. "Üstümü değiştireyim.
Hemen döneceğim."

* * *

Ertesi sabah gözlerimi açıp biraz kırpıştırıyorum. Yatak odası çiçek ve lavanta kokuyor... Luce gibi. Başımı çevirip onun uyumasını izliyorum. Çok yorulmuş olmalı. Bir kez bile kıpırdamadı.

Muhtemelen travmayı atlatmak için uykuya ihtiyacı var. Siktiğimin Karl'ı.

Bir süre yatakta kalıp onun nefes alışını dinliyorum. Düzgün ve yavaş ve güvende olacağını biliyormuş gibi bana sarılıyor. Onu korumam için bana güvendiği gerçeği içimde tarifsiz bir şefkat hissi uyandırdı.

Karnım guruldamaya başladığında dikkatlice kalkıp mutfığa doğru ilerliyorum. Matthias izinli, yani bugün sadece ben ve Luce varız. Kahveye başlıyorum ve İngiliz kekleri almak için kilere gidiyorum. Alan temizlenmiş ve Toparlanmış. Büyük ihtimalle Nicholas'ın işi. Kardeşlerim harikadır ama onun dışında pek düzenli değillerdir. Ve Amy kesinlikle yapmazdı - temizlik ona göre değil.

Kekleri kızartıyorum, biraz reçel ve tereyağı çıkarıyorum ve telefonumdaki mesajları kontrol ediyorum. Kardeşlerimden çok sayıda mesaj var.

-Noah: Bunu gördün mü?

The Hollywood News'un bir makalesine link vermiş.
Çoğu saçmalık olan kötü şöhretli bir dedikodu sitesi.

Aşk Yanlış mı Gitti? Başlık şöyle.

Aşağıya inerken kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyorum.

Bir fotoğraf

Ben ve Luce dün gece. Ve... Gabriella? O neden buradaydı?
Onu ben davet etmedim, Luce'un da etmesi için bir sebep yoktu.

Bir partiyi basmak Gabriella'nın tarzı değildir. Kendisine tapılmayacağı ve şımartılmayacağı bir etkinliğe gitmeyecek kadar gururludur.

Hollywood Haberleri'ndeki bir pislik Photoshop'la
Bu mu? Dikkatlice bakıyorum ama söylemek imkansız.
Bugünlerde, videolar dahil her şeyin sahtesini yapabiliyorsunuz.

Fotoğraflara eşlik eden metinde, Luce beni Gabriella'dan çaldıktan sonra - "muhabir", Luce'nin erkek hırsızlığı olmadığı konusunda söylediklerine inanmıyor- Gabriella'dan vazgeçmek istemediğimi fark ettiğim iddia ediliyor ve onu "randevu" için partiye davet etti. "Çifte yakın bir kaynağa" göre, Luce'un partinin geri kalanında ortadan kaybolmasının nedeni beni yakalaması ve Gabriella birlikte. Yazar çirkin bir boşanma olacağından emin ve Gabriella kendisini başka bir kadın için terk eden adamı geri almak isteyip istemediğine karar vermek zorunda.

Bu Hollywood News için bile kötü niyetli. Ama asıl rahatsız edici olan, bu haberle herhangi bir bağlantısı olan hiç kimsenin medya partideydi. Yemek servisi yapan ve güvenlikle ilgilenen personelin hepsi denetlenmiş ve temizdi.

Yani. Geriye misafirler kalıyor.

Kim Luce'dan bunu yapacak kadar nefret eder ki?

Karl.

Lanet olsun. Dün gece telefonunu kırmalıydım.

-Nicholas: Bugünlerde "gazeteci" olmak çok kolay.

-Huxley: Bu yüzden hakaret davalarımız var.

-Noah: Dikkatli ol. Streisand etkisi falan.

-Huxley: Dava açmak zorunda kalmayabilirsiniz. Sadece Bollea v. Gawker, ve pes edecekler.

-Bu Gawker'ı iflas ettiren dava değil mi?
-Huxley: Evet. Etrafta dolan ve öğren. Böyle bir davayı finanse etmek o kadar da pahalı değil.

Çok cazip. Luce makaleyi ve stresi görebiliyordu. Parti için çok endişeliydi. Buna ihtiyacı yok.

Kapı zili çaldı. Oturma odasındaki büyükbabamın saatine bakıyorum, sabah 9:48. Bu kadar erken kim ziyarete gelmiş? Luce da zil sesini duydu mu? Oldukça gürültülüydü.

Yine çalışıyor. Yorum isteyen "gazeteciler" olmasa iyi olur.

Güvenlik panelinin ekranını kontrol ediyorum, sonra annemin şoförünü kapıda görünce kaşlarımı çatıyorum.

Ne istiyormuş?

Arabanın geçmesine izin veriyorum, sonra ana kapının yanında bekliyorum ki zile tekrar basıp Luce'yi rahatsız etmesinler.

Annemin Phantom'u garaj yoluna giriyor. Şoför atlar ve kapıyı açar. Spor salonunda saatlerini harcadığı vücudunu gösteren kolsuz siyah-beyaz elbisesiyle muhteşem bir şekilde dışarı çıkar. Kulaklarında dörder pırlanta ve safir kümeleri parıldıyor.

ve elmaslar boğazında parıldıyor. Elleri dirseklerine kadar uzanan ince siyah eldivenlerle kaplı.

Şimdi ne oldu ona? Bu onun dünyanın adaletsizliğinden şikayet etmek için buradayım modu. Sadece

Aklıma gelen "adaletsizlik", fonlarını kontrol edememesi ve Comtois aile vakıflarının para dağıtımında bazı düzenlemeler yapmış olmam. Ama bu onun için Beni sırtımdan bıçaklamaya çalışıyorsun.

Travis onun ardından dışarı çıkar. Üzerinde nötr bej bir spor ceket, beyaz düğmeli gömlek ve deri rengi pantolon var. Boynunda orta kalınlıkta altın bir zincir ve parmağında Comtois ailesinin amblemini taşıyan kalın bir yüzük var, sanki dünyaya bizden biri olduğunu göstermek istiyor.

Ona destek vermek için burada. Neden rahatsız olduğundan emin değilim.

kararlar. Belki de onun zihninde benim için bir baba figürüdür, ki bu gerçeklerden daha uzak olamaz. Annemle evlenmiş olması onu babam yapmaz ve ben sadece

çünkü yapmazsam onu üzecek. Yine de deniyor. Biri

ona ponpon versin. "Anne," diyorum kayıtsızca.

"Sebastian." Gülümsüyor ve bakışlarını beyaz tişörtümün ve gri eşofman altımın üzerinde gezdiriyor. "Evinde gibi görünmüyor musun?"

Gülümsüyormuş gibi yapma zahmetine girmiyorum. "Evdeyim." "Bizi içeri davet etmeyecek misin?"

"Eğer sessiz olacağına söz verirsen."

"Anneni bilirsin. Sesini yükseltmez," diyor Travis.

Ya sağır ya da yalancı. Muhtemelen ikisi de. Annem toplum içinde sakın ve soğukkanlı davranmaya çalışıyor, ancak aktif bir volkanla yarışacak kadar öfkeli - yüksek sesli, ateşli ve yıkıcı.

"Sana sormadım Travis," diyorum.

"Elbette sessiz olacağım. Ne tür bir terbiyesiz barbar olduğumu sanıyorsun?" Annem sert bir şekilde.

Sırf uysalca gitmek için savaş teçhizatını giymiş olamayacağından, onu ve Travis'i içeri aldım. Kendime biraz kahve koydum ama onlara ikram etmedim.

"Çay istiyorum," diye sesleniyor annem, oturma odasındaki koltuğa oturarak. Bacak bacak üstüne atıyor, sağdan sola. O

Sorunları konusunda kendini haklı hissediyor ve bunların kendisini tatmin edecek şekilde çözüleceğinden emin.

Travis onun sağına oturur, arkasındaki bahçenin manzarasını seyreder. Annemin elini okşuyor. İşte, işte. Her şey yoluna girecek, canım. Senin için buradayım. İçten içe öğürüyorum.

"Biz çay içmeyiz," diyorum sırtımı mutfığa dönüp otururken. Kilerde çeşitli türler gördüm.

İfadesi soğuyor. "O zaman kahve?"

"Misafirlere yetecek kadar yapmadım. Önceden haber vermedim."

İpucunu al ve bana neden burada olduğunu söyle. Ya da

daha iyisi, git.

"Bana ikram etmeden kahve içmeniz çok kaba." "İnan bana, seninle kahve içmeden konuşmamdan daha iyi. kahve."

Bu onu susturur. Sabah içkimi içmeden iyi hissetmediğimi biliyor. "Peki," diyor, sakın bir nefes alarak. "Bu seninle ilgili."

"Ben." Kelimenin orada durmasına izin verdim ve kahvemi yudumladım.

"Üzgün olduğunuzu biliyorum ve neden hiçbirimizi düğününüze davet etmediğinizi anlayabiliyorum. Gerçi bu hiç adil değildi, Ted'i davet ettiğinizi düşünürsek!"

"O damadın babası," diyorum kuru bir sesle. "Ondan hoşlanmıyorsun bile."

"Bilmiyorum ama o resmi bir düşman değil." Ona anlamlı bir bakış attım.

Yüzü kızarıyor, sonra kendini tutuyor. Ama artık çok geç. İstemedenden verdiği bu tepki öfkesini körüklüyor gibi görünüyor.

benim elimden çektiği adaletsizlik. "Bize imzalattırdın Kağıtlar! En azından bizi dün geceki partiye davet edebilirdin! Çok utanç vericiydi."

Tabii ki, bu onun kamuoyundaki çok önemli imajıyla ilgili. "Merak etmeyin. Hiçbirinizin davet edilmediğini kimse bilmiyordu. İnsanlar muhtemelen gelemeyeceğinizi düşünmüşlerdir."

"Bu da bizi nezaketsiz gösteriyor!"

"O zaman onlara gerçeği söyle. Ve sesini alçalt anne. Havalı kornası olan bir ölüm perisi gibi ses çıkarıyorsun." Bu aptalca şey yüzünden Luce'u uyandırmasını istemiyorum.

"Sesim ölüm perisi gibi çıkmıyor!" Annem tıslıyor. "Ve önerdiğin şey de bizi nezaketsiz gösterecek!"

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" Fincanımdaki son kahve parçasını da boşaltıyorum. Fincanda yeterince kahve yok.

bu saçmalık için. "Nasıl nezaketsiz görünmen gerektiğine ben karar vermeyeceğim."

"Eskiden hiç böyle değildin, Sebastian." Alt dudağı titriyor. Bakışları cam sehpadaki yansıma sabitlenmiş.

Travis uzanıp onun elini sıktı. "Haftalardır perişan halde." Ses tonu azarlamakla yalvarmak arasında gidip geliyor, bu da beni sinirlendirmekten başka bir işe yaramıyor. Annem ve benim iletişim kurmak için dalkavuk bir aracıya ihtiyacımız yok.

Travis'i dışlayarak öne doğru eğildim ve alçak sesle, "Beni sırtımdan bıçakladın ve hiçbir şeyin değişmemesini mi bekliyorsun?" dedim.

"Ama bu kadar kaba olmak zorunda değilsin." Suratını asıyor. Eskiden işe yarardı ama o eskidendi.

"Ve bana ihanet etmek zorunda değildin. Şimdi, eğer zamanımı boşa harcamayı bitirdiysen-"

"Daha bitirmedim," diye araya giriyor annem. "Preston hakkında konuşmamız gerek."

"Şimdi ne yaptı?" Bir an duraksadım. "Sana koştı ve bahsi yerine getirmek zorunda kalmamak için onun adına müdahale etmeni mi istedi?"

"Ne bahsi?" Şaşkınlığı gerçek gibi görünüyor, ama oldukça iyi bir oyuncu.

"O ve 'kız arkadaşı' Luce ve bana tenis maçı için meydan okudular. Kaybedenlerin dizlerinin üzerine çöküp on kez 'Biz buna layık değiliz' demesi gerekiyordu. O sırada saygıyla selamlıyorum."

Annemin çenesi gevşiyor. Ne kadar iyi oynadığımı biliyor.

Travis'in ifadesi boş kalıyor. Ama zaten çok az şey biliyor. Onu kurtaran tek şey iyi içgüdülere sahip olması ve şu anda arka plana karışarak iyi bir iş çıkarıyor.

"O ve kız arkadaşı tek bir puan bile alamadı," diyorum. Gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Ve ikisi de maçtan sonra pantolonları yanıyormuş gibi koştular."

Gözlerini kırptırırken ve düşünmeye çalışırken göğsü kabarıyor.

söyleyecek bir şey. Sonunda elini umursamazca salladı.

"Konu bu değil."

"O zaman ne hakkında?" Preston'ın her zaman sorunları vardır. "Onunla ilişkini kesemezsin."

"Neden olmasın?"

"O senin kardeşin, Sebastian."

"Üvey kardeş." Akraba olmamıza bile içerliyorum. Kardeşlerin eğlenceli, zeki ve havalı olması gerekir; güvenilebileceğin biri. Lasker üvey kardeşlerim gibi. Biri değil

Pisliklerini tekrar tekrar temizlemek zorunda kaldığınız.

"Seni örnek alıyor," diyor annem.

"Şey, ben daha uzunum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edebiliriz." Dostane, işte ben buyum. "Yaptığın şey onu incitti." O benim hangi modda olursa olsun.

"Neden? İş bulması mı gerekiyordu?"

"Sebastian. Biraz anlayışlı ol. O sadece kaygısız bir hayat yaşamak istiyor."

"İstediği şey, hiçbir amacı ya da topluma faydası olmayan sorumsuz bir hayat. Buna göz yummayacağım."

"Sizden bunu hiç istemedim! Ama ona yardım etmemize bile izin vermiyorsun!" Dramatik bir şekilde göğsünü sıkıyor.

"Çünkü onu şımartıyor ve ona olanak sağlıyorsun. Neden aile fonlarını kontrol etmek istediğimi sanıyorsun?"

Annemin nefesi kesildi. "Sen çok zalim bir çocuksun!"

"Nihayet! Anlaşabileceğimiz bir nokta!" Şimdi gidecek mi? Ve Travis'i de alacak mı?

"Seni bundan daha iyi yetiştirdim!" "Olabileceğimin en iyisiyim anne."

"Ben 'Anne' değilim. Ben anneyim!" Kelimelere verdiğim önemi biliyor. Anne sevdiğim biri. Anne ise beni doğuran kadın.

"Şu anda senden pek hoşlanmıyorum."

Göğsü yeniden kabarmaya başlar. "Paranın küçük bir yüzdesini kardeşinle paylaşmanı istediğim için mi?"

"Bunu hak etmedi."

Birden gözleri parladı. Ne... Arkamı döndüm ve Luce'un merdivenlerden indiğini gördüm. Üstünü değiştirmiş Sarı bol bahar elbisesi.

Dönüp morarmış yüzünü gösterdiğinde annemin nefesi kesiliyor. Kupamı sertçe kavıyorum, öfke ve sempati aynı anda kabarıyor.

Luce'un yanağı ışıkta çok daha kötü görünüyor. Sanki yüzünün yarısının üzerinden bir kamyon geçmiş gibi.

"Aman Tanrım! Ne oldu sana böyle?" Annemin sözleri yumuşak bir nefesle çıktı.

"Şey..." Luce garip bir şekilde gülümser. "Merhaba Marie." "Yüzün," diyor annem tekrar, titreyerek işaret ederek

Parmak.

"Olduğundan daha kötü görünüyor," diyor Luce, sonra boğazını temizliyor.

Annem bana doğru döndü. Sanki bana bakmıyormuş gibi bakıyor.

Beni tanı. Travis'in başparmağı telefonunun üzerinde seğiriyor, sanki 911'i aramalı mı diye düşünüyor.

Bunlar ciddi mi? "Ben yapmadım!"

Annem sarsılmış görünüyor ama Travis şüpheli. Bahse girerim

Pislik herif keşke kadın döven biri olsaydım da annem adına bana şantaj yapabilseydi.

"Partide bir kaza oldu," diyor Luce. "Ama Sebastian bana çok iyi baktı."

"Pekala. Eğer... Um... Pekala. Bu çok iyi. Bu çok iyi," diyor annem. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa, konuşacak birine, numaramı biliyorsun."

"Teşekkür ederim." Luce yanıma geliyor ve elini omzuma koyuyor.

Bu jest annemi biraz rahatlatmış ve Travis'i hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyor. Tanrı beni "ailemden" korusun.

"Peki, bu onuru neye borçluyuz? Buraya geleceğinizi bilmiyordum," diyor Luce.

"Preston'la ilgili," diye hızlıca cevap veriyor annem.

"Sebastian onunla ilişkisini kesti, hem de çok acımasızca. Aileler birbirlerine bunu yapmaz." Kollarını yalvarırcasına açıyor.

"Belki anlamasını sağlayabilirsin."

"Daha önce söylediklerinizin bir kısmını duydum," diyor Luce.

Biliyordum! Annem çok gürültü yapıyordu.

"Marie, Sebastian'la aynı fikirdeyim. Neden Preston'ın tarafını tutacağımı düşündüğünü anlamıyorum. Unuttuysan söyleyeyim, onu üvey kız kardeşimle yatakta görmek kalıcı olarak beynime kazındı." Luce uzanıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Nazikçe sıkıyorum, zevk alıyorum birleşik cephe oluşturuyoruz.

Annem ve Travis kızarma nezaketini gösterdiler.

"Eğer buraya Sebastian'ın Preston'a hak etmediği bir para," diyor Luce, "Gitmenizi istemek zorundayım."

"Ben hiç..." Annem ayağa fırlar ve oflar, ama kazanamayacağını anladığında geri çekilecek kadar akıllıdır.

Travis ayağa kalkar ve elini Marie'nin dirseğine koyar. "Gidelim Marie. Belki düşünmek için zamanları olduğunda geri gelebiliriz."

"Preston Kızıldeniz'i yarabildiğinde geri gelin!" Geri çekilen sırtlarına sesleniyorum.

Yalnız kaldığımızda, Luce ve ben mutfağa gidiyoruz. Biraz daha kahve yaptım. İyi kavrulmuş çekirdeklerin aroması havayı doldururken "Bunun için üzgünüm," diyorum.

"Sorun değil. Annenin sen ve Preston hakkında bu kadar adaletsiz olmasına şaşırdım."

"Onun favorisi. Ailedeki herkes onu seviyor çünkü o eğlenceli biri."

"O...?" Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor. "O zaman ailen neden seninle evlenmeme izin vermedi?"

"Sebastian Jewelry'e sahip olmasını istediler. Eğer seninle evlenmeseydi, hiçbir şeyi olmayacaktı." Aileme olan öfkem yeniden kabarıyor. Luce'un Preston'la birlikte olması fikri çok saygısızca. Ona dokunmaya cüret ederse suratını dağıtırım.

"Ama söyledikleri bu değildi. Bana senin benim için 'fazla iyi' olduğunu söylediler ve Preston'ı önerdiler. Eğer isteselerdi Preston Sebastian Jewelry'i vermekle yetindiler, bu şekilde ifade etmek zorunda değillerdi. Onu sizden daha çok

önemsiyorlarsa aynı şey."

"Bu doğru, yapmadılar." Hmm. Ailem mükemmel bir yönetici olduğumu kabul ediyor ve kazandığım parayı seviyorlar. Ama asla "çok iyi" olduğumu düşünmezler. Preston çuvalladığında beni Luce'a atmanın önemli bir şey olduğunu düşünmediler. "Bir tür yanlış anlaşılma olmuş olmalı." Başımı sallıyorum. "Kimse 'fazla iyi' değildir. Herkes hak ettiğini alır.

hak ediyorlar." Ona kahve ikram ediyorum.

"Teşekkürler." Birkaç yudum alıyor. "Ne olursa olsun, sana adil davranmamaları doğru değil. Preston beni aldatmamış olsaydı bile, Sebastian Peery işbirliğinin yakınında olmasını istemezdim."

"Seni aldatmasaydı onunla evlenirdin." Bu fikir hemen kafama yerleşiyor, zihnimden söküp atmam imkansız bir kurtçuk gibi.

Bana bir bakış attı. "Bu az önce söylediğim şeyin yakınından bile geçmiyor. Ama evet. Aldatsa bile devam edebilirdim, üvey kız kardeşimle yakalanmadığı sürece."

"Onu bu kadar çok mu istiyorsun?" Yakıcı asit karnımı kemiriyor. Preston'la ilişkiyi kesmekle yetinmemeliydim. I Bir aptal ve hayatımda genel olarak sinir bozucu bir varlık olduğu için boynunu sıkmalıyım.

"Onu mu istiyordun? Hayır. İhtiyacım olan şey düğünden sonra senin imzaladığın kâğıdı imzalayacak bir kocaydı. Sözde 'ailem' benim vakıf fonumla iyi geçiniyor ve ben buna bir son vermek istedim. Eminim bunu anlayabilirsin."

Karl da üvey kardeşi de çok kötü insanlar ama bu içimdeki yanma hissini azaltmıyor. "Seviyorum ama üvey kardeşimle nişanlanmış olman hoşuma gitmek zorunda değil."

Kolumda yatıştırıcı bir el gezdiriyor. "O zaman seninle evlendiğim için Tanrı'ya şükrederim. Dürüst olmak gerekirse, seni daha çok seviyorum." Gülümsüyor, sonra kahvesini yudumluyor.

Onun bu evliliğe olan motivasyonunu düşünürken, aklıma başka bir şey geldi. "Peki ya baban?" Anlayabildiğim kadarıyla Roderick iyi birine benziyor.

Yüz ifadesi sakinleşiyor. "O bir sperm donörü. Elimden gelse ondan aldığım genetik materyali geri verirdim."

"Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun? Annene olan bağlılığı dillere destan. Onu unutamadığı için yeniden evlenmiyor bile."

Mizahsızca gülüyor. "İnsanlar onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyor. Küçüklüğümden beri annemi aldatırdı. Muhtemelen daha da önce. Annem sadece başka yöne baktı.

çünkü sevildiğini hissetmek istiyordu."

Tanrım. "Özür dilerim." Ona karşı ilk güvensizliğim haklıydı. Sadakatsizliği ve yıllar boyunca sadece karısını değil Luce'yi de incittiği için ondan nefret ediyorum. En azından babam hiç evlenmedi. Birinin Ted Lasker'ı kıyaslandığında iyi bir insan gibi göstermesi üzücü.

Luce omuz silkiyor. "Aşk yüzünden bir erkeğin saygısızlığına karşı kör olmama asla izin vermeyeceğim. Birine sevgimi verdiğimde, bu sevgiyi hak eden bir adam olacak."

"Kim gibi?" Aklında biri olmalı.

"Bilmiyorum." Alyansı ışığın altında göz kırpmıyor. Yemin ettiğimiz zamanı hatırlıyorum... ve ne kadar parlak ve açıkça gülümsedi...

Yargıç Jason. Onun sadece bir arkadaş olduğunu iddia etti ama arkadaşlar arkadaşlara onun gibi gülümsemez.

"Ama yine de Preston'la evlenmeyi düşünüyordun," diyorum, oysa asıl bilmek istediğim neden en başta Jason Choi'yle evlenmediği. Yeterince zengin değil miydi? Çok mu geçmişti vardı?

Soru boğazımda düğümleniyor. Sanki cevabı konusunda endişeliyim.

Ben mi? Birkaç kelimedenden mi korkuyorsun? Saçmalık!

"İstediğimi elde eder etmez ondan boşanırdım," diyor Luce. "Evlilik sadece bir amaç için bir araçtı."

Yani Preston'dan boşanmayı planlıyordu. Bu beni mutlu etmeli ama ruh halim daha da kötüleşiyor. Ona göre bu evlilik sadece bir şeyler elde etmek için uygun bir yol. Yasal bir gereklilik.

Bunu zaten anlamışken bu fikrin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum. Bu birlikteliğin sonsuza dek süreceğini düşünmek için aptal olmak gerekir.

Ama yine de beni rahatsız ediyor ve rahatsız edilmekten nefret ediyorum.

Bölüm 28

Sebastian

Pazar günü boyunca Luce'un dikkatini dağıttım. Zor bir şey değil. Film izliyoruz, öğle ve akşam yemeklerinde pizza ve Çin yemeği yiyoruz. Telefonuna bakmaktan kaçınıyor. Hayır. Çünkü ona ping atan kimse yok, ama Çünkü ona dünyadan kopmak için bir gün ayırmamız gerektiğini söyledim.

Daha sonra büyükannemin yemin ettiği merhemi alıp Luce'nin sırtına sürüyorum. Çürükleri çiçek açmış gibi ölümcül çiçekler.

Karl'ı bir hafta boyunca kan işeyene kadar tekmelemeliydim.

O gece de ona sarıldım. Sırtından daha iyi görünmesine rağmen yanağı benek benek morarmış. Şişlik ve yüzüne biraz merhem sürdü. Ama yarın işe bu şekilde gidemez.

Karl yüzünden rutinini değiştirmek zorunda kalmasından nefret ediyor.

Pazartesi günü, normal saatimde kalktım, yüzünü kontrol ettim - daha iyi görünmesine rağmen hala morarmıştı - ve yataktan çıktım.

Spor salonunda hızlı bir koşu yaptıktan sonra odamda duş alıp giyiniyorum, ardından John Highsmith ile bir sohbet ayarlamak için Christoph'a hızlı bir mesaj gönderiyorum. Noah daha fazla bağlantı göndermedi, bu da demek oluyor ki Hollywood Haberleri hakkımızda değersiz bir hikaye yayınladı.

O gün için takım elbisemi giydim ama kravatımı bir türlü beceremiyorum. Windsor düğümü basit olmalı -binlerce kez yaptım- ama dikkatim çok dağınık ve sinirliyim. I boynumdaki düğümsüz kravatı bırakıp kahve içmeye gideceğim. Belki bunun yardımı olur.

Mutfağa yaklaştığımda, kahve kokusu üzerime siniyor. Matthias görevinin başına dönmüş olmalı. Luce için duyduğum endişe daha da artıyor - onu yüzünde morluklarla görmesini ister mi? Şişlik inmiş olsa da istismarın izlerini gözden kaçıramazsınız ve onun üzülmesini ya da ağlamasını istemiyorum.

Aşağı inmeden önce Luce ile konuşup ona bir gün daha izin vereyim mi?

Mutfağın köşesini döndüğümde, Matthias da ve Luce oradalar. Neredeyse iki kez bakıyordum. Neden üzerinde kraliyet moru bir elbise ve ceket var, sanki ofise gitmeye hazırmış gibi?

"Bugün evden çalışmalısın," diyorum.

"Kaçırmamam gereken birkaç toplantım var. Ben içeri giriyorum." Matthias'ın dudakları o kadar ince ki neredeyse yok olacaklar.

Başını hafifçe sallıyor. Sanırım onu da ikna etmeye çalışmış.

"Zoom'u kullan," diyorum ona. Matthias başını sallıyor, sonra gizlice geri çekiliyor, böylece bunu huzur içinde konuşabiliyoruz.

"Yapamam, gerçekten. Bu bir tasarım toplantısı."

"Ee? Söyle onlara, belgeleri sana önceden göndersinler." "Morluklar geçene kadar evde kalmayacağım." Açısı

Çenesi sert, ofisime girdiğinde bana bir Valkyrie'yi düşündüren aynı inatçı eğim. "Ayrıca, gerçekten söyleyemezsin."

"Makyajın altındaki moru hâlâ görebiliyorum." Bu biraz abartı. Her ne yaptıysa morlukları iyi gizlemiş. Çok dikkatli bakmadığınız sürece hiçbir şey fark edemezsiniz.

Bir an için gözlerinden belirsizlik geçiyor, sonra omuz silkiyor. "Daha iyi kapsama alanı olan bir fondöten alacağım."

"Yüzüne ne sürersen sür, seni orada istemiyorum." Daha fazla spekülasyona ve nefret dolu dedikodulara konu olmak için mi? Hayır. Yeterince acı çekti.

İç çekiyor. "Bunu çok düşündüm ve sen haklıydın. Karl berbat bir insan olduğu için böyle oldu."

Güzel. Doğru anlamış.

"Ama burada saklanmak hiçbir şeyi çözmeyecek. Karl'ın beni işimi yapmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim. Bazıları Sebastian Jewelry'den tasarımcılar ortak girişimi görüşmek üzere saat dokuzda geliyorlar. İlk toplantıyı kaçıramam."

"CEO sensin. Delege et." Ben olsam öyle yapardım. "Çalışanlarınızı etkili bir şekilde kullanmak iyi bir yönetici olmanın bir parçasıdır."

"Sebastian, yapamam. Bu proje çok önemli." İnsanların Karl'ın verdiği zararı fark etmeleri onu rahatsız etse bile, yoluna devam edecek. Ama karımın dışarıda tek başına, savunmasız ve savunmasız olmasını istemiyorum. Asistanından başka pek fazla müttefiki olmadığını bilecek kadar çok şey gördüm. Roderick ve Karl'ın Peery Diamonds'ta nüfuzları olduğundan beri, Onlara sadık olanlar onunla uğraşmaya çalışabilir. "Peki," diye kabul ediyorum. "Toplantıya katılacağım."

"Ama bunun için programınız yok." "Christoph gerekli ayarlamaları yapacaktır." Başparmağımı yaralanmamış yanağında gezdirdikten sonra gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Christoph'tan daha acil bir şey yok. Bugün iyi olacağından emin olmak için."

Aşırı tepki veriyor olabilirim ama üzölmektense tedbirli olmayı tercih ederim. Roderick ve Karl ona saygı duymuyorlar ama bana karşı temkinliler. Ona destek olmak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmem.

Yüzünde yavaş ama parlak bir gülümseme beliriyor. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevk."

Çözülmüş kravatıma bakarak çenesini eğiyor. "Yardım ister misin?"

"Ne? Bu mu?"

Başını sallıyor.

"Nasıl bağlanacağını biliyor musun?"

"Bir Windsor yapamam ama bir Eldredge yapabilirim" diyor.

"Bir Eldredge düğümü mü? Bu alışılmadık bir şey."

"Bir arkadaşım giymek istediği ama beceremediği için öğrendim."

"Peki." Ses tonum içimde yanan asidi gizlemek için sıradan. Düğümü kimin için öğrenmişti? Jason için mi? Yoksa başka biri için mi?

Bana doğru eğiliyor ve kravatı karmaşık asimetrik bir düğüm haline getirmeye başlıyor. O kadar yakın ki, sıcak nefesler çenemi ve boynumu havalandırıyor. İpek fısıldıyor ve tüm odağı boynumda, bana ne yaptığında. Ben asla bir kadının kravatımı düğümlemesinin ne kadar samimi olabileceğini fark ettim.

Ve başka bir adama da bu muamele yapıldı. İhtiyaç Kim olduğunu bulmak ve kışına tekmeyi basmak açıklanamaz bir şekilde bunaltıcı. Derin bir nefes alıyorum.

Eldredge'i bağlamayı kimin için öğrendiği önemli değil. Bunu yapabileceği son erkek benim. Kabaran sahiplenme duygusu o kadar yoğun ki beni sersemletiyor.

"Kendine güveni olmayan bir erkeğin üzerinde biraz tuhaf durabilir ama bence sen bunu yapabilirsin." Gülümsüyor ve göğsümü okşuyor, her şey bitmiş.

"İnsanın gardırobuna hükmedecek kadar gösterişi olmalı." Fazla zamanını almadığı için hayal kırıklığına uğradım. "Teşekkürler."

"Bir şey değil."

Kahvaltıdan sonra Phantom'umla Cullinan'ını takip ediyorum. Siri yeni mesajlarımı yüksek sesle okuyor.

-Christoph: Hepsi yeniden planlandı.

-Christoph: Ayrıca, John Highsmith ile olan görüşmeni sabah 11'e aldım. Sorun olur mu?

Mesaja "Evet" diye cevap verdim ve Peery Diamonds otoparkına girdim.

Kapıyı açık tutuyorum ve Luce'u merkeze kadar takip ediyorum. Peery Diamonds üç kuşaktır. Her ne kadar modern bir binada yer alsada krom ve renkli camlar, lobideki müzik bir Chopin noktürnü ve

genel ambiyans zarif ve eski moda. Kırmızı kil kaplar içindeki orkideler duvarları süslüyor. Peery Diamonds'ın en popüler ve en çok konuşulan parçalarından bazılarının fotoğrafları duvarlarda asılı. Ve ünlülerin yer aldığı başka fotoğraflar da var. Grace Kelly.

Sophia Loren. Prenses Di.

Otuzlu yaşlarının ortasında sırık gibi bir adam yaklaşıyor, gözleri telefonuna yapışmış.

"Günaydın Darren." Luce'un ses tonu, onu selamlamaktan çok yolunun üzerinde olduğu konusunda uyarmakla ilgilendiğini gösteriyor.

Yukarı bakıyor, sonra ona üstün bir sırıtışla bakıyor. hemen yüzünü silmek istedi. "Tanrım. Bugün geleceğini fark etmemiştim."

"Neden içeri gelmeyeyim ki?"

"Utanç, belki? Kocanı şiddete kışkırttıktan sonra mı? Neyin var senin? Yani, bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ama..."

Bir elimi Luce'nin omzuna koydum ve etrafından dolaştım. "Bana karı döven mi diyorsun?"

Darren'ın gözleri büyüdü. Sanırım onun hemen arkasında olduğumu fark etmemişti. "Uh... Burada ne yapıyorsun?"

"Soruya cevap ver."

"Sadece söylüyorum..." diye mırıldanıyor ve yardım için Luce'a bakıyor.

Luce kollarını kavuşturur. Tek başınasın.

Şirketinde ne tür pislikler çalışıyor? O onu hemen kovmalısın. Adamlarımdan biri bana saygısızlık etmeye cüret etseydi ben ederdim.

"Buna ne dersin?" Adama bakarak söylüyorum. "Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsan çeneni kapat. Hakaret davalarını savunmak pahalıdır. Ve sizi bir örnek haline getirmekten başka bir şey istemem."

Zıplar. "Ama ben senden bahsetmiyordum! Ondan bahsediyordum!"

"Ona vurduğumu ima ettin."

"Her ne yaptıysan onun hatası demek istedim."

Biri onun küreğini alsın. Luce elini alnına götürüp gözlerini kapatıyor. "Bunu avukatıma tekrarlamak ister misin?" Dedim.

Çenesi gevşek. Luce konuşabilsin diye bir süre bekliyorum. Ama o sadece başını sallıyor.

Elimi dirseğine koydum. "Hadi gidelim."

Bianca masasının arkasında ayağa kalkıyor. Ona oturmasını işaret ediyorum ve Luce'yi toplantı odasına kadar takip ediyorum. Uzun bir masa ve çok sayıda sandalyenin bulunduğu devasa alanda sadece biz varız.

"Kimdi o?" O masanın başına yerleşirken ben de soruyorum. Ben de onun solundaki koltuğa oturdum.

"CFO'muz." Gözlerime tam olarak bakmıyor.

"Ve seninle böyle konuşmasına izin mi verdin?"

İç çekerek masanın kenarına vuruyor. "Onunla bir geçmişimiz var."

"Tarih mi?"

Bölüm 29

Lucienne

Sebastian'ın ses tonuna bakınca "tarih" kelimesinin pek de doğru olmadığını anladım. Ama artık çok geç. Aptal Darren. Neden bir türlü telefonundan başını kaldırıp "Günaydın" dedi ve çekip gitti mi?

"Nişanlıydık," diyorum sonunda. "Belli ki yürümemiş."

"Size saygı gösterme zahmetine katlanmayan bir adamla mı nişanlandınız?"

Darren'ın bana karşı tutumu konusunda haklı. Ve ben Bu konuda daha önce bir şeyler yapmalıydım, bana musallat olmadan önce.

Ama Darren'la olan talihsiz nişanımın utanç verici ayrıntılarına ve büyükbabamla Roderick'in nişanın sona ermesine verdikleri tepkiye girmek istemiyorum. "Bu karmaşık." Bu konuda konuşmayalım.

"Kaç erkekle evlenmeye çalıştın?"

Beni yargılıyor mu? Sinirlerim tepeme çıkıyor. "Bunun konuyla ne ilgisi var bilmiyorum."

"Binada başkaları da var mı?" Doğru yaş aralığındaki her erkekle yüzleşmeye hazırmış gibi etrafına bakınıyor. Sonra elini umursamaz bir şekilde sallar. "Boş ver. Kovun onu."

"Ne?"

"Ateş. Onu." Bir parmağını boynuna götürür.

"Haklı bir sebep olmadan bunu yapamam." Cevabım hızlı ve otomatiktir. "Kötü giden bir nişan yüzünden kindar davranıyormuşum gibi görünecek."

"Sizinle bu şekilde konuşarak itaatsizlik ediyor. Düşmanca bir çalışma ortamı yarattığı için ondan kurtulmaya hakkınız var. Burası senin krallığın, Luce. Savun onu."

Bana söylediklerini düşünerek bakıyorum. Darren'ın benim için kötü bir ortam yaratmasına izin verdiğimi fark etmemiştim.

çünkü asistanıyla yakalandığından beri imkansızdı. Ama büyükbabam buna izin verdi ve o zamanlar büyükbabam ne isterse kanun oydu. Ve Darren'ı kovmasını talep edecek cesaretim yoktu.

Ama büyükbabam artık resimde yok. Sebastian haklı. Peery Diamonds benim krallığım. Onu savunmak zorundayım.

On bir yıl önceki tavsiyesi aklıma geliyor. Senin olan için savaş.

Savaşmalıyım. Hayır. Daha sıkı mücadele etmeliyim. Bağımsız olmak için her şeyi yaptım ama başkalarının bana kaba davranmasına izin verirsem bu yeterli olmaz.

"Haklısın," diyorum sakince. "Onunla olan iş sözleşmemizi inceleyeceğim ve ondan kurtulmak için ne yapmam gerektiğine bakacağım."

Sebastian biraz şaşırılmış görünüyor.

"Neden bu kadar şaşırdın?"

"Hemen kabul ettin."

Gülmek zorundayım. "Şüpheli görünüyorsun." "Kabul etmelisin ki-"

"Bakın, biri daha iyi bir yol gösterdiğinde yanlış yolda kalacak kadar aptal değilim. Gurur önemlidir ama o kadar da önemli değildir."

Rahatlıyor ve elimi sıkmak için uzanıyor. "Seninle gurur duyuyorum."

Sırıtiyorum. "Teşekkür ederim. Ben de kendimle gurur duyuyorum."

Kapıdan üç kez vuruldu. Saat tam dokuz. Peery Diamonds ve Sebastian Jewelry'den tasarımcılar ve ardından Bianca içeri giriyor. Toplantı bittiğinde tüm katılımcılara dağıtmak üzere not alıyor.

Peery Diamonds'ın başrol oyuncularından Selena, Sebastian'a bakarak, "Burada olacağını bilmiyordum," diyor.

"Nasıl gittiğini kendim görmek istedim," diye yanıtlıyor kravatını düzelterek.

Peery Diamonds'tan gelenler hemen konuya giriyor. Büyükbabamın döneminden kalma eski bir şirket alışkanlığı. "Onlara merhaba demeleri için para vermiyorum. Onlara işlerini yapmaları için para ödüyorum. iş," derdi hep.

Yeni tasarımlar muhteşem ve romantik. Kişisel olarak pembe hayranı olmasam da, pembe elmaslar da dahil olmak üzere çok sayıda pembe altın ve pembe değerli taşta yer vermişler. Yine de arz sınırlı. Selena bazı renkli elmaslar için prim talep edebileceğimizden emin.

Mo, "Ve lansman yılımız için Kore Çiçek Dili Koleksiyonu'nu deneyeceğiz," diyor. Sebastian Jewelry'nin tasarım lideri.

Sebastian kafasını eğiyor. "Kore çiçek dili mi?"

"Eugene'in popüler olduğundan bahsettiği bir şey," söyle. "Birçok çiçek ve ağacın, söylenmemiş mesajları iletmek için kullanılabilecek ikincil anlamları vardır."

"İlginç," diyor.

Mo, "Size bununla ilgili bazı literatürler göndereceğim," diyor. "Her neyse, lansmanda mor ortancalar yer alacak. "samimi bir kalp" ya da "içten duygular" anlamına gelir. Bunun gibi. İşte ön tasarımlardan bazıları." Onları asıyor.

Tasarım oldukça karmaşıktır, ancak uygun taşlar yerleştirildiğinde çiçek muhteşem görünecektir. Fasetler ışığı mükemmel yansıtacak. Zihnimde canlandırabiliyorum.

"Çok dikkatli bir şekilde kesilmeleri ve ayarlanmaları gerekiyor. Ama broş, saç tokası, kolye ucu gibi pek çok farklı şeye dönüştürülebilirler. Yine de yüzükler ve bilezikler için çok büyük olacaktır."

"Bayıldım," diyorum gülümseyerek. Sebastian başını sallıyor.

"Lansman için her şey özelleştirilebilir olacak," diye ekliyor Selena. "Bunu bilerek bu şekilde yaptık."

Sebastian Jewelry'den Patrick bir dizi çarpıcı bileziği işaret ediyor. "Ve bu bilezikler, flört eden ama henüz evliliği düşünmeyen çiftler için oldukça sevimli."

"Peki ya bu 'çift yüzükleri'?" Sebastian soruyor.

"Onlardan bizde de var ama bunlar ekstra. Görünüşe göre,

bilezikler de popüler" diyor Patrick.

Pırlanta ve platin bilezikler kilitlerle birlikte gelir normal tokalar yerine. Takmak ve çıkarmak için eşleşen elmas ve platin anahtara sahip olmanız gerekir. Ve Anahtar boynuna takılan bir kolyedir. Yani kız bileziği erkeğe takar ve anahtarı saklar ya da tam tersi.

Genç çiftlerin bundan ne kadar hoşlanabileceğini görebiliyorum.

Ürünleri pazarlamak için bazı ön fikirler kıpırdanmaya başladıkça içimi heyecan kaplıyor. Bir toplantı ayarlamam gerekecek.

pazarlama toplantısı da yakında.

"Ya anahtarı kaybedersen?" Sebastian her zamanki pratikliğiyle soruyor.

Patrick, "Sonra bileziği mağazaya getirirsiniz ve seri numarasına göre başka bir anahtar yapabiliriz," diye yanıtlıyor.

"Mükemmel." Gülümsüyorum, sonra Sebastian'a dönüyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

Gözlerinin kenarları kırışıyor. "Çok ilginç. Potansiyeli görüyorum."

"Hae Min Grubu'nun geri bildirimi nedir?" Ben soruyorum.

Bianca, "Henüz geri dönmediler," diyor. "Geçen Çarşamba onlara e-posta gönderdim ve acil olarak işaretledim. Pazartesi gününe kadar geri bildirimde bulunmalarını istedim."

Kore 16 saat ileride. Hae Min'den biri geri bildirim göndermiş olmalı. "O zaman onlarla tekrar görüşün," diyorum.

"Anladım." Dizüstü bilgisayarında öfkeyle bir şeyler yazıyor.

Tasarımcılar ve Bianca gittikten sonra Sebastian bana döndü. "Hae Min'in geç kalması olağan bir şey mi?"

"Maalesef evet. Bu, üçüncü kez kaçırdıkları bir son tarih" diyorum. Sanki bir sebepten dolayı tüm heyecanlarını kaybetmiş gibiler.

Kaşlarını çattı. "Yönetimde bir değişiklik mi oldu?"

"Hayır. Mükemmel yöneticilere sahip istikrarlı bir şirket seçmeye özen gösterdim." Bir an için Yuna'yla iletişime geçip Hae Min Grup'ta bir şeyler olup olmadığını sorsam mı diye düşündüm... ama

Hayır. Eğer ailevi bir sorunsa, bana söylemeyecektir. Ve bu anlaşmanın arkadaşlığımıza gölge düşürmesini istemiyorum. Yıllardır ilk kez yeni bir arkadaş edinmişken bunu lekelemekten nefret ediyorum.

"Anlaşmayı sonuçlandırmak için onlarla ne zamandır çalışıyorsunuz?" Sebastian soruyor.

"Altı aydan fazla oldu. Ama Kore'ye gittiğimden beri karışıklıklar ve aksilikler birbirini izliyor."

Kaşları çatıldı. "Seninle dalga mı geçiyorlar?"

"Ben hiç öyle hissetmedim. Sadece... bazen akıllarını toparlayamıyor gibi görünüyorlar. Bunun da ötesinde, bazı çalışanları daireler çizerek konuşuyor, bu yüzden biraz kafa karıştırıcı olabiliyor. Geçenlerde bir şeyin 'zor' olduğunu söylediklerinde aslında bunun imkansız olduğunu söylediklerini öğrendim. Belki de bir şey Kültürel mi? Ama o zaman bile, bunun olması gerekenden daha uzun sürdüğünü hissediyorum."

Bir an düşünür. "Benim halletmemi ister misin?"

"Teklifiniz için teşekkürler ama buna gerek yok. Bu anlaşmayı masaya getirmem ailenizle imzaladığım sözleşmenin bir parçası. Esasen benim işim olan bir şeyi yapmana izin veremem. Ama yemin ederim, her şey yoluna girecek."

"Neden bana tüm belgeleri göndermiyorsun? İşbirliği mi? Daha yakından bakmak ve bunu hızlandırmak için ne yapabileceğimi görmek istiyorum."

Bölüm 30

Sebastian

John Highsmith'in söylediğine göre, The Hollywood News elindeki fotoğrafların kaynağını açıklasın. Her şeylerini kaybetme tehdidi karşısında pes edecek bir grup omurgasız sansar bunlar.

"Eğer işbirliği yapmazlarsa, davaya devam edin" diyorum. Görüşmeyi sonlandırıyorum ve masanın üzerindeki belgelere dönüyorum.

Sebastian Peery işbirliği, masamın üzerinde duruyor. İlk tahminler ve zaman çizelgesi agresif ama makul. Ama uygulama kötü. Gecikmeler. Gecikmeler. Daha fazla gecikme. Kötü iletişim. Aksilikler.

En azından Luce'un ekibi tüm sorunları kronolojik sıraya göre kaydederek iyi bir iş çıkarmış, bu nedenle şimdiye kadar neyin yanlış gittiğini görmek kolay. Bunların birçoğu, Luce'un daha fazla deneyimi ve daha iyi bir ekibi olsaydı önlenebilecek sorunlar. Onunla saygısızca konuşan o ahmak gibi. Organizasyonda tavırlı olan tek kişi o olamaz. Tek pislik olarak başlamış olabilir, ancak bir çürük elma tüm fıçıyı mahvetme eğilimindedir. Bu Özellikle de sorumlu kişi yumuşaksa. Ki Luce öyle görünüyor.

Belki de CEO'luk görevinden ayrılması, performans gösterme baskısından uzaklaşması ve tekrar göreve gelmeden önce biraz tecrübe kazanması daha iyi olacaktır. Başarılı olmasını istiyorum ama böyle devam ederse başarılı olamayacak.

Bu şekilde giderse. Başarısızlık ya da tükenmişlik nedeniyle dışarı atılacak.

Önemli olan onu kızdırmadan nasıl söyleyeceğin. Preston'a işi öğrenmesi gerektiğini söylediğimde patladı.

Sebastian Jewelry'nin perakende satış noktalarından birinde çalışıyormuş. Onun Egosu bunu kaldıramazdı, o bundan daha iyiydi. Luce'un imkansız bir egosu olduğunu sanmıyorum ama incinebilir ya da bana kızabilir.

Bu konuya diplomatik bir şekilde yaklaşmak için aklıma bir not alıyorum ve Sebastian Jewelry'nin merkez bölge perakende müdürüyle öğle yemeği toplantım için masamdan kalkıyorum. İş için şehre gelmiş ve yüz yüze görüşmek istiyor.

Dışarı çıkarken, evlerden birine ilıştırılmış bir parmak resmi fark ettim.

kabinler. Tablonun altında bir çiftin ve bir bebeğin çerçeveli fotoğrafı var. Gözlerimi diğer bölmelerde gezdiriyorum. Küçük doldurulmuş hayvanlar. Bazı bitkiler. Ve ailelerin ya da sevgililerin yer aldığı bir sürü fotoğraf.

Benim masamda böyle bir şey yok. Ama zaten küçük bir saat ve takvim dışında hiçbir şey koymak için bir nedenim olmadı.

Telefonumu çıkardım.

-Noah, Luce ile çektiğin fotoğrafı bana gönderebilir misin?

-Tabii. Bu arada bana teşekkür edebilirsin. Konu kızışmış çitalar olmasa bile harika fotoğraflar çekerim.

Gözlerimi deviriyorum. Noah sık sık çitaların kimseyi beklemediğini söyler.

Onlara kafayı takmış.

-Ben: Onlar hakkında bir kitap yazmalısın. Kısa sürede bitirirsin.

-Çita pornosu yazmıyorum. Saygınlığı hak ediyorlar.

Sanki vahşi doğada bunu yaparken fotoğraflarının çekilmesi onurlu bir şeymiş gibi...?

Noah fotoğrafı gönderdi. Luce fotoğrafta çok sevimli, gözleri ama gülümsemesi muhteşem. Mükemmel.

masam için.

Şimdi düşündüm de, Luce'da da muhtemelen hiç fotoğrafımız yoktur.

Google'da bir çerçeve arıyorum ve mükemmel olan kristal ve gümüş bir çerçeve buluyorum. Resmi Christoph'a gönderdim.

-Ben: Bunu yüksek çözünürlükte bas. İki kopya.

-Christoph: Aklınızda belirli bir boyut var mı?

-Ben: 4x6.

Bekle, bu çok küçük. Luce'nin gülümsemesini net görmek istiyorum.

-Aslında bunu 5x7 yap. İkisini de çerçevele. Bu çerçeveyi

kullan. Çerçevenin linkini ekliyorum.

-Biri benim için. Diğeri Luce için. Ofisine gönder.

* * *

Aylster'in içindeki bir İtalyan restoranında düzenlenen öğle yemeği toplantısı verimli geçiyor. Ama bu toplantının tek amacı değil.

Ana nokta. Eğer birisi benden tutarlılığı tanımlamamı isteseydi, Sabato'yu işaret ederdim. Gösterişli bir adam değildir ve çalışma tarzı da gösterişli değildir. Boyu 1.80, orta boylu ve

Dini kurallara bağlı kalarak yaptığı günlük sabah egzersizleri sayesinde orta miktarda kas yapmıştır. İnce bir bıyığın üzerinde zeki kahverengi gözleri var. Şaşırtıcı derecede derin bir sesle konuşuyor, ve kıyafetleri pahalı ama gösterişsiz. Tek mücevheri sade platinden bir alyans.

Kimse onun lüks bir mücevher markasının en başarılı bölge müdürlerinden biri olduğunu fark etmez. Adam son derece çalışkan ve kestirme yollara inanmıyor.

Bu niteliklere diğerklerinden daha fazla değeri veriyorum. Prima donnalar ve ilgi orospuları bir şirketi büyütmez. Sebastian Jewelry'de dürüst çalışmanın ödüllendirildiğini anlamasını sağlıyorum ve on beş yılı aşkın süredir bizimle kalarak takdirini gösterdi.

"En küçüğünüz bu yıl liseden mezun oluyor, değil mi?" Ahududu soslu cheesecake'in üzerine soruyorum.

"Evet." Sevgiyle gülümsüyor. "Hatırlıyorsun." Hatırlamıyor. Şaşırmış gibi. Radarımdaki insanları takip ettiğimi biliyor.

"Karınzla konuşun ve Los Angeles'ı mı yoksa McLean'i mi tercih edeceğinizi öğrenin," diyorum iki merkezimizin adını vererek. "Seçim senin."

"Ne kadar zamanım var?" Bakışları kasvetli ama bir parça heyecan da var. Ciddiyet var daha büyük sorumluluklar üstleniyor ama meydan okumayı seviyor. "Bu mali yılın sonunda."

"O bu yaz."

"Doğru. Size ve eşinize bir şeyleri tartışmak ve bir karara varmak için yeterli zaman verecektir. Chicago'da kalmak istersen bir şeyler ayarlayabiliriz ama merkezdeki fırsatlar daha iyi." Onu bu görev için yetiştirmeyi planlıyorum. Sonunda COO pozisyonu. Şu anki COO'muz Abner Cox önümüzdeki beş yıl içinde emekli olmak istiyor. O ve ben Sabato'nun mükemmel bir yedek olurdu.

Restorandan çıkarken Gabriella'nın Nieve'yi menajeriyle bıraktığını görüyorum. Gözlerimiz buluştu ve fısıldadı Ajansına bir şey söyledi ve bana doğru gelmeye başladı.

"Ben artık gideyim. Gitmem gereken bir toplantı daha var," diyor Sabato diplomatik bir şekilde.

"Harika. Sonra konuşuruz."

Birbirimize yaklaştığımızda Gabriella'nın gülümsemesi genişliyor. Cildi parlıyor - muhtemelen başka bir kaplıca tedavisi görmüş ya da ve dramatik rengini ortaya çıkaran muhteşem kırmızı bir elbise giymiş. Makyajı biraz koyu ama yine de başarılı.

Ama o her şeyin üstesinden gelebilir. Bu yüzden Sebastian Jewelry'nin pazarlama ekibi iki yıl önce onu marka sözcüsü yapmaya karar verdi.

"Cumartesi günkü partiye neden geldin?" İnkâr etmesini umarak soruyorum. Hollywood Haberleri Her şey fotoşoplanmış ve ben eski sevgilimin tamamen patavatsız ve düşüncesiz olmadığına inanmak istiyorum.

"Çok iyiyim. Sorduğun için teşekkürler." Şakacı bir şekilde omzumda parmakla yürüyor.

Dokunuşuna omuz silkiyorum. "Bu hiç komik değil, Gabriella."

Yumuşak bir kızgınlık sesi çıkarır. "Sen neden Davetiyeyi gönderen eşin olduğu halde yanlış bir şey yapmışım gibi mi davranıyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Luce'un Gabriella'yı davet etmek için hiçbir nedeni yoktu. Olumsuzluklara neden olmak konusunda stres yapıyor Benim için tanıtımdı ve eski kız arkadaşımın partide olması kesinlikle heyecan yaratacaktı. "Seni o göndermedi. herhangi bir şey."

"O zaman sendin, sanırım."

Bu daha da anlamsız. Eski sevgililerimi asla düşünmemek ya da şimdiki ilişkiye karıştırmamak benim mottom ve Christoph da bunu biliyor.

Omuz silkiyor. "Kimin gönderdiği önemli değil. Önemli olan benim almış olmam."

Bu hata için kimi kovmam gerektiğine bakacağım. "Yine de gelmek zorunda değildin."

"Merak ediyordum. Sebastian Lasker gerçekten Lucienne Peery'ye ilk görüşte aşık oldu mu? Benim tanıdığım Sebastian bunu yapabilecek biri değil."

Merakmış, kıçımın kenarı. "Sorabilirdin. Seni telefonumdan engellemedim."

"Biliyorum, ama bana gerçeği söylemezdin."

Sinirlerim bozulmaya başladı. Ona haddini bildirmek için ağzımı açıyorum ama elini kaldırıyor.

"Size yalancı demiyorum, ama bazen inanmak istediklerimize inanarak kendimizi kandırırız."

"Yani?"

"Ben de kendim görmek istedim. Lucienne'den hoşlandığımı söyleyemem çünkü senden hoşlanıyordum, hâlâ da hoşlanıyorum. Sen sahip olduğum en iyi erkek arkadaşlardan birisin. Ama ondan hoşlanıyor gibisin."

"Elbette." Bu kadar bariz bir şeyi kontrol etmek için partiye geldiği için Gabriella'ya fazla sinirlenmemeye çalışıyorum. "O benim karım."

Kıkırdıyor ve omzumu sıvazlıyor. "Nedeni bu değil ama sen öyle olduğunu düşünmeye devam ediyorsun."

Bölüm 31

Lucienne

Öğle yemeği boyunca Karen ile masamda çalışıyorum. Lansmandan önce tamamlanması gereken çok fazla görev var.

gerçekleşebilir ve benden başka Peery Diamonds içinde bu işbirliğinin en büyük savunucusu o.

"Zaman çizelgesi artık çok dar," diyor. "Hae Min'in karar vermesi çok uzun sürüyor ve bunu yapamayız."

"Biliyorum." Sakince konuşmaya çalışıyorum ama sesim hayal kırıklığından çok gergin çıkıyor.

İşaret parmağıyla çenesine vuruyor. "Başka bir ortak seçebilir miyiz?"

"Bu bizi daha fazla geciktirebilir."

"Ama bu batık bir maliyet. Belki de birlikte çalışabileceğimiz tek tarafın onlar olmadığının farkına varmaları onları kıçlarından kaldırabilir."

Haklı ama tereddüt ediyorum. Başka bir holdingi incelemenin acısını yaşamak istemiyorum.

"Bunu sizi rahatsız etmek için söylemiyorum, ancak liderliğinizi sorgulayan insanlar olduğunu fark etmeniz gerekiyor. Bu yüzden bu projenin ilerlemesi önemli." "Ben... bunun

farkındayım."

"Sadece şirket içindeki insanlar değil. Bazı hissedarlarımız da endişelenmeye başladı. Genç bir kadın olmanız da bu konuda yardımcı olmuyor." İç çekiyor.

"Wilhelm baştayken herkesin takındığı kadın düşmanı tavrın aynısı."

Karen bilirdi. Otuz yıl önce kariyerine başladığında durum çok daha kötü olmalıydı. Şirket.

"Ama böyle insanlar her zaman yaşım ve cinsiyetimin yüzünden bana kusur bulacaklardır." Bunu daha çok kendimi rahatlatmak için söylüyorum. İşbirliğinin umduğum kadar iyi gitmediği gerçeği asidik düğüm bu noktada bağırsaklarımı kalıcı olarak işgal ediyor. Bunun, kurula gerekenlere sahip olduğumu kanıtlama şansım olması gerekiyordu.

"Var ve çabalarınızı baltalayacaklar. Onlar Son iki yılda elde edilen başarıların Roderick'in gözetiminden kaynaklandığını varsayalım. Şimdi bile fısıltılar duyuyorum- Roderick nerede? Neden yardım etmek için daha fazlasını yapmıyor?" Karen son cümleyi ısıırır. Roderick'le anlaşıyor. Yönetimdeki bölünme için onu suçluyor.

Onun değerlendirmesine katıldığım için dişlerimi sıkıyorum. İyi olduğu tek şey harcama raporlarını sunmak. Ama nedense şirketteki insanlar Peery Diamonds'ı çalıştıran motor oymuş gibi davranıyor.

İmajını nasıl yöneteceğini çok iyi biliyor.

"Her neyse, ilerlemeye devam etmeli ama seçeneklerimizi sınırlamamalıyız," diye ekliyor Karen. "Ayrıca, kazandıklarımızı vurgulamak için bazı yollar düşünmeliyiz, böylece bazı hissedarlar yeteneğiniz hakkında şüphelerini dile getirirse kendinizi savunabilirsiniz. Hissedarlar toplantısı önümüzdeki ay yapılacak."

Bu doğru. Bu yıl her zamankinden daha erken gerçekleşiyor ve projede kayda değer bir ilerleme olmadığı düşünüldüğünde bu durum endişe verici. "İşbirliği hakkında söylenecek fazla bir şey olmadığına göre, neden toplantıya götürebileceğimiz diğer başarıların bir listesini oluşturmuyoruz? Stoklarımız fiyat geçtiğimiz birkaç hafta içinde oldukça yükseldi. Bu iyiye işaret." Keşke denetim ekibi yönetici harcamalarını incelemeyi bitirmiş olsaydı, ama bana biraz zaman alacağını söylediler, bu yüzden bunu yaptığım bir şey olarak bile gündeme getiremiyorum

İdeal olmayan kurumsal kültürümüzü temizlemek ve maliyetleri kontrol etmek için.

"İlgileneceğim," diyor.

Karen gittikten sonra Bianca ofisin yanındaki şarküteriden bana bir sandviç uzatıyor. "Sana bir hindi ve peynir."

"Sen en iyisisin." Gülümsedim. Sandvişte hindi, İsviçre peyniri, domates ve fesleğenden başka bir şey olmadığından emin oldu.

Mayonez. Sandviçlerimde başka bir şey sevmiyorum.

"Karen yemek molası vermene izin vermeliydi,"

Bianca diyor.

"Onun da hiçbir şeyi yoktu. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakabilir misin?"

"Ona kızarmış peynir gönderdim bile." Sırıttıyor.

"Teşekkürler." Bianca Karen'ın çok çalıştığını düşünüyor ama

Ayrıca COO'muza desteği için teşekkür ediyor. Sandviçimden bir ısırık alıyorum.

"Bu arada, bu sana Sebastian Jewelry'den geldi." Bianca elindeki küçük kahverengi kutuyu bana uzatıyor, sonra kapıya doğru yürümeye başlıyor. "Sizi yemeğinizle baş başa bırakayım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen yeter."

"Yapacağım."

Sandviçimi yere bıraktım ve karton kutuyu açtım. İçinde başka bir kutu var, gümüş ve güzelce sarılmış. Mücevher gibi hissettirmiyor. Sebastian bunun için özel bir kurye kullanırdı. Ya da daha iyisi, bana evde verirdi.

Kurdeleyi çektim ve kapağı kaldırdım. Beyaz kâğıt mendillerin altında partide çektirdiğimiz güzel çerçeveli bir fotoğrafımız var.

Bu Noah'ın aldığı.

Birden stres ve zihinsel yorgunluk eriyip gidiyor. Çerçeveli fotoğrafa bakıp gülümsüyorum. Sebastian ve ben iyi görünüyoruz.

Birlikte. Fotoğrafta bana bakışına bayılıyorum, sanki bana karşı gerçek hisleri varmış gibi.

Telefonumu çıkardım ve mesaj attım.

-Teşekkür ederim! Fotoğrafa bayıldım!
-Rica ederim.

Masasının bir resmini ekliyor.
üzerinde fotoğraf var. Aşırı heyecanlı bir ergen gibi ciyaklamamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ama bu bana gerçek bir çift olduğumuzu hissettiriyor. Gerçek bir aile olabilirmişiz gibi.

Gabriella ile ayrılığı atlatmaya çalışıyor olabilir. Resmimizi tekrar inceliyorum. Tenis maçından beri o kadar ilgili ve nazik ki içimde bir umut kıpırdanıyor.

Çerçeveyi masama koyuyorum, sonra fotoğrafını çekip ona gönderiyorum. Cevap vermedi ama muhtemelen şu anda bir toplantıdadır.

Sebastian için ayarladığım Google Alert'ten bir bildirim görene kadar telefonumu yere bırakmaya başlıyorum. Çoğu fotoğraf. Belki Google iyi bir tane bulmuştur? Arada bir şık bir galada falan çekilmiş eski fotoğraflarını buluyor.

İlk linke tıklıyorum. Ekranımı dolduran fotoğraflar partiden ve birçoğunda Sebastian ve ben varız. Konuklardan bazıları muhtemelen bunları sosyal medya hesaplarına yüklemişti.

Aşağı kaydırıyorum. Belki burada kaydedebileceğim bazı kareler vardır. Başparmağım Gabriella ile çekilmiş birkaç fotoğrafımın üzerinde geziniyor. Gabriella buraya geldiğinde biri çekmiş olmalı.

konuşmak için. O çok güzel ve ışıltılı görünüyor ve ben... Şey, gergin görünüyorum. Baş ağrısından kaynaklanıyordu ama zihnim şimdiden insanların ne söyleyeceğini hayal etmeye başladı.

Gabriella Ricci, Sebastian Lasker'la ilişkisini bitirmeyi seçtiğini söyledi. Ama Lucienne Peery olmasaydı bitirir miydi?

Lucienne Peery, Gabriella Ricci'nin erkek arkadaşını çaldı ve onunla evlendi, şimdi de L kıskanç ve aşağılık mı davranıyor?

Lucienne Peery'nin Gabriella'dan özür dilemesi gerekmiyor mu?

Sebastian Lasker için üzülüyorum. Çok daha iyisini

yapabilirdi.

Ellerim nemleniyor ama bu nahoş hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. İnsanlar benim hakkımda hep kötü konuşur. Peki yeni olan ne?

Gabriella ve benim fotoğraflarımın önünden geçiyorum ve sonuncusunu gördüğümde neredeyse sandviçimi düşürüyordum. Sebastian ve Gabriella, yakın duruyorlar, Sebastian'ın başı öne eğik. Aylster'ın lobisindeler ve etrafta başka insanlar da var. Ama Sebastian ve Gabriella'nın vücutlarının açıları Sadece uzun süredir birlikte olan bir çiftin yaşayabileceği türden bir samimiyet.

İyi ruh halim kayboluyor. Sebastian ve Gabriella'nın fotoğrafına bakıyorum, aylar önce çekildiğine dair ipuçları var mı diye inceliyorum. Ama hayır. Eldredge düğümü var.

Başka bir açıklaması olmalı. Paparazziler her zaman en çok heyecan yaratacak fotoğrafları çekerler. İnsanların en korkunç sonuçlara varmasını sağlamak için konularını kırpar ve çerçevelerler.

Sebastian ve Gabriella tesadüfen, masum bir şekilde karşılaşmış olabilirler. Sadece merhaba demiş ve o da merhaba demiş olabilir.

Ama kalbimden gelen küçük bir ses, eğer durum böyle olsaydı, bu kadar yakın durmamaları gerektiğini söylüyor. Bir otele olmamalıydı ve gizli bir şey planlıyorlarmış gibi kafaları bir arada olmamalıydı.

Telefonumu masanın üzerine koyuyorum, ekran kapalı. Gözlerim Sebastian'ın gönderdiği çerçeveli fotoğrafa takılıyor. İçimi rahatlatmak yerine pürüzlü sinirler, sadece göğsümdeki sıcak, kıvranan karmaşaya bir bıçak saplamaya hizmet ediyor.

Roderick, Gwen'i becerdikten sonra anneme sık sık hediyeler gönderirdi. Ya da yakalanabileceğini düşündüğünde. Hediyeler onun annemi idare etme yöntemi idi. O da çiçeklerin ve güzel küçük şeylerin kendisini kör etmesine izin veriyordu çünkü bu acı gerçeğe yüzleşmekten daha kolaydı.

Sebastian'a Gabriella'yı partiye davet edip etmediğini hiç sormadığımı fark ettim. Ya da hâlâ onunla birlikte olmak isteyip istemediğini. Her ne kadar

İlk başlarda ağzı sıkı olduğu sürece başka kadınlarla birlikte olmasını sorun etmiyordum ama şimdi hiç sorun etmiyorum.

Ona şüpheyle yaklaştırmaya çalışmalıyım. Hemen bir sonuca varmak haksızlık olur, özellikle de fotoğraflarda bile her şeyin nasıl olabileceğini biliyorken. Magazin gazeteleri Sebastian ve Gabriella'nın çıplak bir şekilde yuvarlandıklarını internette yayınlamadıkça, sakinleşmeli ve onunla konuşmalıyım.

Kapı çalınır. Bianca içeri süzülür. "Bir dakikan var mı?"

"Evet," diyorum, dikkatim dağıldığı için mutluyum. "Ne oldu?"

Adımları alışılmadık derecede ağır. Karen'in daha önce oturduğu masamın önündeki koltuğa oturdu. Gözlerimle tam olarak buluşamıyor.

"Beni geriyorsun. Ne oldu?"

"Chul-Su Park'tan bir e-posta aldım." Kaşlarımı çattım ve o da ekledi: "Hae Min Grup'taki irtibatlarımızdan biri."

"Tamam," diyorum sakince, midemde kocaman bir delik yokmuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. "Ne dedi?"

"Lansman teklifimizi incelediklerini ve çok beğendiklerini söyledi."

"Oh." Yanma hissi hafifliyor. "Bu harika." "Um... Evet." Dudaklarını yalıyor.

Kendimi destekliyorum. "Bana kötü haberi ver." Teklifi sevmişlerse o kadar da kötü olamaz.

"Seni üzmemek falan istemiyorum çünkü... Tanrım, buna ihtiyacın yok ama..."

"Söyle bana Bianca," diyorum, onu harekete geçirmeye çalışarak.

Gerginleştğinde, konuya girmeden önce ayaklarını sürüyor. İyi niyetli olsa da, bu beni deli ediyor.

çünkü endişeyi ortaya çıkarıyor. Şu anda boğazımda düğümlemiş durumda. Yakında tükürmezse, muhtemelen bayılacağım.

"Gabriella Ricci'yi Sebastian Peery işbirliği için marka elçisi olarak istiyorlar."

Bir süre ona baktım. Hiçbir şey anlaşılmıyor ve sonunda beynim pes ediyor. "Ne?"

"Benim de tepkim buydu." Bir elini çenesinde gezdiriyor.
"Ama ciddiler. Görünüşe göre Kore'de çok popülermiş."

İçimdeki huzursuzluk çalkalanıyor. Şimdi keşke öğle yemeğinde bir şey yemeseydim diyorum. "Başka modeller de var. Dedikodu sitelerinin benim, Sebastian ve onun hakkında söylediği aşk üçgeni şeylerini görmüş olmalılar. Onunla birlikte olmak markaya zarar verebilir."

"Biliyorum."

"Ben de yerel ünlüleri kullanmayı düşünüyordum."

"Onlara bunu söyledim ama Gabriella Ricci'de kararlı görünüyorlardı. Gerçi o hiçbir şey söylemedi, bilirsiniz, açıkça."

"Asla yapmazlar." Sandalyemde arkama yaslanıp elimi zonklayan alnıma götürdüm. Belki de Karen haklıdır. Yeni bir ortak bulmalıyım, daha mantıklı bir ortak.

"Ama bunu yapmaları için bir tür dış baskı olduğunu hissediyorum."

Elimi bırakarak doğruluyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Öyle ifade etti işte."

"Yani Eugene Hae Gabriella'yı kullanmak mı istiyor?" Neler olup bittiğini net bir şekilde anlamaya çalışarak soruyorum. Onunla konuştuğumda, markayı tanıtmak için Koreli ünlüleri seçmekte bir sakınca görmemişti.

"Hayır, sanmıyorum. Kesin bir şey söylemek zor ama sanki karar grubun dışında bir yerden gelmiş gibi. Chul- Su bize geri dönmelerinin bu kadar uzun sürmesinin nedeninin bu olduğunu ima etti."

"Grup dışından gelen baskı." "Evet."

"Ve Gabriella olmadan bunu yapmamaları için yeterince baskı var."

"Şey... Kesin bir şey söylemek zor. Ancak Chul-Su, Gabriella Ricci'nin lansman elçisi olmaması halinde 'ilerlemenin zor olacağını' söyledi."

Bölüm 32

Lucienne

Akşam geç saatlerde eve geldiğimde başım patlamak üzereydi. Kafatasımı sıkıştıran basınçtan ve şakaklarımın zonklamasından anladığım kadarıyla, bu kötü bir gerilim migreninin başlangıcı. Hae Min Grup'tan gelen bomba talep bütün öğleden sonra aklımdaydı. Sebastian ve Gabriella'nın o lanet fotoğrafı da öyle.

Gabriella'nın ajansı, Hae Min gibi Koreli bir holdingi bir şey yapmaya zorlayacak kadar nüfuza sahip değil. Geriye projede söz sahibi olabilecek iki olası dış güç kalıyor: Peery Diamonds ve Sebastian Jewelry. Ve ben kesinlikle onu istemiyorum.

Geriye Sebastian kalıyor.

Onu yakınında tutmak istemesi gayet anlaşılabilir. Sebastian Jewelry'nin yüzü ve sevdiği kişi o. Birincisini herkes biliyor ve bana evlenmeden önce.

Bu kadar hasta hissetmem için hiçbir sebep yok.

Ama sıcak öfke ve ihanet saatlerdir beni pençeliyor. Toplantılarımı zar zor tamamlayabildim. Tanrıya şükür hiçbiri büyük kararlar almamı gerektirmiyordu.

James arabayı durduruyor ve kapımı açmak için dışarı çıkıyor. Bir an duruyorum, gözlerim kapalı.

Bu sadece görücü usulü bir evlilik. Sebastian'a karşı kız gibi aşık olmaya varan duygular besliyorum. Ama beni rahatsız eden acının yoğunluğu "düşkünlük" diyor. "duygular" kalbimden geçenleri tarif etmek için yetersiz kalıyor.

Yine de kocamla yüzleşmek için ihtiyacım olan maskeyi yeniden yaratıyorum. Kendimle ilgili kötü bir manşet gördüğümde taktığım pürüzsüz maske. Kaygısız. Gururlu. Geçilmez.

Ancak soğukkanlılığımdan emin olduğumda arabadan iniyorum. "Teşekkür ederim, James. İyi geceler."

Evin içine giriyorum. Sebastian'ın evdeki ofisinde çalışıyor olması için dua ediyorum ama o mutfak tezgahında dizüstü bilgisayarıyla duruyor. Şortundan başka bir şey giymemiş, rahat ve evinde gibi görünüyor.

Oteldeki fotoğraflarını görmeseydim ya da Hae Min Grubu'nun talebini duymasaydım, belki de göğsünün ve karın kaslarının muhteşem, yağsız kaslarına hayranlıkla bakıyorum. Ama şu anda kalbimde zehirli düşünceler kabarıyor.

Gabriella'yı otelde görmekten daha fazlasını mı yaptı? Bu yüzden mi başka bir kıyafet giydi?

Saçmalamay! kes. Günü bittikten sonra neden takım elbiseyle kalsın ki?

Ama mantık, kontrolü ele almak istemiyor. Sürücü koltuğunu çoktan duygulara devretti. Kontrolümü daha da sıkılaştırıyorum.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor gülümseyerek.

Bir şey sakladığına ya da bana ne yaptığını söylemek istediğine dair bir ipucu bulmak için yüz ifadesine bakıyorum. Ama hayır. Sadece bir gülümseme.

"Yorucu," diyorum ona aynı gülümsemeyi göstererek.

Küçük sempatik bir ses çıkarıyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Onun cevabı alaycı geliyor. Günümün yorucu geçmesinin sebebi o.

"Yüzün ve sırtın nasıl?"

"Peki." Cevabım mermer gibi pürüzsüz ve soğuk. Yanağımdaki morluk endişelerimin en küçüğü. Çabuk iyileşirim.

Artık zar zor görebiliyorsun. Sırtım biraz ağrıyor ama daha fazlası değil.

Keşke çalkalanan duygularımı da çürüklerimi gizleyebildiğim kadar kolay gizleyebilseydim.

Çantamı tezgâhın üzerine bırakıp bir bardak soğuk su alıyorum. Boğazımdan aşağı süzülen buz gibi su beni

yorgunluk sisi. Sıvı boş midemde sallanıyor. Akşam yemeği yemedim. Bianca bana biraz çorba ve salata getirdi ama boğazımdan geçmedi.

"Yine de sana söylemek istediğim bir şey var." Yakışıklı yüzünde endişe ve şaşkınlık birbirine karışıyor.

"Tamam." Nasıl gittiğini itiraf etmek üzere mi? Gabriella'yı Sebastian Peery lansmanının yüzü yapmak için arkamdan iş mi çeviriyorsun?

"Partideki fotoğrafları The Hollywood News'a kimin sızdırdığını araştırdım."

Şok beni tokatlıyor. "Buna hiç gerek yoktu," diyorum sertçe. "Onlar her zaman istediklerini yaparlar ve peşlerinden gitmek sadece bana zarar olarak geri döner."

Yüzündeki şaşkın ifade, mantıksız davrandığımı her kelimedenden daha iyi anlatıyor. "Onların peşinden gidecek olan benim. Bu konuda seni rahatsız etmezler," diyor. "Bu adamları öylece yalnız bırakamazsın. Mahremiyetinizi bu şekilde ihlal ettiklerinde olmaz."

"Her zaman ihlal ettiler," diyorum, kendimi tutmaya çalışarak

Sesim sakın. Bağırmaya başlayacaksam geçirimsiz bir cepheye sahip olmamın bir anlamı yok.

Yine de benim mücadelem umurunda değil. "Bu durumda, birileri onlara fotoğrafları vermeden bunu yapamazlardı."

"Bunu herhangi bir misafir de yapabilirdi." Gabriella yapmış olabilir. Ve şimdi o konuyu açtığına göre, o olduğuna eminim.

Sessiz suçlamamı hissetmiş olmalı. Yüzü kızarmaya başladı. "Benimkilerden biri değil."

Şaka mı yapıyor? "Tabii ki senindi! Gabriella'dan başka kim beni tam bir sürtük gibi gösteren fotoğraflar sızdırmak ister ki?" Bu dramanın dışında kalmak artık imkânsız. Yüzümü bir yastığa gömüp çılgılık atarak hayal kırıklığımı dışa vurmak istiyorum.

"Gabriella-? Ne? Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Elimi kaldırıyorum, avuç içim dışarıda. Şu anda bunu yapamam. "Onu savunmayı bırak. Bunu daha da kötüleştiriyorsun."

"Ve daha ben size ne bulduğumu söylemeden hemen sonuca varmayı bırakıyorsunuz."

Başımdaki ağrı giderek artıyor. Alnımın arkasındaki sinir zonkluyor. Kafatasımdaki bir damarı mı patlatacağım?

"Anonim bir Gmail hesabı üzerinden gönderilmiş ve bunu yapan her kimse evinizdeki Wi-Fi'yi kullanmış." diye devam ediyor.

Anlamını kavraması biraz zaman alıyor. "Evimin Wi-Fi'si mi?"

"Evet. Yani Gabriella olamaz. Çok açık. Şifre onda yok ve ağın güvenliğini kıracak kadar da bilgili değil."

"Pekâlâ. Geriye sen, ben, Bianca ve Matthias kalıyor ama Matthias yoktu. Ve Bianca'nın böyle bir şey yapmasına imkan yok."

"Ne olursa olsun, birileri ağdaydı."

Kısa bir an için, acaba bunu Gabriella'ya sempatik bir bakış atar, sonra da bu fikri reddeder. Roderick bile bu seviyeye inmezdi ve Sebastian'ın bunu yaptığını hayal bile edemiyorum.

Ama onun için arkamdan Hae Min Group'a gitmiş olabilir, benim üzerimdeki etkisini veya belirlediğim kilometre taşlarını umursamadan. Sebastian Peery'nin tüm işbirliği belgelerini incelemek için aldı, dolayısıyla pazarlama planlarını ve lansman zaman çizelgesini görmüş olmalı.

"Hae Min'deki insanlarla iletişime geçip lansman için Gabriella'yı kullanmalarını istedin mi?" Kendimi tutamadan soru dudaklarımdan kayıp gidiyor. Lanet olsun! Başım çatlarcasına ağrırken ve duygularım tavan yapmışken bu konu hakkında konuşmamalıydım.

Geri çekildi ve sanki ona yumruk atmışım gibi bana baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İşbirliğine devam etmenin doğru olmadığını düşünüyorlar. eğer pazarlama kampanyasının bir parçası değilse. Bu hiç mantıklı değil, çünkü başlangıçta ürünleri tanıtmak için Koreli ünlüleri kullanmakta sakınca görmüyorlardı. Dışarıdan bir baskı olduğunu ima ettiler ve ben bunu yapmadım. Geriye sen kalıyorsun."

"İş için doğru kişi olduğu sürece hangi modeli seçecekleri umurumda değil."

Sadece kendi pozisyonunu mu açıklıyor yoksa Bunu yapanın kendisi olduğu gerçeğini saklamak için mi? Ama Kore'deki irtibat görevlisinin bana her şeyi anlatacağını biliyor olmalı, o zaman neden yalan söylesin? Düşüncelerimi sıralayamıyorum ve ona güvenememekten nefret ediyorum. "Belki de onun bu iş için doğru kişi olduğunu düşünüyorsun."

"Az önce söylediklerimden bunu nasıl çıkardın?" diye sorar.

"Beynimi kullanarak," diye karşılık veriyorum, sonra elimdeki boş bardağı lavaboya koyuyorum. Pişman olacağım bir şey söylemeden ya da yapmadan önce gitmem gerekiyor.

Koluma girip beni durdurdu. "Neyin var senin? Dövüşmek mi istiyorsun? Bu kadar mı?"

"Hayır. Şu anda seninle Gabriella'nın hâlâ ne kadar önemli olduğu hakkında konuşmak istemiyorum." Senin için.

Bana kafamdan mantar fıskırmış gibi bakıyor. "Bu da ne demek şimdi? Onu gündeme getiren sensin."

"Ve ona aşık olan ve onu sürekli yüzüme vuran sensin." Kafamın içinde belli belirsiz bir ses bu suçlamanın haksız olduğunu fısıldıyor.

Bugün erken saatlerde Aylster'da. Ama inatçı ve öfkeli yanımla, kızın kendisine yaklaşmasına izin vermesinin onun hatası olduğunu söylüyor.

"Ne?" Ona diyetime biraz çeşitlilik katmak için yol kenarında atıştırmayı sevdiğimi söylesem daha fazla dehşete düşemezdi. "Ona aşık değilim."

Kalbim daha sert atıyor, damarlarımdaki kan zehir gibi acıyla çarpıyor. Yalanlar, yalanlar, yalanlar. "Bana aptalmışım gibi davranmayı bırak Sebastian. Biz evlenmeden önce ona aşık olduğunu söylemiştin."

"Ne..." Durdu. "Lanet olsun."

"Yalan söylemek istiyorsanız, ne söylediğinizi hatırlamanız gerekir."

"Yalan söylemiyorum. Ona aşık değilim."

"Ama aşık olduğunu söylemiştin... Aman Tanrım. Yani başka birine aşıksın ama Gabriella ile mi çıkıyordun? Bu..." Uygun bir kelime bulmaya çalışıyorum ama vazgeçiyorum. Buna değmez, baş ağrısıyla olmaz. "Vay canına. Tanıdığım diğer tüm erkekler kadar kötüsün. Aslında daha da kötüsün, çünkü benimle evlenmeye zorlanmadan önce bile sevdiğin kadına sadık kalmadın."

Sebastian hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. "Sadık kalabileceğimiz kimse yoktu."

Küçümseme dudağımı büküyor. Kolumu çekip kurtarmaya çalışıyorum ama onun elinden kurtulmak imkânsız.

"Tamam, bak. Konuştuğumuzda birine aşık olduğum konusunda yalan söyledim," diyor. "Üzgündüm ve bir pislik olmak istedim. Kimseye aşık değilim, özellikle de Gabriella."

Sadece başımı sallayıp "Önceki yalanın konusunda sana inanıyorum" mu demem gerekiyor?

"Başka bir kadına aşık olsaydım seninle asla evlenmezdim."

Söylediklerinin en az ikna edici kısmı buydu. Hayatım bana daha iyisini öğretti. "Ama Sebastian Jewelry'i seviyorsun. Kuyumculuğun yüzde otuzunu teslim etmemek için her şeyi yaparsın.

şirket. Ayrıca, sözleşmede beş yıl sonra evliliği bitirebileceğiniz yazıyor, yani hayatınızın aşkının tek yapması gereken o kadar uzun süre yanınızda kalmak."

"Hisselerden vazgeçmeyi göze alamayacak olan ailem, ben değilim. Sebastian Jewelry'i sevdiğim bir kadına asla tercih etmem."

Gerçekten yapar mıydı? Ağzından çıkan kelimeler kulağa romantik geliyor. Bir filmde duyabileceğim bir şey. Ama bu gerçek hayat.

"Hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilsin." İçimdeki tüm mücadele tükeniyor ve tüm vücudum gevşiyor. Zihinsel olarak

burada kalıp bu konuşmayı yapmaktan bıktım. Sadece sıcak bir duş alıp uyumak istiyorum.

Ama hala kolumu tutuyor. Sanırım duymak istediği şeyi duyana kadar bırakmayacak. Ama ona yalan söylemek ve ona inandığımı ya da anladığımı söylemek istemiyorum. Ama ona yalan söylemek ve ona inandığımı ya da anladığımı söylemek istemiyorum. annem, her zaman diğer tarafa baktı.

Onun yerine, "İstersen onu görebilirsin. Dur! yalanlarını haklı çıkarmaya çalışıyorsun. Hayatımda bunu yeterince yaşadım."

Bana sanki onu tokatlamışım gibi bakıyor. Şehirdeki herkes. Neden bu kadar üzgün? Burada Söylediklerimde haksızlık yok. Sonra az önce ona da yalan söylediğimi fark ettim - çünkü aşık olsa bile başka kadınlarla görüşmesini onaylamıyorum.

İstemediğim başka bir şey söylemeden önce odama gitmeliyim.

Kolumu bıraktı. Ben çıkamadan elini uzun saçlarıma doluyor ve parmaklarını kafatasımda gezdiriyor. Ağzı benimkine çarpıyor. Dudaklarımı kapalı tutuyorum, ama dişleri hassas etimi sıyrıyor ve dil sondaları. Ciğerlerimdeki hava azalıyor ve içimde şehvetten çok öfke alevleniyor. Alt dudağımı ısıyorum ama onu kesmeden önce içimdeki bir akıl beni geri çekiyor onu kanatacak kadar derin.

Isırık onu geri çekmiyor. Derin bir hırıltı göğsünde titreşiyor ve saçlarımı daha sıkı sıkıyor. Dilini sanki beni sikmeye çalışıyormuş gibi içeri sokarak beni tahrip ediyor. Göğsümdeki sıcaklık öfkeden çok şehvete dönüşüyor. Ve bu beni kızdırıyor.

Sert omuzlarına vuruyorum ama sadece ellerimi acıtıyor. Bu sadece benim sinirli öfkemi körüklüyor. Saçlarından tutup onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o çok güçlü. Kolumu belime doluyor ve ereksiyonu karnıma değene kadar beni kendine çekiyor.

Sikeyim seni, sikeyim seni, sikeyim seni, bacaklarımın arasında utanç verici derecede sıcak kayganlık birikirken öfkeleniyorum.

Onu durduramadığım için tüm öfkemi öpücüğe akıtıyorum, elimi saçlarında canını acıtacak kadar sıkıyorum. Ama o geri çekilmiyor. Aleti sertleşip kalınlaşıyor ve verdiğim acıyı hoş karşıladığını fark ediyorum.

Kıyafetlerin arasından bana sürtünüyor. "Sence senin arkanda biriyle sevişiyor olsaydım bu kadar sert olur muydum?"

Geri mi?"

Gözleri çelik gibi ve karanlık. Sözlerimi akıllıca seçmem için beni uyarıyorlar.

Ama ben bilge olmanın ötesindeyim. Onun kısılcasına yakalandım ama yine de omuz silkebiliyorum. "Sen hayatının baharındaki bir adamsın."

"Seni küçük sürtük."

Onun kel kelimelerine çirkin bir gülümsemeyle dişlerimi gösteriyorum. Onları cilalı yalanlardan daha çok seviyorum.

"Senin yanında sürekli sert olduğumu biliyorsun."

Günün gerginliği üzerimden akıp giderken ağzım kuruyor. Boynumdaki nabız titriyor. Onun verebileceğini bildiğim cinsel unutuşa duyduğum arzu içime sızıyor. Eğer elini eteğimin altına sokarsa, ne kadar ıslak olduğumu hissedecek.

Yüzünü büken çiğ şehvet dürüst. Ve ben buna karşı koyamıyorum. "Tebrikler. Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" Alay etme niyetinde ama kelimeler nefes nefese.

"Başka kimse olmadığını anlamanı istiyorum." Beni mutfak adasına yerleştiriyor, sonra tek bir sarsıntılı hareketle şortunu ve iç çamaşırını aşağı itiyor. Aleti dışarı fırlıyor, kalın gövdesindeki damarlar zonkluyor. "Bu sik senin." Eteğimi yukarı itiyor ve külotumu yırtıyor. "Ve bu am da benim. Benim özel mülküm."

"Canın cehenneme," diye karşılık veriyorum.

"Ne istersen söyle ama vücudun yalan söylemez." Bir parmağını kıvrımlarımda gezdiriyor ve bana parlayan sıvıyı gösteriyor.

Gözlerindeki zafer parıltısı filtrelerimi yeniden oluşturmama yardımcı olmuyor. Her şey sansürsüzce ortaya

dökölüyor. "Vücudum sürtükse ne olmuş yani? Sence bunun bir anlamı var mı?"

"Bu benim fahişem olduğun anlamına geliyor. Karımsın." Beni adadan kaldırdı, kollarını gövdem etrafına doladı ve

Ben.

Tüm nefesim kesiliyor. Üzerimden zevk akıyor; bacaklarım kendi istekleriyle beline sarılıyor ve ona yapışıyorum. Beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi tutuyor ve her hakkı varmış gibi içime giriyor, ağzımı duramayacakmış gibi yağmalıyor. Sert hareketleri beni çılgına çeviriyor. İkimiz de böyle çılgına döndüğümüzde, bana olan ihtiyacı konusunda kendimi güvende hissediyorum - numara yapıyor olamaz.

Birini sevsin ya da sevmesin, sadık olmak istesin ya da istemesin, kafamda bunların hiçbirine yer yok. Şehvet, paylaştığımız en dürüst ortak duygudur.

Yakıcı bir doruk noktası tüm duyularımı harekete geçiriyor. Hayatımda kalan tek dayanak noktasıymış gibi ona sarılıyorum. İçime boşaldığında tekrar titriyorum, parmaklarımı içine sokuyorum.

Sadık olduğunda ısrar ettiği ve karşılığında aynısını talep ettiği için rahatlamalıyım, hatta belki de rahatlamalıyım. Ama kalbimdeki boşluk içimi kemirmeye devam ediyor ve onu bir daha doldurabilir miyim bilmiyorum.

Bölüm 33

Lucienne

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda yatakta yalnız olduğumu fark ettim. Sebastian beni yukarı çıkardı ve uyuyana kadar bana sarıldı.

Belki daha sonra odasına dönmüştür.

Yataktan çıktım ve egzersiz kıyafetlerimi giydim. İyi bir koşu düşüncelerimi düzenlememe yardımcı olmalı. Kafamı boşaltmama.

Kapı açılır. "Kalkmışsın," diyor Sebastian, elinde bir bardak suyla içeri girerek. "Al." Bana Plan B'yi uzatıyor. aldım. İsteyebileceğinizi düşündüm."

Bir an için kutuya baktım. Ve ne kadar mantıklı ve düşünceli davrandığını düşünüyorum. Dün gece prezervatif kullanmadık ve ben doğum kontrol hapi kullanmıyorum.

Ben

İşe giderken eczaneye uğrayıp bir tane almayı planlıyorum.

Sebastian ve benim Manny's Tacos'ta yaptığımız konuşma aklıma geliyor. İkimiz de hamilelik istemiyoruz.

Bir noktada, çocuk sahibi olmayı çok isterim. Ama şu anda bir bebek sadece işleri zorlaştırır. Bir bebek getirmemeyi tercih ederim.

Ben hazır değilken dünyaya bir çocuk getirmek.

"Teşekkürler."

Hapi yutuyorum, sonra düşüncelerimi toparlamak için bir saniyeliğine yere bakıyorum.

Boş bardağı geri alır. "Dün gece hakkında..."

"Oldukça melodramatiktim ve kendimde değildim."

The

Hae Min Grubu ile yaşanan gecikmelerin yarattığı hayal kırıklığı ve

Gabriella ile yaşadığım dram beni tamamen raydan çıkardı.

"Bir daha olmayacak." Her şey yolundaymış gibi

gölümsüyorum.

Bana söyleyecek çok şeyi varmış gibi bakıyor ama şu anda onu dinleyebileceğimi sanmıyorum.

"Şimdi koşmaya gitmek istiyorum. İstersen benimle birlikte çalışabilirsin."

AirPods'u kulağıma takıyorum, müziğin sesini dayanabildiğim kadar açıyorum ve spor salonuna gidiyorum. O da beni takip ediyor ama konuşmaya çalışmıyor. Sadece düşünceli bir şekilde bana bakıyor ki bu da neredeyse olanları konuşmamız kadar kötü, çünkü ham duygularımı dürtmeye devam ediyor. Ve onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

İşe gidiyoruz ve Bianca bana Chul-Su'nun henüz cevap vermediğini söylüyor. Öğleden sonra Sebastian bana göz alıcı kırmızı yıldız çiçekleri gönderdi.

Bianca masamın üzerindeki çiçeklere bakarak, "Muhteşemler," diyor hülyalı bir şekilde. "Sana nasıl iyi davranacağını çok iyi biliyor."

Sözsüzce gülümsüyorum. O benim gibi büyümedi. Ona göre hediyeler sadece hediyedir, art niyetler ya da yalanların üzerine serilecek güzel örtüler değil.

Başını öne eğiyor. "Sorun nedir?" "Ne demek istiyorsun?"

"Sende o bakış var. Hadi ama. En iyi arkadaşına söyleyebilirsin." "Önemli bir şey değil."

Bana boktan bir bakış attı. "Tamam. Otur bakalım."

Hemen kabul etti ve ben de iç çekerek ona ne olduğunu söyledim.

dün oldu, açık detayları atlıyorum. Yapamam. mantıklı olup olmadığıma karar veremiyorum. Dürüst olmak gerekirse, duygularımı mantığa oturtabileceğimden emin değilim. Çok çelişkili ve değişkenler.

"Ona karşı bir şeyler hissediyorsun," diyor sözümü bitirdiğimde. "Elbette hissediyorum. O benim kocam."

"Hayır, gerçek duygulardan bahsediyorum. En azından ondan hoşlanıyorsun ve onun da senden hoşlanmasını istiyorsun. Hayal kırıklığına uğramışsın. çünkü bunun olacağını düşünmüyorsunuz."

Bir kahkaha attım. "Ben hiç... Bu çok saçma."

"Kendini kandırma. Herhangi bir beklentin olmasaydı böyle tepki vermezdin."

"Ama onunla neden evlendiğimi biliyorsun, evliliğimizin koşullarını."

"Yani? Başından beri ilk tercihin oydu." Bir elini kaldırdı. "Darren hakkında konuşmayacağız çünkü o pislik senin değil büyükbabanın seçimiydi. Preston da Comtois ailesi tarafından sana dayatıldı. Gerçek şu ki Sebastian'ı kendi ellerinle seçmiş olman başından beri ona karşı bir şeyler hissettiğini gösteriyor. Bunun da ötesinde, herkesin aklını karıştıracak şekilde davrandı." Daha yakına eğiliyor. "Sana karşı nazik. Sana nasıl baktığını gördüm."

"Tamam, yani...?"

Gözlerini deviriyor. "Sana evreninin merkeziymişsin gibi bakıyor."

İçimde sıcak ve mutlu bir şey ürperiyor, ama onu silkeliyorum. Tekrar hayal kırıklığına uğramak için umut etmek istemiyorum. "Rol yapıyor."

"O zaman çok iyi bir aktör, çünkü neler olduğunu tam olarak bilmeme rağmen her şeyi yuttum." Ayağa kalktı ve omzumu okşadı. "Adam muhteşem ve sana iyi davranıyor. Çok daha kötüsünü yapabilirdin. Ona bu kadar yüklenme."

"Hey! Arkadaşım olman gerekiyordu."

"İşte bu yüzden sana bunları anlatıyorum. En iyi arkadaşın olmasaydım, sana onu terk etmeni ve kendine yeni bir oyuncak bulmanı söylerdim." Şakacı bir gülümsemeyle gitmeye başlar. Kapıyı kapatmadan önce, "On dakika içinde finans ekibiyle bir toplantının var" diyor.

Başımı sallıyorum ve toplantılarla dolu günün geri kalanına dalıyorum. Son toplantıyı bitirdiğimde mideme o tanıdık ama nahoş şekilde kramplar giriyor. Regl dönemim başladı.

İlk defa, bunu gerçekten hoş karşılıyorum. İstenmeyen sonuçlar yok.

Ajandamdaki birkaç son dakika maddesini tamamladıktan sonra Manny's Tacos'tan ekstra peynirli dana burrito alıp eve gidiyorum. Sebastian eve geç geleceğini mesaj attı.

Akşam yemeğimi kocaman, sessiz evde tek başıma yiyorum. Nedense bugün ev daha da büyük ve sessiz geliyor. Ben yatakta dönüp durana kadar eve gelmiyor. Bir süreliğine yatağa. Kramplar rahat etmeyi imkansız hale getiriyor.

Üstünü değiştiriyor ve yorganın altına giriyor. Yan yatıyorum, sırtım ona dönük.

"Regl dönemimdeyim," diyorum o bana dokunamadan. "İstersen odanda uyuyabilirsin. Ben çok fazla dönüp duracağım."

Hiçbir şey söylemiyor ama bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum. Nefesimi tutup gitmesini bekliyorum.

"Bazen sadece geceleri sana sarılmak istiyorum. Seks istiyorum," diyor sessizce, nefesi ensemde.

Dudağımı ısırdım.

Beni kendine çekiyor, büyük ve sıcak elini karnıma koyuyor ve hafifçe ovuyor. Sıcaklık ve masaj krampları hafifletir.

Kendime plasebo diyorum. Kolları etrafımda ne kadar koruyucu olursa olsun, içimi kemiren boşluk hâlâ kalbimde. Bianca'nın beni tekrar sevmesini istediğime dair sözleri kafamın içinde uçuşuyor ve uykuya dalmak için mücadele ediyorum.

Her gece bana sarılmaya devam ediyor ve ben Bianca'nın söylediklerini düşünerek sessiz kalmaya devam ediyorum. Adet dönemim sona erdiğinde pes ettim ve onun haklı olduğunu kabul ettim. Ama bu bana gelecekteki eylemlerim için bir kılavuz sağlamıyor. Nasıl Sırf sen ondan hoşlanıyorsun diye birinin senden hoşlanmasını mı talep ediyorsun? "Karşılıksız" gibi kelimelerin var olmasının bir sebebi var.

Ayrıca, Bianca'dan evimin IT altyapısını incelemesi için bir güvenlik ekibi tutmasını istememe rağmen, Hollywood News'in fotoğrafların kaynağı hakkında iddia ettiklerini de tartışmıyoruz.

Sebastian'ın ne keşfettiğini söylediğimde dehşete kapılıyor, ancak kendini toparlıyor ve mümkün olan en kısa sürede ilgileneceğine söz veriyor. Fotoğraf sızıntılarının arkasındaki gerçek suçluyu bulacağız. Onun aksine, ben hiçbir şeyi varsaymayacağım.

Sebastian ve ben Hae Min Grubu'nun Gabriella hakkında söylediklerini de tartışmıyoruz. Aramızdaki barış

Bir kelebeğin kanadı kadar kırılgan. Yanlış nefes alırsan kırılır. Ve ben yanlış nefes alan kişi olmak istemiyorum.

Bunun yerine Karen'a Kore'de başka bir ortak bulma konusunu araştırmasını söyledim, zira Hae Min Grubu güvenilir hale gelmiş gibi görünüyor. Ayrıca bu girişimi tamamen sonlandırmayı da düşünmesini istedim.

"Bu senin için felaket olur," diyor, kaşlarının arasında derin çizgiler var.

"Biliyorum ama Hae Min Grubu her şeye rağmen işe yaramayabilir." Herkes ayak sürüyorsa ve birbirinin arkasından iş çeviriyorsa, bu girişimin sonu gelmiş demektir. Daha fazla para ve enerji harcamadan bu işi bitirmeliyiz.

"Çekilmenin bir cezası var," diyor. "Sebastian Jewelry'nin hukuk ekibi aptal değildi."

"Bunu yapacağımı söylemiyorum." Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyor, içimde kabaran hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyorum. Bu projenin yürütülmesi hiç bu kadar karmaşık olmamalıydı. Nereden bu kadar kötü bir şekilde raydan çıktı bilmiyorum. "Sadece kaybı en aza indirmeye çalışmanı istiyorum. Her ihtimale karşı."

Uzun bir süre bana baktı. "Tamam."

O ofisimden ayrıldıktan sonra iç geçirdim. İşbirliğini sona erdirirsem hissedarlar çileden çıkacak. Ben konuştum. ve birçoğu yeni bir pazar ve daha büyük kârlar için heyecanlıydı. Dikkatlerini dağıtacak daha parlak bir şeye ihtiyacım var ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Hissedarlar toplantısı için yeni bir fikir bulmak için kırk sekiz saatten az zamanımın olması da yardımcı olmuyor. Ama gerçekten istedikleri bu mu? O kadar çok harika fikrim var ki Sonunda bir sebepten dolayı başarısız oldu. Son durumdan memnun olmayacaklardır.

Telefonum çaldı. Arayan Yuna.

"Merhaba Yuna," diyorum sesimde sıcak bir gülümsemeyle. "Merhaba. Bir şey mi bölüyorum?"

Sesi gergin geliyor. "Hayır. Her şey yolunda mı?"

"Pek sayılmaz. Ama önce seninle konuşmak istedim.

Bildiklerimi bildiğim için, onların tarafını kabul edemiyorum."

Dehşet parmaklarını yavaşça kalbimin etrafına doluyor.

"Ne oldu?" Magazin dedikodusu mu? Biri ona bir şey mi söyledi?

"Babam, Peery Diamonds'ın Peery Diamonds'ı reddetmesine çok kızdı.

yıldönümleri için anneme özel tasarım bir pırlanta set hazırladım."

"Ne?"

"Anlaşmayı ciddiye almadığınızı düşünüyor ve bu sizin iş ilişkisine ne kadar az saygı duyduğunuzu ifade etme şekliniz."

"Bekle, bekle, bekle," diyorum. "Dur bakalım. Bunu hiç duymamıştım."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Asistanı aradı ve doğrudan sizinkiyle konuştu. Bay Park hata yapmaz. Babam bu kadar uzun süre Hae Min'de kalamazdı. sağ kolu."

"Asistanımın cevabının ne olduğunu söyledi?" Bir tür iletişimsizlik olmalı. Belki Julio

Bianca ülke dışındayken yanlış kullanmış. "Ona bunun olmayacağını söyledi. Hiçbir şey olmadan açıklama." Yuna'nın sesi hakarete uğramış gibi.

"Belki de yanlış anlamıştır," diyorum düşüncelerim kontrolden çıkarken, ne olmuş olabileceğini bir araya getirmeye çalışıyorum.

"Yanlış anlamıyor. Dört dil biliyor ve İngilizcesi mükemmel."

Tüm vücudum titremeye başlıyor. Dirseklerimi masaya dayıyorum ve ellerimin topuklarını zonklayan şakaklarıma bastırıyorum. Bay Park konusunda haklıydı. Onunla tanıştım. Eugene ve birkaç kişi daha, merkezlerini ziyaret ettiğimde.

Hae Min çalışanları işlerini kalp krizinden daha fazla ciddiye alıyor.

Yuna sözünü bitirmedi. "Babam çok kızgın ve Eugene de pek heyecanlanmadı. Onlarla dalga geçtiğini düşünüyorlar, Çünkü grubun e-postalarına zamanında yanıt vermiyorsunuz. Verdiğinizde de genellikle muğlak cevaplar veriyorsunuz. ya da üzerinde anlaşmaya varılmamış ifadeler. Gabriella Ricci'yi kullanmakta ısrar etmek gibi."

Başımı kaldırıyorum.

"Kocanızın önceki kız arkadaşıyla çalışmak garip olmaz mıydı? Özellikle de dedikodu siteleri onu ondan çaldığınızı iddia ederken? Böyle bir durumu hayal bile edemiyorum. Ayrıca dışarıdaki tek kabul edilebilir model de o değil."

Kafamın içinde kan kükrüyor. Bu Bianca'nın bana söylediğinin tam tersi.

Yuna sözlerine şöyle devam ediyor: "Kore'de büyük bir konu değildi çünkü o sırada daha önemli bir skandal vardı. Ancak bu işbirliği Gabriella Ricci'nin marka elçisi olarak lanse edilirse, oradaki medya sizin, onun ve kocanızın dahil olduğu üçlü ilişki hakkında konuşacak ve olumsuz bir marka imajı yaratacaktır."

Midem bulanıyor. Acı-ekşi bir tat ağzımı kaplıyor.

"Eugene bağlarını koparmaya ve hem Peery hem de Sebastian Jewelry'i dava etmeye hazır."

Aman Tanrım... İçimi bir korku kapladı. Hissedarlar toplantısına iki gün kaldı. Denizaşırı ortağımızın açacağı bir dava tabutuma son çiviye çakacaktı.

"Ama ona bir şey yapmadan önce seninle konuşmam gerektiğini söyledim. Çünkü söyledikleri benim bildiklerimle uyuşmuyor."

Gözlerimi sıkıca kapatıp nefes almaya çalışıyorum... ve düşünüyorum. "Tamam, ben... Ben durumu bu şekilde anlamadım." Benim

Sesim titriyor ve durup nefes alıyorum. Duygusallaşmayı göze alamam. Sakin bir liderlik sergilemeli ve tüm bunları kurtarmak için neler yapılabileceğine bakmalıyım.

"Öncelikle, asistanım bunu asla söylememeliydi.

iletişimsizlik veya yanlış anlaşılma. Özel işler yapmaktan her zaman mutluluk duyuyoruz ve tasarım ekibime, yeni yılı kutlamak için özel hediyeler hazırlamalarını söyledim.

ortaklık. Belki de durumu iyi ifade edememiştir. Gabriella Ricci'ye gelince, anladığım kadarıyla Hae Min onu kullanmak istiyordu." Bianca, Chul-Su'nun Gabriella'yı istediğini söyledi ama Eugene'in Gabriella'yı isteyeceğini bilse bunu söyler miydi?

Yuna'nın az önce dile getirdiği endişenin aynısı mı? "Ama bizim gibi

Daha önce de tartıştığımız gibi, doğru imaja ve hayran kitlesine sahip yerel bir ünlüyü kullanmayı tercih ederim."

Bir sessizlik. "Neler oluyor Lucie?" Yuna soruyor. Sesi şimdi daha yumuşak, endişeli.

"Bilmiyorum," diyorum, içimdeki çalkantı bildiğimi söylese de. Ama en iyi arkadaşımın, yaptıklarının ne kadar acı vereceğini bildiği halde tüm bunları yaptığını hayal edemiyorum. O

Hae Min Grup'la aramda bu şekilde yalan söyleyerek hiçbir şey kazanamazsın. Başka bir açıklaması olmalı. "Bunu araştırmak zorundayım. Bu kadar çok hatanın nasıl yapıldığını anlamak istiyorum."

Yuna sessizce, "Eğer asistanın işini yapmıyorsa, onu işten çıkarman gerekecek," dedi. "Sana ve Hae Min'e çok fazla sorun ve zamana mal oldu."

"O benim en iyi arkadaşım. Şirkete zarar verebilecek hiçbir şey yapmaz. Ya da benim itibarıma."

"Lucie. Sanırım çoktan aldı." Yuna kaba değil ama bu beni daha da başarısız hissettiriyor. En kötü karakter yargıcı. Titreyen ellerimi sıkıyorum.

"Umarım şirketinizi koruyabilirsiniz. Kardeşimle konuşup ne yapabileceğimize bakacağım. Ama eğer bu sorun derhal çözülürse, sizinle çalışmayacaktır."

"Anlıyorum." Kelimeleri boğuk boğuk söyledim, sonra boğazımı temizledim. "Bana haber verdiğin için teşekkür ederim, Yuna."

"Sorun değil. Ve Lucie... iyi şanslar."

Telefonu kapattık. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.
Yuna olmasaydı, Hae Min Grup her şeyi feshederdi.

ve dava açtı. Bu ne büyük bir felaket olurdu.

Ama artık işbirliğindeki sorunların ne olduğunu bildiğime göre, bunları mümkün olan en kısa sürede ele almalıyım. Her şey Bianca'yı işaret ediyor ama bu hiç mantıklı değil. Anaokuluna başlamadan önce bile arkadaşlık. Bunun başka bir açıklaması olmalı.

İçeri gelmesini söylemek için dahili telefona bastım ama kelimeler. Boğazım sanki küçük kıymıklarla doluymuş gibi kaşınıyor ve acıyor. Bianca beni böyle görürse bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır. Ondan şüphelendiğimi düşünmesini istemiyorum.

Yapamam. Yapamam.

Onun yerine şirket içi haberciği açıyorum.

Bölüm 34

Lucienne

Parmaklarımı masaya vuruyorum ve ofisin etrafına bakıyorum. Gökyüzü tertemiz bir mavi. Bianca ile olan arkadaşlığım da aynı şekilde mutlak ve güzel olmalıydı. Ama...

Şüpheler asit gibi kalbime damlıyor. Yanıyor ve yatıştırmak için elimi üzerine koyuyorum ama başarılı olamıyorum. Bir karışıklık olmalı. Kolayca giderilebilecek bir tür iletişimsizlik.

Kendimi toparlayarak en iyi arkadaşıma mesajımı yazıyorum.

-Ben: Hey, Hae Min Group'un başkanının eşi için özel bir elmas set tasarlamamızı isteyen talebine ne olduğunu biliyor musun? Eugene bana bir e-posta gönderdi. Görünüşe göre cevap vermediğimiz için üzgün.

Bir kalp atışı. Sonra iki...üç...dört...

On üçe kadar sayıyorum. Haberci bip sesi çıkarıyor.

-Bianca: Aman Tanrım! Çok özür dilerim. E-postayı spam klasörümde buldum! Oraya nasıl gittiğini bilmiyorum.

Bir elimi yanan karnımın üzerine koydum, hava ciğerlerimde donmuştu. Yuna, Bay Park'ın aradığını söyledi. Kültürel ve dilsel engeller ne olursa olsun, kimse telefonla e-postayı birbirine karıştırmaz.

-Ben: Kimse takip etmek veya kişisel olarak görüşmek için aramadı mı?

-Hayır. Keşke biri yapsaydı. O zaman e-postalarının spam klasörüne düştüğünü daha erken fark ederdim.

Ama öyle mi...? Gözlerimin etrafındaki deri acıyor ve gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Başımın içinde bir kasırga kopmuş gibi hissediyorum. Ne hissedeceğime, ne yapacağıma karar veremiyorum.

Sonunda bir cevap buldum.

-Tamam, anlıyorum. Lütfen onlara cevap verebilir misiniz?

-Bianca: Şu anda bir e-posta hazırlıyorum. Çok özür dilerim! Bundan sonra spam klasörünü daha dikkatli kontrol edeceğimden emin olabilirsiniz!

-Ben: Başka e-postalar da var mı?

Peki ya telefon görüşmeleri? Ama soruyu yazamıyorum.

-Bianca: Sadece bu, Tanrı'ya şükür. Ama önemli bir tane. Onları üzmemek istemeyiz.

Hayır, kesinlikle yok. Bu anlaşma için ne kadar çok çalıştığımı biliyor. İyi gitmesine ne kadar ihtiyacım olduğunu, böylece şirketi yönetmek için gerekenlere sahip olduğumu herkese kanıtlayabileceğimi. Eğer bu girişim başarısız olursa, deneyimsiz bir aptal gibi görüneceğim.

Sanırım kusacağım.

-Ben: Kendimi iyi hissetmiyorum, bu yüzden eve gidiyorum. Randevularımı ve toplantılarımı yeniden planlayabilir ve yeni saatleri bana bildirebilir misiniz?

-Bianca: Tabii ki. James'e gideceğini haber vereceğim. Gitmeden önce sana getirebileceğim bir şey var mı? Tylenol?

Gördün mü? Bak benim için ne kadar endişeleniyor. Böyle biri nasıl olur da işimi sabote eder?

Bu hiç mantıklı değil. Şüpheli bir şeyler var. Belki de bu mükemmel Bay Park yalan söyledi çünkü talebin gözden kaçmasına izin verdi.

Ama bu Gabriella Ricci meselesini açıklamıyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp çantama tıktırıyorum ve kimseye veda etmeden binadan çıkıyorum. James bekliyor, arabaya binıyorum ve onu dışarı çıkarıyorum.

Şehir manzarası akıp gidiyor ve ben sadece pencereden dışarı bakıyorum.

Beynim hiçbir şeyi işlemeyi reddediyor. Yuna'nın bana söylediklerini açıklamak için iyi bir senaryo düşünemiyor. Bianca'yı suçlayamam, o yüzden denemeyeceğim bile.

Bunu en iyi arkadaşşıma saldırmaya tercih ederim.

Ya da kendime böyle söylüyorum, midem her geçen an daha da acı veren bir düğüm haline gelse de.

Sonunda evime girdim. Matthias mutfak tezgahını silerken başını kaldırıp bakıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Sen iyi misin?"

"Ne?" Ona hiçbir şey söyleyemeyeceğimi fark ederek başımı sallıyorum. "Evet, tabii. Ben iyiyim."

"Solgunsun," diyor yüzüme bakarak. "Sadece sıcaktan."

Şüpheli bir kaşını kaldırıyor. Klimalı bir ofisteydim, sonra klimalı bir arabadaydım ve şimdi klimalı bir malikanedeyim.

"Yeni Kore girişiminden gelen baskı gibi ısı. İş sıcaklığı." Gülümsemeye zorladım. "Merak etme."

Doğruca üst kattaki ev ofisime gidiyor, çantamı masanın üzerine bırakıyor ve volta atmaya başlıyorum. Bianca her zaman

Ondan istediğim her şeyi yaptı. Beni kasıtlı olarak engellemesine imkan yok.

E-posta yoluyla çalışırken iletişimsizlik olur. Sebastian'la konuşup Kore'ye uçabilir miyiz diye bakmalıyım ve tüm sorunları çözmek için yüz yüze bir toplantı yapmalıyız. kalan sorunları halledip ilerleyebiliriz.

Telefonum çalıyor. Çantamdan çıkarıyorum.

-Bianca: Hepsi yeniden planlandı. Size güncellemeleri içeren bir e-posta gönderdim. Bir şeyleri değiştirmeniz gerekirse diye gözden geçirin. Umarım daha iyi hissediyorsundur XOXO.

Gördün mü? İstedigimi yaptı. Karen'ı şimdi ararsam, yarın 11'de beni göreceğini söyleyecek. İK ve hukuk hala Darren'a altın paraşüt vermeden onu kovmanın bir yolunu arıyor ve benim adıma güven fonumu incelemesi için tuttuğu denetim ekibi işleriyle meşgul.

Hiçbir sorun yok. Yok. Bir şey.

Ama sakinleşemiyorum. Endişe içimi yakıyor ve adım atmaya devam ediyorum. Bianca ve ben çok iyi arkadaşız. Benim

Onsuz çocukluk kasvetli olurdu. Büyükbabam beni küçümsediğinde, bana sarılan Bianca'ydı. Karl ve Vonnie pislik hareketlerini yaptıklarında Bianca benimle oturdu ve beni neşelendirmek için onları geri getirmenin milyarlarca yolunu buldu. Bir keresinde Vonnie'nin suratına yumruk atmaya çalıştığı için neredeyse liseden uzaklaştırılıyordu...

Kapının çalınması beni bitmek bilmeyen voltalarımın uyandırdı. "Evet?"

Sebastian içeri girdi. O geldikten hemen sonra gelmiş olmalı. Hâlâ takım elbisesini giyiyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Katılman gereken toplantılar yok mu?"

"Toplantılar mı? Saat altı."

Altı mı? Bianca'nın durumu yüzünden stresten zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Bileklerimi nazikçe tutuyor ve bana bakıyor. "Neyin var?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Matthias eve gelir gelmez ofisine kapandığını ve akşam yemeği ya da atıştırmalıklarla ilgili sorularına cevap vermediğini söyledi."

Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Ama sonra, dikkatim dağıldı. Belki de Bianca ve Bay Park arasında olan budur. Çok çalışıyor ve Julio'ya ek olarak başka bir asistana ihtiyacı var. Bazılarını düşürmeye başlamadan önce sadece çok fazla topla hokkabazlık yapabilirsin.

O zaman neden sormadı?

Belki de bant genişliğini abartmıştır.

Ya Gabriella Ricci?

Bu cevaplanamaz bir soru. Ve bu konuda konuşabileceğim kimse yok. Sebastian'la bu durumu tartışmak istemiyorum, özellikle de Bianca'ya sadakatsizlik gibi geldiği için.

Ancak işbirliğinde neler olup bittiğini bilmeye hakkı var.

İç çektim. "Yuna'dan bir telefon

aldım." "Tamam." Masama

yaslandı.

Kendimi kucaklayarak, birden fazla iletişimsizlik hakkında söylediklerini ona anlattım.

Elini çenesinde gezdiriyor, gözleri kısılmış. "Bu... vahşi."

"Biliyorum, değil mi?" Birinin Bianca'nın gerçek en iyi arkadaşım olduğunu onaylamasını umutsuzca istiyorum.

"Bu çılgınlıktan da öte. Tuhaf." Adımlamaya devam ediyorum.

"Ama ciddi." Doğruldu ve kollarımı nazikçe tutarak beni hareketsiz kalmaya zorladı. Çenemi kaldırıyor, böylece ona bakabiliyorum.

göz. "Bunu araştırmanız gerekiyor."

"Biliyorum. Ama o benim en iyi arkadaşım." Sesim çatlıyor.

Sempati bakışlarını yumuşatıyor. "O senin hakkında aynı şekilde hissetmeyebilir."

"Bunu nasıl söylersin?" Onunla olan arkadaşlığımı bu kadar az düşünmesine öfkelenerek talep ediyorum.

Sakinliğini koruyor. "Neden bu kadar çok şeyin olması gerektiği gibi olmadığını merak ediyordum. Ailen partide olmamalıydı. Paparazzi olmamalıydı ilk 'sahte randevumuzda' fotoğrafımızı çekmişti. Bu neden olmuş olabilir ki?"

"Ben ünlüyüm, işte bu yüzden!" Sesim tizleşiyor, neredeyse histerik bir hal alıyor.

"Ben de öyleyim. Ünlü insanlarla birlikte büyüdüm ve hiçbirinin senin gibi sorunları yok."

"Belki de onlar daha iyi insanlardır."

"Lucienne Peery'den daha mı güzel?" Hüzünle gülümsüyor. "Hayır."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum. Keşke bir pislik olsaydı. O zaman beni en korkunç, hayal bile edilemeyecek olasılıkları düşünmeye zorlayan şeyler söylemezdi.

"Yuna size sekreterin Bianca'yla konuştuğunu söylemiş," diyor. "Böyle bir konuda kafası karışacak bir tipe benziyor mu?"

"Ama bu Bianca."

"Yalnızca sırtınıza bıçak saplayacak kadar yakın olan insanlar size ihanet edebilir."

Kanım donarken kontrolsüzce titriyorum.

"Ailem bana seninle evlenmem ya da şirketi kaybetmem gerektiğini söylediğinde neden kendimi kaybettığımı biliyor musun? Çünkü güvenebileceğimi düşündüğüm insanlar tarafından sırtımdan bıçaklandım." Başparmağını serin yanağımda gezdiriyor, nazik bir jest. "Eğer onu araştırmazsan, asla emin olamazsın." İç çekiyor Çok ağır. "Ne kadar sıkı çalıştığınızı gördüm. Kendi içinizden baltalandığınızı görmekten nefret ediyorum. Bu adil olmaz."

"Vefasızlık etmek istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"Ondan şüphe etmek ona ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyor."

"Ama asla emin olamazsan, her zaman
ve arkadaşlığınız da

Zaten mahvoldu. Ayrıca, onun masum olduğu konusunda haklı olabilirsin.

Bu durumda, gerçekte kim olduğunu bulmanız gerekir. Peery Diamonds'ı yanlış tanıtmak ve suçu Bianca'nın üzerine atmak."

Bu beni kısa kesiyor. Birinin Bianca'ya komplo kurabileceği ihtimalini düşünmemiştim. Ama onun da düşmanları olabilir. Julio'nun mu? Darren, belki? "Haklısın. Birileri ona tuzak kuruyor olabilir."

Kim olduğunu öğreneceğim ve öğrendiğimde de bunun bedelini ödeyecekler. Telefonumu çıkarıp IT ve siber güvenlik müdürüne mesaj atıyorum. O bir gece kuşu ve en az öğlene kadar işe gelmiyor.

-Ben: Tüm e-postaları, metinleri ve mesajları çekmeniz mümkün mü?

Bianca Martin'in telefon kayıtları? Onun telefonunu hacklemeni falan istemiyorum. Yasadışı bir şey yok.

Son kısmı ekledim çünkü Dex ıslah olmuş bir hacker. Ancak bazı çalışanlar onun hala eğlence için başkalarının telefonlarına girdiğini fısıldıyor.

-Dex: Yasadışı bir şey yok. Anladım.

Birkaç dakika sonra bir mesaj daha geldi.

-Dex: Görünüşe göre yasadışı bir şey yapmama gerek yok. Az önce kontrol ettim ve şirket telefonu kullandığını gördüm. Tüm şirket malzemeleri, cihazlardaki faaliyetlere bakmamızı sağlayan bir sürümle birlikte geliyor. İşleri kolaylaştıracak izleme uygulamaları ile birlikte gelirler.

-Ben: Bilgiyi ne zaman alabilirsin?

-Dex: En fazla yirmi dört saat. Sana e-posta atarım. Her şey doğrudan. Sanırım Bianca'nın bunu bilmesini istemiyorsun.

-Hayır, istemiyorum. Ne o, ne de başkası. Teşekkürler.

Telefon sinirli ellerimden kaydı. Bitti. Dex titiz davranacak. Bianca'yı temize çıkaracak.

Yapmak zorunda.

"Hadi karnını doyuralım." Sebastian üşüyen elimi tutuyor ve ovuyor.

Yemek yiyorum ama ağzıma ne koyduğumu hemen unutuyorum. Ne ondan ne de açtığı televizyon programından hiçbir şey takip edemiyorum. Düşüncelerime hapsolmuş durumdayım, en yakın arkadaşşıma yöneltilen suçlama kafamın içinde dönüp duruyor.

Dex saat on bire çeyrek kala bana mesaj atıyor ve tam yatağa girmek üzereyken bir eklenti gönderiyor. Titreyerek nefes veriyorum.

Sebastian elini omzuma koyarak, "Yarına kadar

bekleyebilir," diyor.

"Hayır, olamaz. Aksi takdirde uyuyamayacağım." Ona gülümseyerek bakıyorum. "Dex sadece 'Al bakalım' dedi. Kötü bir şey olsaydı, 'Özür dilerim' diye mesaj atardı. Değil mi? Bianca'yla aramızın iyi olduğunu biliyor."

Sebastian karşılık olarak gülümsemiyor. "Olabilir. Ama yatmadan önce sizi üzebilecek bir şeye bakmak iyi değil."

Bianca'nın masum olduğunu benim kadar ummuyor. Bunun farkına varmak beni şok etmemeli - o onun arkadaşı değil - ama yine de acıtıyor. Sanki sadece ben ve o varmışız gibi hissediyorum ve onu korumak için elimden geleni yapmalıyım, tıpkı onun benim için hayatım boyunca yaptığı gibi.

"Ama üzölmeyeceğim," diyorum. "Bu e-posta en iyi arkadaşımı temize çıkaracakken olmaz."

Eki açıyorum. Bianca'nın Hae Min Grubu'yla yazıştığı e-postaları okudum.

Sonra tekrar okudum.

Çenem titriyor. Dişlerimi sıkıyorum. Kalp atışlarım kafamın içinde gümbürdüyor. Aptal, aptal, aptal...

Yuna, Bianca'nın Hae Min'le olan ilişkisi konusunda haklıydı.

Ama dahası da var.

O sapıkla mesajlaşmaları, beni nerede bulacağını söylemesi, hedeflemesi gereken başlıklar...

Hollywood News'e gönderdiği partiden fotoğraflar...

Benim ve benimle ilişkili herkes için Google Alerts...

Dedikodu siteleri için birden fazla anonim kullanıcı kimliği, böylece

En kötü yorumu bırakan ilk kişi olun ya da diğerlerini kışkırtın...

En iyi arkadaşın asla yapmayacağı şeyler. Ama o yaptı. Şirketimin ödediği bir telefonu kullanarak.

Daha geriye gidecek cesaretim yok ama Stalker'la aralarındaki etkileşimler yıllardır onunla çalıştığını açıkça ortaya koyuyor.

Hiç arkadaş olduk mu?

Gözyaşlarım dökülürken gözlerim yanıyor. Telefonu bırakıyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum. Yığılmaya başlıyorum ve Sebastian beni yakalıyor. Avuç içi başımın arkasında, kolu Sırtımın etrafında.

Beni kelimelerle teselli etmeye çalışmıyor. Ama kalbimde çiçek açan acıyı dindirebilecek hiçbir şey yok.

Gerçek sizi özgür kılacaktır.

Bu bir yalan.

Gerçek, soluduğunuz pürüzlü cam parçalarıdır, asla iyileşemeyeceğinizi düşünene kadar sizi parçalayan parçalar.

Bölüm 35

Lucienne

Ertesi sabah erkenden kalkıyorum, her zamanki gibi koşuyorum, sonra kırmızı bir elbise ve en sevdiğim pırlantalarımı giyiyorum. Sebastian beni izliyor, endişeli gözleri her hareketimi takip ediyor.

"Bu işi Jeremiah'a bırakabilirsin," diyor.

Kirpiklerimi kıvırıyorum ve rimel sürüyorum. "Bianca benim sorunum." Sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırdım. Ama bu

Gerçi dün geceki duygusal patlama beni acıdan arındırdı ve geriye uyuşukluktan başka bir şey bırakmadı. "Onunla önce kendim ilgilenmek istiyorum."

"Bunu neden yaptığını bilmek istiyorsun."

Bir an duraksadım. Bu bilinçli bir neden değildi, ama haklı olduğunu fark ettim. Bana ihanet etmesinin nedenini bilmeyi hak ediyorum. "Evet."

"Onu asla anlayamayacaksın. En iyi arkadaşlarına böyle şeyler yapan insanlar bizim gibi düşünmez ya da hissetmez."

"Ama onunla konuşmazsam kapanışı yapamayacağım." Kırmızı ruju ağzıma sürdüm, sonra da yere bıraktım.

Kibir. "Bu benim için, böylece bu bölümü kapatabilirim."

"Onu affetmeniz için size acıklı bir hikaye anlatabilir."

Teraziye eşitlemeye inanıyor. Ve dövüşmeye. Birinin ona kazık atıp yanına kâr kalmasına asla izin vermez. Hatta ailesini tröstlerinin kontrolünü devretmeye zorladı.

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." Bianca'nın gerçekten iyi bir nedeni olsa bile -ki bunun ne olabileceğini hayal bile edemiyorum- asla eskisi gibi olamayız. O sadece köprüyü yakmadı. Onu yok etti.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Bana, ayak parmaklarını ilk kez bir yetişkin havuzuna daldırmak üzere olan küçük bir çocuk gibi bakıyor.

"İyi olacağım." Olmak zorundayım.

Sebastian'a bir öpücük verip iyi günler diledikten sonra James'e günaydın diyorum ve Cullinan'a biniyorum. Hiçbir sorun yokmuş gibi mesajlarımı ve ajandamı kontrol ediyorum.

Ama odaklanmakta zorlanıyorum ve sonunda telefonumu yere bırakıyorum. James arabayı Peery Diamonds'a doğru sürerken, o sapığın ben kaçarken peşime düşmemesine ne kadar şaşırdığımı hatırlıyorum. Ya da törenden sonra hepimizi et lokantasına kadar takip etmediği için.

Sebastian o kadar ünlü olmadığım konusunda haklı. Babası çok daha önemli bir ünlüydü ama onu taciz eden paparazziler yoktu.

Bianca'nın dizüstü bilgisayarından ve telefonundan çıkan tüm e-postalara ve mesajlara bakmadım ama beni köpek tekmeleyen biri gibi gösteren video. İnternette bana saldıran pek çok insanla hayatımın en kötü dönemlerinden biriydi. Hatta bazıları bana yüz yüze küfretti.

Bianca bana her zaman onları görmezden gelmenin en iyisi olacağını, çünkü bundan iyi bir şey çıkmayacağını söylerdi. Davalar dikkat çeker. Avukatlarımın da böyle dediğini söyledi. Onlara hiç sordu mu merak ediyorum.

Ama sonra elini fazla zorladı. Sonunda hep hayır diyen avukatlardan bıktım ve Jeremiah'ı tuttum.

Huxley'in ta kendisi. Ve Jeremiah her zaman Bianca'yı atlayarak benimle doğrudan iletişime geçti. İletişimsizlik ya da yanlış yorumlama ihtimaline karşı, yasal konularda bir asistan aracılığıyla iletişime geçmekten hoşlanmadığını söyledi.

Tanrı'ya şükür.

Katıma çıktığımda Bianca masasındaydı. Üzerinde geçen yıl doğum günü için aldığım mavi Dior elbisesi var. Kolyesi, geçen yıl doğum gününde arkadaşlığımızı kutlamak için yaptırdığım platin ve safirden oluşan çarpıcı bir kolye. üniversiteden mezun oldu.

Onları kabul ederken hiç suçluluk hissetti mi? Yoksa ne kadar aptal ve saf olduğuma güldü mü?

"Hey, günaydın," diyor gülümseyerek. "Daha iyi hissediyor musun?"

Hayır. "Çok." Gülümsemeye zorluyorum. İnsanların başarabildikleri şey inanılmaz. Hava hâlâ cam kırıklarıyla doluymuş gibi hissettiriyor, ama kendimi iyiymişim gibi davranmaya zorlayabiliyorum. "Bu arada, güvenliğe ofisime birkaç koruma göndermesini söyleyebilir misiniz? Ayrıca sana da orada ihtiyacım var."

"Evet, tabii." Bana hızlı ve meraklı bir bakış attı, sonra telefonu eline aldı.

Şu anda bile bildiğimden şüphelenmiyor. Muhtemelen bu olasılık aklının ucundan bile geçmemiştir. İçten içe gülüyor mu?

Midem yanıyor. Ofisime giriyorum ve çantamı masanın üzerine koyuyorum. Mini buzdolabından bir şişe buzlu su alıyorum, kapağını çevirerek açıyorum ve kana kana içiyorum.

Şişenin yarısını emmeyi başardığımda, o içeri girdi. "Ee. Konu neydi?"

"Kapıyı kapat ve otur." Oturmayı sevdiği sandalyeyi işaret ediyorum.

Bacak bacak üstüne atarak rahatça oturuyor. Pembe dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Tamamen masum. Dostça.

Bunu neden yaptınız? Hiç suçlu hissettin mi? Pişman mısın? Arkadaşlığımız senin için bir şey ifade ediyor muydu?

Kafamda bir sürü soru dönüp duruyor ama hiçbirini dile getirmiyorum. Ayakta kalıyorum ve suyun kalanını bitiriyorum, sonra boş şişeyi çöp kutusuna atıyorum. Şangır şungur bir ses çıkarıyor.

Sonunda bir şeylerin ters gittiğini fark etti. "Her şey yolunda mı?" Ona bakıyorum, ellerim yanlarımda sallanıyor.

"BT ve siber güvenlikten Dex dizüstü bilgisayarınızı ve telefonunuzu denetledi."

Tamamen hareketsiz oturduğu bir an var. Sadece gözleri

hafifçe büyür. Sonra ayağa fırlıyor. "Ne oldu?
Bunu yapamaz!"

"Aslında, yapabilir." Bu kadar düzgün konuşabildiğime şaşırdım. Kontrolümü kaybedip ona bağarmaya başlayabileceğimi düşündüm. "Şirketin dizüstü bilgisayarını ve telefonunu kullanıyorsun."

"Yani?" Yarı savunmacı. Yarı meydan okuyan.

"Yani Peery Diamonds'a aitler ve Dex üzerindikileri uygun gördüğü şekilde inceleyebilir. Hepsi tamamen yasal."

"Hala!" Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bu benim mahremiyetimin büyük bir ihlali!"

Sadece ona bakıyorum. Bana üzgün olduğunu söyle. Bana bir mazeret söyle.

"Onlarda bazı kişisel eşyalarım var," diye mırıldandı. "Sadece onun benim özel fotoğraflarımı görmesini istemedim. Hepsi bu."

Hayal kırıklığı beni eziyor. Ama dimdik ayakta durmaya devam ediyorum. "Özelden kastın biraz müstehcen mi?"

"Şey...evet."

"Hae Min Grubuna gönderdiğin müstehcen e-postaları mı kastediyorsun? Ya da O Sapık'la yaptığın müstehcen mesajlaşmaları mı?

diğer paparazziler? Ya da çekip magazin dergilerine dağıttığın müstehcen fotoğraflarımı?" Ses tonum düz. Öfkeleneneğimden, hatta ağlayacağımdan korkuyordum ama hiçbir şey olmadı. Dex'in dün gece gönderdiklerini okumam muhtemelen iyi oldu. Nasıl olduğunu hayal edin. Bianca bana her şey benim suçummuş gibi bakarken, şimdi gözyaşlarına boğulmam utanç verici olurdu.

"Çok aptalsın," diyor sonunda küçük bir kahkaha atarak. "Bunu anlayan yeterince uzun sürdü."

Zalim sözleri, bir dalganın kumdan bir kaleye çarpması gibi çarpıyor bana. Kalbim parçalandı. Tam olarak ne beklediğimi bilmiyorum ama bana "lanet olası aptal" demesini beklemiyordum. "Biz arkadaşlık Bianca."

Ellerini kalçalarına dayıyor. "Aman Tanrım. Ben asla senin arkadaşın olmadım. Kendini iyi hissetmen için sana yardım eden biriydim. Seni üstün hissettirmek için! Bu Ailemi nasıl kandırdığın iğrenç. Bana hep sana minnettar olmam gerektiğini söylediler! Ve annene! Ne için? Lanet okul harcımı mı ödeyeceksin?"

Bu çiğ kin karşısında neredeyse bir adım geri atacaktım. Ellerini kenetlerken gözleri kutsal olmayan bir şeyle parıltıyor, yanaklarında çirkin, koyu bir kızarıklık belirliyor. "Sana ya da annene hiç sormadım! Hiçbir zaman zengin çocuklarla birlikte o süslü okullara gitmek istemedim! Hiçbir zaman uyum sağlamaya çalışmak ya da oraya gittiğim için şanslı olduğumu ya da minnettar olmam gerektiğini duymak istemedim!"

Yumruklarını sallıyor. "Bu kelimedenden nefret ediyorum! Minnettarım! Her şeyi ben kazandım. Her şey için savaştım! Bütün o okul gezilerinin ve aktivitelerinin parasını ödediğin için seni küçümsedim. beni de sürükleyebilirdi. Hiç gitmek istemedim. Asla! Ama herkes senin hiçbir şey yapamayan bir ezik olduğunu biliyordu.

Arkadaşlar. Sen sadece arkadaşlığı satın alabilirdin. Ve üniversiteden mezun olduktan sonra bile beni satın almaya devam ettin ve ben istediğimi yapamadım! Yapamadım! Senin için çalışmak zorundaydım, böylece sen beni kullanarak parla!"

Acıdan dişlerimi gıcırdatıyorum. Hayatım boyunca onun en iyi arkadaşım olduğunu düşünmüştüm. Annemden o gezilerin ve aktivitelerin masraflarını karşılamasını istedim çünkü Bianca'nın ailesi bunları karşılayamıyordu ve bu benim için büyük bir mesele değildi. Yardım etmeye çalıştığım için benden nefret edeceğini hiç düşünmemiştim.

Ona sadece Peery Diamonds'ta iş teklif ettim çünkü mezun olduğunda iş piyasası berbattı ve hiç geri dönüş alamadı. "Sana başka bir yere gidebileceğini söylemiştim. Ne zaman istersen," dedim sonunda, sesim titreyerek.

Parmağını sallıyor. "Oh hayır. Beni avanta yağmuruna tutarak asla ayrılamayacağımdan emin oldunuz."

"Sana iyi davranmak istedim! Arkadaşım olduğunu sanıyordum!"

"Kibirli saçmalıklarını kes! Bana sadece sadık kalacağımdan ve arkadaşın olacağımdan emin olmak istediğinde güzel şeyler verdin." Göğsünü işaret ediyor.

"Bu kolye ve bu elbise! Onları bana verdin çünkü senin kadar iyi olmadığımı, asla senin kadar iyi olamayacağımı

hatırlatmak istedin."

Onun için yaptığım hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmedi -
iyi davranmak, minnettarlığımı göstermek istemem

ve ona karşı sevgi. "O zaman sana saygı duyulduğunu hissettirmek için ne yapmalıydım Bianca?" Nerede yanlış yaptığımı bilmek isteyerek soruyorum.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu! Hiçbir şey! Senin varlığın beni kızdırıyor. Zengin doğduğun için her şey sana verildi! Miras kalan paran olmasaydı, bir hiç olurdun çünkü tam bir aptalsın! Seninle uğraşmayı ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?

arkasında benim olabileceğimden şüpheleniyorsun?

Söylediğim her şeyi müjde olarak kabul etmen çok komik. Ne var biliyor musun? Kocanın ailesi Sebastian'ı istemene asla hayır demedi, çünkü ben sormadım bile. Ben sadece onlara Preston'la evlen. Şaşırdılar -muhtemelen Preston'ın berbat bir seçim olduğunu bildikleri için- ama tamam dediler. Neden olmasın ki? Onu iyi bir fiyata elden çıkarabilirlerdi.

Ve sen şüphelenmedin. Bana söylediğin gibi onlara sorduğumu ve hayır dediklerini sandın. Aynı şey senin aptal avukatların için de geçerli. Onlara ne istediğini hiç söylemedim ve istediğin şeyin imkansız olduğunu söylediklerini söyledim.

"Ama benden hiç şüphe etmedin çünkü sen o kadar aptalsın. Arkamdan Jeremiah Huxley'i tuttuğunda, bu sinir bozucuydu. Ama tek yapmam gereken önceki avukatların işlerini yapamayacak kadar tembel ve beceriksiz oldukları için öfkelenmek ve Jeremiah'ın ne kadar parlak bir avukat olduğunu anlatmaktı ve sen hiçbir şeyden şüphelenmedin." Sırıttı. "Bir bebekten şeker almaktan daha kolaydı."

Daha önce başımın kötü bir kasırga sonrası gibi olduğunu düşünüyordum, şimdi ise... tam bir yıkım. Elimden geldiğince kontrolü elimde tutmaya çalışıyorum ama ağzından çıkan her nefret dolu kelime ağzı bana pençe atıyor, kan izleri bırakıyor. "Ve sözde bir köpeği tekmelediğim video... O da mı sendin?"

"Şey, evet. Bir hayvanı istismar etmek için gereken özelliklere sahip değilsiniz ama halk bunu bilmiyor. Ya da umursamıyor. Bunun çok komik olduğunu düşündüm." Gülüyor.

"Omzunda ağladım." Sesim çatlıyor.

İğrenç bir neşe yüzünü buruşturuyor. "Ve ben sana izin verdim. Neden biliyor musun?

Çünkü bana bunun için para ödüyorsunuz."

Gözlerimden yaşlar akıyor. Nasıl olur da onun için dönecek daha çok gözyaşım kalır?

Biri boğazını temizliyor. Gözyaşlarımı temizlemek için hızla gözlerimi kırptırıyorum. İstedğim güvenlik ekibi kapı aralığında. Her iki adam da kafatası ezerek antrenman yapıyormuş gibi görünüyor; kolları ve bacakları şişkin, siyah üniformalarının altındaki göğüsleri kalın. Bianca'ya dik dik bakıyorlar.

"Ne?" diyor meydan okurcasına, saçlarını omzunun üzerinden savurarak.

"Tam bir baş belasısın," diye mırıldanıyor içlerinden biri.

"Bu kişi artık burada çalışmıyor. Lütfen dizüstü bilgisayarına ve telefonuna el koyduğunuzdan emin olun ve ona dışarı kadar eşlik edin," diyorum ona bakmayı reddederek.

"Telefonumu alamazsın!"

"Bu şirket telefonu," dedim ona. "Şirketle ilişkin kesildiği anda teslim etmek zorundasın."

"Beni kovamazsınız!" diye bağılıyor.

"Çoktan yaptım." Boğazım düğümleniyor. "Jeremiah ile konuşursam, seni de dava etmemi tavsiye edecek."

Bu onu susturur. Sanırım o kadar ilerisini düşünmemiş.

"Bunu asla yapmayacaksın! Eğer yaparsan, herkese nasıl bir boktan bir insansın."

"Yani geçmişteki davranışlarına devam mı edeceksin?"

Acı göğsümden aşağı yukarı inip çıkarken soruyorum.

Güvenliğe dönüyorum. "Sanırım hayatta kalacağım. Beyler? Lütfen."

"Bekle!" diye bağılıyor ama adamlar kollarını onunkilere dolayarak onu dışarı sürüklüyorlar. Sonu gelmeyen bir küfür dizisi haykırıyor, hepsi de bana yönelik. Yerdeki herkes bakıyor. Julio'nun gözleri o kadar geniş ki, yüzünün yarısını kaplıyor gibi.

"Julio, bana günün gündemi hakkında bilgi vermeni istiyorum, lütfen."

Yutkunuyor, sonra göz kırptırıyor. "Uh. Evet. Tabii. Bana bir

dakika verebilir misin?"

"Tabii ki. Bianca'nın tüm görevlerini devralacaksın, sözde yaptığı tüm işleri denetleyeceksin ve düzgün bir şekilde tamamlandıklarından emin olun. Size yardımcı olması için bir asistan seçebilirsiniz. Oh, ve zam alacaksınız, etkili hemen." "Peki efendim."

Kendimi işime verdim. Bianca'nın zarar verdiği işbirliğini nasıl kurtaracağımı bulmalı ve hissedarları yarınki toplantıda bana bir şans daha vermeleri için ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım.

* * *

Saat on bir civarında Julio elinde mor frezya, beyaz lisianthus ve güllerden oluşan kocaman bir buketle gelir.

"Bu senin için geldi." Bana uzattı.

"Teşekkür ederim." Birkaç lavanta dalı muhteşem kokuya katkıda bulunuyor. Gergin baş ağrısı hafifliyor ve daha iyi nefes alabiliyorum.

Julio'nun dudaklarının bir köşesi yukarı kalkıyor.

"Çiçeklerin seni gülümsetmesine sevindim."

Az önce gülümsedim mi? Sanırım gülümsedim. "Ben iyiyim, Julio."

"Ben sadece... Ben üzgünüm..." Başparmağını Bianca'nın artık boş olan masasına doğru sallıyor.

"Biliyorum." Yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum. Arkadaşılığım ile ilgili büyük bir hata yapmış olmam onun suçu değil.

Boğazını temizler, sonra gider.

Büyük çiçeklerin arasına gömülmüş kartı koparıyorum.

Seni düşünüyordum. Umarım güçlü kalırsın. Unutma, yanlış bir şey yapmadın.

-Sebastian

İç çekiyorum ve kalbimde yapışkan bir his titreşiyor. Bu çok tatlı. Arkadaşlık konusunda çuvallamış olabilirim ama belki de koca seçiminde tamamen çuvallamamışımdır. Birdenbire artık kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum.

Telefonumu çıkardım.

-Çiçekler ve beni gülümsettiğin için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı.

-Sevindim. Bitti mi?

-Evet.

-Sebastian: Keşke manevi destek için orada olabilseydim.

-Bu gece yaslanacak bir omuza razıyım.

-Sebastian: Omuzlarım senindir, ne zaman istersen. Bu arada, öğle yemeği yemek ister misin?

-Yapamam.

-Elbette yemek yemelisin.

Kendi sözlerimi bana geri atmasına gülüyorum.

-Evet ama yapacak çok şey var. Bianca'nın işbirliğine tam olarak ne yaptığını anlamak için öğle yemeği boyunca çalışıyorum. COO'muz Karen, Bianca'nın sabote ettiği başka projeler olup olmadığını görmek için ekibine Bianca'nın e-postalarını inceletiyor.

-Sebastian: Tamam. Umarım tam olarak ne yaptığını bulur ve onu yok edersiniz.

Ben hala gidiyorum. Jeremiah ve davadan bahsetmiş olsam da Bianca'yı dava edip etmemeye karar vermedim. Verdiği zararı ödeyecek kadar parası yok ve belli ki yaptıklarından dolayı asla özür dilemeyecek ya da gerçekten üzölmeyecek.

Jeremiah ayrıca bana bir davadan kaçınmamı da tavsiye edebilir.

çünkü sonunda çok az ödöl olan pahalı bir çaba olacak. Dürüst olmak gerekirse ben de aynı şekilde hissediyorum.

At

Aynı zamanda hala şoktayım. Bu konuda farklı bir bakış açısı geliştirebilirim.

-Henüz karar vermedim. Bianca'yla olanlar beni çok etkiledi. Hâlâ duygularımı ve ne yapacağımı çözmeye çalışıyorum.

-Eğer Jeremiah davanın çok pahalıya patlayacağını söylüyorsa, söyle ona gitsin. Bunu düşün hediyem yapacağım.

Biraz güldüm. Teraziyi eşitlemek istemek tam ona göre. Ama on bir yıl önce de bana bunu yapmamı söylemişti ve hiç değişmedi. Tutarlı olması aslında biraz rahatlatıcı. Biraz tutarlılık işime yarayabilir.

-Çoğu erkek mücevher verir.

-Sebastian: Adalet daha iyi. Ama ben de sana güzel bir şey göndereceğim.

-Sadece şaka yapıyordum! Bileziğe falan ihtiyacım yok.

-Bir halhal düşünüyordum. Sana çok yakışır.

Daha önce onun yanında giymiş miydim? Bekle... Bunu bir kez yaptım. Hatırlamasına şaşırdım.

-Madem elmas bilekliğin var, ben de sana yakut göndereyim.

-Eve getir de kendin tak. :wink- emoji: Neyse, işe dönmem lazım. Akşama görüşürüz.

Çiçeklerinin ve mesajlarının bana verdiği neşeli his gün geçtikçe dağılıyor. Bianca'nın Hae Min Grubu'yla yaptığı ve e-postayla belgelenen hataları telafi etmek oldukça kolay. Sorun, telefon konuşmalarıyla verdiği zarar.

tam olarak ne söylendiye. Pek çok insanın duyguları incindi ve bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum.

Günün ilerleyen saatlerinde Eugene'den bir e-posta aldım.

Olanları duydum. Asistanınızın yaptığı şey korkunç. Ancak, eğer bu projeye hala bağlıysanız, ben de bağlılığımı yenilemeye hazırım. Adamlarımla konuşabilirim ve işbirliği yapacaklardır. Hanımefendi. Hong benim ana irtibat noktam olmaya devam edecek. Siz Bayan Martin'in yerine birini bulana kadar doğrudan sizinle çalışacak.

Rahat bir nefes aldım. Mantıklı davranıyor. Bayan Hong irtibat kurmak için harika biri. Eugene'in sahip olduğu dört yönetici asistanından en kıdemlisi. Kadın pek sıcak değil ama nazik ve son derece verimli.

Ayrıca, çalışanlarının istediği gibi hareket etmesini sağlamak için tek gereken şeyin bir konuşma yapmak olduğuna dair mutlak güvenini kısıkanıyorum. Hiçbir zaman bu tür bir özgüven geliştiremedim ama Bianca ezelden beri bana engel oluyordu. Kısa bir an için, acaba ben de onun yüzünden mi arkadaş edinmekte zorlanıyorum diye düşündüm. Kızgınlığı eskiye dayanıyor ve biz okuldayken kendini tuttuğundan şüpheliyim.

Bir cevap yazıyorum.

Nazik ve çok cömert yanıtınız için teşekkür ederim. Lütfen projeye tamamen bağlı olduğumdan ve birlikte çalışmayı dört gözle beklediğimden emin olun ileriye dönük başarısını sağlamak için sorunsuz bir şekilde.

Gönder tuşuna basıyorum, sonra Karen ile projenin zaman çizelgesini yeniden düzenlemek için çalışıyorum ve aynı zamanda

yarıncı toplantıda hissedarlara sunulacak.

Karen, "Dürüstlük en iyi yolunuz olacak," diyor. "Kimse kazıklandığınıza itiraz edemez."

"Biliyorum." Başımı ellerimin arasına aldım. "Ama aynı zamanda daha önce fark etmediğim için beni aptal gibi gösteriyor."

"Sana çok yakındı." Ses tonu sabırlı. Hatta nazik. "Bazen arkadaşlarımızın ve ailemizin kusurlarını göremeyiz. Onlarla ilgili beklentilerimiz, umutlarımız ve hayallerimiz vardır ve onları sadece olmalarını istediğimiz şekilde görürüz."

"Ama bunca zaman?"

"Çocukluğundan beri seninle birlikte. Tabii ki bunu göremedin. Güvenine ihanet ettiği için onu suçla. Aslında, tüm şirketin güveni. Ve unutmayın, başka kimse de hiçbir şeyden şüphelenmedi."

Bu doğru. "Sence büyükbabam
Bir şey mi?" Bianca'ya karşı hiçbir zaman sıcak
olmamıştı.

"Bundan şüpheliyim. Eğer onun şirketin hedeflerine müdahale ettiğinden şüphelenseydi, onu anında kovardı. Ama senin öncülük ettiğin projeleri sabote etmek için yaptığı şey
Muhtemelen sizi şirketin başına getirme konusundaki isteksizliğine katkıda bulunmuştur."

Doğruluyorum, gözlerim onunkilerde. "Bunun kız olduğum için olduğunu sanıyordum." Sık sık anneme çok benzediğimden yakınırdı. Ya da çok yumuşak olduğumdan.

Omuz silkiyor. "Ben bir kadını ve beni COO'su olarak atadı."

Yavaşça göz kırpyorum. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Gerçekten eski moda fikirleri vardı, ama aynı zamanda bu şirketi büyütmeyi seviyordu. Cinsiyet yüzünden yetenekli bir çalışandan vazgeçmeyecekti. İnanın bana, sizin performansınız daha önemliydi. Üç yıl önce Milan projesinde yaşanan fiyasko bardağı taşıran son damla oldu."

İrkildim. O daha başlamamıştı bile. "Ama beni CEO olarak tuttu. Neden?"

"Çünkü iyi içgüdülerin ve fikirlerin vardı. İyi planların

vardı. Sadece onları uygulayamıyormuş gibi görünüyordun. O düşündü ki

Onlara yardımcı olabilirim ve devam etmelerini sağlayabilirim. Unutmayın, arkadaşınız olmayan kişilerle çalışmak en iyisidir. Bu şekilde kişisel duygular araya girmez."

Bölüm 36

Sebastian

Saat birdeki toplantımdan döndüğümde, gelen kutumda Luce'un işbirliği için revize edilmiş zaman çizelgesi ve bütçesini içeren bir belge bekliyor. Ne yaptığını görmek için açtım. Yeni zaman çizelgesi agresif ama mantıksız değil. Ayrıca, eğer bu konuda tembel davranacaksanız neden bir proje yapasınız ki?

Tüm bunlarla ilgili sevmediğim tek şey Luce'un çektiği acı. Gözyaşları beni öldürmek üzereydi. Birçok kadının ağladığına şahit oldum. Annem her an ağlayabilir, Büyükannem ise makyajını bozmadan gözlerini silebileceği kadar gözyaşı dökmeyi sever. Eski kız arkadaşlarımdan bazıları, makyaj yapmadan çok ses çıkarmayı tercih ederdi. gözyaşı dökmeyi, bazıları da çığlık atmayı severdi.

Ama Luce sadece çenesi gergin, gözleri acıdan buğulanmış bir şekilde oturuyor. Gözyaşları sessizce ve durmadan dökülüyor. Nefes alış veriş de düzensiz. Sanki kimsenin onu teselli etmeyeceğini biliyor.

-Kederinde yalnız.

Keşke Bianca ile yüzleştikten sonra öyle ağlamasaydı. Görünüşe göre ofisimdeki bazı kişiler Peery Diamonds'taki arkadaşları aracılığıyla olayı duymuş ve Christoph bana dedikoduları getirdi.

Hemen çiçek gönderdim çünkü onu teselli etmek için yüz yüze gelmem onu zayıflatabilirdi. İnsanlarının önünde her zamankinden daha güçlü görünmesi gerekiyor ve bu da kendi başına ayakta durması anlamına geliyor. Bu gece yalnız kaldığımızda ona sarılabilir ve neye ihtiyacı varsa verebilirim.

Ben intikamımı planlarken.

Luce, Bianca'yı dava etmek konusunda isteksiz görünüyor. Ama o kaltağı yok edeceğim. Dava açabilecek durumdayım.

İşbirliğine müdahalesi Sebastian Jewelry'nin parasına da mal oldu. Ama daha önemlisi, Luce'a zarar verdiği için ondan nefret ediyorum. Ve eğer bir dava yetersiz kalırsa, başka yollar da var. Birini yok etmenin milyonlarca yolu var.

"Bu arada, hissedarlar toplantısına katılacak mısınız? Peery Diamonds için yarın toplantı var mı?" Christoph soruyor.

Takvimimi kontrol ettim. "Gelecek ay değil mi?"

"Normalde evet, ama bu yıl değiştirdiler." Bu da ne demek oluyor? "Neden?"

"Emin değilim." Kıpırdanıyor. "Öğrenmek için bana ihtiyacın var mı?" "Hayır." Kahretsin. Lanet olası vekalet oyları!

İlk toplantı gündeminde Luce'un performansı ile ilgili bir şey vardı. Şu anda Sebastian Peery işbirliği ile ilgili yaşanan muazzam karmaşa göz önüne alındığında, bu tartışma sıradan olmayacaktır. Ama Bianca araya girmeden kendini kanıtlama şansını hak ediyor. Uğruna bu kadar çok çalıştığı şeyi kaybetmemeli-

Ani bir farkındalık kalbime yumruk gibi inerken duruyorum ve tüm benliğimde yankılanan bir şok dalgası gönderiyorum vücut. Şirketten atılmasını istemiyorum.

Onunla evlenmem için beni zorlaması önemli değil. Eğer o bana artık ihtiyacı olmadığını söyleseydi, onu terk etmeyi reddederdim.

Aptal.

Jason'a verdiği o gülümseme yüzünden içime zehir gibi yayılan kıskançlık...

Onu her gördüğümde kontrol edemediğim libido artışı... Karl'ın beni öldürdüğü zaman kontrolden çıkan öfkem onu tersledi..

Gözyaşlarının her birinin kalbimde yarattığı yırtıklar. Ona zarar veren herkese acı çektirme ihtiyacı...

Ve onu çirkin dünyadan korumak için duyulan derin arzu...

Kendimi kandırıyordum. Bunların hiçbiri, o benim karım olduğu ve ben gerçek bir kocanın hissetmesi gereken Şeyleri hissettiğim için değil. Onu nemsiyorum.

Hayır. Bakım çok seyreltilmiŐ.

Kardeşlerim Emmett, Griffin ve Grant'i düşünüyorum. EŞleriyle tanıştıktan sonra tamamen mantıksız hale gelen mantıklı erkekler.

Vay anasını. Elimi enemde gezdirdim.

Ona aŐıėım. Belki de ona aşık olduğum gün İskandinav savaşçı prensesleri gibi kasıla kasıla ofisime geldi. Bunu asla kabul etmek istemedim çünkü adında skandallar olan ya da beni savunulamaz bir duruma sokacak kadar sinsi bir kadına aşık olmamam gerektiğine dair bir fikrim vardı.

Ama gerçekten mi? ekip gidebilirdim. Kimsenin üzerimde bu kadar kontrol kurmasına izin vermemiŐtim ve onunla başlamak zorunda da değildim.

Telefonumu elime alıp yazmaya başladım.

-Hey, planlar değişti. Luce'un CEO olarak kalması gerekiyor.

-Ne?

-Grant: Bunu Şimdi mi söylüyorsun?

-Belli ki gidemez.

-Biliyordum! Ona karşı bir Şeyler hissediyorsun. Ama zgnm, artık çok geç. Ona karşı oyumu çoktan gönderdim.

Ne sikim ama!

-Ona karşı bir Şeyler hissettiğimi fark ettiğinde mi gönderdin?

-Nicholas: Partide fark ettim ama bunun "ayrı bir konu" olduğunu söylemiŐtiniz.

Lanet olsun. Görmek için yukarı kaydırmama gerek yok. Ne mesaj attığımı hatırlıyorum. Biri zaman makinesi icat etsin de geçmişe gidip kendi kıcıımı tekmeleyebileyim!

-Emmett: Ben de benimkini çoktan gönderdim.

-Tamam, yani sadece Emmett ve Nicholas mı gönderdi?

Sadece onlar olursa bunu kurtarabilirim. Yeterince hissem var.

-Grant: Hayır. Ben de öyle.

Başımı eğdim. Tabii ki birlikte yaptılar. Grant ve Emmett aynı ofiste çalışıyorlar.

-Ben de benimkini gönderdim. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Üzgünüm, kardeşim.

-Griffin: Evet. Pardon.

-Huxley: Aynısı.

-Ben: Kimse unuttu mu?

Cevap yok. Tabii ki yok. Kardeşlerim asla unutmaz. Onlara kızamıyorum bile çünkü istediğimi yaptılar.

-Grant: Onu destekleyen yeterince insan olabilir. Ailesi çok uzun süredir görevde. Ancak bu başarısız olursa, ona dost olan geçici bir CEO atamaya çalışın. Bu uzun bir tatil olabilir, böylece yeniden şarj olabilir ve daha da güçlü bir şekilde geri dönebilir.

-Griffin: Kesinlikle. Steve Jobs'u düşünün. Bir keresinde Apple'dan kovulmuştu ama geri döndüğünde durdurulamazdı.

-Huxley: Her şey çerçeveleme ve perspektifle ilgili.

Gerçek bir reklam yöneticisi gibi konuştun. Öte yandan, haklılar. CEO koltuğunu kurtaramasam bile en azından

Bu durumu en iyi şekilde değerlendirmesini.

Yine de kıçımın üstüne oturamam.

"Christoph, bana Peery Diamonds'daki tüm büyük hissedarların listesini getir. Ve iletişim bilgilerini. Hemen."

* * *

O günkü tüm toplantılarımı ve görevlerimi iptal ediyorum. Christoph'un getirdiğı listeye bakıyorum ve insanları üç kategoriye ayırıyorum: Pro-Luce, anti-Luce ve bilinmeyen.

Christoph ve ben zamanımızı bilinmeyen kategorisindeki insanları arayarak ve mesaj atarak geçiriyoruz. Birçoğunun Luce'un CEO olmasıyla ilgili şu ya da bu şekilde özel bir duygusu yok. Şunlar

Yaşadığı zorlukların nedenini açıkladığımda insanlar genellikle onun bir şansı daha hak edebileceğini kabul ediyor. Ancak daha az çekilebilir olan başkaları da var.

"Bir CEO'nun kocasının seçim kampanyası yürütmesi biraz alışılmadık bir durum.

"Miles Wellington gözlemliyor. Kendisi en büyük hissedarlardan biri olan Barron Sterling'in asistanı. "Pek 'kurumsal' değil. Ama kendi çapında tatlı sanırım."

Bu iyi bir şey değil. Barron'un son birkaç yılda biraz romantikleştiğı konuşuluyor ama milyarlarca dolarlık imparatorluğunu kişisel meselelerini işine karıştırarak kurmadı. Onun yeni itibarına hitap etmeye çalışırsam hakkımda kötü düşünür. "Sizinle kocası olarak değil, bir hissedar ve iş ortağı olarak temasa geçiyorum. Sebastian Jewelry ve Peery Diamonds birlikte ortak bir girişimde bulunuyorlar ve korkarım ki onun katılımı olmadan başarılı olamayacaklar."

"Anlıyorum." Sesi biraz yumuşar. "Bay Sterling'e haber veririm."

Ama herkes Miles gibi değil. Bazıları Roderick'in söylediklerine katıldıklarını açıkça söylüyor. "O çok genç. Asistanının başına gelenler çok kötü ama daha deneyimli olsaydı belki de asistanının şüpheli olduğunu fark ederdi."

Siktiğimin Roderick'i. Kızının iyiliğini düşünüyormuş gibi yapıyor ama gerçekte sadece kızının gitmesini istiyor. Muhtemelen küçük bir intikam. değersiz çocuklarıyla birlikte onu da ortadan kaldırdı. Bilinmeyenler kategorisinde kaç kişi gizlice onun yanında yer alıyor? Onlara karşı koymak için yeterli ateş gücüm var mı?

Keşke kardeşlerimin oylarını alsaydım... O zaman Roderick'in bir önemi olmazdı.

Odaklan. Zaten yapılmış olanı geri alamam. Sadece zararı azaltmaya çalışabilirim. Christoph ve ben tüm bilinmeyenleri aşmayı başardık. İşimiz bittiğinde saat sekizi geçiyordu. Ona sabah biraz izin alabileceğini söyledim. O gittikten sonra aileme mesaj attım.

- Yarınki hissedarlar toplantısında Luce'u destekleyeceksin.
- Anne: Neden?
- Çünkü ben istiyorum.
- Bundan bizim çıkarımız ne?

Tüm fonları kesmememe ne dersiniz, böylece kendi paranızı dengelemek zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlemezsiniz. Çek defteri mi?

Dilimi ısıyorum. Bu onları harekete geçirmeyecek.

- Ben: Paranızı tekrar kontrol edebilmek ister misiniz?
- Anne: Gerçekten mi?
- Büyükanne: Sözünü tutacağını nereden bileceğiz?
- Beni dava et. Metin sende.
- Bir sözleşmeye ihtiyacım var!
- Ben: Teklif, değerlendirme ve kabul yeterince bağlayıcıdır. Avukatına sor.
- Büyükbaba: Sebastian haklı, Travis. Tek istediğin bu mu? Yarın Lucienne Peery için desteğimiz?

- Sadece yarın değil, ihtiyaçı olduğu sürece.
- Anne: Ve vakıf fonları tekrar bizim kontrolümüze geçecek.

Annemin gözleri her zaman onun için en önemli olan şeydedir, ancak bu onu yönetmeyi kolaylaştırır.

-Evet. Ama Preston'a hiçbir şey yönlendiremeyeceksin. Buna izin veremem.

-Anne: Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?

-Ben: Gerçek dünyanın nasıl işlediğini öğrenmesi onun için daha iyi olacak. Aksi takdirde, tüm parasını çarçur edecek ve yoksul kalacak. Hatırlasana, Sebastian'ı kaçırmam için bana ihtiyacın vardı.

Sahibi kim olursa olsun mücevher. Preston'ın gereken özelliklere sahip olmadığını biliyorsunuz ve bunun başlıca nedeni hiçbir zaman kişisel olarak hiçbir şeyden sorumlu olmaması.

Bir süre bekledim. Annem Preston'ı seviyor ama kendini daha çok seviyor. Mükemmel bir bahane bulduğumda uzun süre tereddüt etmeyecektir.

-Anne: Pekala. Kabul ediyorum.

-Büyükanne: Sanırım Preston'ın büyüme zamanı geldi.

-Büyükbaba: O akıllı bir çocuk. Öğrenecektir.

Güzel. Ama hala bir direnişçi var.

-Travis?

-Bazen babalar çocukları için zor seçimler yapmak zorunda kalırlar.

Homurdanıyorum. Bana para için yalvarmak zorunda olmadığı için mutlu. Hayranı olmadığımı biliyor.

Parlak ışıklı caddelerde parmaklarımı direksiyona vurarak ilerliyorum. Hazırlıklı olabilmesi için Luce'ye ne yaptığımı söylemeli miyim? Ama CEO koltuğunu gerçekten kaybedip kaybetmeyeceğinden emin olamıyorum. Bazı simülasyonlar yaptım. Eğer

Bilinmeyenlerin en az yüzde altmış ikisi onun tarafını tutarsa -ya da çekimser kalırsa- CEO olarak kalabilir, özellikle de ben ve Comtois ailem onu desteklemek için oy verirken.

Ama yüzde altmış iki çok fazla. Roderick zaten işini yaptı, birçok kişiyi ona karşı çevirdi. Sırf onlar Açıkça bir şey söylemeleri onun tarafında olacakları anlamına gelmez.

Endişe kalbimin etrafını zehirli bir sarmaşık gibi sarıyor. Arabamı park edip büyük malikâneye adım attığımda bu sarmaşık daha da sıkılaşıyor. Oturma odasının ışıkları yanıyor. Evliliğimiz sona erene kadar geçici bir konut olması gerekiyordu. Ama şimdi, evim gibi hissediyorum.

Luce bir kanepede bağdaş kurmuş oturuyor ve tabletinde bir şeyler okuyor. Beyaz tişörtü ve sarı şortuyla inanılmaz derecede genç ve sevimli görünüyor, ayakları çıplak ve

Saçları bir kalemle topuz yapılmış. Önündeki sehpanın üzerinde ofisine gönderdiğim mor ve beyaz buket duruyor. Bir vazoya koymuş.

"Hey," diyor gülümseyerek.

"Merhaba." Eğildim ve onu öptüm. Yüzünde gözyaşı ya da keder belirtisi arıyorum. Gülümseme dışında bir şey yok ama bu da bir şey ifade etmiyor. Onun maskesini daha önce de görmüştüm. Keşke kalkanlarını indirecek kadar bana güvenseydi.

Yarından sonra bunu asla yapmayabilir.

Hayır. Düzeltmek için elimden geleni yaptım. İyi gidecek. Bu var

İç

n. "İşte her şey yolunda gitti mi?" Ben sordum.

"Beklenebileceği kadar iyi. Bianca gitti." O

iç çeker. "Anlaşılan kendimi iyi hissetmek için ona iyi davranıyormuşum."

"Bu çok saçma."

"Yaptığım her şey onu küçük hissettirdi ve onun duyguları hakkında yapabileceğim bir şey yok. Yani." Dudaklarının bir köşesi orantısız bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. "Sanırım işler böyle yürüyor."

"O seni asla hak etmedi."

"Teşekkür ederim. Sanırım kimlerle ilişki kurduğum konusunda daha dikkatli olmam gerekecek." Omuz silkiyor. "Dersimi aldım. Ve sanırım şimdi olması daha sonra olmasından daha iyi." Tableti işaret ediyor. "Her neyse, bu yüzden yarınki toplantı için sunumun üzerinden geçiyorum. Durumumu anlatacağım ve bir yıl daha güvenlerini isteyeceğim. Yeni işbirliği zaman çizelgesinin bu kadar dar olmasının nedeni de bu. Kazanmak zorundayım. gelecek mali yıl." Özür diler gibi görünüyor. "Umarım bütün gece uyumak senin için sorun olmaz."

Yanına oturuyorum, kolumu omuzlarına doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Şakağına bir öpücük konduruyorum. "Valkyrie, bu benim için bir onurdur."

Gülüyor. "Ciddi misin?"

"Gerçekten."

Ona bakıyorum, mavi gözlerindeki parlayan ışığı görüyorum.

Onu ilk gördüğümde kutup gibiydiler. Bunu onun üşümesine bağladım, ama onları donmuş ve hareketsiz tuttu, böylece hiçbir şeye ihanet etmedim. Şimdi alttan alta parıldayan pek çok şey görüyorum - kaygı, rahatlama, keder, pişmanlık, özür ve minnettarlık. Sonuncusu içimi burkuyor, çünkü buna layık değilim.

Bölüm 37

Lucienne

Şirket oditoryumuna doğru ilerlerken omuzlarımı yuvarlıyorum. Hissedar toplantıları her zaman sinir bozucudur. Her ne kadar ben CEO olsam da, hissedarlar şirketin sahibidir.

Her zaman başa çıkması zor bir grup olmuşlardır.

Büyükbabam bile zaman zaman zorlanırdı.

En iyi kıyafetimi giydim; muhafazakâr siyah Dior ve nude stilettolar. Kulaklarımda, boynumda ve bileğimde safir ve elmaslar var. Saçlarımı Fransız usulü bükmüşüm ve kendimden emin bir duruş sergiliyorum - omuzlarım geride, omurgam dik, ayaklarım düz ve çenem yukarıda.

Büyükbabam her zaman bir Peery'nin başını eğmediğini söylerdi.

Karen'ın yardımıyla sözlerimin üzerinden yirmi kez geçtim. Sebastian eve geldikten sonra dinledi ve biraz daha düzeltmeme yardımcı oldu. Hiç bu kadar hazır olmamıştım.

Yine de herkesin önüne çıktığımda bacaklarımda sinir kalmıyor. CEO olarak uygunluğum, Sebastian'ı yönetim kurulunun yeni üyesi olarak karşıladıktan hemen sonra gündemin son maddesi, bu yüzden sinirlerim geriliyor.

Dizlerimi kilitliyorum ve yüzüme nötr bir samimiyet yapıştırıyorum. Neyse ki, tek bir tökezleme olmadan tüm doğru kelimeleri kendimden emin bir şekilde söylüyorum. Sebastian'ın yüzündeki onaylayıcı gülümsemeden iyi gittiğimi anlıyorum.

Kısa bir soru-cevaptan sonra koltuğuma geri döndüm. Telefonuma baktım.

-Sebastian: Harika iş!

-İyi iş çıkardın.

Rahatlayarak gülümsedim. Eğer bunu söylüyorlarsa, ben sadece

Elimden gelenin en iyisini yaptım. Diğer yöneticilerle eşit düzeyde, objektif olarak iyi iş çıkardım.

Sakinliğimi koruyorum. Her şey yoluna girecek. Roderick'i şirketten attığım için uygunluğum hakkındaki konuşmalar son birkaç haftada daha ciddi bir hal almaya başladı,

Peery Diamonds'ın sırtından geçinmeye devam edebilmek için bir dava açmak zorunda olduğu için ortalığı iyice karıştırdı.

Muhtemelen "danışman" olarak geri dönmek için can atıyordur. Paraya her zamankinden daha fazla ihtiyacı var ve Darren ile arasında bazı arka kapı anlaşmaları olduğunu görürsem hiç şaşırmam. Ya da yönetim kurulumuzdan biriyle.

Ancak yönetim kurulu ve orada bulunan herkes tartışmalarını yaparken ve oylar sayılırken, sayılar çok ama çok az. Roderick'in arkasında nasıl bu kadar çok kişi olabiliyor?

Karen Darren'a bir şeyler fısıldıyor ve o da bana sırtarak bakıyor. Midem sıkışıyor, onu görmezden gelip Sebastian'a bakıyorum. Kaşlarını çatmış, telefonuyla uğraşıyor. Belki de henüz çeteleyi görmemiştir. Sebastian Jewelry'de acil bir durum olmuş olabilir.

Belki de son sayımın benim lehime sonuçlanacağını biliyordur. İkna edici bir zafere ihtiyacım yok. Kendimi kanıtlayabileceğim kadar dayanmaya ihtiyacım var.

Parmaklarım üşüyor, avuçlarım nemli. Ellerimi birbirine kenetliyorum, sonra ne yaptığımı fark ediyorum ve kendimi onları kucağımda gevşekçe tutmaya zorluyorum.

Ama saniyeler geçtikçe içimdeki soğukkanlılık dağılıyor. İçimden bir ses bir şeylerin doğru olmadığını söylüyor. Atmosferdeki garip yük, korkunç bir fırtına vurmadan önceki ürkütücü sessizlik gibi.

Anons yapıldı:

Ben yokum.

Yüzde birden daha az oyla.

Yeniden sayımdan sonra sayı değişmez.

Oturdum, sersemlemiştim ve düşünmeye çalışıyordum. Peery olmam liderlik pozisyonunu garantilediğim anlamına gelmiyor ama... bu...

İlk kez Peery dışında biri CEO olacak. İçim ürperdi ve üşüdüğümü fark ettim. Yönetim kurulunda oturmaya devam edeceğimden şüpheliyim. Karen'ı geçici CEO olarak atadılar.

Bu iyi, en azından, uyuşukça düşünüyorum. O harika bir yönetici. Peery Diamonds emin ellerde. Duygusal sisin içinden kendime rahatlamam gerektiğini söylüyorum.

Darren bana hızlı ve küçümseyici bir sırıtış attı. "Ah peki." Yanımdan geçip gitti. Bunu yüzüme vurmanın onu bir pislik gibi göstereceğini biliyor. Bunu özel olarak yapmak isteyecektir.

"Özür dilerim," diyor Karen kasvetli bir şekilde.

Ona teşekkür etmeyi başarıyorum ve titreyerek ayağa kalkıp Sebastian'ı arıyorum. Bazı yönetim kurulu üyeleriyle konuşuyor. Roderick geniş bir sırıtışla ona yaklaşıyor. Sebastian'ın ifadesi kararıyor. Başını eğiyor. onu izlediğimi hissediyor.

Ona doğru ilerliyorum.

"Kardeşlerinizin yardımı olmadan bunu başaramazdık." Roderick coşkulu.

Sebastian, "Kapa çeneni," diye karşılık verir.

Roderick dinleyemeyecek kadar zafer sarhoşu. "Akıllıca oy vereceklerini biliyordum."

Sebastian'a bakıyorum. Yüzünde suçluluk duygusu beliriyor.

Ve biliyorum.

Altı kardeşi var. Hepsi zengin, hepsi de benim liderliğime meydan okuyacak kadar hisse alabilecek kapasitede. Onu benimle evlendirmek için yaptığım manevralardan nefret ettiğini açıkça belirtti.

Belli ki bu, eşitlemeyi çok sevdiği teraziye dengelemenin bir yoluydu.

Ama istediği buysa, neden nazik olmak zorundaydı? Neden beni önemseydiğini düşündürmek zorundaydı? Neden daha fazlasını istememi sağlamak zorundaydı?

Başımı koyduğum geniş omuzlara baktım. Bana baktığında parlayan o muhteşem gözlere. Hayal ettiği her şeymişim gibi beni öpen güzel ağzına.

Hayatımdaki tüm ihanetler arasında onunki ruhumu parçalayan baltaydı. Acı ciğerlerimin havasını, zihnimin kelimelerini çalıyor.

Kendime bakıyorum. Kanamam yok. En dayanılmaz ıstırap beni parçalıyorken nasıl iyi, kıyafetlerim mükemmel, duruşum dik görünebiliyorum bilmiyorum. Eğer fiziksel benliğim içimde olanları yansıtabilseydi, yanmış ve derim yüzülmüş bir şekilde jilet yatağında yatıyor olurdum.

Etrafıma bakıyorum. Ortamdaki konuşmalar boğuklaşıyor. Yüzler bulanıklaşıyor. Kimse dehşete düşmüş görünmüyor. Kimse şokta değil. Hasarın gözlerine görünmediği için minnettar olmalıyım.

İnsanlar Sebastian'ın yarattığı yıkımı asla keşfedemeyecek. Bundan yüzyıl sonra hiçbir arkeolog bunu ortaya çıkaramayacak. Ve ben tüm bunlardan etkilenmemiş gibi davranabilirim. Hâlâ çok sayıda hissem var. Peery Diamonds'tan bağımsız olarak kendime ait param var.

İyi olacağım. İyi olmak zorundayım.

Ama kırık bir kum saatinden akan kum gibi içimden bir şeylerin boşaldığını hissediyorum. Neden bu kadar mücadele ettiğimi, neden bu toplantıya gelmeye zahmet ettiğimi hatırlayamıyorum.

Yukarıdaki ışıklar Toi et Moi yüzüğüme çarpıyor ve yaratılışın tüm renklerini taşıyan muhteşem parçalara ayrılıyor. Neden Sebastian'la tekrar evlendim?

Birdenbire, her şey çok fazlaymış gibi geliyor. Dik durmak için tek yapabildiğim bu.

Birisi bana doğru ilerlemeye başladı, belki de Sebastian. Ama bazı insanlar yoluma çıkıyor. Ona bir şeyler söylüyorlar.

Arkamı dönüyorum. Uzuvarımı hissetmiyorum ama hareket ediyorlar, tökezlemeden çıkmamı sağlıyorlar. Konferans salonu buz gibi ama salon daha da soğuk. Herkesin yanından geçip gidiyorum, adımlarım uzadıkça uzuyor.

Lobiden aceleyle çıktım. Güneşin parlak ışıkları gözlerime vuruyor.

"Hanımefendi," diyor James'in sesi. Elime dokunuyor.
"Donuyorsunuz."

"Hayır, ateşin var," diyorum uyuşukça, sonra arabaya tırmanıyorum.

"Hadi ısıtıcıyı açalım," diyor. "Açma."
Çözölmek istemiyorum.

Bölüm 38

Sebastian

Siktiğimin Roderick'i.

Kardeşlerinizin yardımı olmadan bunu başaramazdık.

Piçin sesi o kadar yüksek ki Luce duyuyor. Gözlerindeki ışık söner ve gülümsemesi donar, sonra yavaşça kaybolur. A Ölümcül bir solgunluk tüm rengini solduruyor ve karanlıkta kaybolmuş gibi önce aşağıya, sonra etrafına bakıyor. Gözleri yanımdan kayıyor ve sertçe dönerken odaklanmadan kalıyor. Uzakta.

Roderick daha fazla saçmalık kusuyor. Onu itip yolumdan çekiyorum. Daha fazla insan bir şeyler söylemek için beni durduruyor, ama onları görmezden geliyorum.

"Luce!" Sesleniyorum.

Beni duymuyor. Ya da belki de duyuyor ve benimle uğraşmak istemiyor. Elinde telefonuyla salondan çıktı. Çantasını almak için durmadı. Oturduğu yerden almak için geri dönüyorum ve ardından hissedarların arasından geçip peşinden gidiyorum ama o çoktan Cullinan'ına binmiş.

Sikeyim.

Arabama koştum ve eve gittim. Onunla konuşmak zorundayım.

Anlamasını sağla.

Kafamda o kadar çok kelime dönüyor ki, ama hiçbirisi yeterli gelmiyor. Herhangi bir şey bir etki yaratacak mı?

Ben garaj yoluna girdiğimde, James Cullinan'a binmek üzereydi.

Durdu. "İşte buradasın. Şimdi onu evde yalnız bıraktığım için kendimi o kadar kötü hissetmiyorum."

"Ne oldu?" Panik omurgamdan aşağıya sıçrarken soruyorum. "Kendini iyi hissetmiyor. Onu alıp bir şey."

"Matthias nerede?"

"Sanırım bu öğleden sonra bir doktor randevusu var ama kısa süre içinde dönecek."

Başımla onaylıyorum ve içeri giriyorum. Bir mezar kadar sessiz, hava serin. Tek ses kalbimin çarpıntısı.

Luce kirli beyaz deri bir bankta oturuyor. Elleri koltuğun kenarına kıvrılmış ve omuzları çökmüş. Sanki dünya sonunda onu ezmiş gibi.

Ama ben daha iyi biliyorum. Dünya değildi. Bendim.

Yüzü renksiz ama kuru. Sessizce ağladığında en kötüsü olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Daha kötüsü gözyaşlarını bile toplayamıyor. Dünyayla yüzleşmek için taktığı savaşçı maskesi kırılmış, kalkını ve zırhı yok olmuştur. Çatlaklar arasında dayanılmaz bir ıstırabın anlık görüntüsü yanıp sönüyor. Sanki o kadar acı çekiyor ki ağlayamıyor bile.

"Luce," diyorum

usulca. "Tebrikler."

Sesi düz ve titreşimsiz. Çılgılık atmasından daha kahredici. Korku, kuruyan ağızımda keskin bir tat bırakıyor.

Bakışlarını yerde tutuyor. "Tam olarak istediğin şeyi aldın."

Yüz yüze konuşabilmek için hareket ediyorum ve onun önünde çömeliyorum. "Bunu senin için istemedim." Uzandım ve ellerimi onunkilerin üzerine koydum. Buz gibiydiler. Isıtmaya çalışarak sıkıyorum. Umuda sarılıyorum çünkü o çekip gitmiyor.

Bana bakarken gözlerinde parlak bir şey parlıyor.

"Kardeşlerin bana karşı oy kullanmadı mı?"

Hayır diyebilmek için her şeyimi verirdim ama yalan söyleyemem. Ve tereddütüm yeterli bir cevap. Işık kararıyor. Elleri benimkilerden çekip kucağına koyuyor. "İ bakın."

Onun geri çekilmesinin acısı kalbime bir bıçak gibi saplandı. Dışlanmanın ne kadar acı vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Başlangıçta bunu sana kızgın olduğum için planlamıştım. Ama daha sonra, belki de pozisyonundan istifa etmen ve işi daha genç biri olarak öğrenmen gerektiğini düşündüm.

Çünkü yaşadığınız zorlukların deneyim eksikliğinizden kaynaklandığını düşünüyordum. Projelerinizin çoğu iletişimsizlik ve küçük yanlış yönetimler yüzünden başarısız oldu."

"İlk başta beni kovmak istediğini neden söylemediğini anlıyorum. Ama neden daha sonra, yakınlaştıktan sonra deneyimimle ilgili endişelerin hakkında benimle konuşmadın?"

sessizce soruyor, gözleri cam gibi.

"Bu benim hatam. Daha önce bir şeyler söylemeliydim." I onun acısına sebep olmamak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

İki dayanılmaz kalp atışı. "Bugünkü sunumumu dinlediğinizde ve düzeltmemeye yardım etmeye çalıştığınızda başarılı olmamı istediniz mi?"

"Yaptım-"

"Ama akşam terazi daha önemliydi."

Sözleri damarlarımda dolaşan asit gibi. "Kardeşlerimle konuşup bunu durdurmaya çalıştım ama artık çok geçti. Oylarını çoktan göndermişlerdi."

"Tamam."

Tepkisi çok sakin. Ama gördüğüm acı hala yüzeyin altında dönüp duruyor. Bu kadar uzaktayken onu nasıl teselli etmeye başlayacağımı bilmiyorum.

Bunu telafi etmenin bir yolu olup olmadığını sormak istiyorum. Ya da bu "tamam", kadınların gerçekten "Git kendini becer" demek istediklerinde kullandıkları "tamam" mıydı? Ama yapamıyorum. Korkuyorum. beni hayatından çıkaracaktı.

"Şimdi gitmeni istiyorum," diyor. "Ne?"

"Burası benim evim. Seni burada istemiyorum." Ses tonu öyle diyor,
Bunu anlıyorsun, değil mi?

"Ama biz evliyiz," diyorum çaresizlikle. "Gerçek bir çift gibi görünmemizi istediğini söylemiştin. Eğer ben Gidelim mi?"

"Sanki iyi gitmiyormuşuz gibi. Ancak bugün olanlardan sonra böyle davranmaya devam edebileceğimizi sanmıyorum."

Keder ve parçalanmış hayaller gözlerinde gizleniyor. Onu koruyan parlak özgüven ve gösteriş ayaklarının dibinde paramparça yatıyor. Bana olan tüm sevgisi küle dönüştü, boğazımda düğümlendi ve beni boğuyor.

Çok fazla acı çektiği için ağlamıyor. Ağlamıyor çünkü gerçekten yalnız olduğuna inanıyor.

"Yüzüğü geri alabilir miyim?" Çenesini sol elime doğru eğdi.

İçgüdüsel olarak kolumu geri çektim. Alyansımızdan vazgeçmek için çok nihai bir his.

Yüz ifadesi daha da mesafeli bir hal alıyor. "İyi. Her neyse. Sende kalsın. Neden bir anlamı varmış gibi davrandığımı bilmiyorum."

"İkimizin de iyileşmek için biraz zamana ihtiyacı var, Luce." "Hayır, Sebastian. Sadece gitmene ihtiyacım var."

* * *

Ona derdimi anlatamadım bile. Söylediğim hiçbir şey işe yaramadı. Tüm kredimi çarçur ettim. Ben onun dünyasında istenmeyen bir çöpüm.

Her ne kadar kararlı ifadesi kalıcı olarak taşınmamı istediğini açıkça ortaya koysa da, eşyalarımı almıyorum. Eğer eşyalarımı bırakırsam, daha sonra gelip alabilirim. Bunu telafi etmenin bir yolunu bulabilirim.

Aylster Residence'a gittim. Her zaman bir oteldi ama daha geçici olamazdı. Güzel döşenmiş ama steril.

Luce dışında her şey var.

Telefonum çalışıyor. Karım olması için dua ederek çıkardım.

-Olanları duydum. Sen iyi misin? Bir an için gözlerimi kapattım. Tabii ki Luce değil.

-Her şeyi biliyor.

-Emmett: "Her şeyi" tanımla.

-Ben: Şirketi ondan almak istediğimi biliyor ve sizden ona karşı oy kullanmanızı istedim.

-Grant: Ouch. Ama sen onu desteklemek için oy vermedin mi?

-Tabii ki.

Belki de onu bir dahaki görüşümde bu konuyu açmalıyım...?

-Bunun önemli olacağından şüpheliyim. Kadınlar sadece sonuçları hatırlar.

Kahretsin. Muhtemelen haklıdır.

-Ben: Gelen hissedarlara elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştık.

-Huxley: Ama onları gerçekten suçlayabileceğimden emin değilim. O en iyi CEO değildi.

-Bunun bir nedeni vardı.

Bianca'nın ona yaptıklarının kısa bir özetini yazdım.

-Griffin: Ve sen onun yaşamasına izin mi verdin? Sana ne oldu?

-Nicholas: Lucie yönetim kuruluna ve hissedarlara haber verdi mi?

-Evet, ama hepsi yutmuş gibi görünmüyordu. Ya da en azından bazıları kulağa geldiği kadar ciddi olmadığını düşünüyor gibiydi.

-Huxley: Onu dava ettin mi?

-Henüz değil. Ama onun zamanı geliyor.

Luce acı çekerken ve Bianca'nın ihanetinden sonra yeniden toparlanmaya çalışırken, özellikle de yönetmesi gereken hissedarlar toplantısı varken, arkadan bıçaklayan arkadaşıyla uraşımak aklımdaki son şeydi.

-Grant: İşıte senin hatan. Onun zamanı şimdi olmalı.

-Huxley: Eğer onu dava etmezseniz, elbette insanlar bunun o kadar da büyük bir mesele olmadığını düşüneceklerdir. Muhtemelen Lucie'nin kendi kıcıını kurtarmak için en iyi arkadaşını otobüsün altına attığını düşünecekler.

Ne...?

-Grant: Bir düşünün, eğer biri size bunu yapsaydı, peşini bırakır mıydınız?

-Asla.

-Emmett: Aynen yle.

Ah, kahretsin. Bu açıdan dşnmeliydim.

-Kaltağı dava et. Senin kadınını incitti ve bu yanına kalmamalı.

Kardeşlerim haklı. Luce'un işini geri alabilmesi için Bianca'nın herkesin önünde cezalandırılması gerekiyor. Bu bana Luce'un affını kazandırmayabilir ama ben zaten yapacak. Benden nefret edecekse, bunu en çok istediğı şeye sahipken yapabilir.

Ben de Peery Diamonds'ı temizleyeceğim. Roderick'ten ve onun tarafını tutan herkesten kurtulacağım, böylece Luce geri döndüğünde ev en iyi durumda olacak. Adi bir Roderick gibi bir sürüngenin elinde bir sürü pislik olacak. Onu ve ortaklarını yok etmek o kadar da zor olmamalı. Christoph'a talimatları mesaj atarım.

Birkaç saat sonra, kapıcı bana altı kutunun teslim edildiğini bildirdi. Luce'den gelmişler. O benim

Her şey geri döndü.

Görevli onları getirirken ellerim titriyor. Bu çok nihai bir his. Kalıcı olarak reddedilmiş. Onun evlilik yüzüğü gibi bir şey ifade etmediği için geri istemediğini söyledi.

Kutuları açıyorum, umarım yanlışlıkla benim olmayan bir şey koymuştur, böylece ona geri götürebilirim. Ama kutu kutu, her şey benim.

Sonunda son kutuya ulaşıyorum ve en alttan bir palto çıkarıyorum. Bir süre ona bakıyorum. Bu bir kışlık mont, karlı havalarda giyilebilecek kadar sıcak tutuyor. Bunun gibi kıyafetleri

L.A. Ama onun da değil. Kesik bir erkeğe ait olduğunu gösteriyor. Ama kimin?

Şimdi bile kıskançlık alevleniyor - ki bu çok saçma. Bir şeyi yumruklamak istemeden başka bir adamın paltosuna bile bakamıyorum ve bir şey almadan iyi olacağımı sanıyordum.

Ona karşı intikam.

Ne kadar aptalmışım.

Kime ait olduğuna dair bir ipucu bulmak için cepleri karıştırıyorum. Parmaklarım kırıksık bir şeye değiyor. Eski bir makbuzu çıkarıp düzleştiriyorum ve bir göz atıyorum-

Bu benim imzam mı? Tarih on bir yıl öncesine ait... Bu

Aralık ayında yediğim bir yemeğin kredi kartı slipi.

Paris'te. Zihnimi geriye götürdüm. Orada tanıştığım Amerikalı kız

-Bayan Sıcak Çikolata.

Dünya bir an için dönmeyi bırakıyor gibi. O Luce muydu?

Üzgün ve kaybolmuştu ve ben ona savaştığını söyledim. Teraziye eşitlemek için. Bu tavsiyeyi ciddiye almış olmalı. Sıkı ve cesurca savaştı. Krallığını savunmak için her şeyi yaptı.

Ve sonra tüm çabalarını yok ettim. Krallığını harabeye çevirdim.

Hayır.

Hiç düşünmeden konuttan çıktım ve valeye Phantom'umu getirmesini söyledim. Araba kaldırımda durduğunda, içeri girmeden önce duraksıyorum. Ne yapacağım ben?

Onun evine mi gideyim? Beni geri alması için yalvarayım mı? Eşyalarımı evin içine geri atması için mi?

Onun affını kazanmak için hiçbir şey yapmadım. Olanlardan sonra söylediğim hiçbir şeye güvenmeyecek.

Pek çok erkek onu hayal kırıklığına uğrattı. Bir kız olduğu için ona inanmayan büyükbabası. Annesine sadakatsizlik eden ve onu baltalayan babası. Onu aldatan ve hiçbir şey düşünmeyen nişanlıları. Eminim onlar hepsinin yaptıklarını haklı çıkarmak için söyleyecek güzel bir şeyleri vardı. Böyle insanlar hep böyle yapar.

Ona ihanet eden ve davranışlarını boş sözlerle mazur göstermeye çalışan eziklerin sonuncusu olmak istemiyorum. Kendimi kanıtlamalıyım ve bu da somut bir eylem gerektiriyor. Bu eylem, onun yanına gitmemi içermiyor. kapının eşiğinde kendimi sözlü olarak rahatsız etmek için.

"Boş ver," diyorum ve fobu valeye geri atıyorum.

Dövmeli, saçları rastalı vale bana baktı. "Emin misin?"

"Evet." Ona bir yüzlük uzattım. "Rahatsızlık için özür dilerim."

Yüzünde bir sırıtma belirir. "Yo, kardeşim, bütün gün beni rahatsız et."

Valenin Phantom'u geri götürmesini izledim. Bir dahaki sefere Luce'u gördüğümde.

Kendimi onun zamanına layık hale getirdikten sonra olacak.

Bölüm 39

Lucienne

Sebastian olmadan ev sessizliğe gömüldü. Matthias da eşyalarını gönderdi, yani artık evim yine bana ait.

Peki neden artık ev gibi hissettirmiyor?

Mutfağa gidiyorum. Pırıl pırıl tezgâha bak. Tezgah. Pırıl pırıl espresso ve kahve makinesi. Tertemiz buzdolabı. Taze kahve kokusunu, kızartılan kek ve simitlerin ağız sulandıran aromasını alabiliyorum.

Neden bu şeyleri kokluyorum?

Sonra fark ettim ki bunlar Sebastian burada yaşarken kullandığı şeylerdi.

Göğüs kemiğimin arkasındaki nokta sanki biri buz kıracağıyla kazıyormuş gibi ağrıyor.

Matthias yemek hazırlarken duraksıyor. "Yapabileceğim bir şey var mı-?"

"Hayır. Ben iyiyim."

Mutfak adasından uzaklaşıyorum. Orada yaptığımız vahşi, çiğ seksin anısıyla kalçalarım titriyor. İlk kez lastiksiz içime boşaldığı anı. Nasıl dışarı çıktığını B planını uygulamak zorunda kalmayayım diye. İkimiz de kendimizi kaybettik ve ikimizin de hazır olmadığı bir bebeğe sahip olmamı istemedi.

Adımlarım uzuyor ve hızlanıyor. Merdivenler... ve koridor -onun odası diğer tarafta, benim odam karşı uçta. Onun yatak odasına gitmeyi reddediyorum ve onun yerine benimkine yöneliyorum. Matthias çarşafı değiştirmiş olmalı, ama yemin ederim

Hala yatakta Sebastian'ın kokusunu alabiliyorum, duştaki vücut yıkamasının.

Tezgâhtaki rafta siyah bir ustura duruyor. Benim değil, Matthias'ın gözünden kaçmış olmalı. Çöpe atıyorum. Ama sinirlerim hala yanıyor. Bir demet tuvalet kağıdını toparlayıp ve tıraş bıçağının üstüne dök ki göremeyeyim.

Ama fark etmez. Karl'ın elinin tersiyle vurduğu yanağıma hayali bir sıcaklık değdi. Sebastian beni tuttu ve iyi olduğumdan emin oldu. Sanki acıyı dindirebilirmiş gibi zonklayan noktaya dikkatli, tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. Tuttum

Banyodaki makyaj masasının kenarına oturup yansımama bakıyorum. Dudaklarını şakağıma değdirdiğini, güçlü kolunu omuzlarıma doladığını ve sessizce arkamı kolladığını söylediğini görebiliyorum.

Gerçek olmayan bir şefkatin ve sevginin anılarıyla ürperiyorum. Gözlerim yaşıyor. Gerçeği bildiğim halde bunun aklımdan çıkmaması haksızlık.

Nasıl umursuyormuş gibi davranabildi? Neden onun için önemliymişim gibi bana dokundu?

Neden, ah neden, istediğini elde ettikten sonra peşimden geldi? Neden çömeldi ve bana baktı, tüm vücudu gergindi, bana bir şans vermem için yalvarıyordu?

Bazı ihanetlerin düzeltilemeyeceğini bilmiyor mu?

Bazı çizgiler bir kez geçildiğinde asla geri dönülemez mi?

Bazen başka bir şans olamaz.

Telefonumun yatağın yanındaki şarj aletine takılı olduğunu görüyorum.

Matthias'ın işi olmalı. Ofisten getirdiğimi hatırlamıyorum.

Korkunç anılara bir son vermeliyim. Bu şekilde yaşanmaz.

Telefonu açtım ve Jeremiah'a mesaj

attım. -Boşanma davası açabilir misin?

Birkaç dakika geçti. Birden aklıma bu fikri veto edebileceği geldi.

Merkez henüz tam olarak tamamlanmadı.
Ama bunu yapmak zorundayım. Kendi akıl sağlığım
için.

-Jeremiah: Evet. Mükemmel zamanlama. Tebrik ederim.
Artık Peery Diamonds resmi olarak bir Amerikan şirketi.
Nesovia ile hiçbir bağı yok.

Nefesim kesildi, elimi yüzüme götürdüm. Başardım. İçimi
bir sevinç kaplıyor, ardından hızlı bir acı geliyor. O berbat
ülkeden kurtulmak için yaptığım şeyin, yönetimden
atılmama ve bu süreçte kalbimin ayaklar altına alınmasına
neden olması ne kadar da ironik.

Başımı sallıyorum. Bu konuda olumsuz düşünmemeliyim.
Bu büyük bir dönüm noktası. CEO pozisyonumu kaybettim
ve kalbim acımasızca çarpıyor ama başardığım şeyle gurur
duymalıyım. Umarım benim eylemim o takım elbiseli
Neandertallere kadınlarına daha iyi davranmaları gerektiğini
göstermiştir.
yetenekleri ve işletmeleri ülkelerinde tutmak istiyorlar.

-Teşekkür ederim.

-Jeremiah: Benim için zevkti. Boşanmaya gelince, biraz
zaman alacak ama her şeyi sorunsuz halledeceğiz. Comtois
ailesiyle imzaladığınız sözleşmeye uyacağımızı
varsayıyorum.

-Evet.

-Jeremiah: Anladım. Gerçi daha fazlasını almak için yasal
güçlerimi kullanamamam çok kötü.

Buna neredeyse gülümseyeceğim. Belki Sebastian'dan
nefret etseydim, ondan şahdamarına ulaşmasını isterdim.
Ama ondan nefret etmiyorum. Acı bile duymuyorum.

Hayal kırıklığına uğradım ve kalbim kırıldı. Beni rahatsız
eden bu acı asla dinmeyebilir.

Ama bu, yakınlarımdan birinin beni ilk kez incitişi değil.
Sadece başımı dik tutmalı ve hayatıma devam etmeliyim.

Bölüm 40

Sebastian

Christoph'un sesi dahili telefondan geliyor. "Sebastian, Seni görmek isteyen biri var. Yuna Winters mı? Randevusu yok ama."

Karım için gelmiş olmalı. "Onu içeri gönder."

"Tamam. Ama 10 dakika içinde toplantın var."

"Yeniden planlayın." Bu daha önemli.

Yuna içeri giriyor. Ortalama bir boyu var ama duruşu sıradan değil. Aşırı bir özgüvenle yürüyor, sanki gittiği her yerde insanların diz çöküp onu karşılamasını bekliyor.

Elbisesi kırmızı ipekten yapılmış ve bacaklarının etrafında dramatik bir şekilde genişliyor.

Zayıf bir kadın ve solgun bileğinden Birkin marka küçük bir çanta sarkıyor. Başında geniş kenarlı bir şapka var ve bana dimdik bakıyor, mağrur gözleri hafifçe kısılmış, ağzı düz ve onaylamıyor.

Oturmadan ve bacak bacak üstüne atmadan önce bir davet beklemiyor. Ellerini dikleştirir.

olağanüstü uzun parmaklar. İlginç bir şekilde, tırnaklar

Kısa kesilmiş ve kulakları ve boğazı neredeyse

mücevherlerle dolu olmasına rağmen parmaklarını sadece bir elmas yüzük ve bir alyans süslüyor.

Beni incelerken saniyeler geçiyor. Bakışlarına karşılık veriyorum.

Doğrudan. Neden burada olduğunu tam olarak bilmiyorum ama Sebastian Peery işbirliği ve ilerleme kaydedilmemesiyle ilgili olduğunu varsayıyorum. Hae Min Grup hakkındaki dosyaya göre Yuna'nın holding içinde çok büyük bir etkisi var. Ne kadar zor olabilir ki?

"Lucie'nin Peery Diamonds'tan uzaklaştırılmasında etkili olduğunuz doğru mu?" diye soruyor sonunda.

Luce için burada olduğunu fark ettiğimde karnımda küçük bir sıcaklık beliriyor. "Evet."

Yüzü elbisesinden daha fazla kızarır. Elleri sıkılaşıp yumruklara dönüştü. "Seni... pislik!" Korece olarak nefesinin altından bir şeyler ekliyor. Ses tonuna bakılırsa, hiç de gurur verici değil.

"Bunu düzeltmeyi planlıyorum." Bana karşı çalışmasını istemiyorum. Biz aynı takımdayız.

Uzun bir süre bana baktı. "Nasıl?" Hece şüphecilikle dolup taşıyor.

"Planlarım var." Ve hepsini hızlı bir şekilde uygulayacağım.

"Planlar." Daha fazla şüphecilik.

"Evet. Onu ben kovdum. Onu geri getirebilirim."

"Senin sözüne inanmam ve itaatkâr bir köpek yavrusu gibi beklemem mi gerekiyor?" Bana ters ters baktı.

"Babamla konuşmaya gidiyorum. Hae Min yerine geçecek biriyle anlaşmaz. Lucie'yi istiyoruz. Ve sen" - beni işaret ediyor

-"Yaptığınız pisliği düzeltene kadar kendinizi istenmeyen kişi olarak görebilirsiniz."

"Uzun sürmez."

"Olmasa iyi olur. Türünün tek örneği bir elbiseyi mahveden bir çocuğa öfkelenmeyen ve onu Dondurma herkesin söylediğinden çok daha güzel. Umarım aptalca bir magazin dedikodusu yüzünden onu incitmemişsindir." Bakışlar artık bir ölüm lazerine dönüştü.

Eğer evet dersem, en az bir baş uzunluğunda olmam ve ondan yüz kilo daha ağır olmam önemli olmayacak.

Beni çıplak elleriyle öldürecek. "Tabii ki öldürmez."

"Güzel. Yoksa asla ona layık olamazsın." Bu benden isteksiz bir gülümsemeyi sürükledi.

Gözleri parlıyor. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Sadece onu savunmak için burada olduğun için mutluyum." "Tabii ki onu savunmak için buradayım! Onu seviyorum. O bir arkadaş. O sadece... çok tatlı." Yüz ifadesi, "Nasıl?" diyor.

Bu kadar güzel birini incitebilir misin?

"Biliyorum. Yeni bir arkadaşı olması da çok güzel."

İçimden bir ses Yuna'nın bir hediye ya da düşünceli bir jest karşısında hakarete uğrayacak biri olmadığını söylüyor. "Ve sana yemin ederim, ne pahasına olursa olsun her şeyi düzelteceğim. Aynı sayfadayız, Yuna. Ve aynı takımdayız."

Bana uzun ve değerlendirici bir bakış atıyor. "Peki. Sana bir şans vereceğim." Ayağa kalktı. "Ve eğer gerçekten kırdığınız şeyleri düzeltmeyi başarırsanız, sizi affetmeyi düşüneceğim."

"Beni affetmek mi?" Yarı şaşkınlık, yarı eğlence içinde tekrarlıyorum.

Sesinin tonu kuru bir hal alıyor, sanki daha iyisini bilemeyecek kadar entelektüel açıdan zorlanmış biriyle konuşuyormuş gibi. "Arkadaşım olarak gördüğüm birine zarar verdiğinde her şeyin aynı olamayacağı açık, değil mi? İkna etmen gereken çok şey var."

Bölüm 41

Lucienne

Yeni ev çok daha iyi. Malibu'da, yani sahile gidiyorum. Ve ev kapılı, yani mahremiyetim var.

Ama en önemlisi, burası Sebastian'ın anılarıyla dolu değil. Bazen onu düşünüyorum - kafam evlilik ve ilişki durumumu güncellemekte yavaş davranıyor. Fakat ne zaman bir şey onu hatırlamamı tetiklese meditasyon ya da yoga yapmak. Ya da etrafıma bir battaniye sarar ve uyurum.

Google Alert'ü nasıl geri alacağımı hatırlayamıyorum, bu yüzden telefonumu kapattım. İlk başta fişe takılı olmamak garipti ama şimdi birkaç hafta geçtiği için huzurun tadını çıkarıyorum.

Ayrıca, kim bana mesaj atacak ki? Arkadaşım ya da ailem yok. Bir işim bile yok. Ve Jeremiah'da Matthias'ın numarası var. Konuşmak isterse onunla iletişime geçebilir.

Bana.

Yoga matının üzerine uzanıp tavana bakıyorum. En son ne zaman yapacak hiçbir şeyim olmamıştı? Yıllarca tüm tatillerim boyunca çalıştım, sürekli e-postalarımı ve mesajlarımı kontrol ettim.

Aklımın bir köşesinde bu tür tembel, amaçsız bir yaşam tarzının bana göre olmadığı düşüncesi var, ama bunu bir kenara itiyorum. Hayat onlara korkunç bir yenilgi tattırdıktan sonra insanların rahatlamaya hakkı vardır. Arka arkaya üç güçlü yumruk indirdiğinde, bu ne yapmak istediğine karar verene kadar yerde kalman gerektiğinin bir işaretidir.

Biri kapıya vuruyor. Matthias'ın fuayeye gittiğini duyabiliyorum. Yüksek sesler, ikisi de tanıdık. Gerginleşiyorum ve

Otur.

Bianca, Matthias'ı iterek içeri girer. O bakar Eskiden sahip olduğum kendine güvenen en iyi arkadaşına ya da bana hakaretler savuran küstahça meydan okuyan haine hiç benzemiyor. Saçları kıvırcık ve vahşi - en son ne zaman fırça gördüler? ve gözleri kocaman. Ruju bulaşmış ve gümüş rengi elbisesi kırışmış. Sarı sandaletleri elbisesiyle uyumlu değil.

"Onu durdurmalısın!" diye bağıyor.

Matthias onu kolundan tutup dışarı sürüklemeye çalışır. Ama kız ondan kaçır.

"Sorun değil Matthias," diyorum, onu çıkarmaya çalışırken yaralanmasını istemiyorum. İstedğini elde ettiği sürece kimi incittiği umurunda olmayacak.

"Dava açacak!" diye bağıyor.

Boş boş bakıyorum. "Kimi?"

"Sebastian! Bana dava açıyor!"

"Oh." Hâlâ minderde oturuyor, bir dirseğimi dizime dayıyor ve çenemi elimle destekliyorum.

"Oh? Oh?" Nefesi sertleşiyor. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Ne söylememi istiyorsun?" Gerçek bir şaşkınlıkla soruyorum.

"Arkadaşım olman gerekiyordu!"

"Arkadaşlığımızı bir kenara attın, Bianca." Onu gördüğümde gözlerimi yaşartacak kadar güçlü duygular hissetmemem çok garip. Sanki kanserli hücreleri alınmış bir yumruya bakıyor gibiyim.

"Tamam. O zaman onu durdur. Bunu arkadaşım olarak son hareketin olarak yap."

Sadece ona bakıyorum. Beni sırtımdan bıçakladıktan sonra onun için parmağımı oynatmamı mı bekliyor?

Düşüncelerimi okuyor olmalı. Ne de olsa uzun zamandır birlikteydik. "Sen her şeye sahipsin! En azından bunu yapabilirsin!"

"Sana hiçbir şey borçlu değilim Bianca. Sebastian'a takım elbiseyle katılmadan önce git."

"Yapamam! Bundan sonra kimse beni işe almaz."

"Roderick'i ara." Gwen'den ayrıldığından beri yeni bir genç asistan arıyordu. Bianca onun şartlarını karşılıyor.

"Hakkında dava açılacak! Bu iş bitene kadar hapse girmiş olacak!"

Dava mı? "Ne için?"

"Ne oluyor lan?" O kadar yüksek sesle konuşuyor ki kulaklarım ağrıyor. "Lanet telefonunu arada bir kontrol et!"

"Mathias?" Dedim. "Lütfen 911'i arayabilir misin?"

"Elbette." Cevap neşeli bir acelecilikle gelir. Kırmızı çerçeveli gözlerinden yaşlar fışkırıyor. "Bu çok acıtıyor," boğuluyor. "Orospu! Dikkatli olmakta haklıydım! Her zamanki gibi mutsuzsun ve herkesin de mutsuz olmasını istiyorsun! Berbatsın!" Arkasını dönüyor ve topuklarını mermere vurarak dışarı çıkıyor. Neden böyle yaptığından emin değilim. çünkü sadece ayaklarını incitecek ve ayakkabılarını mahvedecek. O sandaletler ayağını yastıklamak için tasarlanmadı.

Kapı arkasından kapandıktan sonra yavaşça ayağa kalkıyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Bianca böyle çıldırdığına göre neler olup bittiğine bakmalıyım sanırım. Sebastian'ın ona dava açtığına hâlâ inanamıyorum. Ne için? Müstakbel eski karısına boktan bir arkadaş olduğu için mi? Bu bir suç değil ki.

Telefonumu bıraktığım masaya doğru ilerliyorum. Açtığım anda bir sürü mesaj beliriyor. Neredeyse hepsi Bianca ve Roderick'ten, birkaç tanesi de Darren'dan.

Bilginin özünü anlamak için göz gezdiriyorum. Sebastian Bianca'ya ihmal, kötü niyet, görevi kötüye kullanma, zimmetine para geçirme ve sebepsiz zenginleşme gibi suçlardan dava açıyor. Bianca'nın Sebastian Peery işbirliğine zarar verdiğini, bunun da Sebastian Jewelry'ye hesaplanamaz zararlar verdiğini söylüyor. projeye ilgili sahte harcama raporları vb. Avukatının kullandığı aşırı dramatik dile neredeyse gülecektim.

Karen ve ben çoktan fiyatlandırdık. Hesaplanamaz değil. Ve eğer bu kadar cimri bir meblağ Sebastian Jewelry'i batıracak olsaydı, onlarla ortak olmak istemezdim.

Roderick'in durumu ise daha ciddi. Julio'ya tutturduğum denetim ekibi sonunda işini tamamladı. Yedi yüzden fazla usulsüzlük buldular. Bana ulaşamayınca Sebastian'a ulaşmışlar, o da meseleye el atmış. Federal savcıya Roderick'in peşine düşmesini söylüyor. Sebastian Roderick'in hapse girmesini istiyor.

Darren... Kovuldu ve zimmetine para geçirmekten tutuklandı.

Ayrıca kovuşturuluyor. Bana yüzün üzerinde metinler. Sonuncusu şöyle: Lütfen! Beni deli kocandan kurtarmalısın! Eski anılarımızın hatırına!

O son kısmı eklememeliydi. Hatırlayabildiğim tek eski anı Frankie'ye vurması.

Uzun bir iç geçirdim. Sebastian ne yapmaya çalışıyor? Başarmak mı? Bana kazık atan insanları cezalandırmanın istediğim şey olduğunu mu düşünüyor?

Benim adıma kendini nasıl cezalandırmayı planlıyor? Kendisine dava mı açacak? Kendini bir hapishane hücrelerine mi kilitleyecek?

Nesovia'dan maliye bakan yardımcısı Roman Wellendorff'tan birkaç metin var.

-Roman Wellendorff: Bu aceleci şirket hamlesinin neden gerekli olduğunu anlamıyorum.

-Anlaştığımızı sanıyordum.

Kimin aklında? Küçümseyici ve cinsiyetçi "Kendi iyiliğiniz için. Kadınlar korunmalı ve kollanmalıdır" şeklindeki sesli mesajı anlayışlı bir mesaj değildi.

Onu engelliyorum. O geçmişte kaldı. Artık onunla ya da onun gibi biriyle uğraşmak istemiyorum.

Sonra nihayet Sebastian'dan gelen birkaç mesajı fark ediyorum. Kalbim birkaç atış atıyor.

-Umarım daha iyisindir. Ne zaman hazır olursan konuşmak isterim.

-Senin için her şeyi düzeltmek istiyorum.

Göğsüm acı ve hayal kırıklığı arasında bir şeyle gergin, telefonun kenarına dokunuyorum. Başka bir konuşmanın amacını göremiyorum. Öte yandan, ben konuşana kadar savcılarının insanların üzerine salmaktan vazgeçmeyecek gibi görünüyor. Benim için "işleri yoluna koy" derken başka ne kastetmiş olabilir bilmiyorum.

Belki de daha iyi bir kapanışa ihtiyacı vardır. Ben tam bir şok halindeyken konuşması, söylenmesi gereken her şeyi söylemiş olsam bile muhtemelen yeterli değildi. İstemiyorum.

Geçmişimdeki insanların peşini bırakmadığı için huzurumu bozan başka biri.

-Bu gece 11'de Z'de buluşalım.

Cevabı hemen geliyor.

-Bu gece görüşürüz. VIP salonu.

Bölüm 42

Lucienne

Z, Sebastian'a mesaj attığımda aklıma gelen en romantik, en kişisel olmayan yerdı. Şehirdeki en popüler kulüplerden biri.

İçerideki hava her zaman müzik sesiyle zonkluyor. Pahalı içkiler serbestçe dolaşıyor. Uyuşturucu o kadar değil, çünkü işletme sahibi, insanların işletmesinde aptalca şeyler yapmasına müsamaha göstermez.

Ama bu gece, hoparlörler sessiz, barlar ve dans pisti karanlık. Neredeyse durup geri dönüyorum, acaba kulüp kapalı da fedai beni yanlışlıkla mı içeri aldı diye düşünüyorum. Sebastian'dan bir mesaj var mı diye bakmak için telefonumu çıkarıyorum ama bakamadan siyah takım elbiseli ve gömlekli uzun boylu bir adam yanıma geliyor. "Sebastian Lasker için mi geldiniz?"

"Evet," dedim.

"Bu taraftan." Beni üst kata ve VIP salonlarının olduğu karanlık bir koridora götürüyor. Beni ortadakine götürüyor ve kapıyı gösterişli bir şekilde açıyor.

Sebastian elinde yarısı dolu bir viski bardağıyla içeride.

Kalbim, bunun hayal ettiğim gibi gelişmeyebileceğine dair bir miktar endişeyle hızlanıyor. O olmalı gece için tüm kulübü kiraladı. Bunu nasıl başardı bilmiyorum ama çok da şaşırtıcı değil. Ne istediği konusunda titiz ve titizdir. Kişisel olmayan mekânı kabul etmiş olsa bile, onu uzakta tutmam arzularıyla çelişmiş olmalı.

Siyahlı adama döndüm. "Bir martini alabilir miyim, lütfen?"

"Elbette." Gölge koridorda tekrar gözden kaybolur.

İçeri girip Sebastian'ın karşısındaki kanepeye oturuyorum ve loş ışıkta onu inceliyorum. Beyaz bir gömlek giymiş, kravat takmamış ve koyu renk pantolon giymiş. Çene çizgisi daha keskin, elmacık kemikleri daha belirgin görünüyor. Gözlerinin altında halkalar mı var? Gözleri mi? Söylemesi zor.

O da beni incelemek için bir an ayırıyor. Gözleri uzun, bukleli saçlarımda, yüzümda, sonra omzu açık deniz mavisi elbisem ve altın topuklu ayakkabılarımla vücudumda geziniyor. Gözleri Sol ayak bileğimdeki elmas bileklikte duruyorum, dehşet ve kızgınlık karışımı bir duygu içimi keserken hareketsiz kalıyorum.

Onun için giyinmişim. Kıyafet, ayakkabılar, halhal... Onu düşünüyordum, bana ihanet ettiğine pişman olacağını umuyordum.

Onu unuttuğumu düşünmek aptallıktı. Onu unutmaya yakın bile değilim. Ama bu, o beni incitmemiş gibi davranmaya ve hissedarlar toplantısından önceki halimize geri dönmeye istekli olduğum anlamına gelmiyor.

İçkim geldiğinde çabucak yudumluyorum, sonra bardağın dibindeki zeytini yiyorum. Yüzü buruşuyor Belli belirsiz acıya benzeyen bir şey. Ne yaptım ben? Bakışlarını takip ediyorum ve yüzük parmağımın kısır olduğunu fark ettiğini görüyorum.

Ama neden o yüzükleri takayım ki? Anlamsızlar. "İyi görünüyorsun," diyor sonunda.

"Dinleniyordum." Cevabım sertti. Garip. "Güzel."

"Son zamanlarda çok boş zamanım oldu."

Catty. Sustu.

Acı kalbimde nabız gibi atıyor. Burada olmak istemiyorum. Birbirimize nasıl haksızlık ettiğimizi tekrarlamak istemiyorum. Tek istediğim hayatımdaki bu korkunç sayfayı kapatıp yoluma devam etmek. Sahip olduklarımı değerlendirmek ve biraz şükran duymaya çalışmak. "Ne yapıyorsun, Sebastian? Bianca neredeyse evime girip davan hakkında benimle yüzleşecekti."

Gözleri uğursuzca kararıyor. "Benimle bir sorunu olursa Highsmith'i araması gerekiyor."

"Sanki John onun davranışlarını hoş görecektir de?" Mahkemede adı çıkmış bir pisliktir, mahkeme dışında ise görgü kuralları konusunda eski kafalıdır. Onun çılgılık atmasına ya da öfke nöbetlerine asla tahammül etmez.

Sebastian'ın çenesi gerilir. "Tüm bunları seni arkadan bıçaklamadan önce düşünmeliydi."

"Roderick ve Darren'ın da peşinden gidiyorsun. Özrün bu mu?"

Başını sallar ve viskisinden sağlıklı bir yudum alır.

"Kendini de dava edecek misin?" Ne kadar ileri gitmeyi planlıyor?

Boğuluyor, sonra kuru kuru gülüyor. "Tabii ki hayır. Ama Peery Diamonds'ı temizlemek için elimden geleni yapmak istiyorum."

"Şirket sizi ilgilendirmez."

"Öyle değil mi?" Viskisini yudumluyor. "Kore'deki Sebastian Peery lansmanı için ortağım. Orada seni baltalayabilecek birini istemiyorum."

"Ben orada değilim," diye belirttim. "Senin sayende."

Gözlerini kısa süreliğine kapatır. "İnanın bana, bunun tamamen farkındayım. Ama yakında her şey değişecek. Seni geri getireceğim. Peery Diamonds senin krallığın."

"Hepsi bu kadar mı?" Gidebilmek için konuşmayı bitirmeye çalışarak soruyorum. Onu görmek, çatlaklarını kapatmak için elimden geleni yaptığım kalbimin etrafındaki duvara yeniden zarar veriyor.

"Hayır. Düşün sonrası resepsiyonu kabul ettikten sonra söz verdiğin iyiliği istemek istiyorum," diyor.

"Ama teklifimi reddettin."

"Ve reddimi kabul etmediniz. Bu yüzden tahsil etme hakkım var."

Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum. Bardağındaki buzu döndürüyor ve parmağındaki alyans ışığın altında parıltıyor.

"Eğer boşanmaya karşı koymaya çalışıyorsan-"

"İmzalamayacağım. Ne istersen imzalarım."

İşbirliğı yapacağına sevinmeliyim. Ama açıklanamaz bir şekilde üzgünüm. İçten içe evliliğimizin sona ermesi için mücadele etmesini mi istiyorum?

Belki de istiyorumdur. Duygularımda yalnız olmadığımı görmek istiyorum, her ne kadar bana karşı yaptığı manevralar bana karşı hiçbir şey hissetmediğini açıkça kanıtlsa da. "Eğer beni incitmemiş gibi davranmak istiyorsan-"

"Sadece biraz zamanınızı istiyorum," diyor.

"Senin için ayıracak hiç vaktim yok."

Gülümsüyor. "Yemek yemen gerek."

"Sözlerimi bana geri atmayı kes!" Bu, artan hayal kırıklığını kontrol altına alma çabasıdır.

"Sözler bu kadar bilgece olunca zor oluyor. Ve sadece üç randevu istiyorum."

Hayır demek için ağzımı açtım. Üç randevu neyi kanıtlayacak?

Onu unutamadığımı mı? Suçlu vicdanını rahatlatmak için olanları telafi etmeye çalıştığını mı?

Sonra omuzlarının gerginliğini fark ettim. Bardağının etrafındaki beyaz parmak eklemlerini. Gülümsemesinin altında bir gerginlik, bakışlarında umutsuz bir yoğunluk var. Bana sanki

Evrenin kaderi benim cevabıma bağılı.

Ve hayır boğazımda düğümleniyor.

"Peki." Cevabım sert ve nezaketsiz.

Ancak omuzlarındaki ve ellerindeki gerginlik azalır. Gülümsemesi daha rahat bir hal alır. "Teşekkürler. Pişman olmayacaksınız."

"Pişmanlık için daha fazla zaman harcamayı düşünmüyorum. Üç akşam yemeğı nedir ki? Yemek yemem lazım. Bana pahalı bir şeyler yedirmeni de sağlayabilirim."

Bölüm 43

Lucienne

Bir hafta sonra, Sebastian ilk randevumuz için bir araba gönderdi. Nereye gideceğimizi söylemedi ve kıyafet kurallarını sorduğumda ne istersem onu giyebileceğimi söyledi.

Limuzin gelmeden önce dört farklı kıyafet denedim, Sonunda gözlerimi ortaya çıkaran mavi asimetrik bir elbisede karar kıldım. Sonra saçlarımı tepeden topluyorum ve topaz bir tokayla sabitliyorum. Kulak memelerime akuamarin damla küpeler, boğazıma da gümüş ve klarimar bir kolye takıyorum. Yeterince rahat, diyorum kendime sinirlerim karnımda çırpınırken.

Antredeki aynada yansıyıp bakıyorum. Yanaklarım aşırı kızarmış ve gözlerimde bir ışıltı var.

Tanıdık bir ifadedir - lisedeki kızlar sonunda büyük bir aşkla randevulaştıklarında bunu takarlardı.

Utanç içinde arkamı dönüyorum. Sebastian Lasker'a aşık değilim. Artık değil. O sadece...

Bu aslında bizim ilk gerçek randevumuz. Ben ayarlamak zorunda kaldı

Düğünden önce "randevulaştık" ve her şeyin dünyaya düzgün görünmesi için ona çiçek gönderdik.

Saat tam beşte beyaz bir limuzin yanaştı. Karlı üniformalı bir şoför indi ve benim için kapıyı açtı.

Mırıldanarak teşekkür ediyorum ve içeri giriyorum, sonra Sebastian'ı görünce donup kalıyorum. "Bana bir araba göndereceğini sanıyordum."

"Ve yaptım. İçinde ben vardım. Karışık bir anlaşma." Gülümsüyor. "Muhteşem görünüyorsun."

"Sen de fena görünmüyorsun." Bu çok yetersiz bir ifade. Siyah ısmarlama takımının içinde çok seksi.

Sanki saçmaladığımı biliyormuş gibi hafifçe gülüyor.

Taze sabun kokuyordu ve buraya gelmeden önce duş aldığını ve kendine yeniden bakım yaptığını fark ettim. Bu "randevu" konusunda ikimiz de gergin miydik? "Ee. Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin," diyor gizemli bir şekilde.

En azından abartılı giyinmedim. Üzerindeki tek mücevher evlilik yüzüğü.

"Artık o yüzüğü takmak zorunda değilsin," diyorum ona. "Biliyorum ama takmak istiyorum." Sesi yumuşak ama kararlı.

"Bu fikrimi değiştirmeyecek."

"Bunu senin için takmıyorum. Kendim için takıyorum, böylece herkes benim alındığımı biliyor."

O böyle şeyler söylediğinde kalbim kötü tepki veriyor. Mantıksızca. Tehlikeli bir şekilde. Aptalca davranmayı göze alamam.

"Sebastian-"

"Geri istemedin, o yüzden istediğim gibi kullanabilirim."

Hiçbir şey söylemiyorum. Çok ama çok inatçı.

"Bu arada, bana gönderdiğin paltoyu gördüm."

Aylster'e gönderdiğim eşyaların arasına koymamı sağlayan bir dürtü oldu. Bir an için geri verdiğime pişman oldum, çünkü bir kızın donmuş buz kalıbını hatırladığından şüpheliydim.

"Bu kadar uzun süre saklamış olman inanılmaz," diyor.

"Bayan Sıcak Çikolata'yı bir daha göreceğimi hiç düşünmezdim."

Sıcak çikolatanın anısı yüzeye çıkıyor - sıcak bir şey tutmak ve kendi ailemden daha fazla nezaket gösteren bir yabancından teselli almak ne kadar rahatlatıcıydı.

Kalbimdeki soğuk ve sert bir şey titriyor, acımasız bir güneşin altında kayan bir buzul gibi hafifçe kırılıyor.

"Hatırlıyorsun."

"Tabii ki."

Biraz gülümsedim. "Bir izlenim bıraktınız. Bay Kaşmir Palto. Gerçekten dinleyen tek kişi sizdiniz. Annem Roderick tarafından sevildiğini hissetmekle meşguldü. O da Roderick'le oynamakla meşguldü.

Anneme sevgi dolu bir eş ve asistanıyla bir ilişki

sürdürüyordu. Büyükbaba çok önemli ve onaylamayan
biriydi.

beni konuşmaya teşvik etmek için. Paris'te seninle tanışmamış olsaydım, gerçekten kaçabilirdim."

"Keşke ofisimde karşılaştığımızda seni tanısaydım. Seni düşündüm, nasıl biri olduğunu."

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Konuşmamızı mümkün olduğunca hafif ve anlamsız tutmaya çalışarak kollarımı açtım.

Bana tuhaf bir gururla bakıyor. "Daha iyisini hayal edemezdim."

Kalbim küt küt atıyor. Ne yapıyorum ben? Beni tekrar etkilemesine izin vermeyerek kalkanımı daha yükseğe kaldırıyorum.

Limuzin durur ve şoför kapıyı açar. Sebastian dışarı çıkıyor ve elini uzatıyor. Elini tutuyorum ve parmaklarının beni sıkıca sardığını hissediyorum. Bu jest tatlı bir şekilde koruyucu.

-Ve sahiplenici.

Bu hissi görmezden gel. Önümüzdeki yüksek binaya bakıyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en sıkıcı binalardan biri. Penceresi yok. Yüksek, eğimli bir çatı ve sıkıcı bej bir dış cephe. Park yeri limuzin dışında boş.

"Burası bir restoran değil. Öyle olsa bile kesinlikle açık değil," diyorum.

"Açık olmasa iyi olur."

"Bütün evi yeniden mi kiraladın?"

"Tam olarak değil." Beni binaya doğru yönlendiriyor. Telefonunu çıkarıp ekranı güvenlik panelinin üzerinde gezdiriyor, ardından başparmağını pürüzsüz ekranın üzerine bastırıyor.

Paneldeki ışık yeşile döner ve kapı yumuşak bir klik sesiyle açılır.

"Sebastian, neler oluyor?" diye sordum. "Göreceksin."

"Sana daha az güveniyor olsaydım, beni kaçırmaya çalıştığını falan düşünebilirdim."

Gülüyor. "Ben ciddiylim-"

İçerisi aydınlanırken kelimeler de ölüyor. Bronz heykeller büyük, açık alanı süslüyor. Duvarda birkaç resim var ama

benim odağım heykellere dönüyor.

"Bunlar François'nın eserleri mi?" Sesimdeki hayranlığı engelleyemiyorum.

"Evet."

"Ama hepsini Barron Sterling almadı mı? Kimsenin onları görmesine izin vermiyor."

Sebastian, "Onları bu penceresiz galeriye koymasının nedeni bu değil," diyor. "Güneşin zarar vermesini istemiyor."

Gölüyorum. "Bunu biliyorum, aptal. Ben sadece ona bunu açtırmak için yaptığın vudu büyüsunü merak ediyordum. galeri bizim için."

"Kız arkadaşına sordum."

"Onu tanıyor musun?" Altmışlı yaşlarında olduğunu okuduğumu hatırlıyorum. Torunu olabilecek biri yerine kendi yaşına yakın bir kadınla çıkmasını çok tatlı bulmuştum.

"Sebastian Jewelry onun için bazı özel işler yaptı. François'nızla ilgili ne kadar mutlu olduğunuzu hatırladım ve daha fazlasını görmek isteyeceğinizi düşündüm."

Fark etmesine şaşırdım. O zamanlar ilişkimiz henüz yeniydi ve onu evliliğe zorladığım için bana kızgındı.

"Teşekkür ederim. Beni evime götüreceğini sanıyordum. üç farklı restoran."

"Seni besleyeceğimi söyledim ama kendimi restoranlarla sınırlayacağıma söz vermedim."

Tabii ki hayır. Sebastian kendini sınırlayacak bir tip değil. Başkaları ona kısıtlamalar getirmeye çalışsa bile, o bunların etrafından dolaşmanın bir yolunu bulur.

O şimdiye kadar tanıdığım en dinamik ve ilgi çekici adam. Ve tekrar baştan çıkarılmayı göze alamam.

Almak için can attığım ama alamadığım son parçaya bakıyorum. Mutlak Aşk. François'nın çoğu eserinin aksine, bu eserin başlığı İngilizceydi. Barron Sterling bu eser için kırk milyon ödediğinde oldukça heyecan yaratmış, sonra da hemen saklamıştı.

parçanın birkaç fotoğrafını yayınlıyorum.

Bakışlarımı ayıramıyorum.

"Bu senin favorin mi?" Sebastian soruyor.

"Sadece harika olduğunu düşünüyorum. Bu konuda bir şey biliyor musun?" Başını sallıyor. "Senin gibi sanatla pek ilgilenmiyorum." "Bunu birkaç ay içinde yarattığını söyledi. çocukluğunun bir rüyası." Elimle heykeli işaret ediyorum. Bir kadın ve bir erkek kolları birbirine dolanmış, sımsıkı sarılıyorlar. İlk başta göremiyorsunuz, ama yakından bakarsanız, aralarında bir çocuk görebilirsiniz, yüzü yukarı dönük ve gülümsüyor.

"Güzel," diyor Sebastian.

"Bir röportajında, bir erkekle bir kadının birbirlerine duydukları aşk ve birlikte yarattıkları hayat gibi bir aşk olmadığını, medeniyetlerin bu aşk için yükselip alçaldığını söylemişti."

"Bu büyük bir ifade."

"O bir sanatçı. Elbette eserleri hakkında büyük açıklamalar yapacaktır. Röportajı ilk okuduğumda, böyle bir çocukluk geçirdiği ve böyle bir aşk yaşadığı için ne kadar mutlu olduğunu düşündüm." Sesim hüzünlü çıkmaya başladı.

"Özür dilerim," diyor Sebastian sessizce, elimi tutarak.

"Her ne kadar böyle bir sevgiyle büyümemiş olsam da... Belki de içten içe büyüdüğümde, özel biriyle tanıştığımda buna sahip olmayı diledim." Çok fazla şey söylediğimi fark ediyorum ve ellerimizi ayırarak geri çekiliyorum. En sevdiğim sanatçının eserlerini yakından görmek bir şekilde savunmamı düşürdü.

Neyse ki Sebastian tekrar elimi tutmaya çalışmıyor ya da konuya devam etmiyor. Koleksiyonun geri kalanına bakıyorum. Temaların ve ifadelerin muazzam yelpazesine hayran kalıyorum.

Bazı eserler daha gerçekçi görünürken, diğerleri soyuttur.

"Bunu hiç anlamadım," diyorum son parçanın önünde dururken. "La Tranquillité. Eserde sakin ya da huzurlu hiçbir şey yok."

Eser, devasa bir kabın içinde çalkalanan koyu renkli suyun bir temsili gibi görünüyor - kap hariç. Çizgiler

neredeyse siyah bronz gökyüzüne doğru yükselirken pürüzlü ve serttir.

"Bence bu gelecekle ilgili bir şey. Şiddetli bir fırtınadan sonra hissedilen tuhaf bir rahatlama var" diyor Sebastian.

Ona hızlıca bir bakış attım. "Sanat hakkında pek bir şey bilmediğini söylediğini sanıyordum."

Omuz silkiyor. "Hayat hakkında bir şeyler biliyorum."

"Şiddetli bir fırtına ardında yıkım bırakmaz mı?"

"Muhtemelen. Ama hava daha temiz. Ve her kim hala hayattaysa

gelecekte buna benzer başka bir şeyin üstesinden gelebileceklerine dair biraz olsun güven kazandılar."

"Yani bir başkası gelirse..."

"Bunu atlatırlar." Elimi tekrar tutuyor ve şefkat dolu bir jestle arkasından öpüyor.

Ve içimde, küçük kiraz çiçeği yaprakları çırpınıyor gibi.

"Senin için orada olmak istiyorum, seninle birlikte atlatmak istiyorum."

"Artık çok geç," diyorum ama bu sefer elimi çekmiyorum. Kolayca çekebilirdim de - beni sertçe tutmuyor. Ama sanki kararı bana bırakıyor gibi.

"Hiçbir şey için geç değildir."

Ona dürüstçe bakıyorum. "O zaman benim için teraziye eşitlemek için ne yapacaksın?"

"Her şeyi yaparım" diyor, gözlerimi tutarak.

Cevabı çok kolay. İstediklerini elde etmek için ne söylemeleri gerekiyorsa onu söyleyen çok erkek duydum.

Elimi onunkinden çekiyorum ve beş uzun adım geri gidiyorum.

İzliyor, gözleri karanlık. "Sana benim için dizlerinin üzerinde sürünmeni söylesem, yapar mısın?"

"Senin için mi?" Ağzının bir köşesi kalkıyor, sanki "Hepsi bu mu?" der gibi. "Meşhur kırık milin üzerinde cam."

Şüphecilik devam ediyor. Kelimeler. Ne kadar kolay kelimeler.

Dizlerinin üzerine çöküyor. Sersemlemiş bir nefes beni terk ederken dudaklarım aralanıyor.

Bana doğru sürünüyor. Küçük, hatta uşak görünmesi gerekirdi. Ama bunun yerine tuhaf bir şekilde güçlü ve kararlı görünüyor - ne istediğini bilen ve ne yapacağını bilen bir adam gibi

Onu almak için her şeyi yaparım. Gözleri benimkileri yakalıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatırken hareket edemiyorum.

Ayakkabımın ucuna bir santim kala durdu. Gülümseyerek yukarı bakıyor. "Nasıldım?"

Nutkum tutuldu. Gururunu bir kenara bırakıp bunu yapmasına değmem... Alabileceği hiçbir şeyim kalmadı.

Yüzü gerginleşiyor, sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyor. Kollarını belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Sen buna değersin, Lucienne Peery. Ödül sensin. Sen buna inanana kadar bunu tekrar tekrar yapabilirim."

Gözlerim yaşıyor. Sol elimi saçlarına koyuyorum. "Bu haksızlık. Bu kadar kirli dövüşmemen gerekiyordu. Sadece akşam yemeğinde bana güzel sözler söylemen gerekiyordu."

Elimi başından çekip parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor, alyansı tenime sıcacık değiyor. Yanağını elimin arkasına bastırıyor ve ödülünü görmüş bir adam gibi bana bakıyor. "Aşkta ve savaşta her şey mübahtır. Ve bu aşk."

Bölüm 44

Lucienne

Sebastian daha sonra bana yemek ısmarladı ve beni bıraktı. Onunla seks yapmam için bana baskı yapmadı. kesinlikle teklif etmiyorum.

Birlikte yatmayı açıkça reddetmesi onu caydırır mı? Hemen hemen her kadın erkeklerin onlarla yatmak istemezse sinirleniyor ve ilgisini kaybediyordu.

Ama sana kendini kanıtlamak için dizlerinin üzerine çöküp sürünen bir adam pes edecek birine benzemiyor. seks ya da seks eksikliği üzerine, kadınsı kibrim neşeyle söylüyor.

Bütün gece dönüp durdum. Heyecanlandığımı inkar edemem - ve gururunu bir kenara bıraktığında yaptığı jestten çok etkilendim. Ama bu yeterli mi? Bu kadar çok şey kaybetmişken, o tek jestten sonra onu affedecek miyim?

Peki ya aşk olduğunu söylemesine ne demeli? Buna gerçekten inanıyor muyum? Boşanma kağıtlarını imzalayacağını söyledi, yani artık beni karısı olarak istemiyor. Belki de sadece bir kız arkadaş istiyordur? Hayır, bu hiç mantıklı değil. İsteddiği kadına sahip olabilir.

O zaman... Belki de sadece suçlu hissediyordur?

Tabii ya. Suçluluk duygusuyla aşırı tepki veriyor olmalı. Aşkla ilgili olamaz. Üçüncü "randevuda" yeterince şey yaptığını düşünecektir.

Dokuz gibi kalkıp egzersiz yapıyorum. Eski evimin aksine, burada tam donanımlı bir spor salonu yok. Bir koşu bandı, çok basit bir bank ve birkaç dambıl. Barre yok. Yine de iyi bir koşu yapıyorum ve esniyorum.

Spor salonundan çıktığımda Matthias bana kahve uzattı. Minnetle içiyorum. Öğleden sonra biraz yoga yapacağım çünkü... Şey, yapacak bir şeylere ihtiyacım var. Günümün saniyesine kadar planlanmamış olması çok garip; acil toplantılar, acil e-postalar ya da hemen ilgilenmemi gerektiren mesajlar yok. Hayatım birbiri ardına gelen krizlerden oluşuyor ve bunların çoğu Bianca yüzünden.

Nefes alabilmek ve kendime odaklanabilmek çok güzel.

Kupayı tutuyorum ve sakın okyanusa bakıyorum.

Sebastian heykelin fırtınadan sonra gelen sükûnetle ilgili olduğunu söylerken bunu mu kastediyordu? CEO'luk pozisyonumu kaybettiğim için hâlâ mutsuzum ama artık Düşüncelerimi toparlamak için biraz zamanım olsa da, sanırım kendimi kanıtlamak için adil bir şans bulamadığım için, görevden alınmaktan daha çok üzülüyorum. Liderlik yeteneğime bakılmaksızın CEO olmam gerektiğine inanacak kadar egoist değilim. Peery

Diamonds benim kişisel oyuncağım değil. Binlerce çalışandan ve sayısız müşteri ve ortaktan sorumlu bir şirket.

En azından Karen geçici CEO. Umarım yönetim kurulu dışarıdan birini getirmek yerine onu kalıcı hale getirir -ki bunu hak ediyor-. Şimdiye kadar birlikte çalıştığım en yetenekli yöneticilerden biri. Şirketi iyi idare edeceğini biliyorum.

Kahvenin son parçasını da yuttuktan sonra duş alıyorum. Kahvaltı için aşağı indiğimde Matthias bana muhteşem mor ortancalardan oluşan kocaman bir buket gösteriyor.

"Bunlar senin için geldi."

Kalbim küt küt atıyor. "Teşekkürler." Kartı alıyorum. Kimin gönderdiğini öğrenmek için okumama gerek yok ama ne yazdığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Umarım çiçekler seni gülümsetir. Ve hayır, bu bir randevu sayılmaz.

Gölüyorum ve telefonumu alıyorum.

-Ben: Kore çiçek dilinde ortancaların kalpsizlik ve zalimlik anlamına geldiğini biliyor musun?

-Sebastian: Ah, ama o MAVİ ortancalar. MOR ortancalar samimiyete ve gerçek bir kalbe işaret eder.

Sırıtiyorum.

-Sanırım biraz araştırma yapmışsın.

-Sebastian: Tabii ki. Sen gidince iş bana düştü. Hae Min sana olanlar yüzünden beni dövmek istedi ve devam etmek istemediklerini söyledi.

İşte dün neden o kadar ileri gittiğinin cevabı. Para ve Sebastian Jewelry için yeni bir pazar olan Kore'de bir yer edinmek.

Neden birdenbire bu kadar kederli hissettiğimi bilmiyorum. Beni sevdiği için ya da bunun gibi tuhaf bir şey için olmadığını biliyordum.

-Projeyi kurtarmak için tarihleri istediğimi düşünmeden önce, istemiyorum. Devam etmeyi kabul ettiler. Ama onlarla doğrudan irtibat kurmam gerekiyor.

Duygularım tekrar yükseliyor. Bu basit mesaj alışverişi kalbim için bir rollercoaster gibi.

-Bu arada, ikinci randevumuz için gelecek cumartesi boş tut.

-Ne yapıyoruz? Başka bir özel galeri mi?

-Sebastian: Hayır.

-Ben: Ne giymem gerekiyor?

-Sebastian: Ne istersen.

-Hiç yardımcı olmuyorsun.

-Hoşgörölüyüm. :wink-emoji:

Başımı gülerek sallıyorum. Hoşgörölü...? İpucundan yoksun tepkisine böyle mi diyor?

Her ne kadar başka bir galeri konusunda onunla dalga geçsem de, aynı şeyi iki kez yapacağından şüpheliyim. Bu ona yakışmaz.

Kalbim taklalar atıyor. ne olduğunu hayal ediyorum. İkinci randevuda ne yapacağımı bilmiyorum. Zihinsel olarak dolabımdakileri gözden geçirdim ve hiçbir şeyi beğenmediğime karar verdim.

Alışverişe gidiyorum.

Parlak kırmızı bir üst, çizme kesimli bir kot pantolon ve bir iş gezisinde Teksas'tan aldığım bir çift kovboy çizmesi giydim.

birkaç yıl önce. Onları hiç takmadım. Bir mücevher CEO'sunun ofiste takacağı türden bir şey değiller ve zamanımın çoğunu Peery Diamonds'a ayırdım.

Kulaklarıma basit tektaşlar takıyorum ve dışarı

çıkıyorum. "James arabayı getirmede," diyor Matthias.

"Onu aramama izin verin."

"Yapma. Ben kendim sürmek istiyorum."

"Emin misin?" Görevden alındığından beri endişeli.

"Evet. İyi olacağım." Güneş gözlüklerimi takarak gülümsüyorum. "Sadece evin dışında biraz eğlenmek istiyorum."

Gülümsüyor. "Çok iyi. Bu kadar uzun süre içeride kalınca biraz endişelendim."

"Öyle mi yaptım?" Sonra haklı olduğunu anladım. Sebastian beni görmek isteyene kadar evden çıkmamıştım. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Daha iyisini yapmaya çalışacağım."

"Özür dilemene gerek yok." Bana bakarken gözleri nazikti.

"Sen her zaman elinden gelenin en iyisini yaptın."

İçimde ona sarılma dürtüsü kabarıyor ve ben de boyun eğiyorum. Kollarımı ona doladığımda şok içinde kaskatı kesiliyor. "Teşekkür ederim.

Sen," diyorum.

Matthias'ı şirin bir şekilde şaşkın bakarken bırakıp

Garajda. Bugün parlak kırmızı Ferrari gibi bir gün gibi
görünüyor.

Kapıdan hızla geçerken telefonum Yuna'dan gelen bir aramayla çalıyor.

"Merhaba, Lucie! Boş vaktin var mı?" diye soruyor.

"Bugün mü? Elbette. Ama konu kızınızın bileziğiyle, doğrudan Los Angeles'taki mağazayla iletişime geçmeniz daha iyi olur. Artık Peery Diamonds'ta değilim." Parlak ve neşeli görünmeye çalışıyorum.

"Oh, konu o değil. Olanları duydum.

Çok özür dilerim. Kısmen benim hatam."

Onun hatası mı? "Nasıl?" Soru niyetlendiğimden daha keskin bir şekilde ortaya çıktı.

"Eugene'e Peery Diamonds'tan hisse almasını söylemeliydim. Bunu bazen girişim ortaklarımızla yaparız. Ancak bu kez, pek çok iletişimsizlik yüzünden bu konu gözden kaçtı."

Gerginlik azalıyor. Yuna bana ihanet etmedi. Sadece beni korumak için daha iyi bir iş çıkaramadığı için üzgün.

"Bunun için teşekkürler, ama ben iyiyim." Bir an düşündüm... sonra karar verdim, neden olmasın? "Biliyor musun? Ben şimdi alışverişe gidiyorum. Bana katılmak ister misin?"

Biraz ciyaklıyor. "Tabii ki! Alışveriş benim bir numaralı hobim! Nereye gidiyorsun?"

"Gerçekten hiçbir fikrim yok. Bir randevu için." "Sebastian'la mı?"

"Nereden biliyorsun?"

"Babama ve kardeşime bu projeyi sensiz yapmamızın mümkün olmadığını söyledim. Ama Sebastian eğer bu bir koşul olsaydı, onun için ne ifade ettiğine seni ikna edemeyeceğini söyledi."

"Tam olarak neydi?" Kendimi tutamadan ağzımdan çıktı.

"Sana göstermesi gerekecek," diyor sinsice. "Ben onun işini kolaylaştıracak. Sen tatmin olana kadar adamın sürünmesi gerekiyor. Her neyse, projeye devam etmek için sana ihtiyacı olduğunu düşünmeni istemiyor. Tamamen iptal etmeyi tercih edeceğini söyledi."

Nefesim kesildi. Sebastian bana hiç söylemedi. daha önce mesajlaşıyorduk. "Haklı bir neden olmadan çekilmenin ağır bir cezası var."

"Sanırım seni geri kazanmak daha önemliydi. Ayrıca, 'ağır bir ceza' mı? Bu sadece para. Bunu karşılayabilir." Yuna şeytani bir kahkaha attı. "Seni kaybetmeyi göze alamaz, Yine de."

Belirsizlik ve umut savaşı girerken dudağımı ısırıyorum. Ne?

Beni kaybederse ne kaybeder? Onun için masaya ne getirdiğimi anlamıyorum.

Yuna ekliyor, "Arkadaşımı incittiği için cezasını çekmeli." "Beni ağlatacaksın." Sesim biraz çatlıyor.

"Neden?" Sesi gerçekten şaşkın geliyor. "Yuna'ya gerçek, Lucie."

"Ama beni pek tanımıyorsun."

"Akıllı, sabırlı, dürüst, tatlı ve cömert olduğunu biliyorum. Bana ya da aileme, özellikle de çocuklarıma karşı hiçbir zaman numara yapmadın."

"Ama ben senin kim olduğunu biliyorum. Seni kullandığımı hiç düşünmedin mi?" Bianca'nın kendimi daha iyi hissetmek için onu kullandığıma dair zehirli suçlaması kafamın içinde çınlıyor.

"Hayır. Liam milkshake'i elbisene döktüğünde ona bağırmadın ve annesinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yoktu. Güven bana, insanlar beni kullanmak istediğinde anlarım. Bana yaklaşan çoğu insan bir şey ister. Sen değil. Senin gibi insanlarla arkadaş olmazsam kiminle arkadaş olabilirim ki? Ben

Eğer bana arkadaş olamayacağımızı söylersen ağlayacağım." Son kısmı hüzünlü bir iç çekişle ekliyor.

Yarı gülerek yarı ağlayarak, "Arkadaş olabiliriz," diyorum.

"Harika! Alışverişe gelince, aklına bir mağaza gelmiyorsa, benim en sevdiğime gidelim. Olur mu?"

"Evet."

"Adresi hemen gönderiyorum."

Bölüm 45

Lucienne

Sebastian ikinci randevumuzda beni Napa'da muhteşem bir pikniğe götürüyor. Sıcak güneşi ve serin esintiyi hissetmek için başımı eğiyorum. İpeksi yeşil sırtı açık askılı üst ve soluk

Yuna ve benim alışveriş gezimiz sırasında seçtiğimiz mavi kotlar bu gezi için mükemmel.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye fısıldıyorum, sonra battaniyenin üzerine uzanıyorum.

"Buraya hiç gelmemiş olmana hâlâ şaşıyorum." "Hiç zamanım olmadı."

Ağızma küçük bir parça camembert attı. Sek Riesling ile iyi uyum sağlıyor. On farklı vintage arasından sanırım bu en sevdiğim. Fark etmiş gibi görünüyor, çünkü bana biraz daha dolduruyor. Sonra başımı kaldırıyor ve dizini altına sokuyor, böylece soğuk şarabı yudumlayabilecek kadar doğrulabiliyorum.

Başımı kucağına koyuyor ve kalbim garip bir takla daha atıyor, ama ne olursa olsun diyorum. Çok iyi ve rahat hissettiriyor ve hareket etmek istemiyorum, özellikle de kafa derime masaj yaparken. Şaşırtıcı derecede nazik bir dokunuşu var ve tüm gerginliğimi eritip rahatlamama yardımcı oluyor.

"İlk kez gerçekten istediğimi yapmak için zamanım oldu," diyorum. "Nehirde yüzen somon balıkları gibi uzun süre mücadele ettim. Ama sonunda elimde hiçbir şey yoktu. göstermek için."

"Bu Bianca'nın hatası."

"Evet, ama bu yorulmadığım anlamına gelmiyor. Onun davasıyla sonuna kadar gideceksin, değil mi?"

"Evet." Tereddüt ediyor. "İptal etmemi ister misin?"

"Hayır. Ne istiyorsan onu yapmalısın. Ona ne olacağı konusunda endişelenmeyeceğim. Hayat çok kısa."

"O, Roderick ve Darren üçlüsünü örnek gösteriyorum. Bundan sonra Peery'de kimse seninle uğraşmayacak. Elmaslar."

"Neden beni oraya geri istiyorsun? Hae Min'in işbirliğini sağlamak için bana ihtiyacın yok."

"Bu onlarla ilgili değil. Seninle ilgili." Elimi tutuyor ve parmak uçlarımı öpüyor. Dudaklarının yumuşak fırçası tüm bedenimi ürpertiyor. "Seni rahatlamış ve mutlu görmek hoşuma gidiyor, ama aynı zamanda seni iş. İstedğin buysa Peery Diamonds'ın başında olmanı istiyorum. İstedğin şeyi yapma şansın olsun istiyorum. Orada yapmak istediğiniz her şeyi kimse yolunuza çıkmadan yapabilirsiniz."

Sadece biliyor, fark ettim, karnım çırpınıyor. Tek kelime etmedim ama o biliyor.

"Eğer CEO olmanın istediğin şey olmadığına karar verirsen, elbette başka bir şeyin peşinden gitmelisin. Ben de yüzde yüz arkanda olacağım. Ama bu şekilde zorlanmamalıydın. Herkes adil bir şans hak eder. Senin de bu şansa sahip olmanı istiyorum."

"Ya size CEO olmak istemediğimi söylersem? Sonra ne olacak?"

Omuz silkiyor. "O zaman hiçbir şey. Karen ve Hae Min ile kendim çalışacağım. Sen yapabilirsin" -elini havada salladı -"Her neyse."

"Ya Bianca? Ve Roderick ve Darren?"

"Sonunda hapse gireceklerini tahmin ediyorum. Yaptıklarının bedelini ödemeleri gerekiyor."

Sonra başka bir şey fark ettim. "Karl'a ne oldu? ve Vonnie?" Kapımı ilk onlar çalmalıydı, Bianca değil.

Sebastian gülümsüyor. "Karl'ın sizi rahatsız edecek kadar bant genişliği yok, çünkü borçlu olduğu kumarhane

ama mutlu. Görünüşe göre sahibi çok öfkeli, özellikle de Karl küçük kız kardeşine asılmaya çalıştığı için. Vonnie'ye gelince, ben

Kaybettiği bahsi onurlandırmak istememesi ve babasına ne yaptığını görmesinin bir kombinasyonu olduğunu tahmin ediyorum. Eğer sana yan gözle bile bakarsa, onu mahvederim ve o da bunu biliyor."

Ses tonu kesin bir kesinlik içeriyor - bu ikisinin dahil olduğu tüm drama kalıcı olarak sona erdi.

"Tüm bu insanlar senin hayatındaki çöpler, Luce," diye ekliyor. "İzin ver onları senin için dışarı çıkarayım."

"Ya tüm çöplerimi atar ve hayatımı düzene sokarsan, ama seni tekrar içeri davet etmezsem?" Karşılığında tam olarak ne beklediğini merak ederek söylüyorum. Bütün bunları sadece beni geri kazanmak için yaptığına inanamıyorum.

"O zaman daha çok çabalamam gerekecek. Ama bunu senin için yapıyorum, böylece mutlu olabilirsin."

"Peki ya başka erkekler görürsem?" Ona bakarak söylüyorum. "Bu korkunç olur."

"Nasıl korkunç?"

"Şey, bilirsiniz. Genç adamlar, en iyi dönemlerinde. Çok erken ölüyorlar." Sesi hafif, ama gözleri parlıyor.

"Kıskanıyorsun."

"Evet."

"Ve sahiplenici."

"Sadece bir aptal istediği tek kadını sahiplenmez."

İşte burada. "Tek kişi, ha? Bundan emin misin?"

"Çok."

Ayağa kalktım. "O zaman göster bana."

Benim için doldurduğu sek Riesling'den bir yudum alıyor, sonra nazikçe ama sertçe saçlarımı avuçlarının arasına alıyor, diğer kolunu da bana dolayarak ağzımı talep ediyor. Dili dudaklarımın üzerinde kayıyor, sonra içeri giriyor. Çok hoşuma giden şarabın aroması var, ama kalbimi çarptıran onun tadı.

Onu özlüyorum; sıcaklığını, ihtiyacını, tepkisinin saf dürüstlüğünü. Daha önce beni şok etmişti. Vücudumun yağmalanması. Ama şu anda beni, çölde uzun bir yolculuktan sonra bir yudum serin su içen bir adam gibi öpüyor.

Zevk yayılıyor, sonra etrafımı sarıyor. Ona sarılıyorum, öpücüğün içinde kayboluyorum. Parmaklarım saçlarının yumuşak ipeğine gömülüyor, onu kendime çekiyorum.

Geri çekiliyor. Sert nefeslerimiz birbirine karışıyor. Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum, yanaklarındaki kızarıklık, altın yeşili bakışlarında gizlenmeyen arzu.

"Durma," diye fısıldıyorum, dudaklarımı yalayarak.

Bana acı çekiyormuş gibi bakıyor ama dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatmıyor. "Seni seviyorum."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Seni seviyorum," diyor tekrar. "Bana inanıyor musun?"

Boğazımda bir düğüm oluşuyor. Vücudumdaki her hücre önce titriyor, sonra aşırı ısınıyor. Bu ani açıklamaya bir anlam veremiyorum. Hazır değilim... Düşünmedim...

Beni nasıl sevebilir?

"Beni geri götürmek ister misin?" diye soruyor. Konuşamıyorum.

Hüzünlü, kuru bir gülümseme dudaklarını büküyor. "İşte bu yüzden." Alnı benimkine değene kadar başını eğiyor.

"Durmak zorundayım çünkü seni sevdiğime inanmıyorsun."

"Daha önce hiç fark etmemişti," diye mırıldandım.

"Çünkü sana aşık olduğumu fark etmekte çok yavaş davrandım." "Ama... Sana verecek hiçbir şeyim yok."

Sözlerim

ince, kayıp bir çığlık attı.

"Senin sahip olduğun bir şeyi istemiyorum. Ben seni istiyorum."

"Beni sevdiğine asla inanmazsam ne olur?" Fısıldıyorum. Şimdi bile bu bir rüya gibi geliyor. "Asla asla deme, Valkyrie."

Bölüm 46

Lucienne

Beni gerçekten seviyor mu?

Bu soru kafamın içinde dönmeye devam ediyor. Bazen kendimi saatlerce hiçbir şeye bakmadan düşünürken buluyorum. İyi ki çalışmıyorum. Yakında eski sevgilim olup olmayacağını merak ederken yakalanmanın ne kadar utanç verici olacağını hayal edebiliyorum. kocam bana aşık.

Bir buket daha göndermiş. Beyaz asterler. Korece çiçek dili referans kitabından anlamına baktım.

Bana inanın.

"Bir sıçrama yap" anlamına gelen çiçekler göndermeliydi. inanç." O muhteşem yeşil alanda "Seni seviyorum" dediğini her düşündüğümde yükselen duygusal dalga tamamen beklenti ve sevinçten oluşuyor. Korku da var.

Çok fazla. Ona çok kolay inanıyor olabilirim. Ben Erkeklerin boş vaatlerde bulunmasının ne kadar basit olduğuna dair tüm kanıtları görmezden gelerek. Tüm uyarılara kulak versem iyi olur yoksa sonum annem gibi olacak.

Kendi çocuğu da dahil olmak üzere insanlar kör olduğu için ona acısa bile onun dünyasında her şey yolundaydı.

Ama eğer ciddiye.

Kalbim öyle bir çarpıyor ki, elimi göğsüme koyuyorum. Eğer bunu kastediyorsa, Mutlak Aşk'ta gördüğüm şeye sahip olabilirim.

Davasını savunmak için sadece bir randevusu kaldı. Ne yapacak?

İkna olacak mıyım?

Ama hâlâ boşanmaya itiraz edeceğini söylemedi. Jeremiah bana işbirliği yaptığını söyledi.

Bu çok kafa karıştırıcı. Ve sadece beni istediğini söylemesi de yardımcı olmuyor.

Sanki ben tek başıma yeterliymişim gibi.

Yatak odamdaki aynada kendime bakıyorum, soğuk, temkinli mavi gözlerime, çenemin inatçı duruşuna dikkat ediyorum. Eğer verecek bir şeyim yoksa ben neyim? Dışarıdan bir şey istemeyen insanlar için ne ifade ediyorum?

Sebastian yeterli olduğumu söylüyor. Tek başıma. Ve bu korkutucu.

Ya yeterli değilsem? Ya yeterli değilsem?

Aynaya tekrar bakıyorum. Bıraktım kalkanımı

Bu kadar uzun süre dayanmak. Belirsiz mavi gözlere bakın. Ve kendimi olduğum gibi değerli hissetmediğimi kimse görmesin diye gösterdiğim kabadayılığı.

Keşke daha iyi bir arkadaş olabilseydim.

Büyükbabamın istediği gibi bir varis olabilseydim.

Erkeklerin sevdiği türden bir kız arkadaş olabilseydim... Asterlere tekrar bakıyorum.

Bana inanın.

Sebastian'a inanmadan önce kendime inanmam gerekiyor. Ve bu cehennem kadar korkutucu. Makyaj masasının kenarına tutunuyorum, içimi kemiren dehşetle yüzleşiyorum.

"Ben buna layığım."

Bir süre bekledim, ve kafam fısıldadı, Yapabildiğin sürece

-

"Hayır," diyorum. "Ben böyleyim işte."

Ama sen öyle misin? Bianca'ya benzeyen bir ses, Büyükbaba ve Roderick bir araya geldi.

İçim ürperiyor. Makyaj masasını sıkıca tutarken parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Bu pisliklerin kafamı karıştırmasına asla izin vermeyeceğim. "Evet. Ben değerliyim. Sadece bu şekilde Ben."

Emin misin...? Ses tekrar soruyor.

"Evet. O kadar eminim ki." Bunu yüksek sesle söylemek sinir bozucu. "Ben her şeye layığım. Aşka layığım. Ben yeterliyim. Ve bunu her seferinde yüksek sesle

söyleyeceğim.
benimle uğraşmaya kalkma."

Üç kalp atışı sessizlik içinde geçti.

Gözlerimi kırpttırıyorum, aynada kendime bakıyorum. Yanaklarım kızarmış, gözlerim parlıyor. Kendimi biraz sarhoş, biraz da uçmuş hissediyorum. Bu ne kadar sinir bozucu olsa da, aynı zamanda özgürleştirici de hissettirdi. İstemediğim bir şey olmak zorunda değilim. Kendi beklentilerim dışında hiçbir beklentiyi karşılamak zorunda değilim.

İnsanlar beni olduğum gibi kabul etmek zorunda kalacaklar. Ellerimle yüzümü kapatıyorum, sonra aynadan uzaklaşıyorum ve biriyle konuşabilmeyi dileyerek dışarı çıkıyorum. Sebastian'a mesaj atmak için telefonumu elime alıyorum ama duruyorum. Ona ne söyleyeceğim? Bunu mu? İç sesimle mi tartıştım? Bu kulağa oldukça çılgınca geliyor, ancak kafam daha net olamazdı ve kalbim hiç olmadığı kadar hafif.

Son randevumuzda, Sebastian yine nereye gittiğimizi söylemeyi reddetti. Limuzine binmek yerine beni Phantom'una aldı. Deri koltuğun gergin bedenimin etrafında şekillendiğini hissederek içeri giriyorum. Endişe, beklentiler ve korku birbirine karışarak sarhoş edici ve korkutucu bir kokteyl haline geliyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor Rolls'u trafiğin içine çekerken. "Teşekkürler." Gülümsüyorum. Üzerimdeki altın rengi elbise, Yuna'nın iki gün önce gönderdiği orijinal bir Avery Parker elbisesi. Görünüşe göre elbise "adımı haykırdı" ve benim için onu almak zorunda kaldı. Liam'ın milkshake'inin çıkmayacağını ona hiç söylemedim ama o yine de biliyordu.

Yeni elbise, Avery'nin tam ölçülerime sahip olduğu gibi mükemmel bir şekilde oturdu. Rengi daha açık olduğu için, giymek için neredeyse hiçbir zaman iyi bir fırsat bulamadığım ince, narin topuklu favori beyaz stiletto larımı giydim.

Sebastian koyu renk takımıyla harika görünüyor. Kravatına dikkat ettim. "Eldredge düğümünün çok karmaşık olduğunu düşünmüştüm. ile."

"Bu sabah onu ve seni düşündüm."

Gölümsüyorum, yeni düğümde ustalaşmaya çalışırken ne kadar küfretmiş olabileceğini düşünüp eğleniyorum. "Beni ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

"Başarıyor muyum?"

"Henüz değil," diyorum kibarca.

"Kravat düğümünün işe yarayacağını düşünmemiştim." "Ama...?"

"Ama her küçük ayrıntı bir anlam ifade eder. Ne kadar küçük bir jest olursa olsun, sevdiğim kadına her zaman kalbimde olanı gösterin."

Gülümsemek zorundayım. "Bu büyük bir ödül alamayacağım anlamına mı geliyor? jest?"

"Bir tane ister misin?"

"Hayır," diyorum ürpererek. Ben büyük jestlerle büyüdüm. Annem ne zaman özellikle sevilmediğini hissetse, Roderick büyük bir şey yapmak zorunda kalırdı. "Günlük küçük şeyleri her zaman kabul ederim."

Şehre doğru sürüyoruz. Sonunda Sebastian arabasını Sebastian Jewelry'nin Los Angeles'taki amiral mağazasının önünde durduruyor. "Burada ne işimiz var?" diye sordum.

"Üçüncü randevumuza gidiyoruz."

"Bana elmas mı veriyorsun?" Eğer öyleyse, hayal kırıklığına uğrayacağım. "Hayır." Elimi tuttu. Dışarıda bir tabela var.

mağaza bugünkü kapalı.

"Ziyaretimiz için mi kapattınız?" Şok içinde sordum. Burası Kuzey Amerika'daki en büyük ve en kârlı Sebastian Jewelry perakende satış noktalarından biri.

"Evet."

Beni boş mağazanın içine, arka taraftaki özel bir odaya götürüyor. Mağazayı daha önce de ziyaret etmiştim -rekabeti kontrol etmek için- ama bu bölgeye hiç gelmemiştim. Çok sayıda yansıtıcı yüzeyi ve ışıkları olan güzel bir alan. Üç büyük vitrin, birkaç pelüş siyah deri koltuk ve camdan bir masa var.

"Bu, mahremiyete ve gizliliğe ihtiyaç duyan VIP'ler için kullanılıyor," diye açıklıyor. "Bunların çoğu ünlüler ya da yabancı devlet adamları."

Beni ortadaki ekrana götürdü.

Aşağı bakıyorum ve işbirliği toplantısından tanıdık tasarımlar görüyorum. Küpeler ve kolyeler ile Ametist, iolit, safir ve safirden yapılmış ortanca motifleri

Işıklar altında en muhteşem mor ışıltılı turmalin. Daha çarpıcı görünemezlerdi. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve gelin adayının bizim takılarımızla nasıl görüneceğini hayal ediyorum.

Mücevher. Aşık olan tüm kadınlar gibi parlardı. Ve mücevherlerimiz de onunla birlikte parlayacaktı. Heyecan kabarcıkları. Kore'deki bu lansman muhteşem olacak. Bunu içimde hissedebiliyorum.

Gözlerimi açıyorum ve ona gülümsüyorum.
"Mükemmeller.

İnsanlar onlar için çıldıracak."

Başparmağı yanağımlı okşuyor. "İşini özlüyorsun."

"Özlüyorum. İnsanların güzel görünmesini ve hissetmesini sağlamayı özlüyorum."

"O zaman geri gelmelisin."

"Ama ben yokum."

Başını iki yana sallıyor. "Eğer bundan rahatsızlık duyuyorsanız, CEO yerine danışman olarak geri dönebilirsiniz.

Bakalım hoşuna gidecek mi? Bakalım şirketin yönetimini tekrar devralmak isteyecek misin?" Çantanın içine uzanıyor, göz alıcı bir menekşe rengi ortanca iğnesi koparıyor ve saçına takıyor. "Bunu sadece senin için yaptım çünkü bu senin en sevdiğin tasarımdı."

Arkasındaki vitrinden başka bir şey alıyor ve ayaklarımın dibine çömeliyor. Bileğimin etrafında serin bir ağırlık hissediyorum. Ayağa kalktığında aşağı bakıyorum ve bir dizi yakut görüyorum.

Bana bahsettiği yakut halhal. Parlak kırmızı taşlar, umut ve beklentiyle çarpan kalpler gibi parıldıyor.

"Daha önce getirirdim ama bileziklerdeki taşları halhalın içine yerleştirmek biraz zaman aldı. Elimizdekilerin taşlarını beğenmedim."

Hatırlamasına çok sevindim ama kafam da karıştı. Şimdi kendini kanıtlamak için bana güzel şeyler vermeyi mi planlıyor? Hayatımda hiç eksikliğini hissetmediğim tek şey güzel mücevherler.

"Ne yapıyoruz biz?" Sen ne yapıyorsun?

"Sevdiğim kadına, onu düşünerek yaptığım güzel bir şey

veriyorum." Bir an durup bana bakıyor. "Sen benim gece gökyüzümdeki aysın. Daha da parlak olabilmen için etrafına birkaç yıldız koyuyorum."

"Ama neden? Boşanıyoruz. Buna itiraz bile etmeyeceksin. O zaman neden buradayız?" Beni gerçekten seviyor musun? En önemli soru boğazımda düğümleniyor.

"Boşanmaya itiraz etmemem seni sevmediğim ya da seninle birlikte olmak istemediğim anlamına gelmiyor," diyor sessizce. "Evliliğimiz doğru başlamadı. Sana kur yapılmasını, özel hissettirilmeyi hak ediyorsun. Sana düzgün bir şekilde evlenme teklif etmeliydim ve yüzüğümü parmağına takmalıyım."

Bu kez elini cebine atar ve koyu renkli, kare şeklinde kadife bir kutu çıkarır. Dizlerinin üzerine çöküyor ve kapağı açıyor. "Bu yüzüğü senin için tasarladım. Böylece sevdiğim kadından bir şans daha isteyebilirim."

Bir safir ve bir pırlantadan yapılmış çarpıcı bir Toi et Moi yüzüğü. Ama benim aldığımdan farklı olarak, büyük taşların etrafında parıldayan daha küçük elmaslardan oluşan bir takımyıldızı var.

"Sen ve ben," diyor. "Artı yörüngemizdeki tüm insanlar. Kimsen yok sanıyorsun ama var. Matthias. Yuna. Kardeşlerim ve eşleri de senin yanında. aynı zamanda. Cevabınız ne olursa olsun, tüm hisselerimizin sahibi sizsiniz. Onları sana devrediyorum. Hayallerini kaybettiğini görmek istemiyorum. Ve yönetim kurulunu seni geri getirmeye ikna ettim."

"Nasıl?" İçimde bir şimşek gibi çakan şokla idare ediyorum.

"Hissedarlar toplantısı sırasında ulaşacağınızı söylediğiniz tüm kilometre taşlarına ulaşacağınızı garanti ederek."

"Bu yeterli olamazdı." Kolunu kavradım. "Başka ne yaptın?"

Omuz silkiyor. "İşler yolunda gitmezse, Peery Diamonds'a ödenmek üzere birkaç yüz milyonluk bir borcum var."

"Hayır!" Nefes nefese kaldım.

"Paramı ağzımın olduğu yere koymalıyım, Valkyrie." "Ama Sebastian-!"

Bana gülümsüyor. "Sana güveniyorum. Sen de inanmalısın."

Gözlerim yaşardı ve yanaklarım ısındı. Hayatımda hiç

birinin benim için bunu yapacağını hayal etmemiştim. "Sen

deli," diyorum burnumu
ekerken. "Sana deli gibi
aşığım."

Gözyaşlarına boğulmamak için elimden geleni yaparak,
"Bana sor," diyorum.

"Benimle evlenir misin?" Sol elimi tutuyor ve eskiden
yüzüklerin olduğu yeri öpüyor. "Hayatımın her anını seni
mutlu etmeye adayacağım."

"Evet."

Bana yüzüğün üzerindeki değerli taşlardan daha parlak
bir gülümseme veriyor. Parmağıma takıyor, parıldadığı
yerde
Mükemmel.

Ayağa kalktığında kollarımı boynuna doluyorum ve onu
öpüyorum. O da beni öpüyor ve aramızdaki sıcaklık
yükseliyor. Elimi saçlarında sıkıp onu kendime çekiyorum.

Yeterince yaklaşıyorum.

Bu adama doyamıyorum. Onu
çok özlüyorum.

Tüm engellemelerim ve duvarlarım yıkılıyor. Beni
seviyor... Gerçekten seviyor... Ve ben onu dışarıda
tutamıyorum.

Beni kanepelerden birine taşıyor ve kalın minderlerin
üzerine yatırıyor. Sabırsızlığıım artıyor, kravatını, giysilerini
yırtıyorum. Süslü düğüm, ipeğin kaygan fısıltısıyla çözülüyor.
On binlerce dolara mal olan takım elbisesi, belirsiz bir yığın
halinde yere düşüyor. Düğmelerini çekiştiriyorum. Ellerim
öyle titriyor ki, gömleğinin düğmelerini yeterince hızlı
açamıyorum.

Beceriksiz parmaklarımı itiyor, gömleğinin kenarlarından
tutuyor ve sertçe çekiyor. Düğmeler uçuşuyor, mermer
fayanslara çarptıkça şingirdiyor. Kol düğmelerini çözüyor ve
Masaya.

Elleri başımın her iki yanına iniyor ve ağzını ağzıma
doğru indirmeye başlıyor. Ama göğsünde bir şey fark
ettiğimde onu durdurmak için elimi omzuna koyuyorum.

"O da ne?" Kuşku kalbime doğru ilerlerken sesim titriyor.

Kalbinin üzerinde daha önce olmayan siyah bir yazı var.
Şöyle yazıyor:

LUCIENNE PEERY'NİN ÖZEL MÜLKÜDÜR İZİNSİZ
GİRENLER EN SERT ŞEKİLDE UZAKLAŞTIRILACAKTIR
ÖN YARGI

Parmağımı yalıyorum ve çıkıp çıkmadığını görmek için yazının üzerine siliyorum. Kalıyor.

Gülüyor. "Bu bir dövme."

"Aman Tanrım. Bunu ne zaman aldın?"

"Boşanma evraklarını bana tebliğ ettiğin gün."

Şok çenemi gevşetiyor. "Delirdin mi sen?"

"Seni daha iyi hissettirecekse, daha önce yaptırmayı planlamıştım. Sadece o güne kadar fırsatım olmadı."

"Ama yine de devam ettiniz ve yaptınız?"

Başını sallıyor. Bana şefkatle bakıyor, ama şimdi ben Sözleşmemizde boşandıktan sonra akıl sağlığının velayetini almam gerektiği yazıyor muydu diye merak etmeye başladım. "Ya hiç barışmasaydık? Ya seni hiç geri almasaydım?" Ezici sevgisi beni bir koza gibi sararken sesim titriyor.

"Bunun ne önemi var ki? Medeni durumumuz kalbimin" - elimi tutuyor ve çarpan göğsünün üzerine yerleştiriyor- "sana ait olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Gözlerim yaşardı. "Büyük jestler yapmadığını sanıyordum."

"Senin olan bir şeyin üzerine adını yazmanın büyüklük sayılabileceğini sanmıyorum." Dudaklarını alnımda gezdiriyor.
ve kaşları.

"Seni çılgın adam," diye boğuldum. "Ben de seni seviyorum." Gülümsemesi ıslı ıslı.

"Sadece öp beni, tamam mı?" Onu aşağı çekerken sesim duygu yüklü.

Gülüyor, dediğimi yapıyor. Sıcak, saygılı ellerini yüzümde, sonra boynumda ve vücudumun geri kalanında gezdiriyor, sanki kollarında sonsuz derecede değerli bir şey tutuyormuş gibi.

Elbisem vücudumdan düşüyor ve topuklu ayakkabılarım, mücevherlerim ve parmağımdaki muhteşem yüzüğünden başka hiçbir şeyim olmadan ona sarılıyorum.

Bana hayal ettiğim her şeyi ve daha fazlasını verirken, uzun zamandır kalbimi kemiren boşluk yok oluyor, yerini sevgi ve neşe alıyor.

Sonunda eve geldim.

Bölüm 47

Sebastian

-bir yıl sonra

Gerçek düğünümüz tam bir yıl sürer. Hayır. Çünkü onu daha önce benim yapmak istemedim. Ama önce ilk evliliğimizin sona ermesini istedim. İstemedim. eski birliğin herhangi bir parçası yolumuza çıkamaz.

Bazı dedikodu sitelerinde evlilik-boşanma-düğünümüz hakkında spekülasyonlar yapılıyor ama Luce ve ben bunları görmezden geliyoruz. Aklımızda daha büyük şeyler var - hayatlarımız, geleceğimiz.

Ayrıca, CEO olarak somut bir şeyler başarması için ona ihtiyaç duyduğu alanı ve zamanı vermek istedim. Üç düğün planlamacısı tuttuk, ancak bir yıldan daha az bir süre düğün hazırlıkları onun için çok fazla olurdu.

Yönetim kuruluna patronun kendisi olduğunu gösterdi. Sadece tüm kilometre taşlarını ve finansal hedefleri karşılamakla kalmadı, aynı zamanda bazı ölçütleri yüzde on veya daha fazla aştı. Başarısından dolayı COO'suna teşekkür eden Luce, kimsenin Karen gibi icraat yapamadığını ve onun da Luce'un geri dönmesinden mutluluk duyduğunu söylüyor.

Sadece bu da değil, Kore'deki Sebastian Peery işbirliği de büyük bir hit oldu. Aslında ilk yetmiş saat içinde ilk envanterimizi sattık ve daha fazlasını göndermek zorunda kaldık

Hemen. Eugene, Sebastian Peery'nin Kore'de en çok aranan yae-mul'lardan biri olduğunu ve Gangnam'daki Hae Min mağazasının talebi karşılayamadığını söyledi.

Luce daha sonra hisseleri bana ve kardeşlerime geri vermeye çalıştı, pozisyonunun güvende olduğunu söyledi, ama biz

reddedildi.

"Sana verdiğimiz şeyi geri alamayız! Eğer bir hediye geri alırsan siğiller çıkacağını bilmiyor musun?" Noah söyledi.

Luce, "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey," dedi.

"Ona birkaç dakika ver," diye mırıldandı Griffin. "Daha saçma bir şey söyleyecektir."

"Hayır, seyahat ederken duydum," diye ısrar etti Noah. "Kanıt gördüm."

"Muhtemelen haklı," dedi Nicholas.

Luce bana "ciddi misin?" der gibi baktı, ben de omuz silktim. "Sizin tarafınızda olmak istiyorum ama burada zor bir durumdayım," dedim. Yüz ifadesi Et tu'ya dönüştüğünde,

Sebastian mı? Sonunda biraz pes ettim. "Yanlış anlamış olabilir ama riske atmayalım. Senin için yakışıklı kalmamı istemiyor musun?"

Sonunda güldü. Ve bir daha hisse konusunu açmadı.

Ama bazı zamanlar oldu.

Özellikle zor bir günde aynanın karşısına geçer ve "Ben olduğum gibi değerliyim" der.

Böyle zamanlarda ona sessizce sarılıyorum, onunla gurur duyduğumu ve arkasını kolladığımı bilmesini istiyorum. Eski şüpheleri yeniden ortaya çıktığında tek başına acı çekmeyecek.

Törenimiz cömerttir, hiçbir masraftan kaçınılmaz. Davet ediyoruz

herkes-kardeşlerim ve eşleri, tüm dostlarımız ve bizim için en iyisini isteyen herkes. Güney Fransa'daki şato düğün için mükemmeldi. Yeşil alan mor ortanca yapraklarıyla dolu. Aslında biraz lavantalı Japon kiraz çiçeklerine benziyorlar. hafif bir esinti.

Grant gözlerini kısarak "Hava muhteşem," diyor. tertemiz mavi gökyüzü. "Daha dün fırtına olduğuna inanamazsınız."

"Zemin de o kadar kötü değil," diye belirtiyor Emmett. "Çamurlu ve iğrenç olacağını düşünmüştüm."

Telefonum alıyor. Bugünkü törenle ilgili bir sorun olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum.

-Baba: Ne oluyor be? Gerçekten tekrar evleniyor musun? Fransa'da mı?

Gözlerimi deviriyorum. Bu Joey. Her zaman babamın telefonundan mesaj atar, çok önemli Ted Lasker'mış gibi davranır.

-Merhaba Joey. Evet. Gerçekten evleniyoruz.

-Baba: Peki ya diğeri????!!!!

-Davet edildiğin mi?

-Evet!

-Davet edilen tek kişi sendin. Hesabı sen yap.

-Seni pislik!

"Her şey yolunda mı?" Griffin soruyor.

"Evet. Joey çok kızgın çünkü bugün gerçekten evleneceğimi ve babamın davet edilmediğini fark etti."

"Neden babamın davet edileceğini düşündü ki?" Nicholas soruyor.

"nk o deli. Babam Luce'yi göğüs estetiği için bir estetik cerrahla tanıştıracasına söz verdi."

Kardeşlerim surat yapıyor.

"Onu davet edecek kadar aptal olsaydım bu sefer ne söz vereceğini ancak Tanrı bilirdi."

"Bir horoz topuna binmek," diyor Huxley. "Bana, kendisini düğüne davet edecek bir sonraki oğlunun horoz topuna bineceğini söyledi."

"Bir ne?" Aspen diyor ki.

Başımı salladım. "Gerçekten bilmek istemezsin."

Griffin telefonunu kontrol ediyor. "Vakit geldi."

Yuna göz kırparak piyanoya doğru yürüyor. zerinde soluk lavanta rengi bir elbise ve ona uygun ayakkabılar var. İolit bir küpe ve

Sebastian Peery'nin lansmanından gelen kolye seti kulaklarında ve boğazında parılıyor. Bir şey bulmaya çalışana kadar bilmiyordum.

Curtis Müzik Enstitüsü'ne gittiğine karar verdi ve törenimizde çalmak için gönüllü oldu.

Yuna "Here Comes the Bride "dan tanıdık notalar çalıyor. Roderick hapiste olduğu için -her ne koşulda olursa olsun katılması istenmezdi- Matthias Luce'u koridorda yürütür.

Vay anasını. Gelinimi görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Yaklaşırken fildişi şifon ve ipek elbisesinin üzerinde küçük elmaslar sayısız yıldız gibi parıltıyor. İnce duvağının altından gülümsüyor, mavi gözlerini bana dikmiş.

Her adımda aramızdaki mesafeyi kapatırken kalbim daha hızlı çarpıyor, beklentim dayanılmaz bir şekilde artıyor.

Sonunda bir kol mesafesine geldiğinde, elimi uzatıyorum. O kendininkini üzerine koyuyor, ben de parmaklarımı kapatıyorum.

Benim geleceğimi. Benim geleceğimi. Karım.

--

Contractually Yours'u okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Sebastian ve Lucie'nin hikayesini beğenmişsinizdir.

Sebastian ve Lucie'nin daha fazlasını içeren özel bir bonus epilog istiyorsanız, VIP Listeme şu adresten katılın <http://www.nadialeee.net/vip> özel bir sonsöz almak için. Ayrıca diğer ekstralar, ön gösterimler, yeni kitap duyuruları, satış bilgileri ve daha fazlasını alacaksınız!

Lasker Kardeşler'den daha fazlasını istiyorsanız, Emmett'in başrolde olduğu Patron Deliği için Bebek'i alın - [ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Ya da Griffin'in oynadığı Benim Huysuz Milyarderim - [ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Ya da Nefret Etmeyi Sevdığım Eski Sevgilim, başrolde Grant - [ABD](#) :: [İNGİLTERE](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Beni takip etmek ve neler yaptığımı görmek ister misiniz?
Beni şurada bulabilirsiniz:

Web sitesi: nadialee.net

VIP Bülteni: nadialee.net/vip VIP

Hangout (okuyucu grubu):

facebook.com/groups/nadialee

Facebook: facebook.com/nadialeewrites

Instagram: instagram.com/nadialeewrites/

Tiktok: tiktok.com/@nadialeebooks

Nadia Lee Yazarının Diğer Kitapları

Bağımsız Başlıklar

Nefret Etmeyi Sevdığım Eski Sevgilim

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Benim Huysuz Milyarderim

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Patron Deliğine Bebek

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Güzellik ve Suikastçı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Oops Bir Rock Yıldızıyla Evlendim

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder ve Kaçak Gelin

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Komşu Rock Yıldızı ile Flört

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Bay Sahte Nişanlı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder Sevgilimle Evlenmek

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Frenemy ile Numara Yapmak

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Milyarder Patronumla Evlenmek

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Avustralya](#)
[Kanada](#) a

Gelini Çalmak

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Avustralya](#)
[Kanada](#) a

--

Günahlar Üçlemesi

Kitap 1: Günahlar

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Avustralya](#)
[Kanada](#) a

Kitap 2: Sırlar

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Avustralya](#)
[Kanada](#) a

Kitap 3: Merhamet

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Avustralya](#)
[Kanada](#) a

--

Milyarderin İddia Düeti

Kitap 1: Saplantı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Kefaret

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Tatlı Sevgililer A.Ş. Seri

Kitap 1: Yan Kapıdaki Adam

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) ::

[Avustralya](#) Kitap 2: O Seksi

Yabancı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: O Vahşı Oyuncu

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Milyarderlerin Kolaylık Gelinleri Serisi

Kitap 1: Bir Hollywood Anlaşması

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Bir Hollywood Gelini

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: Uygunşuz Bir Anlaşma

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: Uygunşuz Bir Gelin

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: Uygunşuz Bir Sonsuzluk

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 6: Beklenmedik Bir Anlaşma

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 7: Beklenmedik Bir Gelin

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 8: Son Anlaşma

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Pryce Ailesi Serisi

Kitap 1: Milyarderin Sahte Sevgilisi

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Milyarderin Uygunuz Saplantısı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: Milyarderin Gizli Karısı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: Milyarderin Unutulmuş Nişanlısı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: Milyarderin Yasak Arzusu

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 6: Milyarderin Tatil Gelini

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

Milyarder Serisi Tarafından Baştan Çıkarılmış

Kitap 1: Milyarderin İntikamı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 2: Milyarderin Peşinde

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3: Milyarderin Bebeği

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 3.5: Milyonerin Aşkı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 4: Milyarderin Sırrı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

Kitap 5: Milyarderin Skandalı

[ABD](#) :: [İNGiltere](#) :: [Kanada](#) :: [Avustralya](#)

--

**Son kitaplarım hakkında bildirim almak istiyorsanız,
lütfen [www.KitapOku.com](#) adresindeki VIP Listeme katılın!**

Nadia Lee hakkında

New York Times ve USA Today çoksatan yazarı Nadia Lee seksi, duygusal çağdaş romantizm yazıyor. Mükemmel yemek, seyahat ve macera aşkıyla doğdu, yaşadı dört farklı ülkede vatozları öpmüş, bir köpekbalığı tarafından ısırılmış, bir file binmiş ve kaplanları sevmiştir.

Şu anda Japonya'da küçük bir nehre ve sakura ağaçlarına bakan bir apartman dairesini kocası ve oğluyla paylaşıyor. Yazmadığı zamanlarda kocasının kitaplarını okurken bulunabilir.

favori yazarlar veya başka bir gezi planlamak.

Nadia ve projeleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen www.nadialee.net adresini ziyaret edin. Nadia'nın yeni çıkacak kitapları, indirimler ve promosyonlar, çekilişler, özel epiloglar, bonus sahneler ve daha fazlası hakkında haber almak için www.nadialee.net/vip adresindeki [VIP Listesine](#) katılın!

Sözleşmeyle Size Ait

Telif Hakkı © 2023 Hyun J Kyung

Kindle Edition

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, aşağıdaki durumlar dışında çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz
eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar söz konusudur.

www.nadialeee.net

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.